

KISHA E Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme • MAJ 2017

Liahona

Fjalime në Konferencën e Përgjithshme

Njoftohen Pesë Tempuj
të Rinj

Thirren gjashtë Të
Shtatëdhjetë të rinj
dhe Presidencë e re e
Përgjithshme e Shoqatës
së Ndhmës

KRISHTI I GJALLË

DËSHMIA E APOSTUJVE

KISHA E Jezu KRISHTIT E SHENJTORËVE TË DITËVE TË MËVONSHME

Ndërsa përkujtojmë lindjen e Jezu Krishtit dy mijë vjet më parë, ne japim dëshminë tonë për vërtetësinë e jetës së Tij të pashoqe dhe virtutit të pafund të sakrificës së Tij madhështore e shlyese. Asnjë tjetër nuk ka patur një ndikim kaq të thellë mbi të gjithë njerëzit që kanë jetuar dhe që ende do të jetojnë në tokë.

Ai ishte Jehova i Madh i Dhjatës së Vjetër, Mesia i Dhjatës së Re. Nën drejtimin e të Atit, Ai ishte krijuesi i tokës. “Të gjitha gjërat u bënë me anë të tij; dhe pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë” (Gjoni 1:3). Edhe pse pa mëkat, Ai u pagëzua për të përmbushur çdo drejtësi. Ai e “përshekoi vendin duke bërë mirë” (Veprat e Apostujve 10:38), por megjithatë u përbuz për këtë. Ungjilli i Tij që një mesazh paqeje dhe vullneti të mirë. Ai i luti të gjithë të ndiqnin shembullin e Tij. Ai eci rrugëve të Filistisë, duke shëruar të sëmurët, duke u kthyer dritën të verbërve dhe duke ngritur të vdekurit. Ai dha mësim për të vërtetat e përjetësisë, realitetin e ekzistencës sonë para lindjes, qëllimin e jetës sonë në tokë dhe potencialin e bijave dhe bijve të Perëndisë në jetën që vjen.

Ai vendosi sakramentin për të na kujtuar sakrificën e Tij madhështore e shlyese. Ai u arrestua dhe u dënua me akuza të rreme, u fajësua për të kënaqur një turmë dhe u dënua të vdiste në kryqin e Kalvarit. Ai dha jetën e Tij për të shlyer mëkatet e gjithë njerëzimit. Ai ishte një dhuratë madhështore e dhënë për të gjithë ata që do të jetonin ndonjëherë në tokë.

Ne dëshmojmë solemnisht se jeta e Tij, e cila është qendra e gjithë historisë njerëzore, as nuk filloi në Betlehem, as nuk mbaroi në Kalvar. Ai ishte i Parëlinduri i Atit, Biri i Vetëmlindur në mish, Shëlbuesi i botës.

Ai u ngrit nga varri dhe “është fryti i parë i atyre që kanë fjetur” (1 Korintasve 15:20). Si Zot i ringjallur Ai vizitoi ata që i kish dashur në jetë. Ai gjithashtu shërbeu midis “deleve të tjera” (Gjoni 10:16) të Tij në Amerikën e lashtë. Në botën moderne Ai dhe i Ati iu shfaqën të riut Jozef Smith, duke nisur “periudhën e

plotësisë së kohërave” (Efesianëve 1:10) që ish premtuar kohë më parë.

Profeti Jozef Smith shkroi për Krishtin e Gjallë, se sytë e Tij ishin si një flakë zjarri; flokët e kokës së Tij ishin të bardha si bora e pastër; fytyra e Tij shkëlqente përtej shkëlqimit të diellit; dhe zëri i Tij ishte si zhurma e ujrave të rrjedhshëm, madje zëri i Jehovës, duke thënë se:

Ai ishte i pari dhe i fundit, që Ai jeton, që Ai u vra dhe që Ai është avokati ynë para Atit (shih DeB 110:3–4).

Profeti gjithashtu shpalli se pas shumë dëshmish që qenë dhënë për Shpëtimtarin, Ai po jepte dëshminë e Tij të fundit: Se Shpëtimtari jeton!

Sepse Profeti e pa Atë në të djathtë të Perëndisë dhe dëgjoi një zë të dëshmonte se Ai është i Vetëmlinduri i Atit—

që prej Tij dhe nëpërmjet Tij, botët janë dhe u krijuan dhe banorët e tyre janë bijë e bija të lindur të Perëndisë (shih DeB 76:22–24).

Ne shpallim solemnisht që priftëria dhe Kisha e Tij është rivendosur në tokë—“ndërtuar mbi themelin e apostujve dhe të profetëve, duke qenë Jezu Krishti vetë guri i qoshes” (Efesianëve 2:20).

Ne dëshmojmë se një ditë Ai do të kthehet në tokë. “Atëherë lavdia e Zotit do të zbulohet dhe çdo qenie do ta shohë” (Isaia 40:5). Ai do të sundojë si Mbreti i Mbretërve dhe do të mbretërojë si Zoti i Zotërve dhe çdo gju do të gjunjëzohet dhe çdo gjuhë do të pohojë me adhurim para tij. Secili nga ne do të qëndrojë për t’u gjykuar prej Tij për veprat dhe dëshirat e zemrave tona.

Ne dëshmojmë, si Apostujt e Tij të shuguruar siç duhet—që Jezusi është Krishti i Gjallë, Biri i pavdekshëm i Perëndisë. Ai është i madhi Mbreti Emanuel, i cili qëndron sot në të djathtë të Atit të Tij. Ai është drita, jeta dhe shpresa e botës. Udhë e Tij është shtegu që të çon drejt lumturisë në këtë jetë dhe jetës së përjetshme në botën që vjen. I qofshim falë Perëndisë për dhuratën e pashoqe që na ka bërë duke na dhënë Birin e Tij hyjnor.

PRESIDENCIA E PARË

Joseph A. Hill
Thomas B. Monson
James E. Faust

1 janar 2000

KUORUMI I DYMBËDHJETË APOSTUJVE

Boyd K. Packer
L. Tom Perry
Dwight H. Edwards
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Devin A. Cook

M. Russell Ballard
Joseph B. Wirthlin
Richard G. Scott
Robert D. Hall
Jeffrey R. Holland
Henry B. Eyring

Sesioni i Përgjithshëm i Grave

- 6 **Kini Besim te Zoti dhe Mos u Anoni**
Boni H. Kordën
- 9 **Shkëlqimi i Shenjtërisë**
Karol F. Mek-Konki
- 12 **Gra të Sigurta**
Linda K. Barton
- 15 **“Unë Po Ju Lë Paqen”**
Presidenti Henri B. Ajring

Sesioni i Paradites të së Shtunës

- 19 **Të Mbledhësh Familjen e Perëndisë**
Presidenti Henri B. Ajring
- 23 **Dora e Tij Udhërrëfuese në Përditshmëri**
M. Xhozef Brof
- 26 **Plani i Lavdishëm i Atit Tonë**
Plaku Uedhërford T. Klejton
- 29 **Bariu Ynë i Mirë**
Plaku Dejll G. Renland
- 33 **Besoni në Perëndi pa Lëkundje**
Plaku Ulises Soares
- 36 **Shkëlqen Gjithnjë e më Shumë, Derisa Dita Është e Plotë**
Plaku Mark A. Breg
- 39 **Marrja e Fuqisë së Jezu Krishtit në Jetën Tonë**
Presidenti Rasëll M. Nelson

Sesioni i Pasdites të së Shtunës

- 43 **Mbështetja e Drejtuesve të Kishës**
Presidenti Diter F. Uhtdorf
- 45 **Raporti i Sektorit të Kontrollit Financiar të Kishës, 2016**
Kevin R. Xhergensen
- 45 **Raporti Statistikor, 2016**
Bruk P. Hejls
- 46 **Të Bërit një Dishepull i Zotit Tonë Jezu Krisht**
Plaku Robert D. Hejls
- 49 **Këngë të Kënduara e të Pakënduara**
Plaku Xhefri R. Holland
- 52 **Qëndroni Drejt brenda Vetvetes dhe Jini të Përfshirë në të Gjitha**
Plaku Geri B. Sebin
- 55 **Gjuha e Ungjillit**
Plaku Valeri V. Kordon
- 58 **Mundja e Botës**
Plaku Nil L. Andersen
- 62 **Të Kthehemi dhe të Marrim**
Plaku M. Rasëll Ballard

Sesioni i Përgjithshëm i Priftërisë

- 66 **Mirësia, Dashuria Hyjnore dhe Dashuria**
Presidenti Tomas S. Monson
- 67 **Thirrur për Veprën**
Plaku Dejvid A. Bednar
- 75 **Përgatiteni Udhën**
Peshkopi Zherald Kosé
- 78 **Më i Madhi prej Jush**
Presidenti Diter F. Uhtdorf
- 82 **“Ec me Mua”**
Presidenti Henri B. Ajring

Sesioni i Paradites të së Dieles

- 86 **Fuqia e Librit të Mormonit**
Presidenti Tomas S. Monson
- 87 **Një Brez që i Bën Ballë Mëkatit**
Xhoi D. Xhons
- 90 **Mos Shiko Përreth, Shiko Lart!**
Plaku Jun Huan Çoi
- 93 **Shpirti i Shenjtë na Udhëzoftë**
Plaku Ronald A. Rasband
- 97 **Bëni Gjithçka që Ai t’ju Thotë**
Plaku L. Uitni Klejton
- 100 **Kreu-Perëndi dhe Plani i Shpëtimit**
Plaku Dallin H. Ouks
- 104 **Dashuria e Përsosur e Nxjerr Jashtë Frikën**
Presidenti Diter F. Uhtdorf

Sesioni i Pasdites të së Dieles

- 108 **Zëri i Paralajmërimit**
Plaku D. Tod Kristoferson
- 112 **Drejtuar Miqve dhe Kërkuesve të Kishës**
Plaku Hoakin E. Kosta
- 114 **Atëherë Jezusi e Vështroi në Fytyrë, Ndjeu Dashuri për Të**
Plaku S. Mark Palmer
- 117 **Si Ju Ndhmon Fryma e Shenjtë?**
Plaku Geri E. Stivenson
- 121 **Dhe Kjo Është Jeta e Përvetshme**
Plaku C. Skot Grou
- 124 **Që Drita Jonë të Mund të Jetë një Flamur për Kombet**
Plaku Benjamin De Hojos
- 127 **Themelet e Besimit**
Plaku Kuentin L. Kuk
- 72 **Autoritetet e Përgjithshme dhe Drejtuesit e Përgjithshëm të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme**
- 132 **Ata na Folën Neve: Ta Bëjmë Konferencën Pjesë të Jetës Sonë**
- 134 **Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë**
- 135 **Lajme të Kishës**

Konferenca e Përgjithshme Vjetore e 187-të

Sesioni i Përgjithshëm i Grave i Mbrëmjes të së Shtunës, 25 mars 2017

Drejtimi: Boni L. Oskarson.

Lutja e hapjes: Robin Bonam.

Lutja e mbylljes: Elizabet Rouz.

Muzika nga një kor i bashkuar i Shoqatës së Ndihmës nga Universiteti "Brigam Jang"; Xhin Eploni, drejtuese; Linda Margets, organiste: "Eja, Mbret i Mbret'vë", *Himne*, nr. 31, përsht. Zabriskie, bot. nga Holy Sheet Music; "I Feel My Savior's Love" ["T'Shpëtuesit Dashuri Ndiej"], *Children's Songbook*, f. 74–75, përsht. Murphy; "Udh'hiqna, O i Madh Jehova", *Himne*, nr. 40; "My Heavenly Father Loves Me" ["Ati Im Qiellor më Do"], *Children's Songbook*, f. 228–229, përsht. Staheli.

Sesioni i Përgjithshëm i Paradites të së Shtunës, 1 prill 2017

Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.

Lutja e hapjes: Plaku Kim B. Klark.

Lutja e mbylljes: Plaku Horhe F. Zebalos.

Muzika nga Tabernacle Choir [Kori i Taberna-kullit]; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Klei Kristiansen dhe Riçard Eliot, organistë: "Mëngjesi Nis", *Himne*, nr. 1; "Sioni n'Bukuri Le t'Ngrihet", *Himne*, nr. 25, përsht. Kasen, bot. nga Jackman; "Bëj Ç'Është e Drejt", *Himne*, nr. 149; "Perëndis' Lart Lavdi", *Himne*, nr. 34; "Mësom' të Eci në Drit", *Himne*, nr. 199, përsht. Wilberg; "Gëzim, Zoti Është Mbret!", *Himne*, nr. 35, përshtat. Murphy.

Sesioni i Përgjithshëm i Pasdites të së Shtunës, 1 prill 2017

Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.

Lutja e hapjes: Plaku Von G. Kic.

Lutja e mbylljes: Plaku Hugo Montoia.

Muzika nga një kor familjesh nga kunjet në Tremonton, Garland dhe Fillding në Jutë; Xhesika Li Gilbert, drejtuese; Boni Gudlif, organiste: "Parajs' mund t'Jet' Shtëpia", *Himne*, nr. 193, përsht. Bastian; potpuri: "Fëmi' i Per'ndis' Jam", *Himne*, nr. 196 dhe "How Will They Know?" ["Nga do ta Dinë Ata?"] *Children's Songbook*, f. 182–185, përsht. Gilbert dhe Mohlman; "Shkoni me Besim", *Himne*, nr. 169; "A Child's Prayer" ["Lutja e një Fëmije"], *Children's Songbook*, f. 12–13, përsht. Perry, bot. nga Jackman.

Sesioni i Priftërisë i Mbrëmjes të së Shtunës, 1 prill 2017

Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.

Lutja e hapjes: Plaku Vern P. Stenfill.

Lutja e mbylljes: Plaku Karlos A. Godoi.

Muzika nga një kor i priftërisë nga të rinj në moshë madhore beqarë nga kunjet në Hollëdej dhe Mërei, Jutë; Bret Tejlör, drejtues; Endrju Ansuorth, organist: "Burra t'Per'ndis' Ço'uni" (Burra), *Himne*, nr. 209, përsht. Staheli, bot. nga Jackman; "Jezus', Dje Lindur n'Varfri", *Himne*, nr. 115, përsht. Ripplinger, bot. nga Jackman; "Shëlbues i Izraelit", *Himne*, nr. 6; "Shpres' e Izraelit", *Himne*, nr. 166, përsht. Kasen, bot. nga Jackman.

Sesioni i Përgjithshëm i Paradites të së Dielës, 2 prill 2017

Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.

Lutja e hapjes: Nill F. Mariot.

Lutja e mbylljes: Plaku Riçard J. Meinis.

Muzika nga Tabernacle Choir [Kori i Taberna-kullit]; Mak Uilberg, drejtues; Riçard Eliot dhe Endrju Ansuorth, organistë: "Para, Shenjtor", *Himne*, nr. 39; "Tani Le t'Gëzojmë", *Himne*, nr. 3, përsht. Wilberg; "Love Is Spoken Here" ["Dashuri Këtu Ka"], *Children's Songbook*, f. 190–191, përsht. Cardon; "Eni, Ju F'mij' të Zotit", *Himne*, nr. 30; "F'mij' të Dashur, Pran' Është Zoti", *Himne*, nr. 49, përsht. Wilberg; "Maj' Malit Atje Lart", *Himne*, nr. 5.

Sesioni i Përgjithshëm i Pasdites të së Dielës, 2 prill 2017

Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.

Lutja e hapjes: Plaku Eduardo Gavaret.

Lutja e mbylljes: Plaku Markos A. Aidukaitis.

Muzika nga Tabernacle Choir [Kori i Taberna-kullit]; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Linda Margets dhe Boni Gudlif, organiste: "Eni, G'zoni", *Himne*, nr. 8, përsht. Murphy; "Më Shum' Shenjtëri m'Jep", *Himne*, nr. 69, përsht. Staheli, bot. nga Jackman; "Shufra e Hekurt", *Himne*, nr. 179; "Mbaj Urdhërimet", *Himne*, nr. 198; "Sa i Fort' një Themel", *Himne*, nr. 41, përsht. Wilberg.

Mundësohen Bisedat e Konferencës

Për të gjetur biseda të konferencës së përgjithshme në internet në shumë gjuhë, vizitoni faqen conference.lds.org dhe përzgjidhni një nga gjuhët. Bisedat mundësohen gjithashtu në programin për celularë Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit]. Përgjithësisht, brenda gjashtë javëve pas konferencës së përgjithshme, mundësohen gjithashtu regjistrime pamore e zanore në anglisht në qendrat e shpërndarjes. Informacion për konferencën e përgjithshme në formate të përdorshme nga anëtarë me paaftësi, mundësohet në faqen disability.lds.org.

Mesazhet e Mësimi të Shtëpisë dhe të Vizitës Mësimore

Për mesazhet e mësimi të shtëpisë dhe të vizitës mësimore, ju lutemi, përzgjidhni atë fjalim që u përgjigjet më mirë nevojave të atyre që vizitoni.

Në Kapak

Përpara: Fotografi nga Mason Coberly.
Prapa: Fotografi nga Christina Smith.

Fotografimi i Konferencës

Fotografitë në Solt-Lejk-Siti u bënë nga Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson dhe Christina Smith.

MAJ 2017 VËLLIMI 19 NR. 2

LIAHONA 14445 101

Revista ndërkombëtare zyrtare e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Presidenca e Parë: Tomas S. Monson,
Henri B. Ajring, Diter F. Uhtdorf

Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve: Rasëll M. Nelson,
Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Robert D. Hejls,
Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk,
D. Tod Kristoferson, Nil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Geri E. Stivenson, Dejll G. Renland

Kryeredaktor: Joseph W. Sitati

Ndihmësredaktorë: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Këshilltarë: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis Jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Drejtör Përgjegjës: Richard I. Heaton

Drejtör i Revistave të Kishës: Allan R. Loyborg

Përgjegjës i Punëve: Garff Cannon

Redaktor Përgjegjës: Adam C. Olson

Ndihmësredaktor Përgjegjës: Ryan Carr

Ndihmëse e Botimit: Cremilda Amaral

Grupi i Shkrimit dhe i Redaktimit: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Drejtör Përgjegjës i Artit: J. Scott Knudsen

Drejtör Arti: Tadd R. Peterson

Grupi i Dizajnit: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Susan Lofgren, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Bashkërenduese për Pronësinë Intellektuale:

Collette Nebeker Aune

Përgjegjëse e Prodhimit: Jane Ann Peters

Grupi i Prodhimit: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Përgatitja për Shtyp: Joshua Dennis, Ammon Harris

Drejtör Shtypi: Steven T. Lewis

Drejtör i Shpërndarjes: Troy K. Vellinga

Mbikëqyrës i Përkthimit Shqip: Sparti Kashari

Për pajtimet dhe për çmimet jashtë Shteteve të Bashkuara dhe Kanadasë, shkoni në store.lds.org ose kontaktoni me qendrën tuaj vendore të Kishës për shpërndarjen ose me udhëheqësin e lagjes apo degës

Paraqitimi dorëshkrimit dhe pyetjet në internet në liahona.lds.org; nëpërmjet postës elektronike liahona@ldschurch.org; ose nëpërmjet postës në *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (një term nga Libri i Mormonit, që do të thotë "busull" apo "drejtues") botohet në anglisht, armenisht, bislamisht, bullgarisht, çekisht, danisht, estonisht, fihisht, finlandisht, frëngjisht, greqisht, gjermanisht, holandisht, hungarisht, indonezisht, islandisht, italisht, japonisht, kambodhisht, kinezisht, kiribatisht, koreanisht, kroatisht, letonisht, lituanisht, malagasisht, marshallisht, mongolisht, norvegjisht, polonisht, portugalisht, rumanisht, rusisht, samoanisht, sebuanisht, sllovenisht, spanjisht, suahilisht, suedisht, shqip, tagalogisht, tahitisht, tajlandisht, tonganisht, ukrainisht, urduisht dhe vietnamisht. (Periodiciteti ndryshon sipas gjuhës.)

© 2017 nga Intellectual Reserve, Inc. I rezervohen të gjitha të drejtat. Shtypur në Shtetet e Bashkuara të Amerikës.

Informacion për të drejtën e autorit: Përveç nëse sugjerohet ndryshe, individët mund të kopjojnë material nga *Liahona* për përdorimin e tyre vetjak, jo për tregti (përfshirë për thirrjet në Kishë). Kjo e drejtë mund të anulohet në çdo kohë. Lënda figurative nuk lejohet të kopjohet nëse ajo shoqërohet me kufizime të shënimi i meritave për punën artistike. Çështjet e së drejtës së autorit duhet të drejtohen tek Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; adresa elektronike: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2017 Vol. 19 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Albanian (ISSN 1521-4753), is published four times a year (April, May, October and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$3.00 per year; Canada, \$3.60 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Treguesi i Folësve

Ajring, Henri B., 15, 19, 82

Andersen, Nil L., 58

Ballard, M. Rasëll, 62

Barton, Linda K., 12

Bednar, Dejvid A., 67

Breg, Mark A., 36

Brof, M. Xhozef, 23

Çoi, Jun Huan, 90

De Hojos, Benjamin, 124

Grou, C. Skot, 121

Hejls, Bruk P., 45

Hejls, Robert D., 46

Holland, Xhefri R., 49

Klejton, L. Uitni, 97

Klejton, Uedhërdorf T., 26

Kordën, Boni H., 6

Kordon, Valeri V., 55

Kosé, Zherald, 75

Kosta, Hoakin E., 112

Kristoferson, D. Tod, 108

Kuk, Kuentin L., 127

Mek-Konki, Karol F., 9

Monson, Tomas S., 66, 86

Nelson, Rasëll M., 39

Ouks, Dallin H., 100

Palmer, S. Mark, 114

Rasband, Ronald A., 93

Renland, Dejll G., 29

Sebin, Geri B., 52

Soaresh, Ulises, 33

Stivenson, Geri E., 117

Uhtdorf, Diter F., 43, 78, 104

Xhergensen, Kevin R., 45

Xhons, Xhoi D., 87

Treguesi Tematik

Aktivizimi, 15

Besëlidhjet, 9, 12, 39, 52, 58,

62, 87

Besimi, 33, 39, 46, 49, 90,

97, 127

Bindja, 46, 97, 114, 121

Dashamirësia, 29, 66

Dashuria, 29, 36, 46, 49, 66,

104, 108, 114

Dashuria hyjnore, 15, 46, 66

Denjësia, 67, 93, 117, 121

Dëshmia, 86

Dishepullimi, 12, 39, 46, 49,

52, 58, 78, 87

Drita e Krishtit, 19, 36

Dhembshuria, 29

Ekzistenca para lindjes, 6,

26, 100

Falja, 29

Familja, 19, 36, 55, 62, 87

Fatkeqësia, 29, 33, 39, 46,

49, 52, 90, 97, 104, 127

Fëmijët, 87, 117

Frika, 104

Fryma e Shenjtë, 9, 15, 19,

36, 39, 87, 93, 100,

117, 127

Gratë, 12

Gjërat e botës, 58

Historia familjare, 19, 90, 124

Jezu Krishti, 6, 9, 12, 19, 23,

26, 29, 33, 36, 39, 46, 49,

58, 62, 66, 82, 90, 93, 97,

100, 104, 108, 114, 121,

124, 127

Jozef Smithi, 127

Konferenca e përgjithshme,

124

Kreu-Perëndi, 93, 100, 117

Krijimi, 26, 100

Kthimi në besim, 90, 112

Libri i Mormonit, 86, 112

Liria e zgjedhjes, 26

Lutja, 6, 121

Mbledhja e sakramentit, 127

Mësimdhënia, 87, 124

Mirëbesimi, 6, 33, 97

Muzika, 49

Natyra hyjnore, 9, 87

Nxitjet, 93, 117

Paqja, 58

Pendimi, 29, 52, 87,

112, 121

Perëndia, Ati, 6, 62, 93, 100,

104, 121

Përgatitja, 67, 75

Përgjegjshmëria, 108

Përulësia, 15, 78

Plani i shpëtimit, 19, 26, 52,

62, 100, 104

Pornografia, 55

Priftëria, 67, 75, 82

Prindërimi, 23, 55, 87, 108

Profetët, 108

Puna misionare, 67, 90, 114

Puna në tempull, 19, 36,

90, 124

Rinia, 19, 23, 75

Sakramenti, 9, 15, 75, 124

Sakrifika, 12, 23

Standardet, 108

Studimi i shkrimeve të shenj-

ta, 6, 23, 39, 55, 86, 121

Synimet, 62

Shabati, 55, 58, 124

Shembulli, 55, 121

Shërbimi, 6, 15, 75, 78, 82

Shërimi, 29

Shlyerja, 6, 9, 19, 26, 29,

39, 62

Shpresa, 104

Traditat, 55

Thirrjet në Kishë, 78

Udhëheqësit e Kishës, 23, 78

Udhëheqja, 78

Uniteti, 15, 49, 75

Urdhërimet, 23, 26

Vdekja, 26

Veprimtaria në Kishë, 36

Zotimi, 52

Pjesë të spikatura nga Konferenca e Përgjithshme Vjetore e 187-të

Cdo gjashtë muaj, ne mbledhemi për të dëgjuar fjalën e Perëndisë nëpërmjet profetëve të gjallë dhe udhëheqësve të frymëzuar të Kishës. Miliona njerëz rreth e qark botës mbledhen së bashku nëpër shtëpi ose në godina kishtare, në breza të ndryshëm orarë dhe me gjuhë të ndryshme, duke përdorur një larmi ekranesh të përmasave të ndryshme.

Por konferenca e përgjithshme është më shumë sesa një ngjarje. Është një përvojë që mund të zgjatë për aq kohë sa të dëshirojmë. [Mësimet e] konferencës janë diçka që i studiojmë, mësojmë prej tyre dhe jetojmë sipas tyre.

Për t'ju ardhur në ndihmë për përvojën tuaj të konferencës, ne përpiqemi ta përçojmë shpirtin e ngjarjes në këtë botim çdo gjashtë muaj. Qoftë nëse parapëlqeni ta studioni konferencën në formë të shtypur, në internet, apo në telefon celular, ne shpresojmë të jetë një burim ku do të ktheheni shpesh.

Të Falemi, Zot, për Profetin

Faqe 86: Për t'i forcuar dëshmitë tona për Shpëtimtarin dhe ungjillin e Tij, Presidenti Tomas S. Monson na u përgjërua që “me lutje ta studiojmë dhe ta përsiatim Librin e Mormonit çdo ditë”.

Faqe 66: Ai gjithashtu u bëri thirrje njerëzve që ta shqyrtojnë jetën e tyre dhe “ta ndjekin shembullin e Shpëtimtarit duke qenë të mirë, të dashur dhe me dashuri hyjnore”.

Njoftohen Tempuj të Rinj

Faqe 86: Presidenti Monson njoftoi pesë tempuj të rinj, të cilët do të ndërtohen në Brazili, Brazil; në zonën e Manilës me rrethina, Filipine; Nairobi, Kenia; Pokatelo, Ajdaho, SHBA dhe Saratoga-Springs, Jutë, SHBA. (Shih faqen 141 për më shumë informacion.)

Mbështeten Udhëheqës të Rinj

Faqe 43: Të shtunën, më 1 prill, Presidenca e Parë njoftoi lirimin nga thirrja të Presidencës së Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës: Linda K. Barton, Karol M. Stivens dhe Linda S. Rivs.

Faqe 135: Mësoni më shumë për thirrjen e 10 udhëheqësve të rinj të përgjithshëm të Kishës, përfshirë Presidencën e re të Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës.

Paraqiten Sërish Proklamatat

Pjesët e brendshme të kapakëve: Disa folës iu referuan dokumenteve “Krishti i Gjallë” dhe “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës” (shih faqet 26, 36, 39, 62 dhe 100). Ju mund t'i gjeni këto dokumente të rëndësishme në pjesët e brendshme të kapakëve të këtij botimi. ■

Nga Boni H. Kordën,
Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores

Kini Besim te Zoti dhe Mos u Anoni

Ne mund ta përqendrojmë jetën tonë te Shpëtimtari duke arritur që ta njohim Atë, dhe Ai do t'i drejtojë shtigjet tona.

Ndërsa po udhëtoja në Azi, një motër e dashur m'u qas. Më mbështolli në krahët e saj dhe më pyeti: "A beson vërtet se ky ungjill është i vërtetë?" Motër e dashur, unë e di se ai është i vërtetë. Unë kam besim te Zoti.

Te Fjalët e Urta 3:5–6, lexojmë këtë këshillë:

"Ki besim tek Zoti me gjithë zemër dhe mos u mbështet në gjykimin tënd; pranoje në të gjitha rrugët e tua, dhe ai do të drejtojë shtigjet e tua".

Ky shkrim i shenjtë vjen me dy këshilla, një paralajmërim dhe një premtim të lavdishëm. Dy këshillat: "Ki besim tek Zoti me gjithë zemër" dhe "pranoje në të gjitha rrugët e tua". Paralajmërimi: "Mos u mbështet në gjykimin tënd". Dhe premtimi i lavdishëm: "Ai do të drejtojë shtigjet e tua".

Le të diskutojmë fillimisht për paralajmërimin. Imazhi pamor na ofron shumë për të përsiatur. Paralajmërimi vjen me fjalët "mos u mbështet" – "mos u mbështet në gjykimin tënd". Në anglisht fjala *mbështet* ka kuptimin e animit fizikisht ose lëvizjes në njërën anë. Kur ne anohemi *fizikisht* në njërën anë ose në anën tjetër, ne largohemi nga

qendra, nuk jemi në baraspeshë dhe përkulemi. Kur mbështetemi *shpirtërisht* në gjykimin tonë, ne anohemi larg nga Shpëtimtari ynë. Nëse anojmë, nuk jemi në qendër; nuk jemi në baraspeshë; nuk jemi të përqendruar te Krishti.

Motra, mbani mend, në jetën para lindjes, ne qëndruam me Shpëtimtarin. Ne kishim besim tek Ai. Ne i dhamë zë

mbështetjes, entuziazmit dhe gëzimit tonë për planin e lumturisë të parashtruar nga Ati ynë Qiellor. Ne nuk u anuam. Ne luftuam duke përdorur dëshmitë tona dhe "u rreshtuam me forcat e Perëndisë, dhe ato forca qenë fitimtare"¹. Kjo betejë midis të mirës dhe të keqes është zhvendosur në tokë. Edhe një herë ne kemi përgjegjësinë e shenjtë për të qëndruar si dëshmitare dhe për ta vënë besimin tonë te Zoti.

Secila prej nesh duhet të pyetë: Si të vazhdoj e përqendruar dhe të *mos mbështetem* në gjykimin tim? Si ta dalloj dhe ta ndjek zërin e Shpëtimtarit kur zërat e botës janë kaq imponues? Si ta kultivoj besimin te Shpëtimtari?

Më lejoni të sugjeroj tri mënyra për ta rritur njohurinë tonë për Shpëtimtarin dhe besimin tek Ai. Ju do të zbuloni se këto parime nuk janë të reja, por janë themelore. Ato këndohen në çdo Fillore, gjejnë jehonë në mësimet e Të Rejave dhe janë përgjigjet për shumë pyetje të Shoqatës së Ndihmës. Ato janë parime për t'u përqendruar – dhe jo për t'u anuar.

Së pari, ne mund të arrijmë ta njohim Zotin dhe të kemi besim tek Ai ndërsa “ushqeh[emi] me bollëk me fjalët e Krishtit; pasi, vini re, fjalët e Krishtit do t’ju tregojnë të gjitha gjërat që ju duhet të bëni”².

Disa muaj më parë, kishim studimin e shkrimeve të shenjta si familje. Nipi im dyvjeçar ishte ulur në prehrin tim ndërsa lexonim. Po e shijoja faktin e të qenit gjyshe, duke u kënaqur me vizitën e familjes së djalit.

Me përfundimin e studimit të shkrimeve të shenjta, e mbylla librin tim. Nipi im e dinte se shpejt do të ishte koha për të fjetur. Ai ngriti sytë e tij të etur blu dhe tha një të vërtetë të përjetshme: “Më shumë shkrime të shenjta, Nëna”.

Djali im, një prind i mirë dhe i qëndrueshëm, më paralajmëroi: “Mama, mos iu dorëzo atij. Ai thjesht po përpiket të shpëtojë nga vajta në shtrat.”

Por kur nipi im kërkon më shumë shkrime të shenjta, ne lexojmë më shumë shkrime të shenjta! Më shumë shkrime të shenjta e ndriçojnë mendjen tonë, e ushqejnë shpirtin tonë, u japin përgjigje pyetjeve tona, e rritin besimin tonë te Zoti dhe na ndihmojnë ta përqendrojmë jetën tonë tek Ai. “Kujtoni t’i kërkon ato me zell, që ju të mund të përfiton prej tyre.”³

Së dyti, ne mund të arrijmë ta njohim Zotin dhe të kemi besim tek Ai nëpërmjet lutjes. Çfarë bekimi është të jesh në gjendje t’i lutesh Perëndisë tonë! “Lutiuni Atit me gjithë fuqinë e zemrës suaj.”⁴

Kam një kujtim të ëmbël të një lutjeje që e ruaj si thesar. Në një nga pushimet e verës nga kolegji, pranova një punë në Teksas. M’u desh të udhëtoja me makinën time të vjetër qindra kilometra nga Ajdaho për në Teksas, një makinë që me dashuri e quaja Vern. I vura plaçkat mbi Vernin dhe isha gati për aventurën e re.

Rrugës për te dera, i dhashë një përqaftim nënës sime të dashur dhe ajo tha: “Le të bëjmë një lutje përpara se të largohesh”.

U gjunjëzuam dhe nëna ime filloi të lutej. Ajo iu lut Atit Qiellor për sigurinë time. Ajo u lut për makinën time pa ajër të kondicionuar, duke kërkuar që ajo të funksiononte siç më nevojitej. Ajo kërkoj që engjëjt të ishin me mua gjatë gjithë verës. Ajo u lut, u lut dhe u lut.

Paqja që erdhi nga ajo lutje, më dha kurajën për të pasur besim te Zoti dhe për të mos u mbështetur në gjykimin tim. Zoti e drejtoi shtegun tim në vendimet e shumta që mora atë verë.

Nëse e bëjmë zakon qasjen tek Ati Qiellor nëpërmjet lutjes, ne do të arrijmë ta njohim Shpëtimtarin. Ne do të arrijmë t’i besojmë Atij. Dëshirat tona do të bëhen më shumë si dëshirat e Tij. Ne do të jemi në gjendje për të siguruar për veten tonë dhe për të tjerët bekimet që Ati Qiellor është i gatshëm t’i japë, nëse thjesht do të kërkojmë me besim.⁵

Së treti, ne mund të arrijmë ta njohim Zotin dhe të kemi besim tek Ai ndërsa u shërbejmë të tjerëve. Po e tregoj historinë në vijim me leje të Emi

Rajtit, e cila arriti ta kuptonte parimin e shërbimit edhe në mes të një sëmundjeje të llahtarshme dhe kërcënuese për jetën. Emi shkroi:

“Më 29 tetor 2015, zbulova se kisha kancer. Shkalla e mbijetesës nga kanceri që kisha, ishte 17%. Mundësitë e shërimit nuk ishin të mira. E dija se duhet të përpiqesha të luftoja për jetën time. Isha e vendosur të jepja gjithçka kisha jo vetëm për veten time por, më e rëndësishmja, për familjen time. Në dhjetor nisa kimioterapinë. Kisha njohuri për shumë nga efektet anësore të ilaçeve që e luftojnë kancerin, por nuk e dija se ishte e mundur që dikush të ishte aq i sëmurë dhe prapë të qe gjallë.

Në një pikë, e shpalla kimioterapinë si një shkelje të të drejtave të njeriut. I thashë tim shoqi që mori fund. Hoqa dorë! Nuk do të kthehesha sërish në spital. Me urtësinë e tij, i dashuri im më dëgjoi me durim dhe pastaj u përgjigj: ‘Epo, atëherë duhet të gjejmë dikë që t’i shërbejmë.’”

Çfarë? A e harroi ai faktin që gruaja e vet kishte kancer dhe nuk mund t’i duronte më të përzierat ose as një çast tjetër nga dhembja torturuese?

Emi vazhdon të shpjegojë: “Simptomat e mia gradualisht u përkeqësuan deri në pikën që përgjithësisht kisha një ose dy ditë në muaj që isha mirë, [kur] mund të funksionoja disi si një qenie e gjallë që merr frymë. Ishte në ato ditë kur familja jonë do të gjente mënyra për të shërbyer.”

Në një nga ato ditë, familja e Emit shpërndau paketa qetësuese kimioterapie për pacientët e tjerë, kuti të mbushura me artikuj për t’ua ngritur humorin dhe për të ndihmuar në lehtësimin e simptomave. Kur Emin nuk e zinte gjumi, ajo do të mendonte për mënyra se si ta ndriçonte ditën e dikujt tjetër. Disa mënyra ishin të dukshme, por shumë të tjera ishin thjesht shënime të shkurtra ose mesazhe nxitëse dhe dashurie nga celulari. Në ato net kur dhembja e saj ishte shumë e

madhe për ta zënë gjumi, ajo do të shtrihej në shtrat me iPad-in e saj dhe do të kërkonte ordinancat që duhej të përfundonin në emër të paraardhësve të saj të vdekur. Në mënyrë çuditëse dhembja do të qetësohej dhe ajo që në gjendje ta duronte.

“Shërbimi”, dëshmon Emi, “më shpëtoi jetën. Forcën për të vazhduar përfundimisht përpara e gjeta te lumturia që zbulova teksa përpiqesha të lehtësoja vuajtjen e njerëzve përreth meje. I prisja me gëzim të madh dhe padurim projektet tona të shërbimit. Ende sot kjo [histori] duket si një paradoks i çuditshëm. Ju do të mendonit se dikush që ishte pa flokë, e tejpgopur [nga mjekimet] dhe që po luftonte për jetën e [saj], ishte e justifikuar po të mendonte se ‘pikërisht tani gjithçka ka të bëjë me mua’. Megjithatë, kur

mendova për veten, situatën time, vuajtjen dhe dhembjen time, bota u bë shumë e errët dhe dëshpëruese. Kur e ktheva përqendrimin tim tek të tjerët, kishte dritë, shpresë, forcë, kurajë dhe gëzim. E di se kjo është e mundur për shkak të fuqisë mbështetëse, shëruese dhe aftësuese të Shlyerjes së Jezu Krishtit.”

Emi arriti të kishte besim te Zoti ndërsa arriti ta njihje Atë. Nëse do të ishte mbështetur qoftë pak fare në gjykimin e vet, ajo mund të mos e kishte pranuar idenë që të shërbente. Shërbimi e aftësoi atë që t’u bënte ballë dhembjes dhe mundimeve të saj dhe ta jetonte këtë shkrim të shenjtë: “Kur jeni në shërbimin e bashkëqenieve tuaja, ju jeni vetëm në shërbimin e Perëndisë tuaj”⁶.

Jezu Krishti e ka mposhtur botën. Dhe për shkak të Tij, për shkak të

Nga Karol F. Mek-Konki,

Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rejave

Shlyerjes së Tij të pafundme, të gjithë ne kemi arsye të madhe për të pasur besim, duke e ditur se përfundimisht gjithçka do të jetë mirë.

Motra, secila nga ne mund të ketë besim te Zoti dhe të mos anohet. Ne mund ta përqendrojmë jetën tonë te Shpëtimtari duke arritur që ta njohim Atë, dhe Ai do t'i drejtojë shtigjet tona.

Ne jemi në tokë për të treguar të njëjtin besim tek Ai që na lejoi të qëndrojmë me Jezun Krishtin kur shpalli: “Ja ku jam, dërgomë mua”⁷.

Motrat e mia të dashura, Presidenti Tomas S. Monson dëshmoi se “bekimet e premtuara [për ne] janë të pamatshme. Megjithëse retë e stuhishme mund të mbledhen, megjithëse shirat mund të derdhen mbi ne, dija jonë për ungjillin dhe dashuria jonë për Atin Qellor dhe për Shpëtimtarin tonë do të na ngushëllojnë e mbështesin . . . kur ecim drejtësisht. . . Nuk do të ketë asgjë në këtë botë që të na mundë.”⁸

Ia shtoj dëshminë time dëshmisë së profetit tonë të dashur. Nëse kemi besim tek Ati ynë Qellor dhe te Shpëtimtari ynë dhe nuk mbështetemi në gjykimin tonë, Ata do t'i drejtojnë shtigjet tona dhe do ta zgjatin krahun e mëshirës ndaj nesh. Në emrin e Jezut Krishtit, amen. ■

Shënim: Më 1 prill 2017, Motra Kordën u liria nga thirrja si Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores dhe u thirr si Këshilltare e Parë.

SHËNIME

1. Gordon B. Hinckley, “The Dawning of a Brighter Day”, *Liahona*, maj 2004, f. 81.
2. 2 Nefi 32:3.
3. Mosia 1:7.
4. Moroni 7:48.
5. Shih Udhëzuesin për Shkrimet e Shenjta, “Lutje”, f. 107, scriptures.lds.org.
6. Mosia 2:17.
7. Abraham 3:27.
8. Tomas S. Monson, “Merrni Zemër”, *Liahona*, maj 2009, f. 92.

Shkëlqimi i Shenjtërisë

Ati ynë në Qiell ka siguruar për ne gjithçka që kërkohet në mënyrë që të mund të bëhemi të shenjtë siç është Ai i shenjtë.

Teksa përgatitesha për këtë mbledhje, zemra ime është kthyer drejt shumë motrave besnike që unë kam takuar, afër e larg. Për mua, ato janë përshkruar më së miri në një psalm falënderimi nga mbreti David: “Jepini Zotit zulmin që i takon emrit të tij, çojini oferta dhe ejani para tij. Bini përmbys para Zotit në shkëlqimin e shenjtërisë së tij”¹.

Unë e shoh shkëlqimin e shenjtërisë te motrat zemrat e të cilave janë përqendruar në gjithçka që është e mirë, të cilat dëshirojnë të bëhen më shumë si Shpëtimtari. Ato i ofrojnë Zotit gjithë shpirtin, zemrën, fuqinë, mendjen dhe forcën e tyre në mënyrën se si ato jetojnë çdo ditë.² Shenjtëria vjen nga përpjekja dhe orvatja për t'i mbajtur urdhërimet dhe për t'i nderuar besëlidhjet që kemi bërë me Perëndinë. Shenjtëria është bërja e zgjedhjeve që do ta mbajnë Frymën e Shenjtë si udhëzuesin tonë.³ Shenjtëria është lënia mënjane e prirjeve tona të natyrshme dhe bërja “shenjtore nëpërmjet shlyerjes së Krishtit Zot”⁴. “Çdo çast i [jetës sonë] duhet t'i shenjtërohet Zotit.”⁵

Perëndia i qiellit i urdhëroi fëmijët e Izraelit: “Sepse unë jam Zoti, Perëndia juaj; shenjtërohuni, pra, dhe jini të shenjtë, sepse unë jam i shenjtë; mos u infektoni”⁶.

Plaku D. Tod Kristoferson ka dhënë mësim: “Ati ynë Qellor është një Perëndi me pritshmëri të larta. . . . Ai na propozon të bëhemi të shenjtë kështu që të mund ‘të duroj[m]ë një lavdi çelestiale’ (DeB 88:22) dhe ‘të banoj[m]ë në prani të tij’ (Moisiu 6:57).”⁷ *Lectures on Faith [Leksione mbi Besimin]* shpjegon: “Asnjë qenie nuk mund ta gëzojë lavdinë e Tij pa pasur përsosuritë dhe shenjtërinë e Tij”⁸. Ati ynë në Qiell na njeh. Ai na do dhe Ai ka siguruar për ne gjithçka që kërkohet në mënyrë që të mund të bëhemi të shenjtë siç është Ai i shenjtë.

Ne jemi bija të Atit Qellor dhe secila prej nesh ka një trashëgimi hyjnore

të shenjtërisë. Ati ynë në Qiell ka shpallur: “Vër re, unë jam Perëndi; Njeri i Shenjtërisë është emri im”⁹. Në botën para lindjes, ne e donim Atin tonë dhe e adhurorim Atë. Ne dëshironim të ishim si Ai. Nga dashuria e përsosur atërore, Ai dha Birin e Tij të Dashur, Jezu Krishtin, që të ishte Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë. Ai është Biri i Njeriut të Shenjtërisë.¹⁰ “Emri i [Tij] është i ‘Shenjtë’”¹¹, “i Shenjtë i Izraelit”¹².

Shpresa jonë për shenjtëri është e përqendruar te Krishti, në mëshirën e Tij dhe në hirin e Tij. Me besim te Jezu Krishti dhe Shlyerja e Tij, ne mund të bëhemi të pastër, pa njollë, kur ne ia mohojmë vetes ligësinë¹³ dhe pendo-hemi me sinqeritet. Ne pagëzohemi me ujë për heqjen e mëkateve. Shpirtat tanë shenjtërohen kur ne e marrim Frymën e Shenjtë me zemra të hapura. Çdo javë, ne marrim ordinancën e sakramentit. Në një shpirt pendimi, me dëshira të sinqerta për drejtësi, ne bëjmë besëlidhje se ne jemi të gatshëm të marrim mbi vete emrin e Krishtit, ta kujtojmë Atë dhe të zbatojmë urdhërimet e Tij që të mund të kemi gjithmonë Shpirtin e Tij me ne. Me kalimin e kohës, ndërsa përpigemi në mënyrë të vazhduar të bëhemi një me Atin, Birin dhe Frymën e Shenjtë, ne bëhemi pjesëtarë të natyrës së Tyre hyjnore.¹⁴

Shenjtëria Është Mbajtja e Besëlidhjeve Tona

Ne e njohim numrin e madh të provave, tundimeve dhe mundimeve që mund të na tërheqin larg nga gjithçka që është e virtytshme dhe e denjë për t’u lavdëruar përpara Perëndisë. Por përvojat tona në vdekshmëri na ofrojnë mundësinë të zgjedhim shenjtërinë. Më së shpeshti janë sakrificat që ne bëjmë për t’i mbajtur besëlidhjet tona, që na shenjtërojnë dhe na bëjnë të shenjtë.

Unë pashë shenjtëri në fytyrën e Evanhelisë, një vajzë 13-vjeçare në Ganë. Një nga mënyrat se si ajo i mban besëlidhjet e saj është duke e lartësuar thirrjen e saj si presidente e klasës së Kosheres. Ajo me përlësi shpjegoi se ajo shkon në shtëpitë e shoqeve të saj, të rejave më pak aktive, për t’u kërkuar prindërve të tyre që t’i lënë ato të vijnë në Kishë. Prindërit i thonë asaj që është e vështirë për shkak se të dielën fëmijët duhet të bëjnë punët e shtëpisë. Kështu që Evanhelia shkon dhe i ndihmon për punët dhe nga përpjekjet e saj shoqet e veta shpesh lejohen të vijnë në Kishë.

Ordinancat e shenjtë të priftërisë do të na ndryshojnë, do të na shenjtërojnë dhe do të na përgatitin për të hyrë në praninë e Zotit, nëse ne do t’i mbajmë besëlidhjet e lidhura me to.¹⁵ Kështu ne mbajmë barrët e njëri-tjetrit; ne e

forcojmë njëri-tjetrin. Ne mbajmë një heqje të mëkateve kur i sjellim lehtësim shpirtëror dhe material të varfërve, të uriturve, të zhveshurve dhe të sëmurëve.¹⁶ Ne e mbajmë veten të pastër nga bota kur e mbajmë ditën e Shabatit dhe e marrim sakramentin me denjësi në ditën e shenjtë të Zotit.¹⁷

Ne bekojmë familjet tona dhe i bëjmë vende të shenjtë shtëpitë tona. Ne i frenojmë pasionet tona në mënyrë që të mund të jemi të mbushur me dashuri të pastër dhe të qëndrueshme.¹⁸ Ne i ndihmojmë të tjerët me mirësi, me dhembshuri dhe qëndrojmë si dëshmitarë të Perëndisë. Ne bëhemi popull i Sionit, i një zemre dhe i një mendjeje, një popull i kulluar që banon së bashku në unitet dhe drejtësi.¹⁹ “Sepse Sioni duhet të rritet në bukuri dhe në shenjtëri.”²⁰

Motra, ejani në tempull. Që ne të jemi një popull i shenjtë i përgatitur për ta pranuar Shpëtimtarin në ardhjen e Tij, ne duhet të ngrihemi dhe të veshim rrobat tona të bukura.²¹ Në forcë dhe nder, ne i braktisim mënyrat e botës dhe i mbajmë besëlidhjet tona që të mund të jemi “të veshur me pastërti, po, madje edhe me rrobën e drejtësisë”²².

Shenjtëria Është të Marrësh Frymën e Shenjtë si Udhëzuesin Tonë

Shenjtëria është një dhuratë e Shpirtit. Ne e pranojmë këtë dhuratë kur zgjedhim të bëjmë ato gjëra që do ta rritin fuqinë shenjtërouese të Frymës së Shenjtë në jetën tonë.

Kur Marta e priti Jezu Krishtin në shtëpinë e saj, ajo ndjeu një dëshirë të jashtëzakonshme për t’i shërbyer Zotit sa më mirë që mundej. Motra e saj, Maria, zgjodhi të ulej “te këmbët e Jezusit” dhe të dëgjonte fjalën e Tij. Kur Marta u ndje e ngarkuar nga të shërbyerit pa asnjë ndihmë, ajo u ankua: “Zot, a nuk të intereson që ime motër më la vetëm të shërbej?”

Më pëlqejnë shumë fjalët e qortimit më të butë që mund të përfytyroj. Me dashuri të përsosur dhe dhembshuri të pafund, Shpëtimtari këshilloi:

“Martë, Martë, ti po shqetësohesh dhe kujdesesh për shumë gjëra; por vetëm një gjë është e nevojshme, dhe Maria zgjodhi pjesën më të mirë, që asaj nuk do t’i hiqet”²³.

Motra, në mënyrë që të jemi të shenjtë, ne duhet të mësojmë që të ulemi te këmbët e Të Shenjtit të Izraelit dhe t’i japim kohë shenjtërisë. A e lëmë mënjane telefonin, listën e pafund të “gjërave për t’u bërë” dhe shqetësimet rreth gjërave të botës? Lutja, studimi dhe vënia vesh fjalës së Perëndisë e ftojnë dashurinë e Tij pastruese dhe shëruese në shpirtat tanë. Le të gjejmë kohë të jemi të shenjtë, që të mund të mbushemi me Shpirtin e Tij të shenjtë dhe shenjtëruarës. Me Frymën e Shenjtë si udhëzuesin tonë, ne do të jemi të përgatitura ta pranojmë Shpëtimtarin në shkëlqimin e shenjtërisë.²⁴

Shenjtëria Është Bërja Shenjtor nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit

Sipas fjalëve të frymëzuara të mbretit Beniamin, ata që bëhen shenjtorë nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit, janë ata që janë të nënshtuar, të bindur, të përlurur, të duruar dhe plot me dashuri, ashtu siç është Shpëtimtari.²⁵ Ai profetizoi se Jezu Krishti, “Zoti i Plotfuqishëm që mbretëron, i cili ishte dhe është nga gjithë përjetësia në përjetësi, do të vijë poshtë nga qielli mes fëmijëve të njerëzve dhe do të banojë në një tabernakull prej argjile”. Ai erdhi për të bekuar të

sëmurët, të çalët, të shurdhët dhe të verbrit dhe për të ngritur në jetë ata që kishin vdekur. Dhe përsëri Ai vuajti “më shumë se sa njeriu mund të vuajë, përveçse në vdekje”²⁶. Dhe ndonëse Ai është i vetmi me anë të të cilit vjen shpëtimi, Atë e tallën, e fshikulluan dhe e kryqëzuan. Por Biri i Perëndisë u ngrit nga varri që ne të gjithë të mund ta mposhtim vdekjen. Ai është ai që do të qëndrojë për të gjykuar botën në drejtësi. Ai është ai që do të na shëlbtojë të gjithëve ne. Ai është i Shenjti i Izraelit. Jezu Krishti është shkëlqimi i shenjtërisë.

Kur populli i mbretit Beniamin dëgjoi fjalët e tij, ata ranë përtokë, kaq e madhe qe përlësia e tyre dhe nderimi i tyre për hirin dhe lavdinë e Perëndisë tonë. Ata pranuan gjendjen e tyre të mishit. A e shohim ne varësinë tonë absolute nga hiri dhe mëshira e Krishtit, Zotit tonë? A e pranojmë ne se çdo dhuratë e mirë, materiale dhe shpirtërore, na vjen me anë të Krishtit? A e mbajmë ne mend se sipas planit të përjetshëm të Atit, paqja në këtë jetë dhe lavditë e përjetësisë janë tonat vetëm në dhe nëpërmjet Birit të Tij të shenjtë?

U bashkofshim ne me popullin e mbretit Beniamin teksa ata thirrën me zë të lartë njëzëri: “O, ki mëshirë dhe përdor gjakun shlyes të Krishtit, që ne të mund të marrim faljen e mëkateve tona dhe zemrat tona të mund të pastrohen; pasi ne besojmë në Jezu Krishtin, Birin

Në mënyrë që të jemi të shenjtë, ne duhet të mësojmë, ashtu si Maria, që të ulemi te këmbët e Të Shenjtit të Izraelit dhe t’i japim kohë shenjtërisë.

e Perëndisë, që krijoi qiellin dhe tokën dhe të gjitha gjërat”²⁷.

Unë dëshmoj se, ndërsa ne vijmë tek i Shenjti i Izraelit, Shpirti i Tij do të vijë te ne që të mund të mbushemi me gëzim dhe të marrim heqje të mëkateve dhe paqe të ndërgjegjes.

Ati Qiellor i ka dhënë secilit prej nesh aftësinë për të qenë të shenjtë. Bëfshim më të mirën që mundemi për t’i mbajtur besëlidhjet tona dhe për ta marrë Frymën e Shenjtë si udhëzuesin tonë! Me besim në Jezu Krisht, ne bëhemi shenjtore nëpërmjet Shlyerjes së Tij, që të mund të marrim pavdekësinë dhe jetën e përjetshme dhe t’i japim Perëndisë, Atit tonë, lavdinë që i takon emrit të Tij. Qofshin përherë jetët tona një ofertë e shenjtë, që ne të mund të qëndrojmë përpara Zotit në shkëlqimin e shenjtërisë! Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 1 Kronikave 16:29.
2. Shih Doktrina e Besëlidhje 20:31–34.
3. Shih Doktrina e Besëlidhje 45:57.
4. Mosia 3:19.
5. Brigham Young, “Remarks”, *Deseret News*, 2 prill 1862, f. 313; shih edhe James E. Faust, “Standing in Holy Places”, *Liahona*, maj 2005, f. 62.
6. Levitiku 11:44.
7. D. Tod Kristoferson, “Unë të Gjithë Ata që i Dua, i Qortoj dhe i Ndëshkoj”, *Liahona*, maj 2011, f. 97.
8. *Lectures on Faith* (1985), f. 77.
9. Moisiu 7:35.
10. Shih Moisiu 6:57.
11. Isaia 57:15.
12. 1 Nefi 22:21, 24, 26, 28.
13. Shih Moroni 10:32–33.
14. Shih 2 Pjetër 1:4.
15. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:20.
16. Shih Mosia 4:26.
17. Shih Doktrina e Besëlidhje 59:9.
18. Shih Alma 38:12.
19. Shih Moisiu 7:18–19.
20. Doktrina e Besëlidhje 82:14.
21. Shih 2 Nefi 8:24.
22. 2 Nefi 9:14.
23. Shih Lluke 10:38–42.
24. Shih Doktrina e Besëlidhje 45:57–59.
25. Shih Mosia 3:19.
26. Mosia 3:5, 7.
27. Mosia 4:2.

Nga Linda K. Barton,

Presidente e Përgjithshme e Shoqatës së Ndihmës

Gra të Sigurta

Gratë e sigurta janë dishepulle që përqendrohen te Shpëtimtari, Jezu Krishti, dhe kanë shpresë nëpërmjet premtimit të flijimit të Tij shlyes.

Motrat e mia të dashura, sa ju duam dhe ju falënderojmë për përgjigjen zemërgjerë dhe entuziaste ndaj ftesës së Presidencës së Parë dhe nismës #IWasAStranger. Ju lutemi vazhdoni të luteni, t’i dëgjoni pëshpëritjet e Shpirtit dhe të veproni sipas nxitjeve që merrni.

Pavarësisht nëse udhëtoj këtu afër apo anembanë botës, nuk është e pazakontë për dikë që të më pyesë: “A më mbani mend mua?” Ngaqë jam tepër e papërsosur, duhet ta pranoj se shpesh nuk mund t’i mbaj mend emrat. Megjithatë, vërtet më kujtohet dashuria shumë e vërtetë që Ati Qiellor ma ka lejuar ta ndiej teksa takohem me bijat dhe bijtë e Tij të shtrenjtë.

Kohët e fundit pata mundësinë të vizitoj disa gra të dashura që janë në burg. Ndërkohë që po ndaheshim për zemërsisht, një grua e dashur m’u përgjërue: “Motra Barton, ju lutemi, mos na harroni”. Shpresoj se ajo dhe të tjerat që dëshirojnë të mbahen mend, do ta ndiejnë këtë gjë teksa ndaj me ju disa mendime.

Gra të Sigurta në Kohën e Shpëtimtarit: Të Përqendruara te Shpëtimtari, Jezu Krishti

Motrat tona përgjatë epokave kanë treguar modelin e besnikërisë së dishepulleve, për të cilin ne përpiqemi

fort. “Dhiata e Re përfshin rrëfimet e grave [të sigurta], të përmendura me emër ose jo, të cilat ushtruan besim në Jezu Krishtin dhe [në Shlyerjen e Tij], i mësuan dhe i jetuan mësimet e Tij dhe dëshmuan për shërbesën, mrekullitë dhe madhësitë e Tij. Këto gra u bënë dishepulle shembullore dhe dëshmitare të rëndësishme në punën e shpëtimit.”¹

Merrini parasysh këto tregime në librin e Llukës. Së pari, gjatë shërbesës së Shpëtimtarit:

“Dhe . . . ndodhi që [Jezusi] shkante nëpër qytete dhe nëpër fshatra, duke predikuar dhe duke shpallur lajmin e mirë të mbretërisë së Perëndisë; me të ishin të dymbëdhjetët,

dhe *disa gra [të sigurta]*, . . . Maria, e quajtur Magdalenë, . . . Joana, . . . Suzana dhe shumë të tjera të cilat e ndihmonin atë”².

Tregimi tjetër, pas Ringjalljes së Tij: “Edhe *disa gra [të sigurta]* . . . shkuan herët në mëngjes te varri,

. . . [kur] nuk e gjetën trupin e tij, u kthyen duke thënë se kishin parë një vegim engjëjsh, të cilët thonë se ai jeton”³.

E kam lexuar dhe e kam anashkalluar shumë herë më parë shprehjen në dukje jombresëlënëse “disa gra [të sigurta]” [në anglisht “certain”], por kohët e fundit, teksa përsiata më me kujdes,

ato fjalë dukej se më tërhoqën vëmendjen në atë faqe. Merrini parasysh këto sinonime të njërit prej kuptimeve të termit *të sigurt*a kur lidhet me *disa gra besnike*: “të bindura në vetvete”, “pozitive”, “vetëbesuese”, “të qëndrueshme”, “të vendosura”, “të siguruar” dhe “të besueshme”⁴.

Teksa përsiatja këto fjalë të fuqishme përshkruese, më erdhën ndërmend dy prej atyre *grave të sigurt*a të Dhiatës së Re, të cilat dhanë dëshmi pozitive, vetëbesuese, të qëndrueshme, të vendosura për Shpëtimtarin. Ndonëse ato, sikurse ne, ishin gra të papërsosura, dëshmia e tyre është frymëzuese.

A e kujtoni gruan te pusi që nuk i përmendet emri, e cila i ftoi të tjerët të vinin e të shihnin atë që ajo e kishte mësuar nga Shpëtimtari? Ajo e dha dëshminë e saj *të sigurt* në formën e një pyetjeje: “Vallë mos është ky Krishti?”⁵ Dëshmia dhe ftesa e saj ishin kaq bindëse sa “shumë . . . besuan në Të”⁶.

Pas vdekjes së vëllait të saj, Lllazarit, Marta, dishepullja dhe mikeshja e shtrenjtë e Zotit, shpalli me atë që duhet të ketë qenë një emocion i madh: “Zot, po të ishe këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur”. Merrni parasysh sigurinë e saj teksa vazhdoi: “Por edhe tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon Perëndisë, Perëndia do të t’i japë”. Më tej ajo dëshmoi: “Unë besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë, që duhet të vinte në botë”⁷.

Ne mësojmë nga këto motra se *gratë e sigurt*a janë dishepulle që përqendrohen te Shpëtimtari, Jezu Krishti, dhe kanë shpresë nëpërmjet premtimit të flijimit të Tij shlyes.

Gra të Sigurta që i Mbajnë Besëlidhjet e Rivendosjes: Gatishmëria për të Sakrifikuar

Në lashtësi, *gratë e sigurt*a bënë sakrifica ndërkohë që dëshmonin dhe vinin në jetë mësimet e Jezusit. *Gratë e*

sigurta në ditët e hershme të Rivendosjes bënë të njëjtën gjë. Druzila Hendriksi dhe familja e saj ishin mes atyre që, kur ishin të kthyer të rinj në besim, vuajtën gjatë përndjekjes së shenjtoreve në kontenë Klei në Misuri. Bashkëshorti i saj u paralizua përgjithmonë gjatë Betejës së Lumit Krukëd. Asaj iu desh të kujdesej për të si edhe të siguronte për nevojat e familjes së saj.

“Në një kohë veçanërisht të mundimshme, kur familjes i ishte mbaruar ushqimi, ajo mbante mend që një zë i tha: ‘Duro se Zoti do të sigurojë.’”

Kur ishte nevoja që biri i saj të dilte vullnetar për Batalionin Mormon, fillimisht Druzila kundërshtoi dhe u ndesh në lutje me Atin Qiellor derisa “të ishte sikur një zë t’i thoshte: ‘A nuk e dëshiron lavdinë më të lartë?’ Natyrisht ajo u përgjigj ‘Po’ dhe zëri vazhdoi: ‘Si mendon ta fitosh atë përveçse duke bërë sakrificat më të mëdha?’”⁸

Ne mësojmë nga kjo *grua e sigurt* se të jemi dishepulle që i mbajnë besëlidhjet, kërkon gatishmërinë tonë për të sakrifikuar.

Gra të Sigurta Sot: Të Kujtuarit dhe Përgatitja për të Festuar Ardhjen e Tij

Kam përmendur *gra të sigurt*a në kohën e Shpëtimtarit dhe në ditët e hershme të Rivendosjes së ungjillit, por a ka shembuj të dishepullimit dhe dëshmime të *grave të sigurt*a në kohën tonë?

Në vizitën time të kohës së fundit në Azi, përsëri u frymëzova nga shumë *gra të sigurt*a që takova. Më bënë veçanërisht përshtypje njerëz në Indi, Malajzi dhe Indonezi që janë anëtarët e parë të Kishës në familjet e tyre, të cilët përpiqen ta jetojnë kulturën e ungjillit në vetë shtëpitë e tyre, nganjëherë duke bërë sakrificë të madhe ngaqë të jetuarit e ungjillit shpesh ndeshet me kulturat e familjes dhe të vendit. *Gratë e sigurt*a anëtare të Kishës prej shumë brezash, që i takova në Hong-Kong dhe Tajvan, vazhdojnë ta bekojnë jetën e familjeve të tyre, të anëtarëve të Kishës dhe të komuniteteve duke mbetur të përqendruara në Shpëtimtarin dhe duke sakrifikuar me gatishmëri që të mbajnë besëlidhjet. *Gra të sigurt*a si këto gjenden anëmbanë Kishës.

Një *grua e sigurt* që e ka bekuar jetën time për dekada, është ndeshur për 15 vitet e fundit me sëmundjen ligështuese, të vështirë dhe në përkeqësim që i dobëson vazhdimisht muskujt e saj. Edhe pse e detyruar të lëvizë vetëm me një karrige invalidësh, ajo përpiket të jetë mirënjohëse dhe e kryen “Listën Mund Mund” të saj: një listë e përditësuar e gjërave që ajo *mund* t’i bëjë, të tilla si mund të marr frymë, mund të gëlltitem, mund të lutem dhe mund ta ndiej dashurinë e Shpëtimtarit tim. Ajo ua jep pothuajse çdo ditë familjes dhe miqve dëshminë e saj *të sigurt*, të përqendruar te Krishti.

Kohët e fundit dëgjova historinë e Xhenit. Ajo është një misionare e kthyer nga misioni prindërit e së cilës u shkurorëzuan ndërkohë që ajo po shërbente në mision. Ajo tregoi se si ideja e kthimit në shtëpi “e frikësonte tmerrsisht”. Por në fund të misionit të saj në Itali, teksa ndaloi në shtëpinë e misionit në udhën e kthimit për në Shtetet e Bashkuara, një *grua e sigurt*, gruaja e presidentit të misionit, butësisht i shërbeu asaj thjesht duke i krehur flokët.

Vite më vonë, një tjetër *grua e sigurt*, Teri – një presidente e Shoqatës së Ndihmës të kunjit dhe një dishepulle e Jezu Krishtit – e bekoj jetën e Xhenit kur Xheni u thirr si presidente e Shoqatës së Ndihmës të lagjes. Në atë kohë, Xheni po punonte për disertacionin për doktoratën e saj. Jo vetëm që Teri shërbeu si këshilluese për Xhenin si udhëheqëse, por gjithashtu u ul me të për 10 orë në spital kur Xheni mori diagnozën alarmuese të leukemisë. Teri shkoi në spital dhe e çoi Xhenin me makinë për vizitat e saj mjekësore. Xheni rrëfeu: “Mendoj se mund të kem vjellë disa herë në makinën e saj”.

Pavarësisht nga sëmundja e saj, Xheni vazhdoi të shërbente me besnikëri si presidente e Shoqatës së Ndihmës së lagjes. Edhe në këto rrethana jashtëzakonisht të vështira, ajo bënte telefonata e dërgonte mesazhe me celular dhe mesazhe elektronike nga shtrati e i ftonë motrat të vinin e ta shihnin. Ajo u dërgonte kartolina dhe letra njerëzve, duke i dashur motrat e saj nga larg. Kur lagja e saj kërkoi një fotografi të presidencës së saj për historinë e lagjes

së tyre, kjo është ajo që morën. Ngaqë Xheni është vetë një *grua e sigurt*, ajo i ftoi të gjithë t’i ndanin barrët me të tjerët, përfshirë të vetat.

Si *grua e sigurt*, Xheni dëshmoi: “Jo vetëm që jemi këtu për të shpëtuar të tjerët, por edhe për të shpëtuar vetveten. Dhe ai shpëtim vjen nga bashkëpunimi me Jezu Krishtin, nga të kuptuarit e hirit të Tij dhe Shlyerjes së Tij, dhe të ndjenjave të Tij të dashurisë për gratë e Kishës. Ajo ndodh nëpërmjet gjërave aq të thjeshta sa krehja e flokëve të dikujt, dërgimi i një letre me një mesazh të frymëzuar, të qartë, zbulues të shpresës dhe të hirit, ose duke i lejuar gratë të na shërbejnë.”⁹

Motra, kur jemi bërë të shpërqendruara, dyshuese, të shkurajua, mëkatore, të trishtuara ose të tronditura shpirtërisht, pranofshim ftesën e Zotit për të pirë nga uji i Tij i gjallë, sikurse e pranoi gruaja *e sigurt* te pusi, duke i ftuar të tjerët të bëjnë të njëjtën gjë, ndërkohë që ne japim dëshminë tonë *të sigurt*: “Vallë mos është ky Krishti?”

Kur jeta duket e padrejtë, sikurse duhej t’i ishte dukur Martës në vdekjen e vëllait të saj – kur përjetojmë dhembjet e vetmisë, moslindjes së fëmijëve, humbjes së njerëzve të dashur, të mundësive të humbura për martesë e familje, të shtëpive të shkatërruara, depresionit ligështues, sëmundjes fizike ose mendore, stresit ndrydhës, ankthit, vartësisë, vështirësisë financiare ose një mori mundësish të tjera – kujtofshim Martën dhe shpallshim dëshminë tonë të ngjashme, *të sigurt*: “Por . . . e di [dhe] besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë”.

I kujtofshim *gratë e sigurta* të shumta që nuk pranuan ta braktisnin Shpëtimtarin tonë të shtrenjtë gjatë përvojës torturuese që Ai e vuajti në kryq dhe prapëseprapë orë më pas patën privilegjin që të ishin mes dëshmitareve *të sigurta* të Ringjalljes së Tij

Xheni (në qendër), duke shërbyer si presidente e Shoqatës së Ndihmës të lagjes pavarësisht se është me leukemi, bashkë me anëtarët në presidencën e saj.

të lavdishme. Le të gjendemi duke qëndruar pranë Tij në lutje dhe në studimin e shkrimeve të shenjta. Le ta afrojmë veten pranë Tij duke u përgatitur për emblemat e shenjta të flijimit të Tij shlyes dhe duke i marrë ato çdo javë gjatë ordinancës së sakramentit dhe teksa i mbajmë besëlidhjet duke u shërbyer të tjerëve në kohët e tyre të nevojës. Ndoshta atëherë mund të jemi pjesë e *grave të sigurta*, dishepulleve të Jezu Krishtit, të cilat do ta festojnë kthimin e Tij të lavdishëm kur Ai të vijë sërish.

Motra, unë dëshmoj për Prindërit e dashur Qiellorë; për Shpëtimtarin tonë, Jezu Krishtin; dhe për Shlyerjen e Tij të pafundme në emrin tonë. Unë e di se Profeti Jozef Smith u parashugurua si profeti i Rivendosjes. E di që Libri i Mormonit është i vërtetë dhe u përkthye nëpërmjet fuqisë së Perëndisë. Ne jemi bekuar me një profet të gjallë në kohën tonë, Presidentin Tomas S. Monson. Për këto të vërteta jam *e sigurt!* Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Shënim: Më 1 prill 2017, Motra Barton u liria nga detyra si Presidente e Përgjithshme e Shoqatës së Ndihmës.

SHËNIME

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), f. 3.
2. Lluca 8:1–3; theksimi i shtuar.
3. Lluca 24:22–23; theksimi i shtuar.
4. Në anglisht fjala *certain* ka një kuptim të dytë të “një përzgjedhjeje të” ose “një larmie të”. Por në bisedën time sot dëshiroj të theksoj një kuptim tjetër të fjalës në anglisht, që tregon një ndjenjë të sigurisë, vetëbesimit dhe besnikërisë.
5. Gjoni 4:29.
6. Gjoni 4:39.
7. Gjoni 11:21–22, 27; theksimi i shtuar.
8. Shih Jennifer Reeder and Kate Holbrook, red., *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017), f. 51–52.
9. Përdoret me lejen e autores, Jennifer Reeder, një specialiste e historisë së grave të shekullit të 19-të në Sektorin e Historisë së Kishës.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

“Unë Po Ju Lë Paqen”

Zoti u premtoi paqe dishepujve të Tij ndërsa ishte gati të largohej prej tyre. Ai na ka bërë neve të njëjtin premtim.

Motrat e mia të dashura, sonje jemi bekuar nga Shpirti i Perëndisë. Mesazhet frymëzuese nga udhëheqëset e fuqishme dhe muzika e kanë forcuar besimin tonë dhe e kanë rritur dëshirën tonë për t’i mbajtur besëlidhjet e shenjta që kemi bërë me Atin tonë të dashur Qiellor. Ne kemi ndier një rritje të dashurisë sonë për Zotin Jezu Krisht dhe një vlerësim për dhuratën e mahnitshme të sakrificës së Tij shlyese.

Mesazhi im sonje është një mesazh i thjeshtë. Sonje të gjithë kemi ndier paqe. Të gjithë ne do të donim ta ndienim këtë paqe shpesh brenda vetes, në familjet tona dhe me njerëzit përreth nesh. Zoti u premtoi paqe dishepujve të Tij ndërsa ishte gati të largohej prej tyre. Ai na ka bërë neve të njëjtin premtim. Por Ai tha se do ta jepte paqen sipas mënyrës së Tij, jo sipas mënyrës së botës. Ai përshkroi mënyrën e Tij të dërgimit të paqes:

“Por Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin tim, do t’ju mësojë çdo gjë dhe do t’ju kujtojë të gjitha këto që ju thashë.

Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time: unë po jua jap, po jo si e jep bota; zemra juaj mos u tronditë dhe mos u frikësoftë” (Gjoni 14:26–27).

Bijtë e Mosias kishin nevojë për atë dhuratë të paqes ndërsa u larguan për të nisur misionin e tyre te lamanitët. Me më shumë se pak ankth ndërsa e kuptuan madhështinë e detyrës së tyre, ata u lutën për siguri. Dhe “Zoti i vizitoi ata me Shpirtin e tij dhe u tha atyre: Ngushëllohuni. Dhe ata u ngushëlluan” (Alma 17:10; shih edhe Alma 26:27).

Me raste ju mund të digjeni për paqe ndërsa përballeni me pasiguri dhe me ato që ju duken si sfida kanosëse. Bijtë e Mosias e morën mësimin që Zoti i dha Moronit. Ai është një udhërrëfyes për të gjithë ne: “Në qoftë se njerëzit vijnë tek unë, unë do t’u tregoj atyre dobësinë e tyre. Unë u jap njerëzve dobësi, që ata të jenë të përlulur dhe hiri im është i mjaftueshëm për të gjithë

[ata] që përlulen para meje; pasi në qoftë se ata përlulen para meje dhe kanë besim tek unë, atëherë unë do të bëj që gjërat e dobëta, të bëhen të forta në ta” (Ethëri 12:27).

Moroni tha se kur “i dëgjo[i] këto fjalë”, “u ngushëll[ua]” (Ethëri 12:29). Ato mund të jenë një ngushëllim për të gjithë ne. Ata të cilët nuk i shohin dobësitë e tyre, nuk përparojnë. Dijenia juaj për dobësitë vetjake është një bekim pasi ju ndihmon të qëndroni të përlulur dhe ju bën të ktheheni te Shpëtimtari. Shpirti jo vetëm që ju ngushëllon, por Ai është gjithashtu mjeti nëpërmjet të cilit Shlyerja bën një ndryshim pikërisht në karakterin tuaj. Më pas gjërat e dobëta bëhen të forta.

Me raste, besimi juaj do të sfidohet nga Satani; ajo u ndodh të gjithë dishepujve të Jezu Krishtit. Mbrojtja juaj kundër këtyre sulmeve, është ta mbani Frymën e Shenjtë si shoqëruesin tuaj. Shpirti [i Zotit] do ta qetësojë shpirtin tuaj. Ai do t’ju nxitë përpara me besim. Dhe do t’ju kujtojë ato raste kur e ndiet dritën dhe dashurinë e Jezu Krishtit.

Të kujtuarit mund të jetë një nga dhuratat më të çmuara që mund t’ju japë Shpirti. Ai do “t’ju kujtojë të gjitha këto që [Zoti ju ka thënë]” (Gjoni 14:26). Kujtimi mund të jetë një lutje që ka marrë përgjigje, marrja e një ordinance priftërie, një pohim i dëshmisë suaj ose një çast kur e patë dorën udhërrëfyesë të Perëndisë në jetën tuaj. Ndoshta një ditë në të ardhmen, kur t’ju nevojitet forcë, Shpirti mund të sjellë në kujtesën tuaj ndjenjat që jeni duke pasur gjatë kësaj mbledhjeje. Lutem që të mund të jetë kështu.

Një kujtim që Shpirti më sjell shpesh në mendje, është ai i një mbledhjeje sakramenti në mbrëmje që u zhvillua shumë vite më parë në një strehë prej metali në Insbruk të Austrisë. Streha ishte poshtë një hekurudhe. Ishin vetëm rreth një duzinë njerëz të pranishëm që ishin ulur në karrike druri. Pjesa më e madhe ishin gra, disa më të reja dhe disa më të moshuara. Pashë lot mirënjohjeje ndërsa u shpërnda sakramenti midis bashkësisë së vogël. E ndjeva dashurinë e Shpëtimtarit për ata shenjtorë, sikurse e ndien edhe ata. Por mrekullia që kujtoj më qartë, ishte drita që dukej se e mbushi atë strehë prej metali, duke sjellë me vete një ndjenjë paqeje. Ishte natë dhe nuk kishte dritare, dhe prapëseprapë dhoma ishte ndriçuar si prej shkëlqimit të diellit të mesditës.

Drita e Shpirtit të Shenjtë ishte e shndritshme dhe e bollshme atë mbrëmje. Dhe dritaret që e lanë dritën të hynte, ishin zemrat e përlulura të atyre shenjtorëve, të cilët kishin ardhur përpara Zotit duke kërkuar falje për mëkatet e tyre dhe duke u zotuar që gjithmonë ta kujtonin Atë. Nuk ishte e vështirë ta kujtoje Atë asokohe, dhe kujtimi im i asaj përvoje të shenjtë e ka bërë më të lehtë për mua që ta kujtoj Atë dhe Shlyerjen e Tij në vitet që kanë

pasuar. Atë ditë, premtimi në lutjen e sakramentit që Shpirti do të jetë me ne, ishte përmbushur dhe në këtë mënyrë solli ndjenja të dritës dhe paqes.

Sikurse ju, kam qenë mirënjohës për mënyrat e shumta se si Zoti më ka vizituar me Ngushëlluesin kur kisha nevojë për paqe. Prapëseprapë, Ati ynë në Qiell nuk është i shqetësuar vetëm për ngushëllimin tonë, por akoma më shumë për përparimin tonë të madh. “Ngushëlluesi”, është vetëm një nga mënyrat se si Fryma e Shenjtë përshkruhet në shkrimet e shenjta. Ja tek është një tjetër: “Dhe tani, në të vërtetë, në të vërtetë, unë të them, vëre besimin tënd në atë Shpirt që drejton për të bërë mirë” (DeB 11:12). Më shpesh, e mira tek e cila Ai do t’ju drejtojë që të bëni, do të përfshijë ndihmën ndaj dikujt tjetër që të marrë ngushëllim nga Perëndia.

Me urtësinë e Tij, Zoti ju ka bashkuar në organizata dhe klasa në Kishën e Tij. Ai e ka bërë këtë për ta rritur fuqinë tuaj për të bërë mirë. Brenda këtyre organizatave, ju keni detyra të caktuara për t’u shërbyer të tjerëve për

Të. Për shembull, nëse jeni një e re, mund t’ju kërkohet nga peshkopi juaj ose udhëheqësja juaj e Të Rejave për të ndihmuar një Dafinë e cila është bërë, siç ne e quajmë ndonjëherë, “pak aktive”. Ju mund ta njihni atë më mirë sesa e njeh peshkopi ose udhëheqësja e Të Rejave. Ju mund ta dini se ajo ndihet e shqetësuar në shtëpi apo në shkollë ose ndoshta tek të dyja. Udhëheqësit tuaj mund të mos e dinë se përse ata ndien përshtypjen që t’ju kërkojnë për ta ndihmuar atë, por Zoti e di, dhe Ai e drejton këtë punë nëpërmjet frymëzimit të Shpirtit të Tij.

Suksesi në përpjekjet tuaja do të kërkojë mrekulli në ndryshimin edhe të zemrës suaj edhe të zemrës së të resë që u dërguat ta shpëtonit – dhe kjo kërkon shoqërimin e Frymës së Shenjtë. Shpirti mund t’ju lejojë që ta shihni Dafinën më pak aktive ashtu siç e sheh Zoti. Zoti i njeh zemrën e saj dhe zemrën tuaj dhe Ai i di mundësitë që zemrat të ndryshojnë. Ai mund t’ju vizitojë të dyjave me Shpirtin e Tij për të frymëzuar përlulesi, falje dhe dashuri.

Ai Shpirt mund t’i frymëzojë fjalët, veprat dhe durimin e nevojshëm për ju që ta ftoni sërish në tufë një dele. Dhe Ai mund t’i prekë zemrat e një tufe në klasën e Dafinave që ta duan dhe ta mirëpresin delen e humbur, në mënyrë që, kur ajo të kthehet, do ta ndiejë se është kthyer në shtëpi.

Fuqia juaj për të bërë mirë si një grup bijash të Perëndisë do të varet, në një shkallë të madhe, nga uniteti dhe dashuria që ekziston midis jush. Kjo është një tjetër dhuratë e paqes që vjen nëpërmjet Frymës së Shenjtë.

Alma e kuptoi këtë. Dhe kjo është arsyeja pse ai iu përgjërua popullit të tij “që të mos kishin grindje me njëri-tjetrin, por që të shikonin përpara me një qëllim të vetëm, duke pasur një besim dhe një pagëzim, duke pasur zemrat e tyre të thurura në bashkim dhe në dashuri kundrejt njëri-tjetrit” (Mosia 18:21).

Uniteti është i nevojshëm që ne ta kemi Shpirtin në klasën tonë dhe në familjen tonë. Por ju e dini nga përvoja, sikurse e di edhe unë, se një unitet i tillë i dashur është vështirë të ruhet. Ai kërkon që të kesh si shoqërues Frymën e Shenjtë për t’i hapur sytë tanë dhe për t’i kalitur ndjenjat tona.

Më kujtohet një herë që djali ynë shtatë ose tetëvjeçar po hidhej në shtratin e tij aq shumë sa mendova se mund të thyhej. Ndjeva që u ndeza nga zemërimi dhe lëvizja shpejt për ta vënë në rregull shtëpinë. E kapa djalin nga shpatullat e tij të vogla dhe e ngrita derisa u ndeshëm sy më sy.

Shpirti më vuri fjalë në mendje. Dukej një zë i qetë por ma përshkoi zemrën: “Ke mbërthyer një njeri të mrekullueshëm”. Butësisht e ula përsëri në shtrat dhe i kërkoja falje.

Tani ai është bërë njeriu i mrekullueshëm të cilin Fryma e Shenjtë më

lejoi që ta shoh 40 vite më parë. Jam përjetësisht mirënjohës që Zoti më shpëtoi nga ndjenjat e mia të pakëndshme duke dërguar Frymën e Shenjtë që të më lejonte ta shihja një fëmijë të Perëndisë ashtu siç e pa Ai.

Uniteti që kërkojmë në familjet tona dhe në Kishë, do të vijë ndërsa ne e lejojmë Frymën e Shenjtë të ndikojë në atë që ne shohim kur vështrojmë njëri-tjetrin – dhe madje edhe kur mendojmë për njëri-tjetrin. Shpirti sheh me dashurinë e pastër të Krishtit. Dëgjoni fjalët që përdori Mormoni për ta përshkruar dashurinë hyjnore. Mendoni për rastet kur e keni ndier atë:

“Dashuria hyjnore është e duruar dhe është e mirë dhe nuk ka smirë, dhe nuk krekoset, nuk kërkon të mirën e vet, nuk nxitet lehtë në zemërim, nuk mendon keq dhe nuk gëzohet në paudhësi, por gëzohet në të vërtetën, mban të gjitha gjërat, beson të gjitha gjërat, shpreson të gjitha gjërat, duron të gjitha gjërat.

Prandaj, vëllezër të mi të dashur [dhe po shtoj motra], në qoftë se nuk keni dashuri hyjnore, ju s’jeni asgjë, pasi dashuria hyjnore nuk dështon kurrë. Prandaj, kapuni pas dashurisë hyjnore që është më e madhja e të gjithave, pasi të gjitha gjërat duhet të dështojnë—

Por, dashuria hyjnore është dashuria e pastër e Krishtit dhe nuk ka mbarim; dhe kushdo që gjendet i zotëruar prej saj në ditën e fundit, do të jetë mirë me të.

Prandaj, vëllezër të mi të dashur [dhe motra], lutiuni Atit me gjithë fuqinë e zemrës suaj, që të mbusheni me këtë dashuri që ai ua jep të gjithë atyre që janë pasues të vërtetë të Birit të tij Jezu Krisht; që ju të mund të bëheni bijtë [dhe bijat] e Perëndisë; që kur ai të shfaqet, ne të jemi si ai, pasi ne do ta shohim atë ashtu sikurse është; që të mund të kemi këtë shpresë; që ne të mund të pastrohemi, madje ashtu si ai është i pastër” (Moroni 7:45–48).

Ky është synimi që Ati juaj në Qiell ka për ju, bijat e Tij të çmuara. Mund t’ju duket si një synim i largët, por nga këndvështrimi i Tij, ju nuk jeni aq larg. Ndaj Ai ju viziton me Shpirtin e Tij për t’ju ngushëlluar, nxitur dhe frymëzuar që të vazhdoni përpara.

Ju lë dëshminë time të sigurt se Ati ju njeh – i di nevojat tuaja dhe emrin tuaj – ju do dhe i dëgjon lutjet tuaja. Biri i Tij i Dashur po ju fton të vini tek Ai. Dhe Ata dërguan Frymën e Shenjtë që të marrë pjesë bashkë me ju në përpjekjet tuaja për t’u shërbyer të tjerëve për Ta.

Për shkak të Shlyerjes së Jezu Krishtit, shoqërimi i vazhdueshëm i Frymës

së Shenjtë do të ketë një efekt shenjtëruues dhe pastrues në shpirtin tuaj. Ju atëherë do ta ndieni paqen që Shpëtimtari premtoi t’ua linte dishepujve të Tij. Me atë paqe do të vijë një shpresë e ndritur dhe një ndjenjë e dritës dhe dashurisë nga Ati dhe Biri i Tij i Dashur, i cili e drejton mbretërinë e Tij në tokë nëpërmjet zbulesës drejtuar profetit të Tij të gjallë. Unë dëshmoj kështu, në emrin e Zotit Jezu Krisht, amen. ■

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Të Mbledhësh Familjen e Perëndisë

Perëndia Ati, do që fëmijët e Tij të kthehen sërish në shtëpi, në familje dhe në lavdi.

Vëllezërit e motrat e mia të dashura, gëzohem për mundësinë që kam të jem me ju në fillimin e këtij sesi të konferencës së përgjithshme. Ju uroj mirëseardhjen me shumë përzemërsi.

Konferenca e përgjithshme ka qenë përherë një kohë mbledhjeje për shenjtoret e ditëve të mëvonshme. Prej një kohe të gjatë ne e kemi tejkaluar mundësinë për t'u mbledhur fizikisht në një vend, por Zoti ka siguruar mënyra se si bekimet e konferencës së përgjithshme t'ju prekin pavarësisht se ku jeni. Ndonëse është mbresëlënëse ta shohësh mbledhjen e shenjtoreve në këtë Qendër të madhe të Konferencave, ne që qëndrojmë në këtë foltore, kemi përherë në sytë e mendjes miliona njerëz, të cilët janë mbledhur me ne anembanë botës për ta parë e dëgjuar konferencën. Shumë prej jush jeni mbledhur me familjet tuaja; disa mund të jenë mbledhur me miq ose bashkëanëtarë të Kishës.

Kudo qofshi dhe sido që të jeni duke e dëgjuar zërin tim, ju lutemi dijeni se, edhe pse nuk jeni me ne personalisht, ne e ndiejmë se jeni me ne shpirtërisht. Ne shpresojmë që të

gjithë ju të ndiheni njësh me ne – që ta ndieni fuqinë shpirtërore, e cila vjen sa herë që një grup besimtarësh mbledhet në emrin e Jezus Krishtit.

Jam ndier i nxitur që t'ju flas sot për një lloj tjetër mbledhjeje. Kjo lloj mbledhjeje nuk ndodh vetëm një herë në gjashtë muaj, sikurse konferenca e përgjithshme. Përkundrazi, ajo ka ndodhur vazhdimisht që kaherë në kohën e Rivendosjes së Kishës dhe është përsheptuar vitet e fundit. I referohem mbledhjes së familjes së Perëndisë.

Për ta përshkruar këtë mbledhje, do të ishte më mirë po ta nisnim qysh para lindjes sonë, përpara asaj që Bibla e

quan “fillim” (Zanafilla 1:1). Në atë kohë, ne jetuam me Atin Qiellor si fëmijët e Tij shpirtërorë. Kjo është e vërtetë për çdo njeri që ka jetuar ndonjëherë në tokë.

Kuptoni që emrat “vëlla” e “motër” nuk janë thjesht përshëndetje miqësore ose terma dashamirëse për ne. Ato janë një shprehje e një të vërtete të përjetshme: Perëndia është Ati i drejtpërdrejtë i të gjithë njerëzimit; ne jemi të gjithë pjesë e familjes së Tij të përjetshme. Për shkak se Ai na do me dashurinë e një Ati të përsosur, Ai dëshiron që ne të përparojmë dhe të përmirësohemi e të bëhemi si Ai. Ai shuguroi një plan nëpërmjet të cilit ne do të vinim në tokë, në familje dhe të kishim përvoja që do të na përgatitnin të ktheheshim tek Ai dhe të jetonim sikurse Ai jeton.

Elementi qendror i këtij plani ishte premtimi se Jezu Krishti do ta ofronte Vetën si një flijim, për të na shpëtuar nga mëkati dhe vdekja. Detyra jonë në atë plan është ta pranojmë flijimin e Shpëtimtarit duke iu bindur ligjeve dhe ordinancave të ungjillit. Ju dhe unë e pranuam këtë plan. Në fakt, ne gëzuam për të, edhe pse nënkuptonte që do të largoheshim nga prania e Atit

tonë dhe do të harronim se çfarë përjetuam atje me Të.

Por ne nuk u dërguam këtu krejtësisht në errësirë. Secilit nga ne iu dha një pjesëz e dritës së Perëndisë, e quajtur “Drita e Krishtit”, për të na ndihmuar të dallojmë midis së mirës dhe së keqes, të drejtës dhe të gabuarës. Kjo është madje arsyeja që ata, të cilët jetojnë me pak ose aspak njohuri rreth planit të Atit, prapëseprapë mund ta ndiejnë, në zemrën e tyre, që veprime të caktuara janë të drejta dhe të moralshme ndërkohë që disa të tjera nuk janë.

Ndjesia jonë ndaj së drejtës dhe së gabuarës duket më qartë veçanërisht kur jemi duke rritur fëmijët tanë. Pothuaj te çdo prind është e natyrshme dëshira për t’u mësuar fëmijëve të tij ose të saj virtytet morale. Kjo është pjesë e mrekullisë së planit të Atit Qiellor. Ai dëshiron që fëmijët e Tij të vijnë në tokë duke ndjekur modelin e përjetshëm të familjeve që ekzistojnë në qiell. Familjet janë njësia organizative bazë e banesave të përjetshme dhe prandaj Ai synon që ata të jenë njësia bazë edhe në tokë. Ndonëse familjet tokësore janë larg përsosurisë, ato u japin mundësinë

më të mirë fëmijëve të Perëndisë që të mirëprehen në botë me të vetmen dashuri në tokë që i për afrohet asaj që kemi ndier në qiell – dashurisë prindërore. Familjet janë gjithashtu mënyra më e mirë për të ruajtur dhe për të përçuar virtytet morale dhe parimet e vërteta, që kanë shumë të ngjarë të na udhëheqin sërish në praninë e Perëndisë.

Vetëm një pakicë e vogël e fëmijëve të Perëndisë e marrin gjatë kësaj jete një kuptueshmëri të plotë të planit të Perëndisë, si dhe qasjen ndaj ordinancave të priftërisë dhe besëlidhjeve që e bëjnë fuqinë shlyese të Shpëtimtarit plotësisht vepruese në jetën tonë. Madje, edhe ata me prindërit më të mirë mund të jetojnë besnikërisht sipas dritës që kanë, por pa dëgjuar kurrë rreth Jezu Krishtit dhe Shlyerjes së Tij ose pa qenë të ftuar për t’u pagëzuar në emrin e Tij. Kjo ka qenë e vërtetë për miliona nga vëllezërit dhe motrat tona gjatë gjithë historisë së botës.

Disa mund ta konsiderojnë këtë si të padrejtë. Ata madje mund ta marrin atë si një provë që nuk ka asnjë plan, asnjë kërkesë të veçantë për shpëtim – duke menduar se një Perëndi i drejtë e i dashur nuk do të krijonte një plan që është i mundur për një numër kaq të vogël të fëmijëve të Tij. Të tjerë mund të arrijnë në përfundimin se Perëndia duhet ta ketë përcaktuar që përpara se cilin nga fëmijët e Tij do ta shpëtojë duke ia bërë të mundur ungjillin atyre, ndërkohë që ata, të cilët nuk kanë dëgjuar ndonjëherë për ungjillin, thjesht nuk janë “të zgjedhur”.

Por ju dhe unë e dimë se, për shkak të të vërtetave të rivendosura nëpërmjet Profetit Jozef Smith, plani i Perëndisë është shumë herë më i dashur dhe më i drejtë se aq. Ati ynë Qiellor është i shqetësuar për ta mbledhur dhe për ta bekuar të gjithë familjen e Tij. Megjithatë Ai e di se jo të gjithë prej tyre do

zgjedhin që të mblidhen, plani i Tij i jep secilit prej fëmijëve të Tij mundësinë për ta pranuar ose për ta refuzuar ftesën e Tij. Dhe familjet janë në zemër të këtij plani.

Shekuj më parë, profeti Malakia tha se do të vinte një ditë që Perëndia do të dërgonte Elian që “zemra e etërve t’u kthehet bijve dhe zemra e bijve etërve” (Malakia 4:6).

Kjo profeci ishte kaq e rëndësishme, sa që Shpëtimtari e citoi atë kur vizitoi kontinentin amerikan pas Ringjalljes së Tij (shih 3 Nefi 25:5–6). Dhe kur engjëlli Moroni e vizitoi Profetin Jozef Smith, edhe ai e citoi profecinë rreth Elias dhe zemrave, etërve e bijve (shih Joseph Smith—Historia 1:36–39).

Sot është 1 prill. Pasnesër, 3 prilli shënon 181 vite që nga dita kur profecia e Malakias u përmbush. Në atë ditë, Elia erdhi vërtet dhe i dha Jozef Smithit fuqinë e priftërisë për të vulosur familjet përjetësisht (shih DeB 110:13–16).

Që nga ajo ditë e deri më sot, interesi për të zbuluar historinë vetjake familjare është rritur dukshëm. Me një ritëm të lartë si kurrë më parë, njerëzit duken se tërhiqen drejt paraardhësve të tyre shumë më tepër sesa thjesht për shkak të një kureshtjeje rastësore. Në mbarë botën janë ngritur biblioteka gjenealogjike, shoqata dhe teknologji për ta përkrahur këtë interes. Fuqia e internetit për t’i zgjeruar komunikimet u ka mundësuar familjeve që të punojnë së bashku për të bërë kërkime mbi historinë familjare me një ngutje dhe këmbëngulje si rrallëherë.

Përse po ndodh e gjitha kjo? Në mungesë të një termi më të mirë, ne e quajmë atë “shpirti i Elias”. Ne mund ta quajmë po ashtu edhe “përmbushja e profecisë”. Unë jap dëshmi se Elia erdhi me të vërtetë. Zemrat e bijve – juaja dhe e imja – janë kthyer tek etërit tanë, paraardhësit tanë. Afërsia që ju ndieni për paraardhësit tuaj, është pjesë e

përmbushjes së asaj profecie. Ajo është e ngulitur thellë në qenien tuaj. Por kjo është shumë më tepër sesa thjesht një ADN e trashëguar.

Për shembull, teksa i ndiqni nxitjet për të mësuar rreth historisë suaj familjare, ju mund të zbuloni se një familjar i largët ka disa prej tipareve tuaja të fytyrës ose interesin tuaj për libra apo talentin tuaj për të kënduar. Kjo mund të jetë shumë interesante dhe madje kuptimplote. Por, nëse puna juaj ndalet aty, ju do ta ndieni se diçka mungon. Kjo ndodh se për të mbledhur dhe bashkuar familjen e Perëndisë kërkohen më shumë sesa thjesht ndjenja dashamirësie. Ajo kërkon besëlidhje të shenjta bashkëngjitur me ordinancat priftërore.

Shumë prej paraardhësve tuaj nuk i morën ato ordinanca. Por, me anë të përkujdesit të Perëndisë, ju i morët. Dhe Perëndia e dinte se ju do të ndienit tërheqje nga dashuria për paraardhësit tuaj dhe se ju do të kishit teknologjinë e nevojshme për t’i gjetur ata. Ai e dinte gjithashtu se ju do të jetonit në një kohë kur mundësia për të hyrë në tempujt e shenjtë, në të cilët mund të kryhen ordinancat, do të ishte më e madhe se kurdoherë në histori. Dhe Ai e dinte se Ai mund t’ju besonte për ta përmbushur këtë punë në emër të paraardhësve tuaj.

Sigurisht, të gjithë ne kemi shumë përgjegjësi të ngutshme dhe të rëndësishme të cilat kanë nevojë për vëmendjen dhe kohën tonë. Të gjithë hasim gjëra që Zoti pret nga ne t’i bëjmë, të cilat duken se i tejkalojnë

aftësitë tona. Fatmirësisht, Zoti siguron një mënyrë për secilin nga ne që të fitojmë vetëbesim dhe kënaqësi në gjithë shërbimin tonë, përfshirë shërbimin për historinë familjare. Ne marrim forcë për të bërë atë që Ai na kërkon, nëpërmjet besimit tonë se Shpëtimtari nuk jep asnjë urdhërim “pa përgatitur një udhë për [ne], që [ne] të mund të plotësojmë gjënë, që ai . . . urdhëron” (1 Nefi 3:7).

E di nga përvoja ime që kjo është e vërtetë. Shumë vite më parë, kur isha student në universitet, takova një burrë, i cili punonte për një nga kompanitë më të mëdha të kompjuterave në botë. Kjo ndodhi në kohën e fillimit të kompjuterave dhe ashtu rastësisht kompania e tij e kishte dërguar atë t’i shiste kompjutera Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme.

Për aq sa mund të them, ky shitës nuk kishte një besim fetar. Prapëseprapë ai tha me habi dhe çudi: “Në këtë kishë ata po bënin atë që e quanin ‘gjenealogji’, duke kërkuar emra të njerëzve që kanë vdekur, në përpjekje për të gjetur paraardhësit e tyre. Njerëzit, shumica gra, vërtetëshin rreth skedarëve duke kërkuar në karta të vogla për informacione.” Nëse më kujtohet mirë, ai tha se zonjat kishin veshur këpucë tenisi në mënyrë që të vraponin pak më shpejt. Burri vazhdoi më tej: “Teksa shihja punën kolosale të asaj që ata po përpiqeshin të bënin, unë kuptova se kisha zbuluar arsyen e shpikjes së kompjuterave.”

Epo, ai kishte pjesërisht të drejtë. Kompjuterat do të bëheshin një pjesë e

rëndësishme e së ardhmes për punën e historisë familjare – por jo kompjuterat që po shiste ai. Një udhëheqës i frymëzuar i Kishës zgjodhi të mos i blinte kompjuterat e tij. Kisha duhej të priste për teknologjinë që as që merrej me mend në atë kohë. Por gjatë shumë viteve që nga ajo kohë, unë kam mësuar që edhe teknologjia më e mirë nuk mund të jetë kurrë një zëvendësuese e zbulës nga qielli, si ajo që mori udhëheqësi i Kishës. Kjo është një punë shpirtërore dhe Zoti e drejton atë nëpërmjet Shpirtit të Tij të Shenjtë.

Përpara pak javësh, po punoja për historinë time familjare me një këshilltar krahas meje dhe një ndihmës tjetër në telefon. Në ekranin e kompjuterit para meje ndodhi një problem, i cili ishte përtej aftësive të mia njerëzore për ta zgjidhur. Pashë dy emra të njerëzve që më ishin dërguar nga çuditë e teknologjisë, të cilët mund të ishin duke pritur për një ordinancë në tempull. Problemi qëndronte se emrat ishin të ndryshëm, por kishte një arsye që të besohej se mund të ishte i njëjti person. Detyra ime ishte të përcaktoja se kush ishte i sakti.

U kërkova këshilltarëve të mi që të ma thoshin. Ata thanë: “Jo, duhet të zgjedhësh ti”. Dhe ata ishin plotësisht të sigurt se unë do ta zbuloja të vërtetën. Kompjuteri, me gjithë fuqinë dhe informacionin e vet, ma la mua bekimin që t’ua ngulja sytë atyre emrave në ekran, duke vlerësuar informacionin në dispozicion, duke bërë kërkime të tjera, duke u lutur në heshtje dhe duke zbuluar atë që ishte e vërtetë. Teksa u luta, e dija

me siguri se çfarë të bëja – sikurse kam bërë në situata të tjera kur më duhej të mbështetesh te ndihma e qiellit për ta zgjidhur një problem.

Ne nuk e dimë se çfarë shpikjesh të mrekullueshme Perëndia do t’i frymëzojë njerëzit që të krijojnë për të ndihmuar në punën e Tij për mbledhjen e familjes së Tij. Por pavarësisht se çfarë lloj shpikjesh të mrekullueshme mund të ndodhin, përdorimi i tyre do të kërkojë veprimin e Shpirtit të njerëzit si ju dhe unë. Kjo gjë nuk duhet të na çudisë. Tek e fundit, këta janë bij dhe bija të dashura të Perëndisë. Ai do të dërgojë çdo lloj frymëzimi që nevojitet për t’u dhënë atyre mundësinë që të kthehen tek Ai.

Vitet e fundit, rinia e Kishës i është përgjigjur shpirtit të Elias në një mënyrë frymëzuese. Shumë të rinj sot mbajnë rekomandimin e tyre vetjak të tempullit me përdorim të kufizuar dhe e përdorin shpesh atë. Vaskat e pagëzimit të tempullit janë më të zëna se kurrë; disa tempujve madje u është dashur ta rregullojnë programin për strehim në përshtatje me numrin në rritje të të rinjve që marrin pjesë në tempull.

Ka qenë një përjashtim i rrallë por i mirëpritur për rininë që të sjellin emrat e vetë paraardhësve të tyre në tempull. Tani kjo është [bërë] normë dhe shumë shpesh janë vetë të rinjtë që i gjejnë ata paraardhës.

Përveç kësaj, shumë të rinj kanë zbuluar se dhënia e kohës së tyre për kërkime mbi historinë familjare dhe punën në tempull e ka thelluar dëshminë e tyre për planin e shpëtimit. Ajo e ka rritur ndikimin e Shpirtit në jetën e tyre dhe e ka ulur ndikimin e kundërshtarit. Ajo i ka ndihmuar ata të ndihen më afër familjeve të tyre dhe më afër Zotit Jezu Krisht. Ata kanë mësuar se kjo punë nuk shpëton vetëm të vdekurit; ajo na shpëton të gjithë ne (shih DeB 128:18).

Të rinjtë e kanë kuptuar admirueshëm këndvështrimin; tani edhe prindërit e tyre duhet ta kuptojnë atë. Tanimë janë shumë njerëz, të cilët e kanë pranuar pagëzimin në botën e shpirtit për shkak të punës së bërë nga të rinjtë dhe ata po presin për ordinancë të tjera që vetëm të rriturit mund t’i kryejnë në tempull në këtë botë. Puna për të mbledhur familjen e Atit Qiellor nuk është vetëm për të rinj dhe nuk është vetëm për gjyshër. Është për cilindo. Të gjithë ne jemi mbledhës.

Kjo është puna e brezit tonë, çka apostulli Pal e quajti “plotësimi i kohës[ve]”, kur tha se Perëndia do t’i “sillte në një krye të vetëm, në Krish-tin, të gjitha gjërat, ato që janë në qiejt dhe ato që janë mbi dhe” (Efesianëve 1:10). Kjo është bërë e mundur përmes veprës shlyese të Birit të Dashur të Perëndisë, Jezu Krishtit. Për shkak të Tij, anëtarët e familjes sonë “që dikur ishi[n] larg, u afrua[n] me anë të gjakut të Krishtit. Ai në fakt, është paqja jonë, ai që ka bërë nga të dy popujt një dhe ka shembur murin e ndarjes” (Efesianëve 2:13–14). Ju e keni ndier këtë, sikurse unë, kur keni përjetuar një rritje të dashurisë teksa keni parë një fotografi të një paraardhësi. Ju e keni ndier atë në tempull, kur një emër në kartë iu është dukur më tepër se një emër dhe nuk mund ta shmangnit ndjesinë se ky person ishte në dijeni për ju dhe e ndiente dashurinë tuaj.

Unë dëshmoj se Perëndia Ati, dëshiron që fëmijët e Tij të kthehen sërish në shtëpi, në familje dhe në lavdi. Shpëtimtari jeton. Ai e drejton dhe e bekon këtë punë dhe Ai kujdeset për ne dhe na udhërrëfen. Ai ju falënderon për shërbimin tuaj besnik për të mbledhur familjen e Atit të Tij dhe unë ju premtoj se [do ta merrni] ndihmën e frymëzuar që ju e kërkonit dhe ju nevojitet. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga M. Xhozef Brof,

Këshilltar i Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rinjve

Dora e Tij Udhërrëfyese në Përditshmëri

Ati Qiellor e di se për çfarë keni nevojë ju dhe unë, më mirë se çdokush tjetër.

Një nga mjetet më dashamirëse për udhërrëfimin e fëmijëve të Tij, janë gjyshërit e drejtë. Nëna e atit tim ishte një grua e rrallë. Në një rast që ndodhi kur isha tepër i ri për ta mbajtur mend, im atë po më ndëshkonte. Duke e vërejtur këtë qortim, gjyshja ime tha: “Monte, besoj se po e qorton shumë rëndë”.

Im atë u përgjigj: “Nënë, do t’i qorto fëmijët e mi si të dua”.

Dhe gjyshja ime e zgjuar me butësi, ia ktheu: “Kështu do të bëj edhe unë”.

Jam shumë i sigurt se im atë e dëgjoi udhërrëfimin e mençur të nënës së tij atë ditë.

Kur mendojmë për udhërrëfimin, ne mund të mendojmë për një himn, të cilin të gjithë e dimë dhe e duam – “Fëmi’ i Per’ndis’ Jam”. Në refren ne gjejmë fjalët “Tregom’, drejtom’, pran Ti më rri, Rugën që ta gjej”¹.

Deri në këtë kohë, nuk e kisha kuptuar se ai refren është një drejtim hyjnor për prindërit. Teksa po i përsiatja këto fjalë, unë kuptova se, ndonëse ato e përmbajnë atë drejtim, ekziston një kuptim shumë më i madh në to. Individualisht, secili nga ne përgjerohet përditë që Ati Qiellor të

na udhërrëfejë, udhëheqë dhe të ecë përkrah nesh.

Presidenti Diter F. Uhtdorf shpjegoi: “Ati ynë në Qiell i di nevojat e fëmijëve të Tij më mirë se çdokush tjetër. Është puna dhe lavdia e Tij të na ndihmojë në çdo hap, duke na dhënë burime të mrekullueshme materiale e shpirtërore që të na ndihmojnë në shtegun tonë për t’u kthyer tek Ai.”²

Dëgjojini ato fjalë: Ati Qiellor e di se për çfarë keni nevojë ju dhe unë, më

mirë se çdokush tjetër. Si rrjedhojë, Ai ka krijuar një kuti ndihme vetjake të përshtatur për çdonjërin nga ne. Kutia ka shumë përbërës. Ajo përfshin Birin e Tij dhe Shlyerjen, Frymën e Shenjtë, urdhërimet, shkrimet e shenjta, lutjen, profetët, apostujt, prindërit, gjyshërit, udhëheqësit vendorë të Kishës dhe shumë të tjerë – të gjitha për të na ndihmuar që të kthehemi të jetojmë me Të një ditë.

A më lejoni të tregoj sot vetëm disa prej përbërësve të kutisë së ndihmës që më kanë bërë të kuptoj se një Atë i dashur po më udhëheq, po më udhërrëfen dhe po ecën përkrah meje dhe familjes sime? Lutja ime është që secili prej jush ta dallojë në përvojat e veta se Ati Qiellor po ju udhëheq, po ju udhërrëfen e po ecën përkrah jush, dhe, me atë njohuri, ju do të vazhdoni përpara me siguri, duke e ditur që në të vërtetë nuk jeni asnjëherë vetëm.

Urdhërimet e Atit Qiellor janë përbërës kyç të kutisë së ndihmës. Alma shpalli se “ligësia kurrë nuk ka qenë lumturi”³. Tolerimi i sjelljes së pavend pa qortim dashamirës është dhembshuri e reme dhe e përforcon idenë e zakonshme se ligësia në fakt mund të

jetë lumturi. Samuel lamaniti e kundërshtoi hapur këtë ide: “Ju keni kërkuar lumturi duke bërë paudhësi, gjë e cila është në kundërshtim me natyrën e asaj drejtësie që është në Udhëheqësin tonë të madh dhe të përgjithshëm”⁴.

Nëpërmjet profetëve të Tij, Ati Qiellor na kujton vazhdimisht se drejtësia është lumturi. Mbreti Beniamin, për shembull, dha mësim se Ati Qiellor “kërkon që ju duhet të bëni siç ju ka urdhëruar; pasi në qoftë se ju bëni ashtu, ai ju bekon menjëherë”⁵. Nga një himn tjetër vjen po një kujtesë e ngjashme:

*“Mbaj urdhërimet, mbaj urdhërimet!
Në këtë ka paqe dhe ka siguri.
Ai sjell bekime.”*⁶

Afër ditëlindjes sime të 14-të, unë mësova rreth disa prej këtyre bekimeve. Vura re sjellje të ndryshme nga ana e prindërve të mi. Duke marrë parasysh atë që vëzhgova, unë pyeta: “Mos po shkojmë në një mision?” Tronditja në fytyrën e nënës sime ma pohoi dyshimin. Më pas, gjatë këshillit familjar, motrat e vëllezërit e mi dhe unë, morëm vesh se prindërit tanë ishin thirrur të kryesonin në një mision.

Ne jetonim në një fermë të bukur në Uajoming. Parë nga këndvështrimi im, jeta ishte e përsosur. Vija nga shkolla në shtëpi, i mbaroja punët e përditshme dhe dilja për gjueti, peshkim ose për të eksploruar me qenin tim.

Pak pasi mora vesh për thirrjen, unë e kuptova se më duhej të hiqja dorë nga qeni im, Bluja. Iu hakërrova atit tim, duke e pyetur se çfarë duhet të bëja me Blunë. Desha të theksoja padrejtësinë e asaj që Perëndia po kërkonte. Nuk do ta harroj kurrë këtë përgjigje. Ai tha: “Nuk jam i sigurt. Me gjasë ai nuk mund të vijë me ne, kështu bën më mirë të

pyesësh Atin Qiellor.” Nuk ishte përgjigja që kisha pritur.

Fillova të lexoja Librin e Mormonit. U luta me zell për të ditur nëse duhet ta dhuroja qenin tim. Përgjigja nuk më erdhi në çast, përkundrazi, një mendim i caktuar vazhdoi të më ngulitej në mendje. “Mos u bëj barrë për prindërit e tu. Mos u bëj barrë. Unë i thirra prindërit e tu.”

Unë e dija se çfarë kërkonte Ati Qiellor. Ajo njohuri nuk ma pakësoi dhembjen që duhej ta dhuroja qenin tim. E megjithatë, nëpërmjet asaj sakrifice të vogël, zemra ime u zbut dhe unë gjeta paqe teksa kërkoja vullnetin e Atit Qiellor.

Unë e falënderoj Atin tim Qiellor për bekimet dhe lumturinë që gjeta nëpërmjet shkrimeve të shenjtë, lutjes, Frymës së Shenjtë dhe një ati tokësor të denjë, i cili e përqafoi rolin e tij si mësues kryesor i ungjillit për fëmijët e tij. Ata po më udhëhiqnin, po më udhërrëfenin dhe madje po ecnin përkrah meje për të më ndihmuar të gjeja rrugën – veçanërisht kur më duhej të bëja diçka të vështirë.

Përveç pasjes së përbërësve të kutsisë së ndihmës që përmenda, secili nga ne është bekuar me një udhëheqës priftërie për të na udhëhequr dhe udhërrëfyer.

Presidenti Bojd K. Paker tha: “Peshkopët janë të frymëzuar! Secili nga ne e ka lirinë e zgjedhjes për ta pranuar ose për ta refuzuar këshillën e udhëheqësve tanë, por kurrë mos e nënvleftësoni

këshillën e peshkopit tuaj, të dhënë qoftë nga foltorja apo veçan.”⁷

Këta burra përpiqen të përfaqësojnë Zotin. Qofshim të moshuar apo të rinj, kur Satani dëshiron që ne të mendojmë se gjithçka ka humbur, peshkopët janë atje për të na udhërrëfyer. Kur flas me peshkopë, kam zbuluar një temë të përbashkët lidhur me rrëfimet për mosbindje ose për vuajtje pa faj nga keqbërje të tmerrshme. Peshkopët duan ta shprehin menjëherë dashurinë e Atit Qiellor për individin dhe dëshirën për të ecur krah tij ose saj ndërsa ai ose ajo e gjen rrugën për në shtëpi.

Ndofta përbërësi më i madh i kutsisë së ndihmës së Atit Qiellor është përkrahja në këto fjalë: “Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e Tij të vetëmlindurin”⁸.

Për të na mësuar gjithçka që duhet të bëjmë, Jezu Krishti e tregoi rrugën duke dhënë shembullin e përkryer, të cilit ne duhet të përpiqemi t’i ngjasojmë. Ai na përgjërohet me duar të shtrira që të vijmë e ta ndjekim Atë.⁹ Dhe kur të dështojmë, gjë që të gjithë e bëjmë, Ai na kujton: “Pasi vër re, unë, Perëndia, i kam vuajtur këto gjëra për të gjithë, që ata të mos vuajnë nëse do të pendohen”¹⁰.

Çfarë dhurate e mrekullueshme! Pendimi nuk është një ndëshkim; ai është një privilegj. Është një privilegj që na udhëheq dhe na udhërrëfen. Nuk është çudi që shkrimet e shenjtë shpallin se ne nuk duhet të predikojmë asgjë tjetër përveç pendimit.¹¹

Ati Qiellor ka shumë burime, por shpesh Ai përdor dikë tjetër për ta ndihmuar Atë. Përditë Ai na jep mundësi që të udhëheqim, udhërrëfejmë dhe të ecim përkrah dikujt në nevojë. Ne duhet të ndjekim shembullin e Shpëtimtarit. Edhe ne duhet t'i përvishemi punës së Atit Qiellor.

Si Presidencë e Përgjithshme e Të Rinjve, ne e dimë se rinia është e bekuar kur kanë prindër dhe udhëheqës, të cilët veprojnë për Atin Qiellor, duke i udhëhequr, duke i udhërrëfyer dhe duke ecur përkrah tyre. Tri parime¹² që do të na ndihmojnë të bëhemi pjesë e kutsisë së ndihmës së Atit Qiellor për të tjerët, janë:

Së pari, qëndrojeni pranë të rinjve. Presidenti Henri B. Ajring e theksoi këtë pikë: "Ka disa gjëra që ne mund të bëjmë, që mund të kenë më tepër rëndësi. Madje edhe më të fuqishëm se përdorimi i fjalëve në mësimdhënien e doktrinės nga ne, do të jenë shembujt e të jetuarit të doktrinės."¹³ Që ta udhëheqësh rininë, duhet të jesh me ta. Koha e përkushtuar është një shprehje e dashurisë që na lejon të mësojmë me anë të fjalës dhe shembullit.

Së dyti, për ta udhërrëfyer rininë me plot kuptimin e fjalës, ne duhet t'i lidhim me qiellin. Koha gjithnjë vjen kur çdokush duhet të qëndrojë i vetëm. Vetëm Ati Qiellor mund të jetë atje për të na udhërrëfyer në të gjitha kohët dhe në të gjitha vendet. Të rinjtë tanë duhet të dinë se si ta kërkojnë udhërrëfimin e Atit Qiellor.

Së treti, ne duhet ta lëmë rininë të udhëheqë. Sikurse prindi i dashur që mban dorën e një fëmije që po mëson të ecë, ne duhet t'i lejojmë të rinjtë të përparojnë. Duhet durim dhe dashuri për ta lejuar rininë të udhëheqë. Është më e vështirë dhe kërkon më shumë kohë sesa po ta bëjmë vetë. Ata mund

të pengohen përgjatë rrugës, por ne do të ecim përkrah tyre.

Vëllezër e motra, do të vijnë kohë në jetën tonë kur bekimet e udhërrëfimit do të duken të largëta ose të papranishme. Për kohë të tilla dëshpërimi, Plaku D. Tod Kristoferson premtoi: "U jepni epërsi besëlidhjeve tuaja dhe lëreni bindjen të jetë e plotë. Pastaj ju mund të kërkonit me besim, pa lëkundje, sipas nevojës suaj dhe Perëndia do të përgjigjet. Ai do t'ju mbështesë ndërsa punoni dhe vigjiloni. Në kohën dhe në mënyrën e Tij ai do t'ju shtrijë dorën duke thënë: 'Ja ku jam'."¹⁴

Në një kohë të tillë, unë kërkoja këshillën e Atit Qiellor nëpërmjet lutjes së vazhdueshme dhe të çiltër për më shumë se një vit që të gjeja zgjidhjen për një situatë të vështirë. Nga ana logjike e dija se Ati Qiellor u përgjigjet të gjitha lutjeve të sinqerta. E prapëseprapë unë pata një dëshpërim kaq të madh një ditë sa që shkova në tempull me një pyetje: "Atë Qiellor, a do t'ia dish Ti vërtet?"

Isha ulur nga fundi i dhomës së pritjes së tempullit të Loganit në Jutë, kur, për habinë time, ai që hyri në dhomë atë ditë ishte presidenti i tempullit Von J. Fethërstoun, një mik i ngushtë i familjes. Ai qëndroi përpara sallës dhe

na uroi mirëseardhjen të gjithëve ne. Kur më dalloj midis frekuentuesve të tempullit, ai ndali së foluri, më vështroi në sy e më pas tha: “Vëllai Brof, gëzohem që të shoh në tempull sot”.

Nuk do ta harroj kurrë ndjesinë e atij çasti të thjeshtë. Ishte sikur – në atë përshëndetje – Ati Qiellor po më zgjaste dorën e Tij duke më thënë: “Ja ku jam”.

Ati Qiellor do t’ia dijë dhe i dëgjon dhe u përgjigjet vërtet lutjeve të çdo fëmije.¹⁵ Si njëri prej fëmijëve të Tij, unë e di se përgjigja ndaj lutjeve të mia erdhi në kohën e Zotit. Dhe nëpërmjet asaj përvoje, unë kuptova më shumë se kurdoherë, se ne jemi fëmijët e Perëndisë dhe se Ai na ka dërguar këtu që ne të mund të ndiejmë praninë e Tij tani dhe të kthehemi për të jetuar me Të një ditë.

Unë dëshmoj se Ati Qiellor vërtet na udhëheq, na udhërrëfen dhe ecën përkrah nesh. Teksa ne e ndjekim Birin e Tij dhe ua vëmë veshin shërbëtorëve të Tij, apostujve dhe profetëve, ne do të gjejmë rrugën drejt jetës së përjetshme. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. “Fëmi’ i Per’ndis’ Jam”, *Himne*, nr. 196.
2. Diter F. Uhtdorf, “Ati Ynë, Këshilltari Ynë”, *Liahona*, qershor 2016, f. 5.
3. Alma 41:10.
4. Helamani 13:38.
5. Mosia 2:24.
6. “Mbaj Urdhërimet”, *Himne*, nr. 198.
7. Boyd K. Packer, “The Bishop and His Counselors”, *Liahona*, korrik 1999, f. 72.
8. Gjoni 3:16.
9. Shih Lluca 18:22.
10. Doktrina e Besëlidhje 19:16.
11. Shih Mosia 18:20.
12. Shih “Young Men Auxiliary Training”, lds.org/callings/aaronic-priesthood/auxiliary-training.
13. Henri B. Ajring, “Priftëria Përgatitore”, *Liahona*, nëntor 2014, f. 61.
14. D. Tod Kristoferson, “Forca e Besëlidhjeve”, *Liahona*, maj 2009, f. 22.
15. Shih “A Child’s Prayer”, *Children’s Songbook*, f. 12–13.

Nga Plaku Uedhërford T. Klejton,
i Të Shtatëdhjetëve

Plani i Lavdishëm i Atit Tonë

Për shkak të planit të shenjtë të Perëndisë, ne e dimë se lindja dhe vdekja janë në të vërtetë vetëm çaste kulmore në udhëtimin tonë drejt jetës së përjetshme me Atin tonë Qiellor.

Në fillimet e formimit tim si mjek, pata privilegjin ta ndihmoja një nënë të re që po lindte fëmijën e saj të parë. Ajo ishte e qetë, e përqendruar dhe e lumtur. Kur fëmija lindi, ia dhashë asaj të porsalindurin e çmuar. Me lot gëzimi që i rridhnin në faqe, e mori atë fëmijë të porsalindur në krahët e saj dhe e këqyri nga koka deri te këmbët. Ajo e mbajti afër dhe e deshi atë ashtu siç vetëm një nënë mund të dojë. Ishte një privilegj të isha me të në atë dhomë.

E tillë ishte dhe fillesa e jetës për secilin prej nesh. Por a ishte lindja jonë vërtet fillesa? Bota e sheh lindjen dhe vdekjen si fillimin dhe mbarimin. Por, për shkak të planit të shenjtë të Perëndisë, ne e dimë se lindja dhe vdekja janë në të vërtetë vetëm çaste kulmore në udhëtimin tonë drejt jetës së përjetshme me Atin tonë Qiellor.¹ Ato janë pjesë thelbësore të planit të Atit tonë – çaste të shenjta ku puqen vdekshmëria dhe qielli. Sot, duke reflektuar mbi ato që kam mësuar

nga vëzhgimi i lindjeve dhe vdekjeve përgjatë viteve të ushtrimit të mjekësisë dhe shërbimit në Kishë, dua të dëshmoj për planin e lavdishëm të Atit tonë.

“Përpara se të lindeshim, ne jetuam me Perëndinë, Atin e shpirtave tanë. Të gjithë [ne] në tokë jemi me plot kuptimin e fjalës vëllezër e motra” në familjen e Tij² dhe secili prej nesh është i çmuar për Të. Ne jetuam me Të për një kohë të stërgjatë përpara lindjes sonë në vdekshmëri – duke mësuar, zgjedhur dhe duke u përgatitur.

Për shkak se Ati Qiellor na do, Ai dëshiron që ne të kemi dhuratën më të madhe që Ai mund të japë, dhuratën e jetës së përjetshme.³ Ai nuk mundej që thjesht të na e jepte këtë dhuratë; ne duhej ta merrnim dhuratën duke e zgjedhur Atë dhe udhët e Tij. Kjo kërkonte që ne të largoheshim nga prania e Tij dhe të nisnim një udhëtim të mrekullueshëm e sprovues besimi, rritjeje dhe shndërrimi. Udhëtimi që Ati ynë e përgatiti për ne, quhet plani i shpëtimit ose plani i lumturisë.⁴

Në keshillin e madh para lindjes, Ati ynë na tregoi për planin e Tij.⁵ Kur e kuptuam atë, ne ishim aq të lumtur sa që lëshuam britma gëzimi dhe “yjet e mëngjesit kënd[uan] të gjithë së bashku”⁶.

Ai plan është ndërtuar mbi tri shtylla të mëdha: shtyllat e përjetësisë⁷.

Shtylla e parë është Krijimi i tokës, mjedisi për udhëtimin tonë në vdekshmëri.⁸

Shtylla e dytë është Rënia e prin-dërve tanë të parë tokësorë, Adamit dhe Evës. Për shkak të Rënies, neve na u dhanë disa gjëra të mrekullueshme. Ne qemë në gjendje të vinim në jetë dhe të merrnim një trup fizik.⁹ Unë do t'i jem përherë mirënjohës nënës sime që i solli në jetë vëllezërit e mi dhe mua dhe që na mësoi rreth Perëndisë.

Perëndia na ka dhënë edhe lirinë morale të zgjedhjes – aftësinë dhe privilegjin për të zgjedhur dhe vepruar për veten tonë.¹⁰ Për të na ndihmuar që të bëjmë zgjedhje të mira, Ati Qiellor na dha urdhërime. Çdo ditë, teksa i zbatojmë urdhërimet e Tij, ne i tregojmë Perëndisë se e duam Atë dhe se Ai e bekon jetën tonë.¹¹

Duke e ditur se ne nuk do të bënim gjithnjë zgjedhje të mira – ose me fjalë të tjera, do të mëkatonim – Ati na dha shtyllën e tretë: Shpëtimtarin Jezu Krisht dhe Shlyerjen e Tij. Nëpërmjet vuajtjes së Tij, Krishti e pagoi çmimin si për vdekjen fizike ashtu edhe për mëkatin.¹² Ai dha mësim: “Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme”¹³.

Jezu Krishti jetoi një jetë të përkryer, duke i zbatuar gjithmonë urdhërimet e Atit të Tij. “Ai eci rrugëve të Filistisë”, duke dhënë mësim të vërtetat e përjetësisë, “duke shëruar të sëmurët, duke u kthyer dritën të verbërve dhe duke ngritur të vdekurit”¹⁴. Ai “e përshkoi vendin duke bërë mirë”¹⁵ dhe “i luti të gjithë të ndiqnin shembullin e Tij”¹⁶.

Në fund të jetës së Tij në vdekshmëri, Ai u gjunjëzua dhe u lut, duke thënë:

“O Atë, po të duash, largoje këtë kupë nga unë! Megjithatë mos u bëftë vullneti im, por yti. . . .

Dhe ai, duke qenë në agoni, lutej edhe më fort; dhe djersa e tij po i bëhej si gjak i mpiksuar që bie për tokë.”¹⁷

Krishti na ndihmoi t'i kuptonim më mirë përmasat e vuajtjes së Tij kur i tha Profetit Jozef Smith:

“Unë, Perëndia, i kam vuajtur këto gjëra për të gjithë, që ata të mos vuajnë nëse do të pendohen;

Por nëse nuk do të pendohen, ata duhet të vuajnë po aq sa unë;

Vuajtje që më bëri mua, madje Perëndi, më i madhi i të gjithëve, të dridhem për shkak të dhembjes e të më dalë gjak nga çdo por dhe të vuaj si në trup e në shpirt.”¹⁸

Atje në Kopshtin e Gjetsemanit, Ai filloi të paguante çmimin për mëkatet tona dhe sëmundjet tona, dhembjet tona dhe dobësitë tona.¹⁹ Për shkak se Ai e bëri [këtë], ne nuk do të jemi kurrë vetëm në ato dobësi nëse zgjedhim të ecim me Të. “Ai u arrestua e u dënua me akuza të rreme, u fajësua për të kënaqur një turmë dhe u dënua të vdiste në kryqin e Kalvarit.” Në kryq “Ai dha jetën e Tij për të shlyer mëkatet e gjithë njerëzimit [me] një dhuratë madhështore e dhënë për të

gjithë ata që do të jetonin ndonjëherë në tokë”²⁰.

Ai shpalli:

“Vini re, unë jam Jezu Krishti, për të cilin profetët dëshmuuan se do të vinte në botë.

Dhe vini re, unë jam drita dhe jeta e botës; dhe unë kam pirë nga ajo kupë e hidhur që Ati më dha dhe kam lartësuar Atin, duke marrë përsipër mëkatet e botës.”²¹

Pastaj, në ditën e parë të javës²², Ai u ngrit nga varri me një trup të ringjallur e të përsosur, për të mos vdekur më kurrë. Dhe për shkak se Ai u ngjall, kështu do të ndodhë dhe me ne.

Unë dëshmoj se Krishti u ngrit me të vërtetë nga varri. Por, për t’u ngritur nga varri, Ai duhej të vdiste më parë. Dhe kështu duhet të ndodhë edhe me ne.

Një tjetër bekim i madh i jetës sime ka qenë të ndieja afërsinë e qiellit gjatë atyre çasteve kur ulem në anën e shtratit të njerëzve që janë duke ndërruar jetë. Një mëngjes herët disa vite më parë, unë hyra në dhomën e spitalit të një vëjshije besnike, shenjtoreshë e ditëve të mëvonshme që kishte kancer. Dy bijat e veta ishin ulur pranë saj. Teksa po shkoja në anën e shtratit të saj, shpejt zbulova se ajo nuk po vuante më sepse sapo kishte ndërruar jetë.

Në atë çast vdekjeje, dhoma ishte e mbushur me paqe. Bijat e saj kishin një trishtim të ëmbël, por zemrat e tyre ishin mbushur me besim. Ato e dinin se nëna e tyre nuk ishte larguar por ishte rikthyer në shtëpi.²³ Edhe në çastet tona të trishtimit më të madh, në çastet kur koha ndalet dhe jeta duket kaq e padrejtë, ne mund të gjejmë ngushëllim te Shpëtimtari ynë sepse edhe Ai vuajti.²⁴ Ishte një privilegj për mua të ndodhesha në atë dhomë.

Kur ne vdesim, shpirtat tanë e lënë trupin tonë dhe ne kalojmë në fazën tjetër të udhëtimit tonë, në botën e shpirtave. Ajo është një vend mësimi, pendimi, faljeje dhe shndërrimi²⁵ ku ne presim Ringjalljen.²⁶

Në ndonjë ditë të shënuar të ardhshme, çdokush i cili ka lindur ndonjëherë këtu, do të ngrihet nga varri. Shpirtat tanë dhe trupat tanë fizikë do të ribashkohen në formën e tyre të përkryer. Çdokush do të ringjallet, “si pleq dhe të rinj, . . . si meshkuj dhe femra, si për të këqijtë ashtu dhe për të drejtët” dhe “çdo gjë do të ribashkohet në vendin e vet të përkryer”²⁷.

Pas Ringjalljes ne do të kemi bekimin suprem që të gjykohemi nga Shpëtimtari ynë i cili tha:

“Unë do t’i tërheq të gjithë njerëzit tek unë, që ata të gjykohen sipas vepërave të tyre.

Dhe do të ndodhë që kushdo që pendohet dhe pagëzohet në emrin tim, do të mbushet; dhe në qoftë se duron gjer në fund, vini re, atë do ta konsideroj të pafajshëm para Atit tim, në atë ditë kur do të qëndroj të gjykoj botën.”²⁸

Dhe më pas, nëpërmjet Krishtit dhe Shlyerjes së Tij, të gjithë ata që zgjedhin ta ndjekin Atë nëpërmjet besimit, pendimit, pagëzimit, duke marrë Frymën e Shenjtë dhe duke duruar deri në fund²⁹, do të zbulojnë se fundi i udhëtimit të tyre është që të marrin “destinacionin e tyre hyjnor si trashëgimtarë të jetës së përjetshme”³⁰. Ata do të rikthehen në praninë e Atit të tyre për të jetuar me Të përgjithmonë. Bëfshim zgjedhje të mira!

Ka shumë më tepër rreth ekzistencës sonë sesa thjesht ajo që ndodh ndërmjet lindjes dhe vdekjes. Unë ju ftoj të vini e ta ndiqni Krishtin.³¹

Unë i ftoj të gjithë anëtarët e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme që, çdo ditë, të “[vij-në] te Krishti dhe [të] përsos[en] në të dhe [t’i] mohoj[në] vetes çdo ligësi; . . . [që] nëpërmjet derdhjes së gjakut të Krishtit, . . . ju [të mund] të bëheni të shenjtë, pa njollë”³².

Unë i ftoj ata që nuk janë ende anëtarë të kësaj Kise, që të vijnë dhe ta lexojnë Librin e Mormonit dhe t’i dëgjojnë misionarët. Ejani dhe kini besim e pendohuni për mëkatet tuaja. Ejani e pagëzohuni dhe merreni Frymën e Shenjtë. Ejani dhe jetoni një jetë të lumtur, të plotësuar nga Krishti. Teksa vini tek Ai dhe i zbatoni urdhërimet e Tij, unë ju premtoj se ju mund të gjeni paqe dhe qëllim në këtë përvojë në vdekshmëri shpesh të trazuar dhe “jetë të përjetshme në botën që vjen”³³.

Ata që i kanë përjetuar këto të vërteta dhe që për çfarëdolloj arsyeje janë larguar nga Kisha, i ftoj që të kthehen sërish. Kthehuni sërish sot. Ati ynë dhe Shpëtimtari ju duan. Unë dëshmoj se Krishti ka fuqinë për t'iu përgjigjur pyetjeve tuaja, për t'i shëruar dhembjet e hidhërimet tuaja dhe për t'i falur mëkatet tuaja. E di se kjo është e vërtetë. Unë e di se të gjitha këto gjëra janë të vërteta. Krishti jeton! Kjo është Kisha e Tij. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih 2 Nefi 31:18.
2. "Plan of Salvation", Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Shih Doktrina e Besëlidhje 14:7; Moisiu 1:39.
4. Shih Alma 42:8.
5. Shih Abraham 3:24–28.
6. Jobit 38:7.
7. Shih Russell M. Nelson, "Standards of the Lord's Standard-Bearers", *Ensign*, gusht 1991, f. 5–6.
8. Shih 3 Nefi 9:15.
9. Shih 2 Nefi 2:22–25.
10. Shih Tomas S. Monson, "Zgjedhjet", *Liahona*, maj 2016, f. 86; "Agency", Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Shih Gjoni 14:15, 23; shih edhe Alma 38:1.
12. Shih Alma 34:8–16.
13. Gjoni 3:16; shih edhe Gjoni 3:17.
14. "Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve", *Liahona*, prill 2000, f. 2.
15. Veprat e Apostujve 10:38.
16. "Krishti i Gjallë", f. 2.
17. Lluca 22:42, 44.
18. Doktrina e Besëlidhje 19:16–18.
19. Shih Isaia 53:4–6; Alma 7:11–13.
20. "Krishti i Gjallë", f. 2.
21. 3 Nefi 11:10–11.
22. Shih Gjoni 20:1.
23. Shih Alma 40:11.
24. Shih 1 Pjetër 2:21–25.
25. Shih Doktrina e Besëlidhje 138:57–59.
26. Shih Alma 40:2–12.
27. Alma 11:44.
28. 3 Nefi 27:15–16.
29. Shih *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2005), f. 1.
30. "Familja: Një Proklamata drejtuar Botës", *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
31. Shih 2 Nefi 9:50–51; 31:13.
32. Moroni 10:32–33.
33. Doktrina e Besëlidhje 59:23.

Nga Plaku Dejll G. Renland,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Bariu Ynë i Mirë

Jezu Krishti, Bariu ynë i Mirë, gjen gëzim duke i parë delet e Tij të sëmura të përparojnë drejt shërimit.

Ne marrim një ide rreth karakterit të Atit tonë Qiellor kur e dallojmë dhembshurinë e pakufishme që Ai ka për mëkatarët, dhe e vlerësojmë dallimin që Ai bën midis mëkatit dhe atyre që mëkatojnë. Kjo ide na ndihmon të kemi një "[kuptueshmëri më] të saktë të karakterit, përsosmërive dhe tipareve të tij"¹ dhe është themelore për ushtrimin e besimit tek Ai dhe te Biri i Tij, Jezu Krishti. Dhembshuria e Shpëtimtarit përballë papërsosurive tona na tërheq drejt Tij dhe na nxit në vështirësitë tona të përsëritura që të pendohemi dhe t'i përngjasim Atij. Teksa bëhemi më shumë si Ai, ne mësojmë se si t'i trajtojmë të tjerët ashtu siç i trajton Ai, pavarësisht nga ndonjë karakteristikë apo sjellje e jashtme.

Ndikimi i bërjes së dallimit midis karakteristikave të jashtme të një individi dhe vetë individit është thelbësor në romanin "*Të Mjerët*" të autorit francez Viktor Hygo.² Teksa romani fillon, autori paraqet Bienvëny Mirielin, ipeshkvin e Dinjës, dhe diskuton një mëdyshje me të cilën ndeshet ipeshkvi. A duhet ta vizitojë një burrë që është një ateist i shpallur dhe është i përbuzur në komunitet për shkak të sjelljes së tij në të shkuarën gjatë Revolucionit Francez?³

Tregimtari thotë që ipeshkvi natyrisht mund të ndiente një mospëlqim të thellë për burrin. Më pas tregimtari ngre një pyetje të thjeshtë: "Sidoqoftë, a duhet që zgjedhja e deles ta zmbrapsë bariun?"⁴ Duke u përgjigjur për ipeshkvin, tregimtari jep një përgjigje vendimtare "Jo" – dhe më pas shton një koment me humor: "Por çfarë deleje ishte ai!"⁵

Në këtë fragment, Hygoja e krahason "ligësinë" e burrit me sëmundjen

e lëkurës së deleve dhe e krahason ipeshkvin me një bari që nuk zmbrapset kur përballlet me një dele që është e sëmurë. Ipeshkvi është mirëkuptues dhe më vonë në roman tregon dhembshuri të ngjashme për një burrë tjetër, protagonistin kryesor në roman, një ish të burgosur të rrënuar, Zhan Valzhanin. Mëshira dhe mirëdashja e ipeshkvit e nxitin Zhan Valzhanin ta ndryshojë drejtimin e jetës së tij.

Përderisa Perëndia e përdor sëmundjen si metaforë për mëkatin kudo në shkrimet e shenjta, është e arsyeshme të pyesim: “Si reagon Jezu Krishti kur përballlet me sëmundjet tona metaforike – mëkatet tona?” Në fund të fundit, Shpëtimtari tha se Ai “nuk mund ta shoh[ë] mëkatin as me shkallën më të vogël të lejimit”⁶; prandaj si mund të na shohë Ai ne, të papërsosur siç jemi, pa u zmbrapsur me tmerr e neveri?

Përgjigja është e thjeshtë dhe e qartë. Si Bariu i Mirë⁷, Jezu Krishti e sheh sëmundjen në delet e Tij si një gjendje që ka nevojë për trajtim, përkujdesje e dhembshuri. Ky bari, Bariu ynë i Mirë, gjen gëzim duke i parë delet e Tij të sëmura të përparojnë drejt shërimit.

Shpëtimtari parashikoi se Ai do ta “kullojë kopenë e tij [ashtu] si një bari”⁸ do ta “kërkoj[ë] të humburën, do ta kthej[ë] të hutuarën, . . . do t’i lidh[ë] plagën [dhe] do ta forcoj[ë] të sëmurën”⁹. Edhe pse Izraeli braktisë u

përshkrua si të ishte i pushtuar nga “plagë, vurrata dhe plagë të hapura”¹⁰ mëkatore, Shpëtimtari nxiti, këshilloi dhe premtoi shërim.¹¹

Shërbesa në vdekshmëri e Shpëtimtarit në të vërtetë karakterizohet nga dashuria, dhembshuria dhe mirëdashja. Ai nuk eci plot përçmim nëpër rrugët me pluhur të Galileës e Judesë, duke u zmbrapsur nga pamja e mëkatarëve. Ai nuk iu shmang atyre me tmerr të plotë. Jo, Ai hëngri me ta.¹² Ai i ndihmoi dhe i bekoj, i lartësoi dhe i ngriti shpirtërisht dhe e zëvendësoi frikën e dëshpërimit me shpresë e gëzim. Si bariu i vërtetë që Ai është, Ai na kërkon dhe na gjen për të na ofruar ndihmë e shpresë.¹³ Të kuptuarit e dhembshurisë dhe të dashurisë së Tij na ndihmon të ushtrojmë besim tek Ai – të pendohemi e të shërohemi.

Ungjilli sipas Gjonit e shënon efektin e mirëdashjes së Shpëtimtarit te një mëkatore. Skribët e farisenjtë sollën te Shpëtimtari një grua të zënë duke shkelur kurorën. Akuzuesit lanë të kuptohej se ajo duhej të vritej me gurë, në përputhje me ligjin e Moisiut. Jezusi, në përgjigje të kërkesës këmbëngulëse, më së fundi u tha atyre: “Kush nga ju është pa mëkat, le ta hedhë i pari gurin kundër saj”.

Akuzuesit u larguan dhe “Jezusi mbeti vetëm me atë grua, që qëndronte atje në mes.

[Kur] Jezusi . . . duke mos parë tjetër përveç gruas, i tha: ‘O grua, ku janë ata që të paditnin? Askush nuk të dënoi?’

Dhe ajo u përgjigj: ‘Askush, Zot’. Atëherë Jezusi i tha: ‘As unë nuk të dënoj; shko dhe mos mëkato më’.”¹⁴

Sigurisht, Shpëtimtari nuk e shfaqësoi shkëljen e kurorës. Por Ai gjithashtu nuk e dënoi gruan. Ai i dha asaj kurajë për ta ndryshuar jetën e vet. Ajo u nxit të ndryshonte për shkak të dhembshurisë dhe mëshirës së Tij. Përkthimi i Biblës prej Joseph Smith-it dëshmon

për kthimin e saj, si rrjedhojë, në një dishepullë: “Dhe gruaja e përlëvdoi Perëndinë që nga ajo kohë, dhe besoi në emrin e Tij”¹⁵.

Ndërkohë që Perëndia është mirëdashës, ne nuk duhet të besojmë në mënyrë të gabuar se Ai po e pranon mëkatin dhe është i gatshëm të pranojë ide të reja rreth mëkatit. Ai nuk e pranon. Shpëtimtari erdhi në tokë për të na shpëtuar nga mëkatet tona dhe, e rëndësishme, nuk do të na shpëtojë në mëkatet tona.¹⁶ Një burrë i zoti për të marrë në pyetje, Zizromi, u përpoq njëherë që ta zinte në kurth Amulekun duke e pyetur: “A do ta shpëtojë [Mesia që po vjen,] popullin e tij në mëkatet e tyre? Dhe Amuleku u përgjigj dhe i tha atij: Unë të them se jo, pasi është e pamundur për të që të mohojë fjalën e tij. . . . Ai nuk mund t’i shpëtojë ata në mëkatet e tyre.”¹⁷ Amuleku shprehu një të vërtetë themelore që, për t’u shpëtuar nga mëkatet tona, ne duhet t’u bindemi “kushteve të pendimit”, të cilat e çlirojnë fuqinë e Shëlbuesit për t’i shpëtuar shpirtat tanë.¹⁸

Dhembshuria, dashuria dhe mëshira e Shpëtimtarit na tërheqin drejt Tij.¹⁹ Nëpërmjet Shlyerjes së Tij, ne nuk mund të kënaqemi më me gjendjen tonë mëkatore.²⁰ Perëndia është i qartë rreth asaj që është e drejtë dhe e pranueshme për Të, dhe asaj që është e gabuar dhe mëkatore. Kjo nuk ndodhë ngaqë Ai dëshiron të ketë pasues të bindur e që nuk mendojnë. Jo, Ati ynë Qiellor dëshiron që fëmijët e Tij të zgjedhin me vetëdije e gatishmëri që të bëhen si Ai²¹ dhe të kualifikohen për llojin e jetës që gëzon Ai.²² Duke e bërë këtë, fëmijët e Tij e përmbushin fatin e tyre hyjnor dhe bëhen trashëgimtarë të gjithçkaje që ka Ai.²³ Për këtë arsye, udhëheqësit e Kishës nuk mund t’i ndryshojnë urdhërimet ose doktrinën e Perëndisë në të kundërt të vullnetit

të Tij, që të jenë të volitshme apo të pëlqyeshme nga njerëzit.

Megjithatë, në përpjekjen tonë gjatë gjithë jetës për ta ndjekur Jezu Krishtin, shembulli i Tij për mirësinë ndaj atyre që mëkatojnë, është veçanërisht udhëzues. Ne, që jemi mëkatarë, duhet, sikurse Shpëtimtari, t'iu drejtohem i tjerëve me dhembshuri e dashuri. Roli ynë është gjithashtu të ndihmojmë e bekojmë, të lartësojmë e të ngremë shpirtërisht dhe ta zëvendësojmë frikën e dëshpërimit me shpresë e gëzim.

Shpëtimtari i qortoi individët që zmbropseshin nga të tjerët, të cilët i shihnin si të papastër, dhe individët që i gjykonin të tjerët me drejtësi të vetëshpallur si mëkatarë sesa ata.²⁴ Ky është pikërisht mësimi drejt të cilit na udhëhoqi Shpëtimtari, për ata që “pretendonin se ishin të drejtë dhe i përbuznin të tjerët”. Ai tha këtë shëmbëlltyrë:

“Dy njerëz u ngjiten në tempull për t'u lutur; njëri ishte farise dhe tjetri tagrambledhës.

Fariseu rrinte në këmbë dhe lutej në vetvete kështu: ‘O Perëndi, të falënderoj që nuk jam si njerëzit e tjerë, grabitqarë, të padrejtë, kurorëshkelës, dhe as si ai tagrambledhës.

Unë agjëroj dy herë në javë dhe paguaj të dhjetën e gjithçkaje që kam.’

Kurse tagrambledhësi rrinte larg dhe as që guxonte t'i çonte sytë drejt qiellit; por rrihte kraharorin e vet duke thënë: ‘O Perëndi, ji i mëshirshëm ndaj mua mëkatarit!’

Atëherë Jezusi e mbylli duke thënë: “Unë po ju them se ky [tagrambledhësi], dhe jo tjetri [fariseu], u kthye në shtëpinë e vet i shfajësuar. Sepse kushdo që lartohet do të ulet, dhe kush ulet, do të lartohet.”²⁵

Mesazhi për ne është i qartë: Një mëkatar i penduar afrohet më pranë Perëndisë sesa afrohet njeriu i vetëshpallur i drejtë, i cili e dënon atë mëkatar.

Prija njerëzore për të vetëshpallur drejtësi dhe për të qenë paragjykses ishte e pranishme edhe në kohën e Almës. Teksa njerëzit “filluan ta organizonin kishën më plotësisht . . . kish[a] fill[oi] të krenohet[j]. . . [dhe] njerëzit e kishës filluan të ngriheshin në krenarinë e syve të tyre, . . . filluan të trajtonin me përbuzje njëri-tjetrin dhe filluan të persekutojnë ata që nuk besonin sipas vullnetit dhe dëshirës së tyre”²⁶.

Ky persekutim ishte veçanërisht i ndaluar: “Tani, kishte një ligj të rreptë mes njerëzve të kishës, që askush që i përkiste kishës, nuk do të ngrihej dhe të persekutoje ata që nuk i përkisnin kishës dhe se nuk do të kishte as

persekutim mes tyre”²⁷. Parimi udhëzues për shenjtoret e ditëve të mëvonshme është i njëjtë. Ne nuk duhet të jemi përgjegjës për persekutimin e dikujt brenda ose jashtë Kishës.

Ata që janë persekutuar për çfarëdo arsye, e dinë se çfarë ndjenje krijon padrejtësia dhe fanatizmi. Si një adoleshent që jetoja në Europë në vitet 1960, ndjeva se po ngacmohesha dhe keqtrajtohesha në mënyrë të përsëritur ngaqë isha amerikan dhe ngaqë isha anëtar i Kishës. Disa prej shokëve të shkollës më trajtonin sikur të isha unë vetë përgjegjës për politikën e jashtme të papëlqyera të SHBA-së. Gjithashtu më trajtonin sikur feja ime ishte një fyerje ndaj kombeve në të cilat jetoja, sepse ishte e ndryshme nga feja e përkrahur nga shteti. Më vonë, në vende të ndryshme anembanë botës, kam pasur mundësinë t'i hedh një sy shëmtisë së paragjykitimit dhe diskriminimit të përdoruar nga ata që janë vënë në shënjestër për shkak të racës ose etnisë së tyre.

Persekutimi bëhet në shumë forma: përqeshje, ngacmim, keqtrajtim, mospërfshirje dhe izolim, ose urrejtje ndaj një tjetri. Duhet të jemi vigilentë ndaj fanatizmit që e ngre zërin e tij të shëmtuar ndaj atyre që kanë opinione të ndryshme. Fanatizmi e shfaq

vetveten, pjesërisht, në mungesën e gatishmërisë për të lejuar liri të barabartë të shprehjes.²⁸ Gjithë njerëzit, përfshirë njerëzit e fesë, kanë të drejtën për t'i shprehur mendimet e tyre haptazi. Por askujt nuk i lejohet që të jetë plot urrejtje ndaj të tjerëve teksa shprehen ato mendime.

Historia e Kishës jep prova të shumta të anëtarëve tanë që janë trajtuar me urrejtje e fanatizëm. Në mënyrë ironike sa e trishtueshme do të ishte nëse ne do t'i trajtonim të tjerët ashtu si na kanë trajtuar ne. Shpëtimtari na mësoi: "Gjithçka, pra, që ju dëshironi t'ju bëjnë njerëzit, ua bëni edhe ju atyre"²⁹. Që të kërkojmë respekt, ne duhet të jemi plot respekt. Për më tepër, kthimi ynë i çiltër në besim sjell "bindje dhe përujësi në zemër", që e ftojnë "Frymë[n e] Shenjtë [dhe na mbushin me] dashuri të pastër"³⁰, një "dashuri vëllazërore pa hipokrizi"³¹ për të tjerët.

Bariu ynë i Mirë është i pandryshueshëm dhe ndihet sot rreth mëkatit dhe mëkatarëve në të njëjtën mënyrë siç u ndie kur eci në tokë. Ai nuk zmbrapset prej nesh ngaqë mëkatojmë, edhe nëse Atij me raste i duhet të mendojë: "Por çfarë deleje ishte ai!" Ai na do kaq shumë, sa na siguroi mënyrën që të pendohemi dhe bëhemi të pastër, që të mund të kthehemi tek Ai dhe Ati ynë Qiellor.³² Duke e bërë këtë, Jezu Krishti gjithashtu dha shembullin për ne që ta ndjekim – për të treguar respekt për të gjithë dhe urrejtje për askënd.

Si dishepujt e Tij, e pasqyrofshim

tërësisht dashurinë e Tij dhe paçim dashuri për njëri-tjetrin kaq hapur e plotësisht saqë askush të mos ndihet i braktisur, i vetmuar apo i pashpresë. Unë dëshmoj se Jezu Krishti është Bariu ynë i Mirë, i cili na do dhe kujdeset për ne. Ai na njeh dhe e dha jetën e Tij për delet e Tij.³³ Ai gjithashtu jeton për ne dhe dëshiron që ne ta njohim Atë dhe të ushtrojmë besim tek Ai. Unë e dua dhe e adhuroj Atë dhe jam thellësisht mirënjohës për Të, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. *Lectures on Faith* (1985), f. 38.
2. Romani "Të Mjerët", i Viktor Hygosë (1802–1885), tregon historinë e Zhan Valzhanit që bëri një krim të vogël duke vjedhur një çyrek buke për të ushqyer familjen e tij. I dënuar me një kohë burgimi prej 5 vitesh, Valzhani kaloi 19 vjet duke bërë punë të rëndë për shkak të katër përpjekjeve të dështuara për t'u arratisur. Ai doli nga burgu një burrë më i ashpër dhe më i hidhëruar.
- Për shkak se ishte dënuar si kriminel, Valzhani nuk ishte i aftë të gjente punësim, ushqim e vendbanim. I rraskapitur dhe i ligështuar, më së fundi ai gjeti vendbanim tek ipeshkvi i Dinjës, i cili i tregoi Valzhanit mirësi e dhembshuri. Gjatë natës, Valzhani u pushtua nga një ndjenjë dëshpërimi, vodhi kompletin e takëmeve prej argjendi të ipeshkvit dhe u largua.
- Valzhanin e kapën dhe e kthyen tek ipeshkvi. Në mënyrë të pashpjegueshme dhe në kundërshtim me atë që priste Valzhani, prifti i tha policit se ia kishte dhënë vetë Valzhanit takëmet e argjendta dhe nguli këmbë që Valzhani të merrte edhe dy shandanë të argjendtë. (Shih Hygo, *Të Mjerët*, libri 2, kapitujt 10–12, [1983], Shtëpia Botuese "Naim Frashëri", përkthyer nga Misto Treska.)
3. Shih Hygo, *Të Mjerët*, libri 1, kapitulli 10,

[1983], Shtëpia Botuese "Naim Frashëri", përkthyer nga Misto Treska.

4. Tregimtari pyet: "Toutefois, la gale de la brebis doit-elle faire reculer le pasteur?" (Hygo, *Të Mjerët*, libri 1, kapitulli 10, [1983], Shtëpia Botuese "Naim Frashëri", përkthyer nga Misto Treska.) *Gale*, në patologjinë veterinare i drejtohet çdonjërit prej një larmie të sëmundjeve të lëkurës, të shkaktuara nga morra parazitare dhe të karakterizuara nga humbja e qimeve dhe shpërthime të kromës ("zgjebe" në shqip). Kjo frazë është përkthyer në mënyra të ndryshme në botime të ndryshme të romanit.
5. Komenti redaktorial me humor i tregimtarit rreth konvensionarit është: *Mais quelle brebis!* Në disa raste është përkthyer si "Po çfarë deleje ishte ai".
6. Doktrina e Besëlidhje 1:31.
7. Shih Gjoni 10:11, 14; Alma 5:38; Doktrina e Besëlidhje 50:44.
8. Isaia 40:11.
9. Ezekiel 34:16.
10. Isaia 1:6.
11. Shih Isaia 1:18.
12. Shih Lluca 15:1–2.
13. Shih Mateu 18:11.
14. Shih Gjoni 8:3–11.
15. Përkthimi prej Joseph Smith-it, Gjoni 8:11 (në Gjoni 8:11, shënimi *c* në fund të faqes).
16. Shih D. Todd Kristoferson, "Qëndroni në Dashurinë Time", *Liahona*, nëntor 2016, f. 48.
17. Alma 11:34, 37.
18. Shih Helamani 5:10–11.
19. Shih 3 Nefi 7:14–15.
20. Në kohët moderne, Shpëtimtari sqaroi: "Çfarë thyen një ligj dhe nuk përputhet me ligjin, por kërkon të bëhet ligj në vetvete dhe është i gatshëm të qëndrojë në mëkat e tërësisht qëndron në mëkat, nuk mund të shenjtërohet me anë të ligjit, as me anë të mëshirës, drejtësisë, as gjykitimit. Si rrjedhim, ata duhet të vazhdojnë të mbeten të fëlliqur" (Doktrina e Besëlidhje 88:35).
21. Shih 2 Nefi 2:26–27.
22. Shih Doktrina e Besëlidhje 14:7; 132:19–20, 24, 55.
23. Shih Romakëve 8:16–17; Doktrina e Besëlidhje 84:38.
24. Shih Mateu 23:13.
25. Lluca 18:9–14.
26. Alma 4:4, 6, 8.
27. Alma 1:21.
28. Shih *Oxford English Dictionary*, "bigotry" [fanatizëm] dhe "intolerance" [mungesë tolerance], oed.com.
29. Mateu 7:12.
30. Moroni 8:26.
31. 1 Pjetër 1:22.
32. Shih Nenet e Besimit 1:13.
33. Shih Gjoni 10:11–15.

Nga Plaku Ulises Soaresh,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Besoni në Perëndi pa Lëkundje

*Nëse jemi të qëndrueshëm dhe nuk lëkundemi në besimin tonë,
Zoti do ta rritë aftësinë tonë për ta ngritur veten mbi sfidat e jetës.*

Të dashur vëllezër dhe motra, dua ta filloj mesazhin tim sot duke dëshmuar se unë e di që Presidenti Tomas S. Monson është profeti i Perëndisë në kohën tonë. Këshilltarët e Tij në Presidencën e Parë dhe Dymbëdhjetë Apostujt janë në fakt edhe profetë, shikues e zbulues. Ata përfaqësojnë Zotin Jezu Krisht dhe kanë të drejtë ta deklarojnë mendimin dhe vullnetin e Tij sikurse u është zbuluar atyre. Unë dëshmoj se ka siguri në ndjekjen e këshillës së tyre. Zoti po i frymëzon ata që të theksojë forcimin e besimit tonë tek Ati Qiellor dhe Biri i Tij, Jezu Krishti, dhe te Shlyerja e Tij, në mënyrë që të mos lëkundemi kur ndeshim sfidat e kohës sonë.

Në Librin e Mormonit, ne lexojmë rreth një burri të quajtur Amon, i cili u dërgua nga toka e Zarahemlës në tokën e Lehi-Nefit për të pyetur lidhur me vëllezërit e tyre. Atje ai gjeti mbretin Limhi dhe popullin e tij, që ishin nën robërinë e lamanitëve. Mbreti Limhi u nxit nga gjërat që i tregoi Amoni rreth popullit të tij në Zarahemla. Zemra e tij u mbush me një shpresë dhe gëzim kaq të madh sa që e mblodhi popullin e tij në tempull dhe u tha:

“Prandaj, ngrini kokat tuaja, dhe gëzohuni dhe vini besimin tuaj te Perëndia. . . .

. . . Në qoftë se ju do të ktheheni te Zoti me qëllim të plotë të zemrës . . . dhe t’i shërbeni atij me të gjithë zellin e mendjes, . . . ai do t’ju nxjerrë nga robëria, në bazë të vullnetit dhe të dëshirës së tij.”¹

Besimi i popullit të mbretit Limhi u ndikua aq thellësisht nga fjalët e

Amonit, sa që ata bënë një besëlidhje me Perëndinë për t’i shërbyer Atij dhe për t’i zbatuar urdhërimet e Tij, pavarësisht rrethanave të vështira të tyre. Në sajë të besimit të tyre, ata qenë në gjendje të hartonin një plan që të shpëtonin nga duart e lamanitëve.²

Vëllezër dhe motra, ju lutem mendoni për rëndësinë e ftesës që mbreti Limhi i bëri popullit të tij dhe lidhjen që ka me ne. Ai tha: “Ngrini kokat tuaja, dhe gëzohuni dhe vini besimin tuaj te Perëndia”. Me këto fjalë, Limhi e ftoi popullin e tij që të shihte drejt së ardhmes me sytë e besimit; ta zëvendësonte frikën e tij me optimizmin e shpresës së lindur në besim; dhe të mos lëkundej në vënien e besimit te Perëndia, pavarësisht rrethanave.

Jeta e vdekshme është një periudhë prove ku ne do të provohemi për të parë nëse do t’i bëjmë të gjitha gjërat që Zoti Perëndia ynë do të na urdhërojë.³ Kjo do të kërkojë besim të palëkundur te Krishti, edhe në kohë vështirësie të madhe. Kjo do të kërkojë që ne të çajmë përpara me besim të qëndrueshëm te Krishti, duke u udhëhequr nga

Shpirti dhe duke besuar se Perëndia do të sigurojë për nevojat tona.⁴

Në përfundim të shërbesës së Tij tokësore, pikërisht përpara se ta arres-tonin, Shpëtimtari u mësoi dishepujve të Tij: “Në botë do të keni munda-me, por merrni zemër, unë e munda botën”⁵.

Përsiatni me mua për një çast – Jezui Krishti, Biri i Vetëmlindur i Atit, jetoi një jetë pa mëkat dhe i mposhti të gjitha tundimet, dhimbjet, sfidat dhe hidhërimet e botës. Ai derdhi pika gjaku në Gjetseman; Ai vuajti dhembje të tmerrshme të papërshkrueshme. Ai mori mbi

Vete të gjitha dhembjet dhe sëmundjet tona. Ai qëndron i gatshëm për të ndihmuar – për ta ndihmuar secilin prej nesh – për çdo barrë. Nëpërmjet jetës, vuajtjes, vdekjes dhe Ringjalljes së Tij, Ai hoqi çdo pengesë që ne të gëzohe-mi dhe të gjejmë paqe në këtë tokë. Përfitimet nga sakrifica e Tij Shlyese shtrihen ndaj të gjithë atyre që e pranojnë Atë dhe e mohojnë veten, dhe ndaj atyre që e marrin mbi vete kryqin e Tij dhe e ndjekin Atë si dishepuj të Tij të vërtetë.⁶ Prandaj, kur ushtrojmë besim te Jezui Krishti dhe Shlyerja e Tij, ne do të forcohemi, barrët tona do të

lehtësohen dhe nëpërmjet Tij ne do ta mposhtim botën.

Vëllezër dhe motra, kur marrim pa-rasysh fuqinë dhe shpresën që mund të marrim nga Shpëtimtari, ne kemi arsye ta ngremë kokën lart, të gëzohemi dhe të çajmë përpara me besim dhe pa u lëkundur, “sepse ai që dyshon i ngjan valës së detit, të cilën e ngre dhe e për-plas era. . . . sepse është një njeri me dy mendje, i paqëndrueshëm në gjithë rrugët e veta”⁷.

Mbreti Limhi nxiti po kështu: “Ktheh[ul]ni te Zoti me qëllim të plotë të zemrës . . . t’i shërbeni atij me *të gjithë* zellin e mendjes, në qoftë se ju e bëni këtë, ai do t’ju nxjerrë nga robëria, në bazë të vullnetit dhe të dëshirës së tij”⁸.

Vëruni veshin fjalëve të vetë Shpëtimtarit kur Ai na përgjerohet:

“Zemra juaj mos u tronditë dhe mos u frikësoftë, besoni në Perëndi dhe besoni edhe në mua. . . .

Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia. . . .

Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do; dhe kush më do mua, Ati im do ta dojë; dhe unë do ta dua dhe do t’i dëftohem atij.”⁹

Perëndia na bekon sipas besimit tonë.¹⁰ Besimi është burimi i të jetuarit me një qëllim hyjnor dhe këndvështrim përjetësie. Besimi është një parim praktik që nxit zell. Ai është një shfaqje e forcës së gjallë të qëndrimit tonë pozitiv dhe të dëshirës për të bërë me gatishmëri çdo gjë që Perëndia dhe Jezui Krishti kërkojnë nga ne. Ai na ul në gjunjë tanë për t’iu përgjyruar Zotit për drejtim dhe për t’u ngritur e vepruar me besim për të arritur gjëra që janë në përputhje me vullnetin e Tij.

Vite më parë, ndërsa shërbeja si president misioni, mora një thirrje telefonike nga prindërit e njërit prej misionarëve tanë të dashur që më informoi për vdekjen e motrës së tij.

Më kujtohet, në dhimbjen e atij çasti, që misionari dhe unë diskutuam planin e mrekullueshëm të Perëndisë për shpëtimin e fëmijëve të Tij dhe se si kjo njohuri do ta ngushëllonte atë.

Edhe pse ishte i hutuar dhe i dëshpëruar nga ajo fatkeqësi, ky misionar – me lotët e tij dhe me besim te Perëndia – gëzohej në jetën e motrës së tij. Ai shprehu mirëbesim të palëkundur në mëshirat e dhembshura të Zotit. Me vendosmëri, ai më tha se do të vazhdonte të shërbente në misionin e tij me gjithë besimin dhe zellin, me qëllim që të ishte i denjë për premtimet që Perëndia kishte për të dhe familjen e tij. Në këtë kohë nevojë, ai misionar besnik e ktheu zemrën e vet drejt Perëndisë, e vendosi gjithë besimin tek Ai dhe ripërtëriu zotimin e tij për t'i shërbyer Zotit me besim dhe me gjithë zellin.

Vëllezër dhe motra, nëse ne nuk jemi rrënjësuar me besim të qëndrueshëm te Perëndia dhe dëshirë për t'i shërbyer Atij, përvojat e dhimbshme të vdekshmërisë mund të na bëjnë të ndiejmë sikur jemi rënduar nga një zgjedhje e rëndë; dhe mund ta humbasim shtysën për ta jetuar ungjillin plotësisht. Pa besim, ne do të përfundojmë në humbjen e aftësisë për t'i vlerësuar ato plane të Perëndisë sonë lidhur me gjërat që do të na ndodhin më vonë në jetë.¹¹

Në këto çaste sprove, kundërshtari – që është kurdoherë syçelët – përpiket ta përdorë logjikën dhe arsyetimin tonë kundër nesh. Ai përpiket të na bindë se është e kotë t'i jetosh parimet e ungjillit. Ju lutem kujtoni se logjika e njeriut natyror “nuk i rrok gjërat që janë të Frymës së Shenjtë; sepse për të janë marrëzi”¹². Kujtoni që Satani “është armik i Perëndisë dhe lufton kundër tij përherë dhe fton, dhe [na] nxit në mëkat dhe për të bërë atë që është e ligë përherë”¹³. Ne nuk duhet

ta lejojmë atë të na mashtrojë; sepse kur e lejojmë, besimi ynë lëkundet dhe ne e humbasim fuqinë për t'i marrë bekimet e Perëndisë.

Nëse jemi të qëndrueshëm dhe nuk lëkundemi në besimin tonë, Zoti do ta rritë aftësinë tonë për ta ngritur veten mbi sfidat e jetës. Ne do të aftësohemi për t'i nënshtuar impulsjet negative dhe do ta zhvillojmë aftësinë për të mposhtur madje edhe ato që duken si pengesa të pakalueshme. Kjo ishte ajo që i aftësoi njerëzit e mbretit Limhi të bënin një ikje mahnitëse nga robëria e tyre te lamaniët.

Vëllezër dhe motra, unë ju ftoj ta vendosni gjithë besimin tuaj te Perëndia dhe mësimet e profetëve të Tij. Unë ju ftoj t'i ripërtërinë besëlidhjet tuaja me Perëndinë, t'i shërbeni Atij me gjithë zemrën tuaj, pavarësisht situatave të ndërlikuara të jetës. Unë dëshmoj se me anë të fuqisë së besimit tuaj të palëkundur te Krishti, ju do të çlirohemi nga robëria e mëkatit, e dyshimit, e mosbesimit, e hidhërimit, e vuajtjes; dhe ju do t'i merrni të gjitha bekimet e premtuara nga Ati ynë i dashur Qiellor.

Unë dëshmoj se Perëndia është i vërtetë. Ai jeton. Ai na do. Ai i dëgjon lutjet tona në çastet tona të lumturisë dhe në çastet tona të dyshimit, trishtimit e dëshpërimit. Unë dëshmoj se Jezu Krishti është Shpëtimtari i botës. Ai është Shëlbuesi.

Unë po i mbyll komentet e mia sot me vargjet e himnit: “Not Now but in the Coming Years” (Jo Tani, por në Vitet e Ardhshme) që gjenden në librin e himneve në portugalisht:

*Nëse retë në vend të diellit përhapin hije mbi zemrën tonë,
Nëse dhimbja na godet, s'ka gjë; kush je Ti shpejt do ta mësojmë.
Jezusi na drejton me dorën e Tij dhe psenë Ai do të na tregojë;
Nëse mbajmë vesh zërin e Tij, Ai shpejt do të na udhëzojë.
Besoni te Perëndia pa lëkundje dhe lëreni Atë të na ndihmojë;
Këndojini lavdisë së Tij pafundësisht, se më pas Ai do të shpjegojë.¹⁴*

Unë i them këto gjëra në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Mosia 7:19, 33.
2. Shih Mosia 21:32; 22:1–14.
3. Shih Abraham 3:25.
4. Shih 1 Nefi 4:6–7; 2 Nefi 31:20.
5. Gjoni 16:33.
6. Shih Lluke 9:23.
7. Jakob [Bibël] 1:6, 8.
8. Mosia 7:33; theksimi i shtuar.
9. Gjoni 14:1, 15, 21.
10. Shih 2 Nefi 27:23; Alma 37:40; Ethëri 12:29.
11. Shih Doktrina e Besëlidhje 58:3.
12. 1 Korintasve 2:14.
13. Moroni 7:12.
14. “Not Now but in the Coming Years”, përkthyer nga “Agora não, mas logo mais”, *Hymns* në portugalisht, nr. 156.

Nga Plaku Mark A. Breg,
i Të Shtatëdhjetëve

Shkëlqen Gjithnjë e më Shumë, Derisa Dita Është e Plotë

*Edhe në kohët më të vështira dhe më të errëta, ka dritë dhe mirësi
kudo përreth nesh.*

Pali ndau një mesazh të mrekullueshëm shprese me korintasit:

“Ne jemi të shtrënguar në çdo mënyrë, por nuk jemi të ngushtuar deri në fund; jemi ndërdyshas por jo të dëshpëruar;

jemi të përndjekur por jo të braktisur; të rrëzuar, por jo të shkatërruar”¹.

Cili ishte burimi i shpresës së Palit? Dëgjojeni shpjegimin e tij: “Sepse Perëndia që tha: ‘Le të ndriçojë drita në errësirë’, është i njëjti që shkëlqeu në zemrat tona për t’na ndriçuar në njohurinë e lavdisë së Perëndisë, në fytyrën e Jezu Krishtit”².

Edhe në kohët më të vështira dhe më të errëta, ka dritë dhe mirësi kudo përreth nesh. Tetorin e kaluar, Presidenti Diter F. Uhtdorf na kujtoi: “Rrethohemi nga një pasuri . . . mahnitëse e dritës dhe e së vërtetës, saqë pyes veten nëse e vlerësojmë vërtet atë që kemi”³.

Sidoqoftë, kundërshtari do të donte shumë që ne të përqendroheshim mbi “mjegullat e errësirës . . . të cilat verbojnë sytë . . . ngurtësojnë

zemrat . . . dhe . . . i çojnë . . . nëpër udhë të gjëra”⁴.

Megjithatë, me kuptueshmëri të plotë të sfidave të kohës sonë, Zoti premton: “Ajo që është prej Perëndisë, është dritë; dhe ai që merr dritë e vazhdon në Perëndinë, merr më shumë dritë; dhe ajo dritë shkëlqen gjithnjë e

më shumë, derisa dita është e plotë”⁵.

Ne jemi fëmijë të Perëndisë. Marrja e dritës, vazhdimi në [rrugën e] Perëndi[së] dhe marrja e më shumë drite është ajo për të cilën jemi krijuar ta bëjmë. Që nga fillimi fare, ne e ndoqëm dritën; ne e ndoqëm Atin tonë Qiellor dhe planin e Tij. Kërkimi i dritës është brenda ADN-së tonë shpirtërore.

E dëgjova këtë të vërtetë të përjetshme të dhënë mësim bukur në një vend të papritur. Gjatë kohës që punoja për një bankë të madhe, më ftuan të merrja pjesë në një program ekzekutiv në Universitetin e Miçiganit. Gjatë programit, profesori Kim Kameron dha mësim konceptin e udhëheqjes pozitive dhe efektin e saj heliotropik. Ai shpjegoi: “Kjo i referohet tendencës në të gjitha sistemet e gjalla drejt energjisë pozitive [dritës] dhe larg nga energjia negative [errësira]. Që nga organizmat njëqelizorë deri te sistemet e ndërlikuara njerëzore, çdo gjë e gjallë ka një prirje të natyrshme drejt pozitivës dhe larg prej negativës.”⁶

I mbështetur nga një larmi studimesh, ai gjithashtu u përqendrua në tri

komponentët kryesorë të një kulture pune të suksesshme: dhembshuri, falje dhe mirënjohje.⁷ Ka kuptim të përsosur që, teksa njerëzit kthehen drejt pozitivitetit (dritës), cilësitë e dhëna shembull në mënyrë të përsosur nga Drita e Botës, Jezu Krishti, janë të pranishme!

Vëllezër dhe motra, ju lutem, merrni ngushëllim nga fakti se ka dritë në dispozicion për ne. Më lejoni të sugjeroj tri zona ku ne *gjithmonë* do të gjejmë dritë:

1. Drita e Kishës

Kisha është një fener drite për një botë në errësim. Kjo është një kohë e mrekullueshme për të qenë anëtar i Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme! Kisha është më e fortë nga ç'ka qenë ndonjëherë⁸ dhe në kuptimin e plotë të fjalës rritet edhe më e fortë çdo ditë ndërsa anëtarë të rinj bashkohen me ne, formohen bashkësi të reja, thirren misionarë të rinj dhe hapen territore të reja ndaj ungjillit. Ne i shohim ata të cilët për një kohë janë shkëputur nga aktiviteti në Kishë të kthehen teksa shpëtimi i përfytyruar nga Presidenti Tomas S. Monson sjell mrekulli të përditshme.

Së fundi u takova me të rinjtë në Paraguai, Uruguai, Kili dhe Argjentinë gjatë konferencave të tyre Për Forcën e Rinisë. Mijëra dhe mijëra të rinj e të reja kaluan një javë duke e forcuar dashurinë e tyre për Shpëtimtarin, pastaj u kthyen në shtëpi të familjet dhe miqtë e tyre duke rrezatuar dritën dhe dashurinë e Krishtit.

Shikoni, Kisha do të ketë gjithmonë kritikët e saj. Kështu ka qenë që nga fillimi dhe do të vazhdojë deri në fund. Por ne nuk mund ta lejojmë të tillë kritikë që ta mpijë ndjeshmërinë tonë ndaj dritës që është në dispozicionin tonë. Dallimi i dritës dhe ndjekja e saj do të na kualifikojë për akoma më shumë dritë.

Në një botë në errësim, *drita e Kishës* do të shkëlqejë gjithnjë e më shumë, derisa dita është e plotë.

2. Drita e Ungjillit

Drita e ungjillit është shtegu që “shkëlqen gjithnjë e më shumë deri sa të bëhet ditë e plotë”⁹ dhe shkëlqen më shndritshëm në familjet dhe në tempujt tanë në mbarë botën.

Predikoni Ungjillin Tim shpall: “Përmes dritës së ungjillit, familjet mund të zgjidhin mosmarrëveshjet, grindjet dhe sfidat. Familjet e ndara nga mospërupthet mund të bashkohen përmes pendimit, faljes dhe besimit në fuqinë e Shlyerjes së Jezu Krishtit.”¹⁰ Tani më shumë se kurrë, familjet tona duhet të jenë burime të mëdha drite për këdo që na rrethon. Familjet rriten në dritë teksa rriten në dashuri e dashamirësi. Teksa krijojmë familje “besimi, . . . pendimi, faljeje, respekti, dashurie [dhe] dhembshurie”¹¹, ne do të ndiejmë një rritje të dashurisë ndaj Shpëtimtarit dhe

ndaj njëri-tjetrit. Familja do të rritet më e fortë dhe drita te secili prej nesh do të bëhet më e shndritshme.

Ne lexojmë në Fjalorin Biblik në variantin shdm anglisht të Biblës që: “Vetëm shtëpia mund të krahasohet me tempullin në shenjtëri”¹². Ne tashmë kemi 155 tempuj në funksionim dhe më shumë do të vijnë së shpejti. Gjithnjë e më shumë familje vulosen për kohën dhe gjithë përjetësinë. Anëtarët janë duke dorëzuar gjithnjë e më shumë emra të paraardhësve në tempull për të kryer ordinancat e tyre shpëtuese. Ne me të vërtetë po përjetojmë gëzim dhe festim të madh në të dyja anët e velit!

Në një botë në errësim, *drita e ungjillit* do të shkëlqejë gjithnjë e më shumë, derisa dita është e plotë.

3. Drita e Krishtit

Nuk mund të flasësh për dritën *në* botë pa folur për Dritën e Botës, Jezu Krishtin. Një shfaqje e një Ati të dashur Qiellor është që gjithkush që vjen në

këtë jetë, bekohet me Dritën e Krishtit për t'i ndihmuar që të kthehen në shtëpi. Presidenti Bojd K. Paker dha mësim: "Shpirti i Krishtit është gjithnjë aty. . . . Drita e Krishtit është po aq universale sa vetë drita e diellit. Kudo që ka jetë njerëzore, aty është Shpirti i Krishtit."¹³ Shpirti i Krishtit "fton dhe nxit për të bërë mirë përherë"¹⁴ dhe i përgatit të gjithë ata që kërkojnë mirësinë dhe të vërtetën, për ta marrë Frymën e Shenjtë.

Shpëtimtari na mëson se Ai është drita që "i ndriçon sytë tuaj", "e përshpejton të kuptuarin tuaj", dhe "i jep jetë gjithçkaje"¹⁵. Drita e Krishtit do të na ndihmojë që t'i shohim të tjerët nëpërmjet syve të Shpëtimtarit. Ne do të jemi më të dashur dhe të kuptueshëm ndaj mundimeve të të tjerëve. Ajo do të na ndihmojë që të jemi më të duruar me ata të cilët mund të mos adhurojnë siç adhurojmë ne apo shërbejnë siç mund të bëjmë ne. Ajo do të na ndihmojë ta kuptojmë më plotësisht planin e madh të lumturisë dhe të shohim se si të gjithë ne bëjmë pjesë në atë plan të madh e të dashur. Ajo i jep jetë, kuptim dhe qëllim gjithçkaje që ne bëjmë.

Tani me gjithë lumturinë që do të na vijë teksa e kuptojmë më plotësisht Dritën e Krishtit, ajo nuk do të krahasohet me gëzimin që ne ndiejmë kur e shohim Dritën e Krishtit të funksionojë tek të tjerët: familja, miqtë dhe madje edhe në njerëz krejtësisht të panjohur.

E ndjeva atë gëzim kur dëgjova rreth përpjekjeve të një grupi të guximshëm zjarrfikësish të cilët luftuan për të shpëtuar një qendër kunji që kishte marrë flakë në Kaliforninë Jugore në 2015-ën. Ndërsa zjarri shpërthente, një komandant batalioni mori në telefon një mik shdm për të pyetur se ku mbaheshin reliktet e shenjta dhe kupat e sakramentit që të mund të shpëtoheshin nga flakët. Miku i tij e siguroi që nuk kishte relikte të shenjta dhe se kupat e sakramentit ishin me të vërtetë shumë të zëvendësueshme. Por komandanti ndjeu se duhej të bënte më shumë, kështu që i dërgoi zjarrfikësit mbrapsht në ndërtesën që digjej për të hequr nga muret çdo pikturë të Krishtit e cila mund të ruhej. Ata madje vendosën një të tillë në makinën e zjarrfikësve me shpresën se zjarrfikësit mund të

ruheshin nga lart. Më të vërtetë u preka nga dhembshuria, mirësia dhe ndjeshmëria e komandantit për Dritën, gjatë një kohe të rrezikshme dhe të vështirë.

Në një botë në errësim, *Drita e Krishtit* do të shkëlqejë gjithnjë e më shumë, derisa dita është e plotë.

U bëj sërish jehonë fjalëve të Palit: "Le të . . . veshim armët e dritës"¹⁶. Unë dëshmoj për Krishtin. Ai është Drita e Botës. U forcofshim nga drita që është në dispozicion për ne nga pjesëmarrja më e madhe në Kishë dhe nga zbatimi më i madh i parimeve të ungjillit në familjet tona! E pafshim Dritën e Krishtit tek të tjerët vazhdimisht dhe i ndihmofshim ata ta shohin atë tek vetja e tyre! Teksa e marrim atë dritë, ne do të bekohemi me më shumë dritë, madje deri në ditën e plotë kur të shohim sërish "Ati[n] e dritave"¹⁷, Atin tonë Qiellor. Unë dëshmoj kështu në emrin e shenjtë të Dritës së Botës, madje Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 2 Korintasve 4:8-9.
2. 2 Korintasve 4:6.
3. Diter F. Uhtdorf, "O sa i madh Plani i Perëndisë Tonë!" *Liahona*, nëntor 2016.
4. 1 Nefi 12:17.
5. Doktrina e Besëlidhje 50:24.
6. Kim Cameron, *Positive Leadership: Strategies for Extraordinary Performance*, bot. i 2-të. (2012) f. xii; shih edhe Kim S. Cameron, "Leading with Energy", The Wheatley Institution, Fellow Notes, 17 shkurt 2017, wheatley.byu.edu.
7. Shih Cameron, *Positive Leadership*, f. 33, 36, 39.
8. Shih Kuentin L. Kuk, "The Lord Is My Light", *Liahona*, maj 2015.
9. Fjalët e Urta 4:18.
10. *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2005), f. 3.
11. "Familja: Një Proklamatë drejtuar Botës" *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
12. Bible Dictionary, "Temple".
13. Boyd K. Packer, "The Light of Christ", prill 2005; *Liahona*, prill 2005.
14. Moroni 7:13.
15. Doktrina e Besëlidhje 88:11, 13.
16. Romakëve 13:12.
17. Jakob [Bibël] 1:17; Doktrina dhe Besëlidhje 67:9.

Një zjarrfikës shpëton një pikturë të Shpëtimtarit nga një qendër kunji që po digjej, në Kaliforni, SHBA.

Nga Presidenti Rasëll M. Nelson,
President i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Marrja e Fuqisë së Jezu Krishtit në Jetën Tonë

Ungjilli i Jezu Krishtit është i mbushur me fuqinë e Tij, e cila është në dispozicion për çdo bijë apo bir të Perëndisë që kërkon me zell.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, ne jetojmë në një periudhë tepër të vështirë ungjillore. Sfidat, polemikat dhe gjendjet e rënduara shtillen rrotull nesh. Këto kohë të trazuara u parashikuan nga Shpëtimtari. Ai na paralajmëroi se në kohën tonë, kundërshtari do të nxiste zemërim në zemrat e njerëzve dhe do t'i çonte ata në rrugë të gabuar.¹ Përseprapë, Ati ynë Qiellor nuk kishte kurrë për qëllim që ne të merreshim vetë me labirintin e problemeve vetjake dhe të çështjeve shoqërore.

Perëndia e deshi kaq shumë botën sa dërgoi Birin e Tij të Vetëmlindur² për të na ndihmuar.³ Dhe Biri i Tij, Jezu Krishti, dha jetën e Tij për ne. E gjitha kjo që ne të mund të kishim të drejtën e përdorimit të fuqisë së perëndishmërisë – fuqi e mjaftueshme për të përballuar barrët, pengesat dhe tundimet e kohës sonë.⁴ Sot do të doja të flisja rreth *mënyrës se si* ne mund ta marrim në jetën tonë fuqinë e Zotit dhe Mësuesit tonë, Jezu Krishtit.

Ne fillojmë duke mësuar rreth Tij.⁵ “Është e pamundur për [ne] të shpëtohe[m] në padituri.”⁶ Sa më

shumë të dimë rreth shërbesës dhe misionit të Shpëtimtarit⁷ – aq më shumë e kuptojmë doktrinën e Tij⁸ dhe atë që Ai bëri për ne – aq më shumë e dimë se Ai mund të na japë fuqinë që na nevojitet në jetën tonë.

Në fillim të këtij viti, unë u kërkoja të rinjve në moshë madhore të Kishës që çdo javë t’ia përkushtonin një pjesë të kohës së tyre studimit të *çdo gjëje* që tha dhe bëri Jezusi siç shënohet te veprat standarde.⁹ I ftova ata që t’i bënin citimet nga shkrimet e shenjta rreth Jezu Krishtit në Topical Guide [Udhëzuesin Tematik] planin e tyre mësimor bazë vetjak.¹⁰

E dhashë atë sfidë ngaqë tashmë e kisha pranuar atë vetë. Lexova dhe nënvizova *çdo* varg të cituar rreth Jezu Krishtit, siç janë renditur nën titullin kryesor dhe 57 nëntituj në Topical Guide [Udhëzuesin Tematik].¹¹ Kur e përfundova atë ushtrim emocionues, bashkëshortja më pyeti se çfarë ndikimi kishte pasur tek unë. I thashë asaj: “Jam bërë tjetër njeri!”

Ndjeva një përkushtim të ripërtërirë ndaj Tij ndërsa lexova përsëri në Librin e Mormonit vetë deklaratën e

Shpëtimtarit rreth misionit të Tij në vdekshmëri. Ai shpalli:

“Unë erdha në botë për të bërë vullnetin e Atit tim, sepse Ati im më dërgoi.

Dhe, Ati im më dërgoi që të mund të ngrihesha në kryq.”¹²

Si shenjtore të ditëve të mëvonshme, ne i referohemi misionit të Tij si Shlyerja e Jezu Krishtit, e cila e bëri ringjalljen një realitet për të gjithë njerëzit dhe e bëri jetën e përvetshme të mundur për ata që pendohen për mëkatet e tyre dhe i marrin e i mbajnë ordinancat dhe besëlidhjet themelore.

Nga pikëpamja doktrinale është e paplotë të flasësh për flijimin shlyes të Zotit me fraza të shkurtra, të tilla si “Shlyerja” apo “fuqia mundësuese e Shlyerjes” ose “zbatimi i Shlyerjes” apo “duke qenë të forcuar nga Shlyerja”.

Këto shprehje paraqitin një rrezik të vërtetë për keqorientim të besimit, duke e trajtuar *ngjarjen* sikur *ajo* të kishte jetë dhe aftësi të pavarura nga Ati ynë Qiellor dhe Biri i Tij, Jezu Krishti.

Sipas planit madhështor të përjetshëm të Atit, është Shpëtimtari që vuajti. Është Shpëtimtari që i këputi rripat e

vdekjes. Është Shpëtimtari që e pagoi çmimin për mëkatet e shkeljet tona dhe i fshin ato me kushtin e pendimit tonë. Është Shpëtimtari që na çliron nga vdekja fizike dhe shpirtërore.

Nuk ka asnjë qenie amorfe që quhet “Shlyerje” tek e cila ne mund të thërrasim për ndihmë, shërim, falje apo fuqi. Jezu Krishti është burimi. Terma të shenjtë si *Shlyerje* dhe *Ringjallje* përshkruajnë atë që bëri Shpëtimtari, sipas planit të Atit, në mënyrë që ne të mund të jetojmë me shpresë në këtë jetë dhe të fitojmë jetë të përvetshme në botën që do të vijë. Flijimi shlyes i Shpëtimtarit – vepra qendrore e gjithë historisë njerëzore – kuptohet dhe vlerësohet më mirë kur ne posaçërisht dhe qartësisht e lidhim atë me Të.

Rëndësia e misionit të Shpëtimtarit u theksua nga Profeti Jozef Smith, i cili shpalli me forcë se “parimet themelore të besimit tonë janë dëshmia e Apostujve dhe Profetëve në lidhje me Jezu Krishtin, që Ai vdiq, u varros, u ngrit sërish ditën e tretë dhe u ngjiti në qiell; dhe gjithë gjërat e tjera që i përkasin besimit tonë janë vetëm shtojca të kësaj”¹³.

Ishte pikërisht kjo thënie e Profetit që u dha shtysë 15 profetëve, shikuesve dhe zbuluesve që ta jepnin dhe nënshkruanin dëshminë e tyre për të përkujtuar përvjetorin e 2.000-të të lindjes së Zotit. Ajo dëshmi historike titullohet “Krishti i Gjallë”¹⁴. Shumë anëtarë i kanë mësuar përmendsh të vërtetat e saj. Të tjerët dinë shumë pak për ekzistencën e saj. Ndërsa kërkoni të mësoni më shumë rreth Jezu Krishtit, unë ju nxit ta studioni dokumentin “Krishti i Gjallë”.

Ndërsa shpenzojmë kohë për të mësuar rreth Shpëtimtarit dhe flijimit të Tij shlyes, ne tërhiqemi për të përdorur një tjetër element kyç që të kemi qasje ndaj fuqisë së Tij: ne zgjedhim që të kemi besim në Të dhe ta ndjekim Atë.

Dishepujt e vërtetë të Jezu Krishtit

janë të gatshëm të ngulmojnë, ta ngrenë zërin dhe të jenë të ndryshëm nga njerëzit e botës. Ata janë të patrembur, të përkushtuar e të guximshëm. Mësova për dishepuj të tillë gjatë një detyre të fundit në Meksikë, ku u takova me drejtues të qeverisë si edhe udhëheqës të besimeve të tjera fetare. Secili më falënderoi për përpjekjet heroike dhe të suksesshme të anëtarëve tanë për t'i mbrojtur dhe ruajtur martesat e familjet e forta në vendin e tyre.

Nuk ka asgjë të lehtë ose të vetvetishme në të bërit dishepuj të tillë të fuqishëm. Përqendrimi ynë duhet të ngulitet te Shpëtimtari dhe ungjilli i Tij. Kërkon një përpjekje të madhe mendore që të shohësh tek Ai në *çdo* mendim.¹⁵ Por kur ne e bëjmë këtë, dyshimet tona dhe frika jonë largohen.¹⁶

Kohët e fundit dëgjova për një Dafinë të patrembur. Ajo u ftua që të merrte pjesë në një konkurs në rang vendi për shkollën e saj të mesme në të njëjtën mbrëmje që ishte zotuar të merrte pjesë në një mbledhje të Shoqatës së Ndihmës në kunj. Kur e kuptoi përplasjen dhe u shpjegoi drejtuesve të konkursit se ajo duhej të largohej nga konkursi herët për të marrë pjesë në një mbledhje të rëndësishme, asaj

iu tha se do të shkualifikohej nëse e bënte këtë.

Çfarë bëri kjo Dafinë e ditëve të mëvonshme? Ajo e mbajti zotimin e saj për të marrë pjesë në mbledhjen e Shoqatës së Ndihmës. Siç iu premtua, ajo u shkualifikua nga konkursi në rang vendi. Kur e pyetën për vendimin e saj, ajo u përgjigj me thjeshtësi: "Epo, Kisha është më e rëndësishme, apo jo?"

Besimi në Jezu Krisht na shtyn të bëjmë gjëra që përndryshe nuk do t'i bënim. Besimi që na nxit të veprojmë, na jep më shumë të drejtë përdorimi të fuqisë së Tij.

Ne e rritim gjithashtu fuqinë e Shpëtimtarit në jetën tonë kur bëjmë besëlidhje të shenjta dhe i mbajmë ato besëlidhje me saktësi. Besëlidhjet tona na lidhin me Të dhe na japin fuqi të perëndishme. Si dishepuj besnikë, ne pendohemi dhe e ndjekim Atë në ujërat e pagëzimit. Ne ecim përgjatë shtegut të besëlidhjes për të marrë ordinanca të tjera themelore.¹⁷ Dhe ne jemi mirënjohës që plani i Perëndisë siguron që ato bekime të shtrihen te paraardhësit, të cilët vdiqën pa një mundësi për t'i marrë ato gjatë jetës së tyre në vdekshmëri.¹⁸

Burrat dhe gratë që i mbajnë besëlidhjet, kërkojnë mënyra për ta mbajtur

veten e tyre të panjollësuar nga bota, kështu që nuk do të ketë asgjë që do ta bllokojë përdorimin nga ana e tyre të fuqisë së Shpëtimtarit. Një bashkëshorte dhe nënë besnike shkroi këtë së fundi: "Këto janë kohë të trazura dhe të rrezikshme. Sa të bekuar jemi ne që kemi njohuri të shtuar për planin e shpëtimit dhe udhërrëfimin e frymëzuar nga profetë, apostuj e udhëheqës të dashur, për të na ndihmuar të lundrojmë të sigurt në këto dete të stuhishëm! Ne e ndërpreme zakonet tonë të ndezjes së radios në mëngjes. Në vend të kësaj, ne tani çdo mëngjes dëgjojmë një bisedë nga konferenca e përgjithshme në telefonat tanë celularë, ndërsa përgatitemi për një tjetër ditë."

Një element tjetër në marrjen e fuqisë së Shpëtimtarit në jetën tonë është që të zgjatemi drejt Atij me besim. Një zgjatje e tillë kërkon përpjekje të zellshme e të përqendruar.

A ju kujtohet tregimi biblik i gruas që vuajti për 12 vite me një problem ligështues?¹⁹ Ajo ushtroi besim të madh te Shpëtimtari, duke thirrur: "Nëse vetëm ia prek rroben e tij, do të shërohem"²⁰.

Kjo grua besnike dhe e përqendruar, duhej të zgjatej aq sa mundej

për ta përdorur fuqinë e Tij. Zgjatja e saj fizike ishte simbol i zgjatjes së saj shpirtërore.

Shumë prej nesh kanë ofsharë nga thellësia e zemrës fjalë pak a shumë si të kësaj gruaje: “Sikur të mund të zgjatesha shpirtërisht aq sa ta merrja fuqinë e Shpëtimtarit në jetën time, do të dija se si ta përballoja situatën time pikëlluese. Do të dija çfarë të bëja. Dhe do të kisha fuqinë për ta bërë atë.”

Kur ju zgjateni për [ta marrë] fuqinë e Zotit në jetën tuaj me të njëjtin intensitet që ka një njeri që po mbytet, kur kapet dhe gulçon për ajër, fuqi nga Jezu Krishti do të jenë tuajat. Kur Shpëtimtari e di se ju me të vërtetë doni të zgjateni drejt Tij – kur Ai mund ta ndiejë se dëshira më e madhe e zemrës suaj është që ta merrni fuqinë e Tij në jetën tuaj – ju do të udhëhiqeni nga Fryma e Shenjtë për të ditur saktësisht atë që duhet të bëni.²¹

Kur ju zgjateni shpirtërisht përtej çdo gjëje që keni bërë ndonjëherë më parë, atëherë fuqia e Tij do të vërshojë brenda jush.²² Dhe atëherë ju do ta kuptoni domethënien e thellë të fjalëve që ne këndojmë në himnin “Shpirti i Per’ndis’”:

Zoti zgjeron t’kuptuarin e

shenjtor’ve, . . .

*Dija dhe forca e Per’ndis’ po përhapen;
Veli q’është’ mbi tok’ të çahet po fillon.²³*

Ungjilli i Jezu Krishtit është i mbushur me fuqinë e Tij, e cila është në dispozicion për çdo bijë apo bir të Perëndisë që kërkon me zell. Është dëshmia ime se, kur ne e marrim fuqinë e Tij në jetën tonë, si Ai edhe ne do të gëzohemi.²⁴

Si një nga dëshmitarët e Tij të veçantë, unë shpall se Perëndia jeton! Jezusi është Krishti! Kisha e Tij është rivendosur në tokë! Profeti i Perëndisë në tokë sot është Presidenti Tomas S. Monson, të cilin unë e mbështet me gjithë zemrën time. Dëshmoj kështu, duke shprehur dashurinë dhe bekimin tim për secilin prej jush, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

- Shih 2 Nefi 28:19–30.
- Shih Gjoni 3:16.
- Jezusi ishte i Vajosuri – i vajosur nga Ati Qellor për të qenë përfaqësuesi i Tij personal në të gjitha gjërat që kanë të bëjnë me shpëtimin e njerëzimit. Jezusi u vajos për të qenë Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë. Para se të formohej bota, Jezusi u vajos për ta bërë pavdekësinë një realitet dhe jetën e përjetshme një mundësi për të gjithë fëmijët e Perëndisë (shih Gjoni 17:24; 1 Pjetër 1:20). Pra, Jezusi mbante dy tituj të veçantë: *Mesia* (hebraisht) dhe *Krishti* (greqisht) – secili nënkupton “i vajosur”. (Shih Udhëzuesin për Shkrimet e Shenjta, “Vajosur (I)”).
- Ne mund ta mbrojmë veten tonë duke e ditur dhe duke jetuar sipas fjalës së Perëndisë (shih Efesianëve 6:17–18; Doktrina e Besëlidhje 27:18).
- Nën drejtimin e Atit të Tij, Jezusi ishte Krijuesi i tokës (shih Gjoni 1:2–3) dhe i botëve të tjera pa numër (shih Moisiu 1:33). Shumë kohë përpara lindjes së

Tij në vdekshmëri, Jezusi ishte Jehovai i madh – Perëndia i Dhiatës së Vjetër. Ishte Jehovai që bisedoi me Moisiun në malin Sinai. Ishte Jehovai që bëri një besëlidhje me Abrahamin se të gjitha kombet e tokës do të bekoheshin nëpërmjet pasardhësve të Abrahamit. Dhe ishte Jehovai që bëri besëlidhje me familjet e shtëpisë së Izraelit. Jezusi ishte gjithashtu Emanueli i premtuar, siç u profetizua nga Isaia (shih Isaia 7:14).

- Doktrina e Besëlidhje 131:6.
- Shih Doktrina e Besëlidhje 76:40–41.
- Shih 2 Nefi 31:2–21.
- Bibla e Shenjtë, Libri i Mormonit, Doktrina e Besëlidhje dhe Perla me Vlerë të Madhe.
- Shih Topical Guide, “Jesus Christ”. Përveç tekstit poshtë atij titulli kryesor, ka 57 nëntituj për Të. Për botimet e shkrimeve të shenjta që nuk janë në gjuhën angleze, përdorni Udhëzuesin për Shkrimet e Shenjta.
- Janë cituar më shumë se 2.200 përdorime në ato 18 faqe të Topical Guide [Udhëzuesit Tematik].
- 3 Nefi 27:13–14.
- Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 52.
- Shih “Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve”, *Liahona*, prill 2000, f. 2–3.
- Shih Helamani 8:15.
- Shih Doktrina e Besëlidhje 6:36.
- Jezu Krishti na mësoi për rëndësinë e ordinancave të shenjta, të tilla si pagëzimi (shih Gjoni 3:5), sakramenti (shih Doktrina e Besëlidhje 59:9) dhe dhurimi [indaumentit] e ordinancat vulosëse të tempullit (shih Doktrina e Besëlidhje 124:39–42).
- Shih Doktrina e Besëlidhje 124:29–32.
- Shih Lluka 8:43–44.
- Marku 5:28.
- Shih Doktrina e Besëlidhje 88:63.
- Kur gruaje besnike e preku rrobën e Shpëtimtarit, Ai iu përgjigj menjëherë: “E ndjeva që një *fuqi* [nga greqishtja *dunamis*, që nënkupton “forcë”] doli prej meje” (Lluka 8:46; theksimi i shtuar).
- “Shpirti i Per’ndis’”, *Himne*, nr. 2.
- Shih 3 Nefi 17:20.

Paraqitur nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Mbështetja e Drejtuesve të Kishës

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, Presidenti Monson ka kërkuar që unë tani t'ju paraqit juve Autoritetet e Përgjithshme, Të Shtatëdhjetët Zonalë dhe Presidencat e Përgjithshme të Organizatave Ndihmëse të Kishës për votimin tuaj mbështetës.

Propozohet që ne ta mbështetim Tomas Spenser Monsonin si profet, shikues dhe zbulues, dhe si President të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme; Henri Benion Ajringun si Këshilltar të Parë në Presidencën e Parë; dhe Diter Fridrih

Uhtdorfin si Këshilltar të Dytë në Presidencën e Parë.

Ata që janë dakord, mund ta shfaqin atë.

Ata që janë kundër, nëse ka, mund ta shfaqin atë.

Propozohet që ne të mbështetim Rasëll M. Nelsonin si President të Kuoromit të Dymbëdhjetë Apostujve dhe ata që vijnë, si anëtarë të atij kuorumi: Rasëll M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Rasëll Ballard, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson,

Nil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Geri E. Stivenson dhe Dejll G. Renland.

Atyre që janë dakord, u lutemi ta shfaqin.

Ndonjë kundër, mund ta tregojë po ashtu.

Propozohet që ne të mbështetim këshilltarët në Presidencën e Parë dhe Kuorumin e Dymbëdhjetë Apostujve si profetë, shikues e zbulues.

Të gjithëve që janë dakord, u lutemi ta shfaqin.

Kundër, në qoftë se ka, me të njëjtën shenjë.

Falënderojmë me mirënjohje për shërbimin e Plakut Brus D. Porter, mikut dhe kolegut ynë, i cili ndërroi jetë më 28 dhjetor 2016. U shprehim dashurinë dhe ngushëllimet tona të përzemërta Motrës Suzana Porter dhe fëmijëve dhe nipërve e mbesave të tyre. Jemi mirënjohës që kemi shërbyer me këtë burrë të mirë.

Propozohet që t'i lirojmë nga thirrja si Të Shtatëdhjetë Zonalë Tejlorigodoin dhe Xhon C. Pingri të Riun. Atyre që dëshirojnë t'u shprehin vlerësim

këtyre Vëllezërve për shërbimin e tyre, u lutemi ta tregojnë po ashtu.

Propozohet që të lirojmë nga thirrjet me mirënjohje të përzemërt Motrat Linda K. Barton, Karol M. Stivens dhe Linda S. Rivs si Presidenca e Përgjithshme e Shoqatës së Ndihmës. Gjithashtu i lirojmë nga thirrjet anëtarët e këshillit të përgjithshëm të Shoqatës së Ndihmës.

Të gjithë atyre që dëshirojnë të bashkohen me ne për t'u shprehur vlerësimin këtyre motrave për shërbimin dhe përkushtimin e tyre të shquar, u lutemi ta shfaqin.

Propozohet që të lirojmë nga thirrja Motrën Xhin B. Bingham si Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores dhe Motrën Boni H. Kordën si Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores.

Ata që dëshirojnë të shprehin vlerësim ndaj këtyre motrave, mund ta bëjnë këtë duke ngritur dorën.

Propozohet që të mbështetim personat që vijnë, si Autoritete të Përgjithshme Të Shtatëdhjetë të rinj: Tejlor G. Godoi, Soni L. Koh, Adilson de Paula Parreja, Xhon C. Pingri i Riu, Brajen K. Tejlor dhe Taniela B. Uakolo.

Të gjithëve që janë dakord, u lutemi ta shfaqin.

Ata që janë kundër, me të njëjtën shenjë.

Propozohet që të mbështetim Xhin B. Binghamin që të shërbejë si Presidente e Përgjithshme e Shoqatës së Ndihmës, me Sheron L. Iubankun si Këshilltare e Parë dhe Reina I. Aburton si Këshilltare e Dytë.

Më tej propozohet që të mbështetim Boni H. Kordënin që të shërbejë tani si Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores, dhe Kristina B. Frankon që të shërbejë si Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores.

Të gjithëve që janë dakord, u lutemi ta shfaqin.

Ndonjë kundër, mund ta tregojë po ashtu.

Propozohet që të mbështetim personat që vijnë, si Të Shtatëdhjetë Zonalë të rinj: Luis R. Arbizu, Dejvid A. Benalkazar, Bërn S. Broadbent, Dejvid L. Bakner, L. Tod Baç, Luisiano Kaskarxi, Ting Xhung Çang, Pablo H. Shaves, Rejmond A. Katler, Fernando P. Del Karpio, Hose Luis Del Guerso, Aleksandre A. Drakiov, I. Rejmond Egbo, Karlos R. Fusko i Riu, Horge A. Garsia, Geri F. Gesel, Guijermo I. Guardia, Marcel Gei, Hose Hernandes, Karl D. Hërst, Ren S. Xhonsën, Xhej B. Xhons, Entëni M. Kaku, Pal N. Lekias, Xhon A. Mek-Kjun, Tomas S. Merdegia, Artur J. Miranda, Elie K. Monga, Huan C. Poco, Entëni Kueisi, Xhejms R. Rasband, Karlos G. Revijo i Riu, Martin C. Rios,

Xhoni F. Ruis, K. Roi Taniklif dhe Moisis Vijanueva.

Ata që janë dakord, mund ta shfaqin atë.

Ndonjë kundër, mund ta tregojë po ashtu.

Propozohet që ne t'i mbështetim Autoritetet e tjera të Përgjithshme, Të Shtatëdhjetë Zonalë dhe Presidencat e Përgjithshme të Organizatave Ndihmëse me përbërjen e tyre të tanishme.

Të gjithëve që janë dakord, u lutemi ta shfaqin.

Ata që janë kundër, nëse ka.

Votimi u regjistrua. Ata që mund të kenë qenë kundër ndonjërit prej propozimeve, duhet të komunikojnë me presidentët e tyre të kunjeve.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, ne ju falënderojmë për besimin dhe lutjet tuaja të vazhdueshme në emrin e udhëheqësve të Kishës.

I ftojme tani Autoritetet e Përgjithshme Të Shtatëdhjetë të rinj dhe Presidencën e re të Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës që të zënë vendet e tyre në tribunë. Presidenti Monson thotë gjithmonë: "Është një rrugë e gjatë". Faleminderit, motra. Faleminderit vëllezër. Për informacion, Motra Franko po shërben aktualisht në një mision me bashkëshortin e saj në Argentinë. Ajo sapo u mbështet, siç e dini, dhe do ta fillojë zyrtarisht shërbimin e saj pasi ata të kthehen në korrik. ■

Raporti i Sektorit të Kontrollit Financiar të Kishës, 2016

Paraqitur nga Kevin R. Xhergensen,
Drejtor Përgjegjës, Sektori i Kontrollit Financiar të Kishës

Drejtuar Presidencës së Parë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Të dashur Vëllezër. Siç përshkruhet me anë të zbulesës në seksionin 120 të Doktrinës e Besëlidhjeve, Këshilli mbi Planifikimin e Të Dhjetave – i përbërë nga Presidenca e Parë, Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve dhe Peshkopata Kryesuese – e autorizon shpenzimin e fondeve të Kishës. Subjektet e Kishës i shpenzojnë fondet në përputhje me buxhetet, rregulloren dhe procedurat e miratuara.

Sektori i Kontrollit Financiar të Kishës, i cili përbëhet nga profesionistë të licencuar dhe është i pavarur nga të gjitha departamentet e tjera të Kishës, ka përgjegjësinë të kryejë kontrolle financiare me qëllim që të japë siguri të arsyeshme në lidhje me kontributet e marra, shpenzimet e bëra dhe mbrojtjen e pasurive të Kishës.

Bazuar mbi kontrollet financiare të kryera, Sektori i Kontrollit Financiar të Kishës është i mendimit se, në çdo hollësi të rëndësishme, kontributet e marra, shpenzimet e bëra dhe pasuritë e Kishës për vitin 2016, janë regjistruar dhe administruar në përputhje me buxhetet, rregulloren dhe praktikat

llogaritëse të miratuara të Kishës. Kisha ndjek praktikën që u jepën mësim anëtarëve të saj për të jetuar brenda një buxheti duke e shmangur borxhin dhe duke kursyer për një rast nevojë.

I paraqitur me respekt nga
Sektori i Kontrollit Financiar të Kishës

Kevin R. Xhergensen
Drejtor Përgjegjës ■

Raporti Statistikor, 2016

Paraqitur nga Bruk P. Hejls,
Sekretar i Presidencës së Parë

Presidenca e Parë ka nxjerrë raportin statistikor që vijon lidhur me gjendjen e Kishës deri më 31 dhjetor 2016.

Njësi të Kishës

Kunje	3266
Misione	421
Distrikte	556
Lagje dhe Degë	30304

Anëtarësia e Kishës

Anëtarësia e Përgjithshme ...	15882417
Fëmijë të Vegjël Shtuar në Dokumente	109246
Të Kthyer në Besim të Pagëzuar....	240131

Misionarë

Misionarë Kohëplotë	70946
Misionarë me Shërbim në Kishë....	33695

Tempuj

Tempuj të Përkushtuar në Vitin 2016 (Tempulli i Qendrës së Provo-Sitit, i Saporos në Japoni, i Filadelfias në Pensilvani, i Fort-Kollinsit në Kolorado, i Star-Vellit në Uajoming dhe i Hartfordit në Konektikat).....	6
Tempuj të Ripërkushtuar (Tempulli i Suvës në Fixhi dhe i Frajbergut në Gjermani).....	2
Tempuj në Funkcionim në Fund të Vitit.....	155

Nga Plaku Robert D. Hejls,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Të Bërit një Dishepull i Zotit Tonë Jezu Krisht

Plejada e karakteristikave që rrjedhin nga besimi në Krisht, është e gjitha e nevojshme që ne të qëndrojmë të fortë në këto ditë të fundit.

Cfarë do të thotë të jesh një dishepull i Zotit tonë Jezu Krisht? Një dishepull është dikush që është pagëzuar dhe është i gatshëm ta marrë mbi vete emrin e Shpëtimtarit e ta ndjekë Atë. Një dishepull përpiket të bëhet ashtu siç është Ai duke i zbatuar urdhërimet e Tij në vdekshmëri, pak a shumë njëlloj si një ndihmës që kërkon të bëhet si mësuesi i tij.

Shumë njerëz e dëgjojnë fjalën *dishepull* dhe mendojnë se do të thotë vetëm “pasues”. Por dishepullimi i vërtetë është një gjendje e të qenit.

Kjo nënkupton më shumë sesa të studiosh e të zbatosh një listë cilësish individuale. Dishepujt jetojnë në atë mënyrë që karakteristikat e Krishtit ndërthuren në thellësinë e qenies të tyre, sikur të ishte një tapiceri shpirtërore.

Dëgjojeni ftesën e Apostullit Pjetër për t’u bërë një dishepull i Shpëtimtarit:

“Duke bërë çdo përpjekje, t’i shtoni besimit tuaj virtytin, dhe virtytit diturinë, diturisë vetkontroll, vetkontrollit qëndresën, qëndresës perëndishmërinë,

mëshirës dashurinë vëllazërore dhe dashurisë vëllazërore dashurinë”¹.

Siç mund ta shihni, thurja e tapicerisë shpirtërore të dishepullimit vetjak kërkon më shumë sesa një fije të vetme. Në kohën e Shpëtimtarit, kishte shumë njerëz që pretendonin se ishin të drejtë në një aspekt apo një tjetër të jetës së tyre. Ata praktikonin atë që unë e kam quajtur “bindje përzgjedhëse”. Për shembull, ata e zbatonin urdhërimin për të mos punuar në Shabat, por prapëseprapë e kritikonin Shpëtimtarin që shëronte në atë ditë të shenjtë.² Ata u jepnin lëmoshë të varfërve, por ofronin vetëm nga tepricat e tyre – atë që nuk u nevojitej më atyre.³ Ata agjëronin, por me fytyra të pikëlluara.⁴ Ata luteshin, por vetëm që njerëzit t’i shihnin.⁵ Jezusi tha: “Ata më afrohen me buzët e tyre, por zemrat e tyre janë larg prej meje”⁶. Burra dhe gra të tilla mund të përqendrohen në zotërimin e një cilësie apo veprimi të veçantë, por nuk bëhen domosdoshmërisht ashtu siç është Ai në zemrat e tyre.

Për këta, Jezusi shpalli:

“Shumë do të më thonë atë ditë: ‘O Zot, o Zot, a nuk profetizuam ne në emrin tënd, a nuk i dëbuan demonët në emrin tënd, a nuk kemi bërë shumë vepra të fuqishme në emrin tënd?’

Dhe atëherë unë do t’u sqaroj atyre: ‘Unë s’ju kam njohur kurrë; largohuni nga unë, ju të gjithë, që keni bërë paudhësi!’”⁷

Cilësitë e Shpëtimtarit, ashtu siç i perceptojmë ato, nuk janë një skenar që duhet ndjekur apo një listë që duhet plotësuar. Ato janë karakteristika të ndërthurura që i shtohen njëra-tjetrës, të cilat zhvillohen brenda nesh në mënyra ndërvepruese. Me fjalë të tjera, ne nuk mund ta marrim një karakteristikë si të Krishtit pa i fituar e pa ndikuar edhe tek të tjerat. Teksa një karakteristikë bëhet e fortë, kështu bëhen edhe shumë të tjera.

Te 2 Pjetër dhe te Doktrina e Besëlidhje, seksioni 4, ne mësojmë se besimi në Zotin Jezu Krisht është themeli. Ne e matim besimin tonë përmes asaj që na udhëheq të bëjmë – nga bindja jonë. “Në qoftë se ju do të keni besim në mua”, premtoi Zoti, “ju do të keni fuqi të bëni çfarëdolloj gjëje që unë ta shoh të përshtatshme.”⁸ Besimi është një katalizator. Pa vepra, pa një jetesë të virtytshme, besimi ynë është i pafuqishëm për ta aktivizuar dishepullimin. Me të vërtetë, besimi është i vdekur.⁹

Dhe kështu, Pjetri shpjegon: “T’i shtoni besimit tuaj virtytin”. Ky virtyt është më shumë sesa pastërti seksuale. Është dëlirësi e shenjtëri në mendje dhe trup. Virtyti është gjithashtu fuqi. Ndërsa e jetojmë besnikërisht ungjillin, ne do të kemi fuqi që të jemi të virtytshëm në çdo mendim, ndjenjë dhe veprim.

Mendja jonë bëhet më pranuese ndaj nxitjeve të Frymës së Shenjtë dhe Dritës së Krishtit.¹⁰ Ne e mishërojmë Krishtin jo vetëm në atë që themi dhe bëjmë, por edhe në atë që jemi.

Pjetri vazhdon: “T’i shtoni . . . virtytit [tuaj] diturinë”. Ndërsa jetojmë një jetë të virtytshme, ne arrijmë ta njohim Atin Qiellor dhe Birin e Tij në një mënyrë të veçantë. “Në qoftë se dikush don të bëjë vullnetin e [Atit], do ta njohë . . . doktrinë[n].”¹¹ Kjo njohuri është dëshmi vetjake, e lindur nga përvoja vetjake. Është një njohuri që na shndërron, kështu që “drita [jonë] kapet pas dritës [së Tij]” dhe “virtyti [ynë] e dashuron vertytin [e Tij]”¹². Nëpërmjet të jetuarit tonë të virtytshëm, ne vijojmë udhëtimin nga “unë besoj” për në pikëmbërritjen e lavdishme “unë e di”.

Pjetri na këshillon t’i shtojmë “diturinë vetkontroll; vetkontrollit qëndresën”. Si dishepuj me vetëkontroll, ne e jetojmë ungjillin në një mënyrë të drejtpeshuar e të qëndrueshme. Ne nuk “vrapojm[ë] më shpejt sesa . . . [kemi] fuqi”¹³. Ditë pas dite ne shkojmë përpara, të patrembur nga sfidat përmirësuese të vdekshmërisë.

Duke pasur vetëkontroll në këtë mënyrë, ne zhvillojmë qëndresë dhe mirëbesim në Zotin. Ne jemi në gjendje të mbështetemi në synimin e Tij për jetën tonë, edhe pse nuk mund ta shohim atë me sytë tanë natyrorë.¹⁴ Prandaj, ne mund të “rri[më] të qetë dhe [të] di[më] se [Ai është] Perëndi”¹⁵. Kur përballemi me stuhitë e vuajtjeve, ne pyesim: “Çfarë do Ti që unë të mësoj nga kjo përvojë?” Me planin dhe qëllimet e Tij në zemrat tona, ne

shkojmë përpara jo vetëm duke i duruar të gjitha gjërat, por duke i duruar ato me qëndresë dhe mirë.¹⁶

Ky durim, jep mësim Pjetri, na çon në perëndishmëri. Siç është Ati i duruar me ne, fëmijët e Tij, ne bëhemi të duruar me njëri-tjetrin dhe veten tonë. Ne kënaqemi në lirinë e zgjedhjes së të tjerëve dhe në mundësinë që ajo u jep atyre të rriten “rresht pas rreshti”¹⁷, të “shkëlqejnë” gjithnjë e më shumë, derisa dita është e plotë¹⁸.

Nga vetëkontrolli te qëndresa dhe nga qëndresa te perëndishmëria, natyra jonë ndryshon. Ne fitojmë dashurinë vëllazërore që është një shenjë dalluese e të gjithë dishepujve të vërtetë. Ashtu si Samaritani i mirë, ne shkojmë në anën tjetër të rrugës për t’i shërbyer kujtdo që është në nevojë, edhe nëse ata nuk janë në rrethin e miqve tanë.¹⁹ Ne i bekojmë ata që na mallkojnë. Ne u bëjmë mirë atyre që na keqtrajtojnë.²⁰ A ka ndonjë cilësi më të perëndishme apo më shumë si të Krishtit sesa kjo?

Dëshmoj se përpjekjet që bëjmë për t’u bërë dishepuj të Shpëtimtarit tonë, ndërtojnë vërtet mbi njëra-tjetrën derisa ne “zotërohemi” nga dashuria e Tij.²¹ Kjo dashuri është karakteristika përcaktuese e një dishepulli të Krishtit:

“Po të flisja gjuhët e njerëzve dhe të engjëjve, dhe të mos kisha dashuri, do

të bëhesha si një bronz që kumbon ose si cimbali që tingëllon.

Edhe sikur të kisha dhuntinë e profecisë, edhe të dija të gjitha mistret dhe mbarë shkencën dhe të kisha gjithë besimin sa të luaja nga vendi malet, por të mos kisha dashuri, nuk jam asgjë.”²²

Janë besimi, shpresa dhe dashuria hyjnore që na kualifikojnë për punën e Perëndisë.²³ “Tani, pra, këto tri gjëra mbeten . . . por më e madhja nga këto është dashuria.”²⁴

Vëllazër e motra, tani më shumë se kurrë, ne nuk mund të jemi “dishepuj me kohë të pjesshme”! Nuk mund të jemi dishepull vetëm në një pikë të doktrinës apo në një tjetër. Plejada e karakteristikave që rrjedhin nga besimi në Krisht, – përfshirë ato për të cilat kemi folur sot – është e gjitha e nevojshme që ne të qëndrojmë të fortë në këto ditë të fundit.

Ndërsa përpiqemi me zell që të jemi dishepuj të vërtetë të Jezu Krishtit, këto karakteristika do të ndërthuren, do të shtohen e do të forcohen në mënyrë ndërvepruese brenda nesh. Nuk do të ketë pabarazi midis mirësisë që u tregojmë armiqve tanë dhe mirësisë që u dhurojmë miqve tanë. Ne do të jemi po aq të ndershëm kur askush nuk na shikon, sa edhe kur të tjerët

po na vëzhgojnë. Ne do të jemi po aq të përkushtuar ndaj Perëndisë në një shesh publik sa jemi në dhomëzën tonë vetjake.

Dëshmoj se çdokush mund të jetë një dishepull i Shpëtimtarit. Dishepullimi nuk kufizohet nga mosha, gjinia, origjina etnike apo thirrja. Nëpërmjet dishepullimit tonë individual, ne, si shenjtore të ditëve të mëvonshme, ndërtojmë një forcë kolektive për t’i bekuar vëllazërit dhe motrat tona kudo në botë. Tani është koha të rizotohemi për të qenë dishepuj të Tij me të gjithë zellin.

Vëllazër e motra, të gjithë ne jemi thirrur për të qenë dishepuj të Shpëtimtarit tonë. Qoftë kjo konferencë mundësia juaj të “filloni sikurse në kohët e vjetra të vini te [Ai] me gjithë zemrën tuaj”²⁵. Kjo është Kisha e Tij. Jap dëshminë time të veçantë se Ai jeton. Na bekoftë Ai në kërkimin tonë të përgjeshëm për t’u bërë dishepuj të përkushtuar e të guximshëm. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

- 2 Pjetër 1:5-7.
- Shih Lluca 13:14.
- Shih Lluca 21:4.
- Shih Mateu 6:16.
- Shih Mateu 6:5; shih edhe Alma 38:13.
- Joseph Smith—Historia 1:19; shih edhe Isaia 29:13; Lluca 6:46.
- Mateu 7:22-23.
- Moroni 7:33.
- Shih Jakob [Bibël] 2:20.
- Shih 1 Korintasve 2:16.
- Gjoni 7:17.
- Doktrina e Besëlidhje 88:40.
- Mosia 4:27.
- Shih Doktrina e Besëlidhje 58:3.
- Doktrina e Besëlidhje 101:16.
- Shih Doktrina e Besëlidhje 121:8.
- Doktrina e Besëlidhje 98:12.
- Doktrina e Besëlidhje 50:24.
- Shih Lluca 10:33.
- Shih Mateu 5:44.
- Moroni 7:47.
- 1 Korintasve 13:1-2.
- Shih Doktrina e Besëlidhje 4:5.
- 1 Korintasve 13:13.
- Mormoni 9:27.

Nga Plaku Xhefri R. Holland,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Këngë të Kënduara e të Pakënduara

Unë i lutem secilit prej nesh të qëndrojë përherë dhe besnikërisht në kor.

“Rezëllim ka sot në shpirtin tim”, shkroi Eliza E. Hjuiti, “më madh’shtor, më shumë ndrin nga ç’shkëlqen në çdo qiell tok’sor, se Jezusi është drit’”.¹ Me shkëlqim në çdo notë, është praktikisht e pamundur që ai himn i mrekullueshëm, i vjetër, i krishterë të këndohet pa buzëqeshur. Por sot dëshiroj ta nxjerr nga konteksti vetëm një varg prej tij, që mund të na ndihmojë në ditët kur na duket e vështirë që të këndojmë ose të buzëqeshim dhe “plot paqe dhe g’zim . . . çastet” nuk duket se “jan’”. Nëse për njëfarë kohe ju nuk jeni në gjendje të këndonit sipas melodive të gëzueshme që i dëgjoni të këndohen nga të tjerët, ju kërkoj të mbaheni pa u lëkundur te vargu në këtë himn që siguron sërish se “Jezusi mundet të dëgjoj”, këngët që dot s’këndo[ni]”².

Mes realiteteve që i ndeshim si fëmijë të Perëndisë duke jetuar në një botë të rënë, është ai që disa ditë janë të vështira, ditët kur besimi dhe qendra jonë vihen në provë. Këto sfida mund të vijnë nga një mungesë brenda nesh, një mungesë tek të tjerët ose një mungesë në jetë, por cilatdo qofshin arsyet, na duket se ato mund të na i grabitin këngët që duam kaq shumë t’i

këndojmë, dhe mund të na e errësojnë premtimin e “pranver[ës] . . . në shpirt”³ që Eliza Hjuiti e kremton në njërin prej vargeve të saj.

Pra, çfarë të bëjmë në kohë të tilla? Para së gjithash, ne pranojmë me entuziazëm këshillën e Apostullit Pal dhe “shpresojmë për atë që s’e shohim [dhe] e presim me durim”⁴. Në ato çaste kur melodia e gëzimit luhetet poshtë fuqisë sonë të shprehjes, mund të na duhet të qëndrojmë të heshtur për njëfarë

kohe dhe thjesht të dëgjojmë të tjerët, duke marrë forcë nga madhështia e muzikës përreth nesh. Shumicës prej nesh që nuk ka “vesh muzikor”, i është rritur vetëbesimi dhe të kënduarit tonë është përmirësuar dallueshëm kur jemi vendosur pranë dikujt me një zë më të fortë e më të sigurt. Sigurisht, ndodh që, kur këndojmë himnet e përjetësisë, ne duhet t’i qëndrojmë sa më pranë që të jetë e mundur nga ana njerëzore, Shpëtimtarit dhe Shëlbuesit të botës – i cili ka tonin e përsosur të të kënduarit. Atëherë ne marrim kurajë nga aftësia e Tij për ta dëgjuar heshtjen tonë dhe marrim shpresë nga ndërhyrja e Tij melodike, mesianike në emrin tonë. Me të vërtetë ndodh që “kur pran’ është Zoti”, “pëllumb’ i paqes m’cicërin [dhe] shfaqen lule t’herit”⁵.

Në ato ditë kur ndiheni pak të çakorduar, diçka më pak nga ajo që mendojmë se e shohim ose e dëgjojmë tek të tjerët, unë do t’ju kërkoja, veçanërisht të rinjve të Kishës, që të kujtojnë se është me anë të paracaktimit hyjnor që jo të gjithë zërat në korin e Perëndisë janë të njëjtë. Kërkoheret

larmi – soprano, mexosoprano, tenorë dhe baritonë – për ta bërë muzikën të pasur. Duke huazuar një rresht të cituar në letërkëmbimin e hareshëm të dy grave të mrekullueshme shenjtoresh të ditëve të mëvonshme: “Gjithë të gjallët e Perëndisë kanë vend në kor”⁶. Kur e nënçmojmë veçantinë tonë ose përpiqemi të përputhemi me stereotipa të rremë – stereotipa të nxitur nga një kulturë e pangopur konsumizmi dhe të idealizuar përtej çdo kuptimi të mundshëm nga media shoqërore – ne e humbasim pasurinë e tonit dhe të timbrit që Perëndia pati si qëllim kur Ai krijoi një botë me shumëllojshmëri.

Tani, kjo nuk do të thotë se çdonjëri në këtë kor hyjnor thjesht mund të fillojë të këndojë me gaz oratorion e tij ose të saj vetjake! Shumëllojshmëria nuk është zhangëllimë dhe koret vërtet kërkojnë disiplinë – për qëllimin tonë sot, Plaku Hejls, më lejoni të them dishepullim – por, pasi i kemi pranuar tekstet e këngëve të zbuluara në mënyrë hyjnore dhe orkestrimin harmonik

të kompozuar përpara se të ishte bota, atëherë Ati ynë Qiellor gëzohet kur na bën të këndojmë me vetë zërin tonë, jo të dikujt tjetër. Besoni te vetja dhe besoni tek Ai. Mos e ulni vlerën tuaj ose përçmoni ndihmesën tuaj. Mbi të gjitha, mos e braktisni rolin tuaj në kor. Përse? Sepse jeni të pashoqë; ju jeni të pazëvendësueshëm. Humbja, qoftë edhe e një zëri, ia ul vlerën çdo këngëtari tjetër në këtë korin tonë të madhërishtë në vdekshmëri, duke përfshirë humbjen e atyre që ndiejnë se janë në përgjithësi të papranuar nga shoqëria ose nga Kisha.

Por madje ndërkohë që ju nxit *ju* të gjithëve për të pasur besim lidhur me këngët që mund të jenë të vështira për t'u kënduar, unë e pranoj me gatishmëri se për arsye të ndryshme *unë* e kam të vështirë me lloje të tjera këngësh që duhet të këndohen – por që nuk këndohen ende.

Kur shoh pabarazinë marramendëse ekonomike në botë, ndihem fajtor që të këndoj me zonjën Hjujt për “bekimet që [më] jep [Perëndia tani dhe]

për gëzimet lart n'qiell”⁷. Ai refren nuk mund të këndohet tërësisht dhe besnikërisht derisa të jemi kujdesur në mënyrë nderuese për të varfrit. Mungesa e mundësive ekonomike është një mallkim që vazhdon të mallkojë, vit pas viti dhe brez pas brezi. Ajo i shkatërron trupat, i gjymton shpirtat, i dëmton familjet dhe i shkatërron ëndrrat. Nëse do të mund të bënim më shumë për ta lehtësuar varfërinë, sikurse Jezusi në mënyrë të përsëritur na ka urdhëruar të bëjmë, ndoshta disa prej njerëzve më pak fatlumë në botë mund të këndojnë nën zë pak prej notave të himnit “Rezëllim Ka Sot në Shpirtin Tim”, ndoshta për herë të parë në jetën e tyre.

Mua gjithashtu më duket e vështirë që të këndoj tekste këngësh të rrezëllueshme e të hareshme, kur kaq shumë njerëz përreth nesh vuajnë nga sëmundje mendore dhe emocionale apo nga kufizime të tjera ligështuese shëndetësore. Për fat të keq, këto barrë nganjëherë vazhdojnë të përsëriten pavarësisht nga përpjekjet e guximshme të shumë llojeve të njerëzve përkujdesës, përfshirë pjesëtarët e familjes. Lutem që ne nuk do t'i lejojmë këta fëmijë të Perëndisë të vuajnë në heshtje dhe që do të na dhurohet aftësia e Tij për t'i dëgjuar këngët që ata nuk mund t'i këndojnë tani.

Dhe një ditë shpresoj që një refren madhështor mbarëbotëror do t'i harmonizojë anembanë të gjitha linjat racore dhe etnike, duke shpallur që armët, shpifjet dhe fjalët e ashpra *nuk* janë mënyra se si ta trajtojmë mosmarrëveshjen njerëzore. Shpalljet e qiellit na thërrasin se udha e vetme se si mund të zgjidhen në mënyrë të kënaqshme çështjet e ndërlikuara të shoqërisë, është duke e dashur Perëndinë dhe duke i zbatuar urdhërimet e Tij, duke hapur kështu portën për atë udhë afatgjatë, shpëtuese për ta dashur njëri-tjetrin si

të afërm. Profeti Ethëri dha mësim se duhet të “shpresoj[më] . . . për një botë më të mirë”. Duke e lexuar atë mendim një mijë vjet më vonë, Moroni i lodhur nga lufta e dhuna shpalli se “udh[a] më [e] shkëlqyer” drejt asaj bote, do të jetë gjithmonë ungjilli i Jezu Krishtit.⁸

Sa mirënjohës jemi që mes këtyre llojeve të sfidave, vjen, herë pas here, një lloj tjetër kënge që na duket vetja të paaftë për ta kënduar, por për një arsye të ndryshme. Kjo është kur ndjenjat janë kaq të thella dhe vetjake, madje kaq të shenjta, saqë ato ose nuk mund të shprehen, ose nuk duhet të shprehen – sikurse dashuria e Kordelias për atin e saj, për të cilën ajo tha: “Me dashuri . . . [që] as gjuha s’është e zonja ta tregojë. . . . Ju dua ca më shumë nga sa thashë.”⁹ Ngaqë na vijnë si diçka e shenjtë, këto ndjenja janë thjesht të pashqiptueshme – shpirtërisht të parrëfyeshme – sikurse lutja e Jezusit e ofruar për fëmijët nefitë. Ata që ishin dëshmitarë të asaj ngjarjeje, shënuan:

“Syri nuk ka parë kurrë, as veshi nuk ka dëgjuar . . . gjëra kaq të mëdha dhe të mrekullueshme si pamë dhe dëguam Jezusin t’i fliste Atit;

. . . asnjë gjuhë nuk mund të flasë, as nuk mund të shkruhet nga ndonjë njeri, as zemrat e njerëzve nuk mund të kuptojnë gjëra kaq të mëdha dhe të mrekullueshme, si ne pamë dhe dëguam Jezusin të fliste”¹⁰.

Këto lloje çastesh të shtrenjta mbe-ten të pashqiptuara pasi shprehja, edhe nëse do të ishte e mundur, mund të dukej si përdhosje.

Vëllezër e motra, ne jetojmë në një botë të vdekshme, me shumë këngë që nuk mund t’i këndojmë ose nuk i këndojmë dot ende. Por unë i përgjerohem secilit prej nesh që të qëndrojnë përherë dhe besnikërisht në kor, duke e shijuar përgjithmonë atë himn, më të çmuarin nga të gjithë – “këngën e dashurisë

shëlbuese”¹¹. Për fat të mirë, vendet për këtë numër të veçantë janë të pakufizuara. Ka vend për ata që flasin gjuhë të ndryshme, kremtojnë kultura të shumëllojshme dhe jetojnë në një mori vendndodhjesh. Ka vend për të pamartuarit, për të martuarit, për familjet e mëdha dhe për familjet pa fëmijë. Ka vend për ata që dikur kishin pyetje lidhur me besimin e tyre, dhe vend për ata që ende kanë pyetje. Ka vend për ata me tërheqje të ndryshme seksuale. Shkurtimisht, ka vend për çdo njeri që e do Perëndinë dhe i nderon urdhërimet e Tij si shufrën e pacenueshme matëse për sjelljen vetjake, pasi, nëse dashuria e Perëndisë është melodia e këngës sonë të përbashkuar, sigurisht që kërkimi ynë i përbashkët për t’iu bindur Atij është harmonia e domosdoshme brenda saj. Me urdhërimet hyjnore të dashurisë e besimit, pendimit e dhembshurisë, ndershmërisë e faljes, ka vend në këtë kor për të gjithë ata që dëshirojnë të jenë atje.¹² “Ejani siç jeni”, i thotë një Atë i dashur secilit prej nesh, por Ai shton: “Mos planifikoni të mbeten siç jeni”. Ne buzëqeshim dhe sjellim ndërmend që Perëndia është i vendosur për të na bërë më shumë nga ç’menduam se mund të ishim.

Në këtë oratorio madhështore që është plani i Tij për ekzaltimin tonë, e ndjekshim me përlësi shkopin e Tij dirigjues dhe punofshim vazhdimisht me këngët që nuk mund t’i këndojmë, derisa të mund t’i ofrojmë ato “këng[ë] për Mbretin [tonë]”¹³. Atëherë, një ditë, siç thotë himni ynë shumë i dashur:

“Me ushtrit’ e qiellit me gaz do t’këndojmë,

Hosana, hosana Per’ndis’ dhe

Qengjit! . . .

. . . Kur Jezusi t’zbresë me karroc’n e zjarrit!”¹⁴

Unë dëshmoj se ajo kohë do të vijë, se Perëndia, Ati ynë i Përrjetshëm, do ta dërgojë sërish në tokë Birin e Tij të Vetëmlindur, këtë herë që të sundojë e mbretërojë si Mbreti i mbretërve përgjithmonë. Unë dëshmoj se kjo është Kisha e Tij e rivendosur dhe është mjeti për t’ia sjellë gjithë njerëzimit mësimet dhe ordinancat shpëtuese të ungjillit të Tij. Kur mesazhi i Tij të ketë “përshkuar çdo kontinent [dhe] të ketë vizituar çdo rajon”¹⁵, Jezusi me të vërtetë do të “buz’qesh[ë]”¹⁶. Do të ketë mjaft rrezëllim të përrjetshëm për shpirtin atë ditë. Që të vijë kjo orë e premtuar, unë lutem plot mall, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. “Rrezëllim Ka Sot në Shpirtin Tim”, *Himne*, nr. 142.
2. *Himne*, nr. 142.
3. *Himne*, nr. 142.
4. Romakëve 8:25.
5. *Himne*, nr. 142.
6. Bill Staines, “All God’s Critters Got a Place in the Choir”, në Laurel Thatcher Ulrich and Emma Lou Thayne, *All God’s Critters Got a Place in the Choir* (1995), f. 4.
7. *Himne*, nr. 142.
8. Shih Ethëri 12:4, 11.
9. Uilliam Shekspir, *Mbreti Lir*, akti 1, skena 1, vargjet 79–80, 93–94; shqipëroi nga origjinali: Skënder Luarasi, botimi Onufri, 2011.
10. 3 Nefi 17:16–17; theksimi i shtuar.
11. Alma 5:26; shih edhe Alma 26:13.
12. Shih 2 Nefi 26:33.
13. *Himne*, nr. 142.
14. “Shpirti i Per’ndis’”, *Himne*, nr. 2.
15. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 147.
16. *Himne*, nr. 142.

Nga Plaku Geri B. Sebin,
i Të Shtatëdhjetëve

Qëndroni Drejt brenda Vetvetes dhe Jini të Përfshirë në të Gjitha

E rillogaritshim udhën tonë nëse është e nevojshme dhe shikofshim përpara me shpresë e besim të madh. “Qëndroshim drejt brenda vetvetes” duke qenë të guximshëm dhe “të përfshirë në të gjitha”.

Para disa vitesh, mbesa jonë e vogël vrapoi drejt meje dhe plot emocion bëri të ditur: “Gjyshi, gjyshi, unë i bëra që të tre golat në ndeshjen time të futbollit sot!”

Plot entuziazëm u përgjigja: “Të lumtë, Sara!”

Atëherë nëna e saj më pa dhe me humor më tha: “Rezultati ishte dy me një”.

Nuk guxova të pyesja se kush kishte fituar!

Konferenca është një kohë reflektimi, zbulesë dhe nganjëherë *ridrejtimi*.

Ka një kompani që jep me qira makina me një sistem GPS të quajtur NeverLost [Nuk Humbet Kurrë]. Nëse bëni një kthesë të gabuar pasi të keni futur të dhënat për vendmbërritjen tuaj të dëshiruar, zëri udhëzues nuk thotë: “O budalla!” Përkundrazi, me një zë shumë të këndshëm, thotë: “Po rillogarit udhën – kur të jetë e mundur bëni një kthesë të ligjshme 180 gradë”.

Tek Ezekieli lexojmë këtë premtim të mrekullueshëm:

“Në rast se i pabesi largohet nga të gjitha mëkatet që kryente, në rast se respekton të gjitha statutet e mija dhe zbaton barazinë dhe drejtësinë, ai me siguri ka për të jetuar; nuk ka për të vdekur.

[Të gjitha] shkelje[t] që ka kryer nuk do t'i kujtohe[n] atij.”¹

Çfarë premtimi mahnitës, por ai kërkon dy *të gjitha* për të marrë premtimin e së tretës. Largohet nga të gjitha; respekton të gjitha; atëherë të gjitha falen. Kjo kërkon që të jemi “të përfshirë në të gjitha”!

Nuk duhet të jemi si njeriu që, siç raportoi gazeta *Wall Street Journal*, i dërgoi një zarf të mbushur me kartëmonedha së bashku me një letër anonime zyrës së Internal Revenue Services [zyra e taksave të SHBA-së], e cila thoshte: “I dashur IRS: Në këtë zarf do të gjeni para që i kam borxh nga taksat e viteve të shkuara. P.S. Nëse pas kësaj ende do të më vrasë ndërgjegjja, do t’jua dërgoj pjesën e mbetur.”²

Kjo nuk është si jetojmë ne! Ne nuk tërhiqemi pas që të shohim se cili është minimumi për t’i shpëtuar gjykimit. Zoti kërkon zemrën dhe një mendje të gatshme.³ Të gjithë zemrën tonë! Kur pagëzohemi, ne zhytemi tërësisht në ujë si një simbol i premtimit tonë për ta ndjekur tërësisht Shpëtimtarin, jo me gjysmë zemre. Kur jemi tërësisht të zotuar dhe “të përfshirë në të gjitha”, qielli dridhet për të mirën tonë.⁴ Kur jemi të plogësht ose vetëm pjesërisht të zotuar, ne i humbasim disa nga bekimet më të zgjedhura të qiellit.⁵

Shumë vite më parë i çova djemtë skautistë në një kampim në shkretëtirë. Djemtë fjetën pranë një zjarri të madh që kishin bërë, dhe, si çdo udhëheqës i mirë i skautistëve, unë fjeta në pjesën e pasme të kamionçinës time. Në mëngjes kur u ngrita dhe e hodha vështrimin te kampimi, pashë një djalë, të cilin do ta quaj Pol, që veçanërisht dukej se nuk ia kishte kaluar mirë gjatë natës. E pyeta se si kishte fjetur dhe ai u përgjigj: “Aspak mirë”.

Kur e pyeta përse, ai tha: “Ishte ftohtë; zjarri u shua”.

U përgjigja: “Epo, zjarret shuhen. A nuk ishte mjaft i ngrohtë thesi yt i gjumit?”

Asnjë përgjigje.

Atëherë një prej djemve të tjerë u përgjigj me zë të lartë: “Nuk e përdori thesin e tij të gjumit”.

E pyeta me habi: “Pse jo, Pol?”

Heshtje – më pas, më së fundi përgjigja me turp: “Epo, mendova se, nëse nuk e hapja thesin tim të gjumit, nuk do të kisha nevojë ta mblidhja përsëri”.

Ngjarje e vërtetë: ai ngriu së ftohti për orë të tëra ngaqë po përpiquej të kursente pesë minuta pune. Mund të mendojmë: “Ç’budallallëk! Kush do ta bënte atë ndonjëherë?” Epo, ne e bëjmë gjithmonë, në mënyra mjaft më të rrezikshme. Ne, në fakt, nuk po pranojmë

t'i hapim thasët tanë shpirtërorë të gjumit kur nuk gjejmë kohë për t'u lutur singërisht, për të studiuar dhe për ta jetuar me zell ungjillin çdo ditë; jo vetëm që zjarri do të shuhet, por ne do të jemi të pambrojtur dhe do të bëhemi të ftohtë shpirtërisht.

Kur jemi të vetëkënaqur me besëlidhjet tona, ne jemi përgjegjës për pasojat. Zoti na ka këshilluar t'i "hap[im] sytë për veten [tonë], t'u[a] v[ëmë] veshin me zell fjalëve të jetës së përjetshme"⁶. Dhe më tej Ai shpalli: "Gjaku im nuk do t'i pastrojë ata, nëse nuk më dëgjojnë mua"⁷.

Në të vërtetë, është shumë më e lehtë të jemi "të përfshirë në të gjitha" sesa pjesërisht të përfshirë. Kur jemi pjesërisht të përfshirë ose aspak të përfshirë, ka, sipas terminologjisë së filmit *Lufta e Yjeve*, "një trazirë në forcën". Ne nuk jemi në harmoni me vullnetin e Perëndisë dhe si rrjedhojë nuk jemi në harmoni me natyrën e lumturisë.⁸ Isaia tha:

"Të pabesët janë si deti i trazuar, që nuk mund të qetësohet dhe ujërat e të cilit vjellin llucë dhe baltë.

'Nuk ka paqe për të pabesët', thotë Perëndia im."⁹

Për fat të mirë, pavarësisht se ku jemi apo ku kemi qenë, ne nuk jemi përtej zonës së ndikimit të Shpëtimtarit, i cili tha: "Prandaj, kushdo që pendohet dhe vjen tek unë si një fëmijë i vogël, atë do ta pranoj, pasi për të tillë është mbretëria e Perëndisë. Vini re, për këtë gjë unë dhashë jetën time dhe e mora përsëri."¹⁰

Ndërsa pendohemi vazhdimisht dhe mbështetemi te Zoti, ne fitojmë forcë kur kthehemi tërësisht në zotërimin e përlulesisë dhe besimit të një fëmije të vogël¹¹, të pasuruar me urtësinë e lindur nga përvoja e një jete. Jobi shpalli: "Megjithatë i drejti mbetet i lidhur fort me rrugën e tij, dhe ai që i ka duart e pastra fortësohet gjithnjë e më tepër"¹².

Ishte Tenisoni që shkroi: "Forca ime është sa për dhjetë vetë, sepse zemra ime është e dëlirë"¹³. Zoti ka këshilluar: "Qëndroni në vende të shenjta dhe mos lëvizni"¹⁴.

Biri ynë, Xhastini, ndërroi jetë në moshën 19-vjeçare pasi u ndesh me një sëmundje që i zgjati tërë jetën. Në një bisedë që dha në një mbledhje sakramenti jo shumë kohë para se të largohej prej nesh, ai tregoi një histori që mund ta kishte prekur atë, rreth një babai dhe birit të tij të vogël, të cilët shkuan në një dyqan lodrash ku ishte një thes plastik boks për goditje, i fryrë me ajër, në formë njeriu. Djali e godiste me grusht njeriun e mbushur me ajër, i cili përkulej mbas dhe menjëherë ngrihej sërish pas çdo goditjeje. Babai e pyeti djalin e vogël përse njeriu ngrihej sërish. Djali mendoi pak dhe më pas tha: "Nuk e di. Ma merr mendja se ndodh ngaqë ai po qëndron drejt brenda vetvetes." Me qëllim që të jemi "të përfshirë në të gjitha", na nevojitet të "qëndrojmë drejt brenda vetvetes", "le të ndodhë ç'të ndodhë"¹⁵.

Ne qëndrojmë drejt brenda vetvetes kur shpresojmë te Zoti për të na i hequr gjembat tanë në mish ose për të na dhënë forcë t'i durojmë ato gjemba.¹⁶ Gjemba të tillë mund të jenë sëmundja fizike, paaftësia, sëmundja mendore,

vdekja e një njeriu të dashur dhe kaq shumë gjëra të tjera.

Ne qëndrojmë drejt brenda vetvetes kur i ngremë duart që varen. Ne qëndrojmë drejt brenda vetvetes kur e mbrojmë të vërtetën kundrejt një bote të ligë dhe jobesimtare, që po bëhet gjithnjë e më shumë e parehatshme me dritën, duke e quajtur të mirë të keqen dhe të keqe të mirën¹⁷ dhe "duke dënuar të drejtët për shkak të drejtësisë së tyre"¹⁸.

Qëndrimi drejt brenda vetvetes pavarësisht nga vështirësitë është i mundshëm për shkak të një ndërgjegjeje të pastër, sigurisë forcuese dhe ngushëlluese nga Fryma e Shenjtë dhe një këndvështrimi të përjetshëm i cili e tejkalon të kuptuarin e njeriut të vdekshëm.¹⁹ Në jetën tonë para lindjes ne lëshuam britma gëzimi për mundësinë që ta përjetonim jetën në vdekshmëri.²⁰ Ne ishim "të përfshirë në të gjitha" kur morëm me gëzim vendimin që të ishim mbrojtës të guximshëm të planit të Atit tonë Qiellor. Është koha që të qëndrojmë drejt dhe ta mbrojmë planin e Tij sërish!

Babai im 97-vjeçar ndërroi jetë kohët e fundit. Kurdoherë që dikush e pyeste se si po ia çonte, përgjigjja e tij e pandryshueshme ishte: "Në shkallën nga 1 deri në 10, jam rreth 25!" Edhe kur ky burrë i dashur nuk mund të ngrihej më në këmbë apo edhe të

qëndronte ulur dhe kishte vështirësi të madhe që të fliste, përgjigja e tij që po e njëjtë. Ai gjithmonë po qëndronte drejt brenda vetvetes.

Kur babai im që 90 vjeç, ne ishim në një aeroport dhe e pyeta nëse mund t'i merrija një karrige me rrota. Ai tha: "Jo, Geri – mbase kur të plakem". Dhe më pas shtoi: "Sidoqoftë, nëse lodhem duke ecur, unë gjithmonë mund të vrapoj". Në qoftë se nuk jemi në gjendje të jemi "të përfshirë në të gjitha" në mënyrën se si po ecim tani, atëherë ndoshta na duhet të vrapojmë; ndoshta na nevojitet ta rillogaritim udhën tonë. Ndoshta mund të na duhet të bëjmë një kthesë 180 gradë. Mund të na nevojitet të studiojmë më me vëmendje, të lutemi më me zell ose thjesht të heqim dorë nga diçka më pak e rëndësishme që të mund të përqendrohemi tek ato gjëra që kanë vërtet rëndësi. Mund të na duhet të heqim dorë nga bota që të mund të mbahemi te përjetësia. Babai im e kuptoi këtë gjë.

Kur ishte në flotën detare gjatë Luftës II Botërore, pati nga ata në ndërtesën e gjerë dhe të madhe²¹, të cilët u tallën me parimet e tij, por dy prej shokëve të anijes së tij, Dejll Medoksi dhe Don Dejvidsoni, e vunë re dhe nuk u tallën. Ata pyetën: "Sebin, përse je kaq i ndryshëm nga gjithë të tjerët? Ti ke moral të lartë dhe nuk pi alkool, duhan, as nuk përdor fjalë të pista, por dukesh i qetë dhe i lumtur."

Mbresa e tyre pozitive për babanë tim nuk u përputh me atë që kishin mësuar rreth mormonëve, dhe babai im ishte në gjendje t'i mësonte dhe pagëzonte që të dy shokët e tij të anijes. Prindërit e Dejllit ishin shumë të zemëruar dhe e paralajmëruan që, nëse bashkohej me Kishën, ai do ta humbiste të dashurën e tij, Meri Olivën, por ajo u takua me misionarët për

shkak të kërkesës së tij dhe gjithashtu u pagëzua.

Afër mbarimit të luftës, Presidenti Hibër J. Grant bëri thirrje për misionarë, duke përfshirë burrat e martuar. Në vitin 1945, Dejlli dhe bashkëshortja e tij, Meri Oliva, vendosën se Dejlli duhej të shërbente edhe pse po prisnin fëmijën e tyre të parë. Përfundimisht ata patën nëntë fëmijë – tre djem dhe gjashtë vajza. Që të nëntë shërbyen misione, pasuar nga Dejlli dhe Meri Oliva, të cilët shërbyen vetë tri misione. Duzina me nipër e mbesa kanë shërbyer gjithashtu. Dy prej djemve të tyre, Xhon dhe Methju Medoksi, janë tani anëtarë të Korit të Tabernakullit, siç është edhe dhëndri i Methjuit, Rajëni. Familja Medoks tani numëron 144 veta dhe ata janë shembuj të mrekullueshëm të të qenit "të përfshirë në të gjitha".

Duke kontrolluar nëpër letrat e babait tim, gjetëm një letër nga Xhenifer Riçardsi, një prej pesë bijave të shokut tjetër të tij të anijes, Don Dejvidsonit. Ajo shkroi: "Drejtesia juaj e ndryshoi jetën tonë. Është e vështirë të kuptohet se si do të ishte jeta jonë pa Kishën. Babi im vdiq duke e dashur ungjillin dhe duke u përpjekur ta jetonte atë deri në fund."²²

Është e vështirë ta matim ndikimin për mirë që mund të ketë çdo njeri kur qëndron drejt brenda vetvetes. Babai im dhe dy shokët e tij të anijes nuk pranuan t'i dëgjonin njerëzit në ndërtesën e gjerë dhe të madhe, të cilët po tregonin me gishtin tallës.²³ Ata e dinin se është shumë më e mirë të ndiqet Krijuesi sesa turma.

Apostulli Pal mund të ishte duke përshkruar kohën tonë kur i tha Timoteut se "disa, duke u shmangur nga këto gjëra, u kthyen në biseda të kota"²⁴. Ka shumë "biseda të kota" që po ndodhin në botë sot. Është biseda e atyre në ndërtesën e gjerë dhe të

madhe.²⁵ Shpesh shfaqet si një formë arsyetimi për ta shfajësuar ligësinë ose e shfaq vetveten kur njerëzit humbasin udhën dhe ecin me më shumë shpejtësi në udhën e gabuar. Nganjëherë kjo vjen nga ata që nuk e kanë paguar çmimin që të jenë "të përfshirë në të gjitha" dhe parapëlqejnë ta ndjekin njeriun natyror në vend që të ndjekin profetin.

Fatmirësisht, ne e dimë se si është fundi për besnikët. Kur jemi "të përfshirë në të gjitha", ne kemi sigurinë gjithëpërfshirëse që "të gjitha gjëra[t] bashkëveprojnë për të mirë për ata që e duan Perëndinë"²⁶. Sikurse tha Plaku Nill A. Maksuell: "Mos kini frikë, vetëm jetoni me drejtësi"²⁷.

Vjehri im dha mësim në UBJ dhe e donte shumë futbollin amerikan të UBJ-së, por nuk mund ta detyronte veten t'i shihte ndeshjet e tyre nga që ishte kaq nervoz rreth rezultatit përfundimtar. Më pas ndodhi një gjë e mrekullueshme – u shpik regjistrimi me video, që bëri të mundur për të që t'i regjistronte ndeshjet. Nëse UBJ fitonte, ai do ta shihte regjistrimin me besim të përsosur, tërësisht i sigurt për përfundimin! Nëse ndëshkoheshin pa të drejtë, vriteshin ose ishin mbrapa nga fundi i lojës, ai nuk shqetësohej ngaqë e dinte se do t'ia dilnin mbanë! Mund të thoni se ai kishte "një ndriçim të përkryer të shpresës"²⁸!

Kështu është edhe me ne. Kur jemi besnikë, ne mund të kemi të njëjtën siguri që gjërat do të veprojnë për mirë për ne më së fundi. Premtimet e Zotit janë të sigurta. Kjo nuk do të thotë që ky universitet në vdekshmëri do të jetë i lehtë ose pa shumë lot, por siç shkroi Pali: "Ato gjëra që syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i ka dëgjuar dhe nuk kanë hyrë në zemër të njeriut, janë ato që Perëndia ka përgatitur për ata që e duan atë"²⁹.

Nga Plaku Valeri V. Kordon,
i Të Shtatëdhjetëve

Vëllezër e motra, askush nuk ka mëkatuar në të nesërmen. E rillogaritshim udhën tonë nëse është e nevojshme dhe shikofshim përpara me shpresë e besim të madh. “Qëndroshim drejt brenda vetvetes” duke qenë të guximshëm dhe “të përfshirë në të gjitha”. Qofshim të dëlirë dhe plot guxim në mbrojtjen e planit të Atit tonë Qieilor dhe të misionit të Birit të Tij, Shpëtimtarit tonë. Ju jap dëshminë time se Ati ynë jeton, se Jezusi është Krishti dhe për realitetin e planit të madhërishtëm të lumturisë. Unë lutem që bekimet më të zgjedhura të Zotit të jenë me ju dhe e bëj këtë në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Ezekiel 18:21–22.
2. Shih, për shembull, Roy B. Zuck, përmb., *The Speaker's Quote Book: Over 5,000 Illustrations and Quotations for All Occasions* (2009), f. 107–108.
3. Shih Doktrina e Besëlidhje 64:34.
4. Shih Doktrina e Besëlidhje 21:6.
5. Shih Zbulesa 3:15–16.
6. Doktrina e Besëlidhje 84:43.
7. Doktrina e Besëlidhje 29:17.
8. Shih Alma 41:11.
9. Isaia 57:20–21.
10. 3 Nefi 9:22.
11. Shih 3 Nefi 11:37–38.
12. Jobit 17:9.
13. Alfred Tennyson, “Sir Galahad”, në *Poems of the English Race*, përzgj. Raymond Macdonald Alden (1921), f. 296.
14. Doktrina e Besëlidhje 87:8.
15. Shih Jozef B. Uirthlin, “Le të Ndodhë Ç’të Ndodhë, Duaje Atë”, *Liahona*, nëntor 2008, f. 26–28.
16. Shih 2 Korintasve 12:7.
17. Shih Isaia 5:20.
18. Helamani 7:5.
19. Shih Filipianëve 4:7.
20. Shih Jobit 38:7.
21. Shih 1 Nefi 8:26.
22. Jennifer Richards, letër drejtuar Marvin Sabin-it, 5 korrik 2009.
23. Shih 1 Nefi 8:27, 33.
24. 1 Timoteut 1:6.
25. Shih 1 Nefi 8:26–28.
26. Romakëve 8:28.
27. Shih Bangambiki Habyarinmana, *Inspirational Quotes for All Occasions* (2013).
28. 2 Nefi 31:20.
29. 1 Korintasve 2:9.

Gjuha e Ungjillit

Mësimdhënia e fuqishme është tejet e rëndësishme për të ruajtur ungjillin në familjet tona dhe ajo kërkon zell e përpjekje.

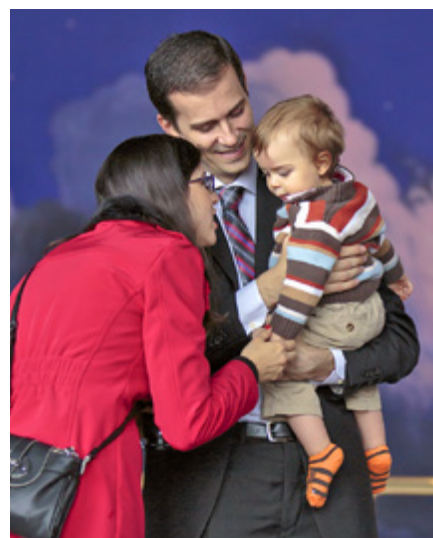
Pasi isha thirrur si Autoritet i Përgjithshëm, unë u shpërngula me familjen time nga Kosta-Rika në Solt-Lejk-Siti për detyrën time të parë. Këtu në Shtetet e Bashkuara, unë kam qenë i bekuar që kam vizituar njerëz të mrekullueshëm me origjina etnike dhe kultura të ndryshme. Midis tyre janë shumë që, si unë, kishin lindur në vendet e Amerikës Latine.

Unë kam vënë re se shumë nga latino-amerikanët e brezit të parë këtu, e flasin spanjishten si gjuhën e tyre të parë dhe anglisht sa për të komunikuar me të tjerët. Brezi i dytë, që ose kanë lindur në Shtetet e Bashkuara ose kanë ardhur në një moshë të hershme dhe kanë shkuar në shkollë këtu, flasin një anglishte shumë të mirë dhe ndoshta pak spanjishte të çalë. Dhe shpesh me brezin e tretë, spanjishtja, gjuha vendase e paraardhësve të tyre, ka humbur.¹

Në terma gjuhësorë, kjo quhet thjesht “humbje e gjuhës”. Humbja e gjuhës mund të ndodhë kur familjet shpërngulen në një vend të huaj ku gjuha e tyre e origjinës nuk është mbizotëruese. Kjo ndodh jo vetëm me latino-amerikanët, por edhe ndër popullsitë kudo në botë kur një gjuhë e origjinës zëvendësohet për hir të një gjuhe të re.² Edhe Nefi, një profet në Librin e Mormonit, ishte i shqetësuar rreth humbjes së gjuhës së

origjinës të etërve të tij kur po përgatitej të shkonte në tokën e premtuar. Nefi shkruan: “Dhe vini re, është urtësia e Perëndisë, që ne duhet t’i marrim këto anale, që *të mund t’u ruajmë fëmijëve tanë gjuhën e etërve tanë*”³.

Por Nefi ishte gjithashtu i shqetësuar rreth humbjes së një lloji tjetër gjuhe. Në vargun tjetër, ai vazhdon: “Dhe gjithashtu *që të mund t’u ruajmë atyre fjalët që janë thënë nga goja e të gjithë profetëve të shenjtë*, të cilat u janë dhënë atyre, nëpërmjet Shpirtit dhe fuqisë së Perëndisë, që nga fillimi i botës, madje deri në këtë kohë”⁴.

Unë vura re një ngjashmëri midis ruajtjes së gjuhës amtare dhe ruajtjes së ungjillit të Jezu Krishtit në jetën tonë.

Sot në analogjinë time, do të doja të theksoja jo ndonjë gjuhë të veçantë tokësore, por përkundrazi një gjuhë të përbashkët që duhet ruajtur në familjet tona dhe të mos humbasë kurrë. Unë po flas për gjuhën⁵ e ungjillit të Jezu Krishtit. Me “gjuhë të ungjillit” unë nënkuptoj të gjitha mësimet e profetëve tanë, bindjen tonë ndaj këtyre mësimëve dhe ndjekjen e traditave të drejta nga ana jonë.

Unë do të diskutoj tri mënyra se si mund të ruhet kjo gjuhë.

Së pari: Të Qenit më të Zellshëm dhe më të Përfshirë në Shtëpi

Te Doktrina e Besëlidhje, Zoti ftoi shumë anëtarë të spikatur të Kishës, përfshirë Njuell K. Uitnin, që t’i vendosnin në rregull shtëpitë e tyre. Zoti tha: “Shërbëtori im Newel K. Whitney . . . ka nevojë të ndëshkohet dhe të vendosë në rregull familjen e tij, dhe të kujdeset që *ata të jenë më të zellshëm dhe më të përfshirë në shtëpi* dhe të luten gjithmonë, ose ata do të largohen nga vendi i tyre”⁶.

Një faktor që ndikon në humbjen e gjuhës, është kur prindërit nuk shpenzojnë kohë për t’u mësuar gjuhën e origjinës fëmijëve të tyre. Nuk është e mjaftë thjesht *ta flasësh* gjuhën në shtëpi. Nëse prindërit duan ta ruajnë gjuhën e tyre, ajo duhet *të jepet mësim*. Kërkimet kanë zbuluar se prindërit që bëjnë një përpjekje të vetëdijshme për ta ruajtur gjuhën e tyre të origjinës, priren të kenë sukses në bërjen e kësaj.⁷ Kështu cila do të ishte një përpjekje

e vetëdijshme për ta ruajtur gjuhën e ungjillit?

Plaku Dejvid A. Bednar, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, paralajmëroi se “mësimdhënia e dobët e ungjillit dhe shembulli i dobët në shtëpi” është një shkak i fortë që mund ta ndërpresë ciklin e familjeve shumëbrezëshe në Kishë.⁸

Ndaj mund të arrijmë në përfundimin se mësimdhënia e fuqishme është tejet e rëndësishme për të ruajtur ungjillin në familjet tona dhe kërkon zell e përpjekje.

Ne jemi ftuar shumë herë ta përvehtësojmë praktikën e studimit të përditshëm të shkrimeve të shenjta si familje dhe si individë.⁹ Shumë familje që po e bëjnë këtë, janë bekuar përditë me unitet më të madh e marrëdhënie më të ngushtë me Zotin.

Kur do të bëhet studimi i përditshëm i shkrimeve të shenjta? Ai do të ndodhë kur prindërit i marrin shkrimet e shenjta në dorë dhe, me dashuri, e ftojnë familjen të mblidhet së bashku për të studiuar. Është e vështirë ta shohësh këtë studim të ndodhë në ndonjë mënyrë tjetër.

Etër dhe nëna, mos i humbisni këto bekime të mëdha. Mos pritni gjersa të jetë tepër vonë!

Së dyti: Shembulli i Fortë në Shtëpi

Një ekspert gjuhëtar shkroi se, për ta ruajtur një gjuhë origjine, “ju duhet ta *bëni gjuhën të gjallë* për fëmijët tuaj”¹⁰. Ne e “bëjmë] gjuhën të gjallë” kur mësimdhënia dhe shembulli ynë ndërveprojnë.

Kur isha i ri, punoja në fabrikën e babait tim gjatë pushimeve verore.

Pyetja e parë e parë që babai më bënte gjithmonë pasi merrja rrogën, ishte: “Çfarë do të bësh me paratë e tua?”

Unë e dija përgjigjen dhe ia ktheja: “Do të paguaj të dhjetën dhe do të kursej për misionin tim”.

Pasi punova me të për rreth tetë vite dhe gjithmonë duke iu përgjigjur së njëjtës pyetje, babai im e kuptoi se më kishte mësuar rreth pagimit të së dhjetës sime. Ajo që ai nuk e kuptoi, ishte se unë e pata mësuar këtë parim të rëndësishëm vetëm për një fundjavë. Më lejoni t’ju tregoj se si e mësova atë parim.

Pas disa ngjarjeve lidhur me një luftë civile në Amerikën Qendrore, biznesi i babait tim falimentoi. Nga rreth 200 të punësuar me kohë të plotë ai mbeti me më pak se pesë rrobaqepës, të cilët kur nevojiteshin punonin në garazhin e shtëpisë sonë. Një ditë gjatë atyre kohërave të vështira, i dëgjova prindërit e mi të diskutonin nëse duhet ta paguanin të dhjetën apo të blinin ushqim për fëmijët.

Të dielën, e ndoqa babanë për të parë se çfarë do të bënte. Pas mbledhjeve të Kishës, e pashë të merrte një zarf dhe ta vendoste atje të dhjetën e vet. Kjo ishte vetëm një pjesë e mësimit. Pyetja që mbeti për mua, ishte se çfarë do të hanim.

Herët të hënën në mëngjes, disa njerëz trokitën në derën tonë. Kur e hapa, ata pyetën për babanë tim. Unë e thirra dhe, kur ai erdhi, vizitorët i treguan rreth një porosie urgjente qepjeje që atyre u duhej sa më shpejt të ishte e mundur. Ata i thanë se porosia ishte aq urgjente, sa që ata do ta parapaguanin. Atë ditë unë i mësova parimet e pagimit të së dhjetës dhe bekimet që pasojnë.

Në Dhiatën e Re, Zoti flet rreth dhënies së shembullit. Ai thotë: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se Biri nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh se bën Ati; gjërat

në fakt që bën Ati, i bën po ashtu dhe Biri”¹¹.

Nuk është e mjaftë thjesht t’u *flasim* fëmijëve tanë rreth rëndësisë së martesës në tempull, agjërimit dhe mbajtjes të ditës së Shabatit të shenjtë. Ata duhet të na shohin duke planifikuar në programet tona shkuarjen në tempull sa më shpesh që mundemi. Ata duhet ta shohin angazhimin tonë për të agjëruar rregullisht¹² dhe për ta mbajtur gjithë ditën e Shabatit të shenjtë. Nëse rinia jonë nuk mund të agjërojë për dy vakte, nuk mund të studiojë shkrimet e shenjta rregullisht dhe nuk mund ta fikë televizorin gjatë një ndeshjeje të madhe të dielën, a do ta kenë ata vetëdisiplinën shpirtërore për t’u bërë ballë tundimeve të fuqishme të botës së sotme sfiduese, përfshirë tundimit të pornografisë?

Së treti: Traditat

Një tjetër mënyrë se si gjuha mund të ndryshohet apo të humbasë është kur gjuhë dhe tradita të tjera përzihen me gjuhën amtare.¹³

Në vitet e hershme të Kishës së rivendosur, Zoti ftoi shumë anëtarë të

spikatur të Kishës që t’i vendosnin në rregull shtëpitë e tyre. Ai e filloi ftesën e Tij duke trajtuar dy mënyra me të cilat ne mund ta humbasim dritën dhe të vërtetën nga shtëpitë tona: “Ai i lig vjen dhe *largon dritën dhe të vërtetën* nëpërmjet *mosbindjes*, nga fëmijët e njerëzve, dhe *për shkak të traditës së etërve të tyre*”¹⁴.

Si familje, ne duhet ta shmangim çdo traditë që do të na pengojë nga mbajtja e ditës së Shabatit të shenjtë ose nga studimi i shkrimeve të shenjta dhe lutja çdo ditë në shtëpi. Ne duhet t’i mbyllim dyert elektronike të shtëpisë sonë për pornografinë dhe të gjitha ndikimet e tjera të liga. Për të luftuar traditat e botës të ditëve tona, ne duhet të përdorim shkrimet e shenjta dhe zërin e profetëve tanë bashkëkohorë për t’u mësuar fëmijëve tanë rreth identitetit të tyre hyjnor, qëllimit të tyre në jetë dhe misionit hyjnor të Jezu Krishtit.

Përfundimi

Në shkrimet e shenjta ne gjejmë disa shembuj për “humbjen e gjuhës”¹⁵. Për shembull:

“Tani ndodhi që kishte shumë nga brezi i ri që *nuk kuptonin dot fjalët e mbretit Beniamin*, duke qenë se ishin fëmijë të vegjël, kur ai i foli popullit të tij; dhe ata nuk besonin traditën e etërve të tyre. . . .

Dhe tani, për shkak të mosbesimit të tyre *ata nuk mund ta kuptonin fjalën e Perëndisë*; dhe zemrat e tyre ishin ngurtësuar.”¹⁶

Për brezin që u rrit, ungjilli u bë një gjuhë e huaj. Dhe ndërsa ndonjëherë debatohet për përfitimet e ruajtjes së gjuhës së origjinës, në kuadrin e planit të shpëtimit, *nuk ka debat* rreth pasojave të përvetshme të humbjes së gjuhës së ungjillit në shtëpitë tona.

Si fëmijë të Perëndisë, ne jemi njerëz të papërsosur që përpiqemi të mësojmë një gjuhë të përsosur.¹⁷ Ashtu si një nënë është e dhembshur me fëmijët e saj të vegjël, edhe Ati ynë Qiellor është i durueshëm me papërsosuritë dhe gabimet tona. Ai e ruan dhe e kupton edhe lutjen tonë më të mekur, mëmëritur me sinqeritet, si të ishte poezi shumë e bukur. Ai gëzohet nga tingulli i fjalëve tona të para të ungjillit. Ai na mëson me dashuri të përkryer.

Asnjë arritje në këtë jetë, sado e rëndësishme që mund të jetë, nuk do të vlejë nëse humbasim gjuhën e ungjillit në familjet tona.¹⁸ Është dëshmia ime që Ati Qiellor do të na bekojë në përpjekjet tona ndërsa përpiqemi ta përqafojmë gjuhën e Tij, madje derisa të bëhemi më të rrjedhshëm në këtë nivel më të lartë komunikimi që gjithmonë ka qenë gjuha jonë amtare. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Midis latino-amerikanëve, te brezi i tretë “niveli i njëgjuhësisë është . . . 72 përqind” (Richard Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates”, Migration Policy Institute, 1 shkurt 2005, migrationpolicy.org/article/bilingualism-persists-english-still-dominates).
2. “E folura vetëm në anglisht është modeli

Nga Plaku Nil L. Andersen,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

mbizotërues në brezin e tretë” (Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).

3. 1 Nefi 3:19; theksimi i shtuar.
4. 1 Nefi 3:20; theksimi i shtuar.
5. Gjuha mund të përkufizohet si “një sistem komunikimi që përdoret nga një vend apo komunitet i veçantë” (Oxford Living Dictionaries, “language”, oxforddictionaries.com).
6. Doktrina e Besëlidhje 93:50; theksimi i shtuar.
7. “[Ruajtja e gjuhës së origjinës] është e mundur, por ajo kërkon përkushtim dhe planifikim” (Eowyn Crisfield, “Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?” onraisingbilingualchildren.com/2013/03/25/heritage-languages-fighting-a-losing-battle). “Për shembull, gjermanishtfolësit në perëndimin e mesëm ishin të suksesshëm në ruajtjen e gjuhës së tyre amtare gjatë brezave” (Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
8. David A. Bednar, “Multigenerational Families”, në Mbledhjet e Udhëheqjes të Konferencës së Përgjithshme, prill 2015, broadcasts.lds.org.
9. Një shembull bashkëkohor është udhëzimi nga Presidenca e Parë: “Ne i këshillojmë prindërit dhe fëmijët t’i japin përparësinë më të lartë lutjes familjare, mbrëmjes familjare, studimit e udhëzimit të ungjillit dhe veprimtarive të dobishme familjare” (letër e Presidencës së Parë, 11 shkurt 1999).
10. “Ju duhet ta *bëni gjuhën të gjallë* për fëmijët tuaj, në mënyrë që ata të mund të kuptojnë dhe të komunikojnë dhe të ndihen pjesë e popullit që përfaqësohet nga gjuha” (Crisfield, “Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?” theksimi i shtuar).
11. Gjoni 5:19.
12. “Një respektim me vend i ditës së agjërimit, zakonisht përfshin heqjen dorë nga ushqimi dhe pijet për dy vakte të njëpasnjëshme në një periudhë 24-orëshe, pjesëmarrjen në mbledhjen e agjërimit e të dëshmimeve dhe dhënien e një ofertë bujare agjërimi për të ndihmuar nevojtarët” (*Handbook 2: Administering the Church [Manuali 2: Administrimi i Kishës]* [2010], 21.1.17).
13. Shih Omni 1:17.
14. Doktrina e Besëlidhje 93:39; theksimi i shtuar.
15. Në kontekstin e kësaj bisede, “humbja e gjuhës” i referohet mënyrës se si ungjilli mund të humbasë (shih Gjyqtarët 2:10; Omni 1:17; 3 Nefi 1:30).
16. Mosia 26:1, 3; theksimi i shtuar.
17. Shih Mateu 5:48; 3 Nefi 12:48.
18. Shih Mateu 16:24–26.

Mundja e Botës

Mundja e botës nuk është një çast përcaktues i jetës, por jeta me çaste që përcaktojnë një përjetësi.

Shumë vite më parë, Presidenti Dejvid O. Mek-Kei tregoi një përvojë të mrekullueshme që pati ndërsa lundronte me një barkë drejt Somoas. Pasi ra në gjumë, ai “pa në vegim diçka pafundësisht madhështore. Në largësi”, tha ai, “unë vura re një qytet të bukur të bardhë. . . . Pemë me fruta të shijshme . . . dhe lule në lulëzim të plotë që rriteshin gjithandej. . . . Një grumbull i madh njerëzish [po] i afrohej qytetit. Secili ishte me veshje të bardhë të lirshme. . . . Menjëherë vëmendja ime . . . u përqendrua tek udhëheqësi i tyre dhe, ndonëse mund të shihja vetëm profilin e tipareve të tij . . . , unë e njoha atë menjëherë si

Shpëtimtarin tim! . . . Rrezatimi i pamjes së fytyrës së tij [ishte] i lavdishëm. . . . Paqja rreth tij . . . ishte hyjnore!”

Presidenti Mek-Kei vazhdon: “Qyteti . . . ishte i tiji . . . Qyteti i Përjetshëm; dhe njerëzit që e ndiqnin duhej të jetonin atje në paqe dhe lumturi të përjetshme”.

Presidenti Mek-Kei pyeti veten: “Cilët [janë] ata? [Kush janë këta njerëz?]”

Ai shpjegon se çfarë ndodhi më pas: “Si t’i kishte lexuar mendimet e mia, Shpëtimtari u përgjigj duke treguar te [fjalët në] një gjysmërreth që . . . u shfaq mbi [njerëzit], . . . të shkruara në ar . . . :

'Këta Janë Ata Që e Kanë Mundur Botën –

Që Vërtet Kanë Lindur Përsëri!'"¹

Për dekada, i kam kujtuar fjalët: "Këta janë ata që e kanë mundur botën".

Bekimet që Zoti u ka premtuar atyre që e mundin botën, janë mahnitëse. Ata do "të vishe[n] me rroba të bardha . . . dhe [do të përmenden në] libri[n e] jetës". Zoti "do të rrëfejë[ë] emr[at] e [tyr]e përpara Atit . . . dhe para engjëjve të tij"². Secili do të ketë "pjesë në ringjalljen e parë"³, do të marrë jetë të përjetshme⁴ dhe "nuk do të dalë më"⁵ nga prania e Perëndisë.

A është e mundur ta mundim botën dhe t'i marrim këto bekime? Po, është.

Dashuri për Shpëtimtarin

Ata që e mundin botën, zhvillojnë një dashuri absolute për Zotin dhe Shpëtimtarin tonë, Jezu Krishtin.

Lindja e Tij hyjnore, jeta e Tij e përsosur, Shlyerja e Tij e pafundme në Gjetseman dhe Gogota siguruan Ringjalljen për secilin prej nesh. Dhe me pendimin tonë të sinqertë, vetëm Ai është në gjendje të na pastrojë nga mëkatet tona, duke na lejuar të rikthehemi në praninë e Perëndisë. "Ne e duam atë, sepse ai na deshi i pari."⁶

Jezusi tha: "Merrni zemër, unë e munda botën!"⁷

Më vonë Ai shtoi: "Unë dëshiroj që ju ta mundni botën"⁸.

Mundja e botës nuk është një çast përcaktues i jetës, por jeta me çaste që përcaktojnë një përjetësi.

Ajo mund të fillojë kur një fëmijë mëson të lutet dhe me nderim këndon: "Po përpiqem t'jem si Jezusi"⁹. Ajo vijon ndërsa një person e studion jetën e Shpëtimtarit në Dhiatën e Re dhe përsiat mbi fuqinë e Shlyerjes së Shpëtimtarit në Librin e Mormonit.

Lutja, pendimi, ndjekja e Shpëtimtarit dhe marrja e hirit të Tij na bëjnë që

ta kuptojmë më mirë arsyen përse jemi këtu dhe si cili duhet të bëhemi.

Alma e përshkroi në këtë mënyrë: "Një ndryshim i madh ndodhi gjithash-tu në zemrat e tyre dhe ata u përulën, dhe e vunë besimin e tyre në Perëndinë e vërtetë dhe të gjallë . . . [duke] qenë besnikë deri në fund"¹⁰.

Ata që e mundin botën, e dinë se do të jenë përgjegjës ndaj Atit të tyre Qiellor. Ndryshimi dhe pendimi me sinqeritet për mëkatet nuk është më kufizues, por çlirues dhe "mëkatet . . . [e] kuqe flakë, do të bëhen të bardha si bora"¹¹.

Përgjegjshmëri ndaj Perëndisë

Njerëzit e botës kanë vështirësi me përgjegjshmërinë ndaj Perëndisë – si fëmija që feston me shokë në shtëpinë e prindërve kur ata kanë dalë jashtë qytetit, duke e shijuar rrëmujën, duke refuzuar që të mendojë për pasojat kur prindërit të kthehen 24 orë më vonë.

Bota është më e interesuar ta marrë me të mirë njeriun e natyrshëm sesa ta nënshtrojë atë.

Mundja e botës nuk është një sulm i përgjithshëm, por një betejë private

dhe vetjake, që kërkon luftë dhëmb për dhëmb me vetë armiqtë tanë të brendshëm.

Mundja e botës do të thotë ta mbrosh si thesar urdhërimin më të madh: "Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde e me gjithë forcën tënde"¹².

Shkrimtari i krishterë C. S. Luis e përshkroi në këtë mënyrë: "Krishti thotë: 'Më jep Gjithçka. Unë nuk dua aq shumë nga koha jote dhe aq shumë nga paratë e tua dhe aq shumë nga puna jote: Unë të dua Ty.'¹³

Mundja e botës përfshin mbajtjen e premtimeve tona ndaj Perëndisë – besëlidhjet tona të pagëzimit dhe të tempullit dhe betimin tonë për besnikëri ndaj shokut/qes tonë/sonë të përjetshëm/me. Mundja e botës na çon përulësisht te tryeza e sakramentit çdo javë, duke kërkuar falje dhe duke premtuar që "ta kujtoj[m]ë atë e të zbatoj[m]ë urdhërimet [e tij]", që ne "të mund të ke[m]i gjithmonë Shpirtin e tij me [vete]"¹⁴.

Dashuria jonë për ditën e Shabatit nuk mbaron kur mbyllem prapa nesh

dyert e kishës, por përkundrazi hap dyert e një dite të mrekullueshme pushimi nga detyrat rutinë, duke studiuar, duke u lutur e duke i ndihmuar familjen dhe të tjerët që u duhet vëmendja jonë. Në vend të një psherëtime lehtësimi kur mbaron kisha dhe të një vrapimi si të marrë në kërkim të një televizori përpara fillimit të ndeshjes së futbollit, le të mbetet përqendrimi ynë te Shpëtimtari dhe te dita e Tij e shenjtë.

Bota tërhiqet vazhdimisht nga një rrëke zërash tërheqës e joshës.¹⁵

Mundja e botës është të besosh tek ai zë që paralajmëron, ngushëllon, ndriçon dhe sjell paqe “po jo si e jep bota”¹⁶.

Bujari

Mundja e botës do të thotë të drejtohem i jashtë vetes, duke kujtuar urdhërimin e dytë¹⁷: “Më i madhi prej jush le të jetë shërbëtori juaj”¹⁸. Lumturia për bashkëshortin/en tonë është më e rëndësishme se vetë kënaqësia jonë. Të ndihmuarit e fëmijëve tanë për ta dashur Perëndinë dhe për t’i zbatuar urdhërimet e Tij është përparësi kryesore. Ne i ndajmë me gatishmëri bekimet tona materiale nëpërmjet të dhjetës, ofertave të agjërimit dhe duke

u dhënë atyre në nevojë. Dhe ndërsa antenat tona shpirtërore janë të drejtuara nga qielli, Zoti na drejton tek ata që ne mund t’i ndihmojmë.

Bota e ndërton universin e saj rreth vetes, duke deklaruar me krenari: “Më shihni mua krahasuar me fqinjin tim! Shihni tek ajo që është e imja! Shihni sa i rëndësishëm jam!”

Bota inatoset lehtësisht, e humbet interesin, kërkon dhe do brohoritje nga turma, ndërsa mundja e botës sjell përlësi, ndjeshmëri, durim dhe dhembshuri për ata që janë të ndryshëm nga ty.

Siguri te Profetët

Mundja e botës përherë do të nënkuptojë që ne do të kemi disa bindje që përqeshen nga bota. Shpëtimtari tha:

“Nëse bota ju urren, ta dini se më ka urrer mua para jush.

Po të ishit nga bota, bota do të don- te të vetët.”¹⁹

Presidenti Rasëll M. Nelson tha këtë mëngjes: “Dishepujt e vërtetë të Jezu Krishtit janë të gatshëm të ngulmojnë, ta ngrenë zërin dhe të jenë të ndryshëm nga njerëzit e botës”²⁰.

Një dishepull i Krishtit nuk

alarmohet nëse një postim rreth besimit të saj nuk merr 1.000 pëlqime apo madje disa simbole miqësore.

Mundja e botës do të thotë të shqetësohemi më pak për lidhjet tona në internet dhe më shumë për lidhjen tonë qiellore me Perëndinë.

Zoti na jep siguri ndërsa ia vëmë veshin udhërrëfimit nga profetët dhe apostujt e Tij të gjallë.

Presidenti Tomas S. Monson ka thënë: “Bota mund të jetë . . . sfiduese. . . . [Ndërsa shkojmë në tempull], . . . ne do të jemi më shumë në gjendje të durojmë çdo sprovë dhe të kapërcejmë çdo tundim. . . . Ne do të përtërihem i dhe forcohem i.”²¹

Me tundime, shpërqendrim dhe shtrembërime [të së vërtetës] në rritje, bota tenton t’i zhysë besnikët në harmin e përvojave të pasura shpirtërore të së kaluarës së njeriut, duke i ripërkufizuar ato si mashtrime të marra.

Mundja e botës do të thotë të kujtojmë, madje edhe kur jemi të shkurajuar, kohët kur e kemi ndier dashurinë dhe dritën e Shpëtimtarit. Plaku Nill A. Mak-suell e shpjegoi një nga këto përvoja në këtë mënyrë: “Unë kam qenë i bekuar dhe e di se Perëndia e dinte që unë e dija se isha i bekuar”²². Edhe pse mund të ndihemi përkohësisht të harruar, ne nuk harrojmë.

Mundja e botës nuk do të thotë se jetojmë një jetë të izoluar, të mbrojtur nga padrejtësia dhe vështirësitë e vdekshmërisë. Përkundrazi, ajo hap një pamje më të gjerë të besimit, duke na tërhequr te Shpëtimtari dhe te premtimet e Tij.

Edhe pse përsosmëria nuk është e plotë në këtë jetë, mundja e botës e mban shpresën tonë ndezur se një ditë ne “do të qëndrojmë” para [Shëlbuesit tonë]; [dhe] do të shikojmë fytyrën e tij me gëzim”²³ dhe do të dëgjojmë zërin e Tij: “Ejani, të bekuar të Atit tim; merrni

në trashëgim mbretërinë që u bë gati për ju”²⁴.

Shembulli i Plakut Brus D. Porter

Më 28 dhjetor të vitit që shkoi, miku ynë i shtrenjtë dhe i dashur, Autoriteti i Përgjithshëm, Plaku Brus D. Porter, përfundoi vdekshmërinë e tij. Ai ishte 64 vjeç.

Unë e takova për herë të parë Brusin kur ishim studentë në Universitetin “Brigam Jang”. Ai ishte një nga më të mirët dhe më të shkëlqyerit në shkollë. Pasi mori nga Universiteti i Harvardit gradën e doktorit të shkencave për studime mbi çështje ruse, mendimi dhe shkrimet i dhanë Brusit një emër që mund ta kishin nxjerrë nga binarët, por pasuria dhe lëvdatat e botës nuk ia errësuan kurrë pamjen.²⁵ Besnikëria ishte ndaj Shpëtimtarit të tij, Jezu Krishtit; shoqes së tij të përjetshme, Suzanës; fëmijëve dhe nipërve e mbesave të tij.

Plaku dhe Motra Porter me familjen e tyre të re.

Çifti Porter gjatë shërbimit së bashku në Rusi.

Brusi u lind me një defekt në veshka. Ai kreu një operacion, por me kalimin e kohës veshkat e tij vazhduan të përkeqësohen.

Pak pas thirrjes së Brusit si Autoriteti i Përgjithshëm në vitin 1995, ne shërbyem së bashku me familjet tona në Frankfurt të Gjermanisë, ku puna e tij përqendrohej te Rusia dhe Europa Lindore.

Jeta për Plakun Porter ndryshoi rrënjësisht në vitin 1997 kur funksionimi i veshkave dhe shëndetit të tij filloi të bjerë. Familja Porter u kthye në Solt-Lejk-Siti.

Gjatë 22 viteve të tij të shërbimit tek Të Shtatëdhjetët, Brusi u shtrua shumë herë në spital, përfshirë 10 operacione. Në dy raste mjekët i thanë Suzanës se Brusi nuk do ta arrinte mëngjesin, por ai ia doli.

Për më shumë se 12 vjet të shërbimit të tij si Autoriteti i Përgjithshëm, Brusi ishte në dializë për pastrimin e gjakut. Gjatë asaj kohe ai e bënte dializën pesë herë në javë në mbrëmje për katër orë në çdo trajtim, që ai të mund të shërbente në thirrjen e tij gjatë ditës dhe të merrte detyra për konferencat gjatë fundjavave. Kur shëndeti i tij nuk u përmirësua pas disa bekimeve të priftërisë, Brusi u hutua, por ai dinte cilit t'i besonte.²⁶

Në vitin 2010, Brusi mori një veshkë nga biri i tij, Dejvidi. Këtë herë trupi i tij nuk e kundërshtoi transplantin. Ishte një mrekulli, duke i sjellë shëndet të përtërirë dhe që përfundimisht i lejonte

atij dhe Suzanës të riktheheshin në Rusinë e tyre të dashur, ku ai shërbente në Presidencën e Zonës.

Më 26 dhjetor të vitit të kaluar, pasi luftoi me infeksione të vazhdueshme në një spital në Solt-Lejk-Siti, ai u kërkoi mjekëve që të largoheshin nga dhoma. Brusi i tha Suzanës “se ai e dinte nëpërmjet Shpirtit se nuk kishte asgjë që mund të bënin mjekët për t'i shpëtuar jetën. Ai e dinte . . . se Ati Qiellor do ta merrte në shtëpi. Ai ishte mbushur me paqe.”²⁷

Më 28 dhjetor, Brusi u kthye në shtëpi te familja e tij. Disa orë më vonë, i rrethuar nga të dashurit e tij, ai u kthye paqësisht në shtëpinë e tij qiellore.

Vite më parë, Brus Porteri u shkroi këto fjalë fëmijëve të vet:

“Dëshmia që kam për realitetin dhe dashurinë e Jezu Krishtit, ka qenë busulla e jetës sime. . . . Ajo [është] një dëshmi e pastër, e zjarrtë e Shpirtit që ai jeton, që ai është Shëlbuesi dhe Miku im sa herë që nevojitet.”²⁸

“Sfida jonë . . . është të arrijmë ta njohim [Shpëtimtarin] . . . dhe, nëpërmjet besimit tek Ai, t'i kapërcejmë sprovat dhe tundimet e kësaj bote.”²⁹

“Le të jemi besnikë dhe të vërtetë, duke mirëbesuar tek Ai.”³⁰

Brus Dagllas Porteri e munda botën.

U përpjekshim secili pak më shumë në përpjekjet tona për ta mundur botën, duke mos i justifikuar shkeljet serioze dhe prapë duke qenë të duruar me rrëshqitjet e vogla, duke e rritur të etur shpejtësinë tonë dhe duke i ndihmuar

bujarisht të tjerët! Ndërsa mirëbesoni më plotësisht te Shpëtimtari, ju premtoj bekime paqeje më të madhe në këtë jetë dhe siguri më të madhe në vendmbërritjen tuaj të përhjetshme, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), f. 1–2.
2. Zbulesa 3:5.
3. Doktrina e Besëlidhje 76:64.
4. Shih Zbulesa 2, kreu i kapitullit.
5. Zbulesa 3:12.
6. 1 Gjon 4:19.
7. Gjoni 16:33.
8. Doktrina e Besëlidhje 64:2.
9. "I'm Trying to Be like Jesus", *Children's Songbook*, f. 78.
10. Alma 5:13.
11. Isaia 1:18.
12. Marku 12:30.
13. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1960), f. 153.
14. Doktrina e Besëlidhje 20:77.
15. Shih James E. Faust, "The Voice of the Spirit" (Mbrëmje rreth vatrës në Universitetin "Brigham Young", 5 shtator 1993), speeches.byu.edu.
16. Gjoni 14:27.
17. Shih Marku 12:31.
18. Mateu 23:11.
19. Gjoni 15:18–19.
20. Rasëll M. Nelson, "Marrja e Fuqisë së Jezu Krishtit në Jetën Tonë", *Liahona*, maj 2017, f. 40.
21. Tomas S. Monson, "Tempulli i Shenjtë – Një Fener për Botën", *Liahona*, maj 2011, f. 93.
22. Bashkëbisedim vetjak me Plakun Nil A. Makuell lidhur me një histori të treguar në bisedën e tij në konferencën e prillit 2004, "Remember How Merciful the Lord Hath Been" (shih *Liahona*, maj 2004, f. 44–46).
23. Enosi 1:27.
24. Mateu 25:34.
25. Një shembull i aftësisë intelektuale të Plakut Porter është në librin e tij 400 faqesh *War and the Rise of the State*, shkruar 23 vite më parë. Ai është ende në dispozicion dhe qarkullon gjerësisht midis mendimtarëve politikë.
26. Korrespondencë vetjake nga Susan Porter, me datë 6 mars 2017.
27. Korrespondencë vetjake nga Susan Porter, me datë 6 mars 2017.
28. Bruce D. Porter, *The King of Kings* (2000), f. 14, 15.
29. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, f. 7.
30. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, f. 18.

Nga Plaku M. Rasëll Ballard,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Të Kthehemi dhe të Marrim

Të kthehemi në prani të Perëndisë dhe të marrim bekimet e përhjetshme që vijnë nga bërja dhe mbajtja e besëlidhjeve, janë synimet më të rëndësishme që mund të vendosim.

Vëllezër dhe motra të miat, është detyra ime tani që t'ju flas juve, dhe detyra juaj është që të dëgjoni. Synimi im është që ta mbaroj detyrën time përpara se ju ta mbaroni tuajën. Do të bëj më të mirën që mundem.

Përgjatë viteve, kam vërejtur se ata që arrijnë më shumë në këtë botë, janë ata që kanë një përfytyrim për jetën e tyre, me synime për t'i mbajtur të përqendruar në përfytyrimin e tyre dhe plane taktike për mënyrën se si t'i

arrijnë ato. Ta dish se ku je duke shkuar dhe mënyrën se si pret të mbërrish atje mund t'i japë kuptim, qëllim dhe përmbushje jetës.

Disa kanë vështirësi që ta bëjnë dallimin midis një synimi dhe një plani, derisa mësojnë se një synim është një vendmbërritje apo një *përfundim*, ndërkohë që një plan është rruga me anë të së cilës ti mbërrin atje. Për shembull, ne mund të kemi një synim që të shkojmë me makinë në një vendndodhje të caktuar, të panjohur dhe,

ashtu si disa nga ju motra të dashura e dini, ne burrat shpesh mendojmë se e dimë se si të mbërrijmë atje – që shpesh rezulton në thënien tonë: “E di, duhet të jetë diku këtu pranë”. Bashkëshortja ime duhet të jetë duke buzëqeshur. Synimi ishte i qartë, por nuk pati një plan të mirë me qëllim që të arrinim në vendmbërritje.

Të vendosësh synime, në thelb, do të thotë të fillosh duke pasur fundin në mendje. Dhe planifikim do të thotë të hartosh një mënyrë që të mbërrish në atë fund. Një çelës drejt lumturisë qëndron në të kuptuarin se cilat vendmbërritje kanë me të vërtetë rëndësi – dhe më pas ta shpenzojmë kohën, përpjekjen dhe vëmendjen tonë për gjërat që përbëjnë një udhë të sigurt për të mbërritur atje.

Perëndia, Ati ynë Qiellor, na ka dhënë në shembullin e përkryer të vendosjes së synimeve dhe të planifikimit. Synimi i Tij është që të “bëj[ë] të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut”¹ dhe mënyra e Tij për ta realizuar atë është plani i shpëtimit.

Plani i Atit tonë të dashur Qiellor përfshin që të na japë një vdekshmëri fizike që na rrit, na tendos, na mëson, nëpërmjet së cilës ne mund të bëhemi më shumë si Ai. Veshja e shpirtrave tanë të përjetshëm me trupa fizikë, të jetuarit sipas mësimave dhe urdhërimeve të Birit të Tij, Zotit Jezu Krisht, dhe formimi i familjeve të përjetshme na lejon që, nëpërmjet Shlyerjes së Shpëtimtarit, ta përmbushim synimin e Perëndisë për pavdekësi dhe jetë të përjetshme për fëmijët e Tij me Të në mbretërinë e Tij çelësiale.

Vendosja në mënyrë të mençur e synimeve përfshin të kuptuarin se synimet afatshkurtra janë të efektshme vetëm nëse ato na çojnë drejt synimeve më afatgjata të kuptuara qartë. Unë besoj se një çelës i rëndësishëm drejt

lumturisë është që të mësojmë se si t'i vendosim synimet tona dhe të krijojmë vetë planet tona brenda kornizës së planit të përjetshëm të Atit tonë Qiellor. Nëse përqendrohemi te kjo udhë e përjetshme, ne do të kualifikohemi në mënyrë të pashmangshme për t'u kthyer në prani të Tij.

Është gjë e mirë të kemi synime dhe plane për karrierën tonë, për shkollimin tonë, madje edhe për lojën tonë të golfit. Është gjithashtu e rëndësishme të kemi synime për martesat tona, familjet tona dhe këshillat e thirrjet tona në Kishë; kjo është veçanërisht e vërtetë për misionarët. Por synimet tona më të mëdha dhe me më shumë përparësi duhet të përshtaten me planin e përjetshëm të Atit Qiellor. Jezusi tha: “Kërkoni së pari mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e tij dhe të gjitha këto gjëra do t'ju shtohen”².

Specialistët për vendosjen e synimeve na thonë se, sa më i thjeshtë dhe i drejtpërdrejtë të jetë një synim, aq më shumë fuqi do të ketë ai. Kur ne mund ta thjeshtojmë një synim në një imazh të qartë apo në një ose dy fjalë të fuqishme dhe simbolike, ai synim mund të bëhet më pas pjesë e jona dhe të udhëheqë praktikisht çdo gjë që ne e mendojmë dhe bëjmë. Besoj se ka

dy fjalë që, në këtë kontekst, simbolizojnë synimet e Perëndisë për ne dhe synimet tona më të rëndësishme për veten tonë. Fjalët janë të *kthehemi* dhe të *marrim*.

Të *kthehemi* në prani të Tij dhe të *marrim* bekimet e përjetshme që vijnë nga bërja dhe mbajtja e besëlidhjeve, janë synimet më të rëndësishme që mund të vendosim.

Ne *kthehemi* dhe *marrim* duke pasur “besim të patundur në [Zotin Jezu Krisht], duke u mbështetur tërësisht në meritat e Tij, duke shkuar “përpara me një vendosmëri në Krisht, duke pasur një ndriçim të përkryer të shpresës dhe një dashuri për Perëndinë dhe për të gjithë njerëzit . . . , duke u ushqyer me bollëk mbi fjalën e Krishtit dhe [duke] dur[uar] deri në fund”³.

Luciferi nuk e pranoi planin e Atit tonë që na lejonte të *ktheheshim* në prani të Tij dhe të *merrnim* bekimet e Tij. Në fakt, Luciferi ngriti krye dhe u orvat që ta ndryshonte plotësisht planin e Atit tonë, duke dashur që ta merrte vetë lavdinë, nderin dhe fuqinë e Perëndisë. Si rrjedhojë, ai me puthadorët e tij u dëbuan nga prania e Perëndisë dhe [ai] “u bë Satani, po, madje djalli, ati i gjithë gënjeshtreve, për të mashtruar e verbuar njerëzit dhe për t'i çuar ata

në robërinë e vullnetit të tij, madje të gjithë ata që nuk do t'i bindeshin zërit [të Zotit]"⁴.

Për shkak të zgjedhjeve të tij paratokësore, Satani as nuk mund të *kthehet* e as nuk mund të *marrë*. E vetmja gjë që i ka mbetur, është ta kundërshtojë planin e Atit duke përdorur çdo joshje dhe tundim të mundshëm për të na mposhtur dhe për të na bërë të mjeruar siç është vetë ai.⁵ Plani i Satanit për të realizuar synimin e tij djallëzor gjen zbatim për çdo individ, brez, kulturë dhe shoqëri. Ai përdor zëra të lartë – zëra që përpiqen ta mbytin zërin e ulët dhe të qetë të Shpirtit të Shenjtë, i cili mund të na tregojë "të gjitha gjërat" që duhet të bëjmë për t'u *kthyer* e për të *marrë*.⁶

Këto zëra u përkasin atyre që e shpërfillin të vërtetën e ungjillit dhe e përdorin internetin, median shoqërore dhe të shtypur, radion, televizionin e filmat për t'i paraqitur në një mënyrë joshëse pamoralshmërinë, dhunën, gjuhën e pahijshme, ndyrësinë dhe

fëlliqësinë, në një mënyrë që na shpërqendron nga synimet tona dhe planet që kemi për përjetësinë.

Këto zëra mund të përfshijnë edhe individë që kanë qëllime të mira, të cilët janë verbuar nga filozofitë laike të burrave e grave dhe që kërkojnë ta shkatërrojnë besimin e ta devijojnë përqendrimin e përjetshëm të atyre që janë thjesht duke u përpjekur të *kthehen* në praninë e Perëndisë e të *marrin* "gjithçka që Ati [ynë] ka"⁷.

Kam zbuluar se, që të qëndroj i përqendruar në *kthimin* dhe *marrjen* e bekimeve të premtuara, unë duhet të gjej kohë rregullisht që ta pyes veten time: "Si po ia kalon?"

Është si të kesh një intervistë personale, vetjake me veten tënde. Dhe nëse kjo tingëllon e pazakontë, mendoni këtë: Kush në këtë botë ju njeh më mirë sesa e njihni ju veten tuaj? Ju i dini mendimet tuaja, veprimet tuaja vetjake, dëshirat tuaja dhe ëndrrat, synimet e planet tuaja. Dhe ju e dini më mirë se çdokush tjetër mënyrën se

si po përparoni gjatë rrugës së *kthimit* dhe të *marrjes*.

Si një udhërrëfyes për mua gjatë kësaj interviste vetjake, personale, më pëlqen të lexoj e të përsiat mbi fjalët vetëshqyrtuese që gjenden te kapitulli i pestë i Almës, ku Alma pyet: "A keni lindur shpirtërisht nëpërmjet Perëndisë? A keni marrë shëmbëlltyrën e tij në pamjen tuaj? A e keni provuar këtë ndryshim të madh në zemrat tuaja?"⁸ Pyetjet e Almës janë një kujtues i asaj që duhet të përfshijnë synimet dhe planet tona me qëllim që të *kthehemi* e të *marrim*.

Mbajeni mend ftesën e Shpëtimtarit: "Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t'ju jap çlodhje.

Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përlulur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj."⁹

Ndërsa e shtojmë besimin tonë në fuqinë e Zotit Jezu Krisht për t'u dhënë prehje shpirtave tanë duke na i falur mëkatet, duke shëlbuar marrëdhënie të papërsosura, duke na shëruar plagë shpirtërore që i zënë frymën rritjes, dhe duke na forcuar e mundësuar që të zhvillojmë cilësitë e Krishtit, ne do ta vlerësojmë më thellësisht gjerësinë e Shlyerjes së Zotit Jezu Krisht.¹⁰

Gjatë javëve të ardhshme, gjeni kohë t'i rishikoni synimet e jetës suaj e planet tuaja dhe sigurohuni që ato të përputhen me planin madhështor të Atit tonë Qiellor për lumturinë tonë. Nëse keni nevojë të pendoheni e të ndryshoni, atëherë merreni parasysh ta bëni këtë gjë tani. Gjeni kohë të mendoni plot lutje se çfarë përshtatjesh duhen bërë, për t'ju ndihmuar që ta mbani "syrin drejtuar vetëm te lavdia e Perëndisë"¹¹.

Ne duhet ta mbajmë doktrinën dhe ungjillin e Jezu Krishtit në qendër të synimeve dhe planeve tona. Pa Të,

asnjë synim i përjetshëm nuk është i mundur dhe planet tona për t'i arritur synimet tona të përjetshme me siguri do të dështojnë.

Një ndihmë shtesë është “Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve”¹², e cila iu paraqit Kishës më 1 janar 2000. Vëreni një kopje atje ku mund ta shihni dhe gjeni kohë ta rishikoni secilën prej thënieve që gjenden në këtë dëshmi të frymëzuar për Krishtin nga dëshmitarët e Tij të veçantë që e firmosën atë.

Do t’ju nxitja ta studioni atë së bashku me dokumentin “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”. Ne flasim shpesh rreth proklamates së familjes por, ju lutem, mbajeni mend ta lexoni atë në dritën e fuqisë shpëtuese të Krishtit të gjallë. Pa Krishtin e gjallë, pritshmëritë tona më të mëdha do të jenë të papërbushura. Ashtu siç thotë proklamata e familjes: “Plani hyjnor i lumturisë bën të mundur që marrëdhëniet familjare të vazhdojnë përtej varrit. Ordinancat dhe besëlidhjet e shenjta që janë në dispozicion në tempujt e shenjtë, bëjnë të mundur që individët të kthehen në praninë e Perëndisë dhe që familjet të bashkohen përjetësisht.”¹³

Kjo mund të ndodhë vetëm sepse Krishti i gjallë është Shpëtimtari shlyes dhe Shëlbuesi i botës.

Në këtë pikëpamje, ju mund të merrni gjithashtu parasysh që të kërkonin në shkrimet e shenjta, për ta zgjeruar kuptueshmërinë tuaj mbi të vërtetën të veçanta që gjenden te dokumenti “Krishti i Gjallë”.

Ta lexosh plot lutje dokumentin “Krishti i Gjallë” është si të lexosh dëshmitë e Mateut, Markut, Llukës, Gjonit dhe të profetëve të Librit të Mormonit. Kjo do ta shtojë besimin tuaj te Shpëtimtari dhe do t’ju ndihmojë të qëndroni të përqendruar tek Ai, ndërkohë që ndiqni planet tuaja për të arritur synimet tuaj të përjetshme.

Pavarësisht gabimeve, mangësive, largimeve nga udha dhe mëkateve tona, Shlyerja e Jezu Krishtit na lejon të pendohemi, duke qenë të përgatitur që të *kthehemi* e të *marrim* bekimet e pashoqe që ka premtuar Perëndia – të jetojmë përgjithmonë me Atin dhe Birin në shkallën më të lartë të mbretërisë celestiale¹⁴.

Tani, siç të gjithë ju e dini, askush nuk do t’i shpëtojë vdekjes; prandaj, synimi dhe plani ynë afatgjatë duhet të jetë që, kur të *kthehemi* tek Ati ynë Qiellor, ne do të *marrim* gjithçka që Ai ka planifikuar për secilin prej nesh.¹⁵

Dëshmoj se nuk ka synim më të madh në vdekshmëri sesa të jetojmë përjetësisht me Prindërit tanë Qiellorë dhe Shpëtimtarin tonë të dashur, Zotin Jezu Krisht. Por ky është më shumë sesa thjesht synimi *ynë* – është synimi i *Tyre* gjithashtu. Ata kanë një dashuri të përsosur për ne, më të fuqishme madje sesa ne mund të fillojmë ta kuptojmë. Ata janë tërësisht, plotësisht, përjetësisht në përputhje me ne. Ne jemi vepra e *Tyre*. Lavdia jonë është lavdia e *Tyre*. Më shumë se çdo gjë tjetër, Ata duan që ne të shkojmë në shtëpi – të *kthehemi* e të *marrim* lumturi të përjetshme në prani të *Tyre*.

Vëllezër dhe motra të mia të dashura, pas një jave, ne do të festojmë të dielën e Palmave – duke përkujtuar

hyrjen ngadhënjimtare të Krishtit në Jerusalem. Pas dy javësh do të festojmë të dielën e Pashkës – duke përkujtuar ngadhënjimin e Shpëtimtarit mbi vdekjen.

Ndërsa e përqendrojmë vëmendjen tonë te Shpëtimtari gjatë këtyre dy të dielave të veçanta, le ta kujtojmë Atë dhe le ta përtërijmë zotimin tonë të përjetshëm për t’i zbatuar urdhërimet e Tij. Le të shohim thellë në vetë jetën tonë, duke i vendosur vetë synimet tona dhe duke i përqendruar planet tona që të përputhen me planin e Perëndisë, në një mënyrë që do të na çojë përfundimisht drejt privilegjit tonë të çmuar që të *kthehemi* e të *marrim* – që është lutja ime e përlulur në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Moisiu 1:39.
2. 3 Nefi 13:33.
3. 2 Nefi 31:19–20.
4. Moisiu 4:4.
5. Shih 2 Nefi 2:18.
6. Shih 2 Nefi 32:5.
7. Doktrina e Besëlidhje 84:38.
8. Alma 5:14.
9. Mateu 11:28–29.
10. Shih “Becoming Like God”, Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Doktrina e Besëlidhje 4:5.
12. Shih “Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve”, *Liahona*, prill 2000, f. 2–3.
13. “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”, *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
14. Shih Doktrina e Besëlidhje 62; 70.
15. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:38.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Mirësia, Dashuria Hyjnore dhe Dashuria

Le ta shqyrtojmë jetën tonë dhe të vendosim ta ndjekim shembullin e Shpëtimtarit duke qenë të mirë, të dashur dhe me dashuri hyjnore.

Vëllezërit e mi të dashur, jam i nderuar nga privilegji për t'ju drejtuar në këtë mbledhje mbarëbotërore mbajtësish besnikë të priftërisë së Perëndisë. Këtë mbrëmje unë i referohem një teme për të cilën kam folur edhe më parë.

Profeti Mormoni përvijoi një nga karakteristikat kyçe të Shpëtimtarit e cila duhet imituar nga dishepujt e Tij. Tha ai:

“Dhe në qoftë se një njeri është i bindur dhe i përlur në zemër dhe

pohon me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë se Jezusi është Krishti, ai duhet të ketë dashuri hyjnore; pasi në qoftë se nuk ka dashuri hyjnore, ai s'është asgjë; prandaj është e nevojshme që të ketë dashuri hyjnore.

Dhe dashuria hyjnore është e duruar dhe është e mirë dhe nuk ka smirë, dhe nuk krekoset, nuk kërkon të mirën e vet, nuk nxitet lehtë në zemërim. . . .

Prandaj, vëllezër të mi të dashur, në qoftë se nuk keni dashuri hyjnore, ju

s'jeni asgjë, pasi dashuria hyjnore nuk dështon kurrë. Prandaj, kapuni pas dashurisë hyjnore që është më e madhja e të gjithave, pasi të gjitha gjërat duhet të dështojnë –

Por, dashuria hyjnore është dashuria e pastër e Krishtit dhe nuk ka mbarim; dhe kushdo që gjendet i zotëruar prej saj në ditën e fundit, do të jetë mirë me të”¹.

Vëllezër, ne nuk e nderojmë priftërinë e Perëndisë nëse nuk jemi të mirë me të tjerët.

Miku im i dashur dhe bashkëpunëtori im Plaku Jozef B. Uirthlin ishte me të vërtetë një burrë i dashur. Tha ai:

“Mirësia është thelbi i jetës çelësiale.

Mirësia është mënyra se si një njeri që ngjason me Krishtin i trajton të tjerët. Mirësia duhet të jetë thelbi i të gjitha fjalëve dhe veprimeve tona në punë, në shkollë, në Kishë dhe veçanërisht në shtëpitë tona.

“Jezusi, Shpëtimtari ynë, ishte mishërimi i shpirtmirësisë dhe dhembshurisë.”²

Shkrimet e shenjta na mësojnë se ushtrimi me drejtësi i priftërisë, varet nga të jetuarit e parimeve të mirësisë,

Nga Plaku Dejvid A. Bednar,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

dashurisë hyjnore dhe dashurisë nga ana jonë. Te Doktrina e Besëlidhje ne lexojmë:

“Asnjë fuqi apo ndikim nuk mund ose nuk duhet të mbahet me anë të priftërisë, veçse nëpërmjet bindjes, . . . nëpërmjet mirësjelljes e zemërbutësisë dhe nëpërmjet dashurisë së pashtirur;

Nëpërmjet mirësisë dhe diturisë së pastër, të cilat do ta zgjerojnë shumë shpirtin, pa hipokrizi dhe pa mashtrim”³.

Vëllezër, le ta shqyrtojmë jetën tonë dhe të vendosim ta ndjekim shembullin e Shpëtimtarit duke qenë të mirë, të dashur dhe me dashuri hyjnore. Ndërsa e bëjmë këtë, ne do të jemi në një pozicion më të mirë për t'i thirrur fuqitë e qiellit për veten tonë, për familjet tona dhe për bashkudhëtarët tanë në këtë rrugëtim ndonjëherë të vështirë drejt shtëpisë tonë qiellore. Unë lutem për këtë në emrin e Jezu Krishtit Zotit, amen. ■

SHËNIME

1. Gjoni 7:44-47.
2. Joseph B. Wirthlin, “The Virtue of Kindness,” *Liahona*, maj 2005, 26.
3. Doktrina e Besëlidhje 121:41-42.

Thirrur për Veprën

Një caktim për të punuar në një vend të posaçëm është thelbësor dhe i rëndësishëm por dytësor ndaj thirrjes për veprën.

Presidenti Monson, ne jemi të ngazëllyer që e dëgjojmë zërin tënd dhe që marrim udhëzimet e tua. Ne të duam, të mbështetim dhe lutemi përherë për ty.

Unë lutem për ndihmën e Frymës së Shenjtë teksa i shqyrtojmë bashkërisht parimet që lidhen me veprën e madhe të predikimit të ungjillit te çdo komb, fis, gjuhë dhe popull.¹

Thirrur për të Shërbyer dhe Caktuar për të Punuar

Çdo vit dhjetëra mijëra të rinj dhe të reja dhe shumë çifte në moshë, e

presin me padurim marrjen e një letre të veçantë nga Solt-Lejk-Siti. Përmbajtja e letres ndikon përgjithmonë te personi të cilit i drejtohet, si edhe te pjesëtarët e familjes dhe te një numër i madh njerëzish të tjerë. Me të mbërritur, zarfi mund të hapet me kujdes dhe me durim ose rrëmbyeshëm me emocion dhe nxitim të madh. Leximi i kësaj letre të veçantë është një përvojë që nuk duhet harruar kurrë.

Letra firmoset nga Presidenti i Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme dhe dy fjalitë e para thonë sa vijon: “Me anë të kësaj letre jeni thirrur të shërbeni si një misionar/e i/e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Ju jeni caktuar të punoni në Misionin e _____.”

Ju lutem vini re se fjalia e parë është një thirrje për të shërbyer si një misionar kohëplotë në Kishën e rivendosur të Zotit. Fjalia e dytë tregon një caktim për të punuar në një vend dhe në një mision të posaçëm. Dallimi i rëndësishëm i shprehur në këto dy fjali është thelbësor që të kuptohet nga të gjithë ne.

Në kulturën e Kishës, ne shpesh themi se jemi thirrur për të shërbyer në vende si Argentina, Polonia, Korea ose Shtetet e Bashkuara. Por një misionar/e nuk thirret për një vend, përkundrazi, ai ose ajo thirret

për të shërbyer. Ashtu siç Zoti shpalli nëpërmjet Profetit Jozef Smith në vitin 1829: “Nëse keni dëshirë t’i shërbeni Perëndisë, ju thirrreni për veprën”².

Çdo thirrje dhe caktim në mision, ose një ricaktim i mëvonshëm, është rezultati i zbulësës nëpërmjet shërbëtorëve të Zotit. Një thirrje për veprën vjen nga Perëndia nëpërmjet Presidentit të Kishës. Caktimi në një prej më shumë se 400 misionëve që aktualisht po funksionojnë anembanë botës, vjen nga Perëndia nëpërmjet një anëtari të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, që vepron me autorizimin e profetit të gjallë të Zotit. Dhuratat shpirtërore të profecisë dhe zbulësës i shoqërojnë të gjitha thirrjet dhe caktimet në mision.

Seksioni 80 i Doktrinës e Besëlidhjeve është një anal i thirrjes për mision të Stephen Burnett-it, bërë nga Profeti Jozef Smith në vitin 1832. Studimi i kësaj thirrjeje të vëllait Burnett mund të na ndihmojë 1) ta kuptojmë më qartë dallimin ndërmjet të qenit “të thirrur për veprën” si një misionar dhe të qenit “të caktuar për të punuar” në një vend të posaçëm dhe 2) ta vlerësojmë më plotësisht përgjegjësinë tonë vetjake e të caktuar hyjnisht për ta predikuar ungjillin.

Vargu i 1-rë i këtij seksioni është një thirrje për të shërbyer: “Në të vërtetë, kështu thotë Zoti për ty, shërbëtori im Stephen Burnett: Shko ti, shko ti në botë dhe i prediko ungjillin çdo krijese që vjen nën tingullin e zërit tënd.”³

Është interesante që vargu i 2-të i bën të ditur vëllait Burnett rreth shokut misionar që iu caktua: “Dhe ngaqë dëshiron një shok, unë do të të jap shërbëtorin tim Eden Smith”⁴.

Vargu i 3-të tregon se ku duhet të punojnë këta dy misionarë: “Prandaj shkoni dhe predikoni ungjillin tim, qoftë në veri apo në jug, në lindje apo në perëndim, nuk ka rëndësi, sepse ju nuk mund të shkoni në udhë të gabuar”⁵.

Unë nuk besoj se fraza “nuk ka rëndësi”, siç përdoret nga Zoti në këtë shkrim të shenjtë, sugjeron se Atij nuk i intereson se ku punojnë shërbëtorët e Tij. Në fakt, Atij i intereson së tepërmi. Por për shkak se puna e predikimit të ungjillit është vepra e Zotit, Ai i frymëzon, i udhërrëfen dhe i drejton shërbëtorët e Tij të autorizuar. Kur misionarët përpiqen fort të jenë mjete gjithnjë e më të denja e të dobishme në duart e Tij dhe të bëjnë më të mirën për t’i përmbushur besnikërisht detyrat e tyre, atëherë me ndihmën e Tij ata “nuk mund të shkojnë] në udhë të gabuar” – kudo që shërbejnë. Ndoshta një nga mësimet që Shpëtimtari po na mëson në këtë zbulësë, është se një caktim për të punuar në një vend të posaçëm është thelbësor dhe i rëndësishëm, por dytësor krahasuar ndaj thirrjes për veprën.

Vargu tjetër thekson kriteret e rëndësishme për të gjithë misionarët: “Si rrjedhim, shpallni gjërat që keni *dëgjuar* e i *besoni* vërtet dhe *e dini se janë të vërteta*”⁶.

Vargu i fundit i kujton vëllait Burnett dhe të gjithëve ne se nga vjen me të vërtetë një thirrje për të shërbyer: “Vini re, ky është vullneti i atij që ju

ka thirrur, Shëlbuesit tuaj, madje Jezu Krishtit. Amen.”⁷

Kapërcimi i Keqkuptimeve

Disa prej jush mund të jenë duke e pyetur veten për arsyen se përse kam zgjedhur ta diskutoj në një sesion të priftërisë të konferencës së përgjithshme këtë dallim në dukje të qartë ndërmjet të qenit i thirrur për veprën dhe të qenit i caktuar për të punuar. Përgjigjja ime për këtë pyetje është krejt e drejtpërdrejtë: përvoja ime më ka mësuar se këto parime nuk kuptohen mirë nga shumë anëtarë të Kishës.

Arsyeja e vetme më e madhe për trajtimin e kësaj çështjeje është ajo që kam mësuar me kohën rreth merakut, shqetësimit e madje fajit të ndier nga shumë misionarë, të cilët për arsye të ndryshme u ricaktuan për të punuar në një zonë tjetër gjatë kohës së tyre të shërbimit. Ricaktime të tilla nganjëherë janë të nevojshme për shkak të ngjarjeve dhe rrethanave të tilla si aksidente e dëmtime fizike, vonesa dhe pengesa në marrjen e vizës, paqëndrueshmëri politike, krijimi dhe grupimi i misionëve të reja ose për shkak të nevojave që dalin e ndryshojnë vazhdimisht anembanë botës në punën e predikimit të ungjillit.⁸

Kur një misionar ricaktohet për të punuar në një zonë tjetër, procesi është saktësisht i njëjtë sikurse për caktimin fillestar. Anëtarët e Kuorumit të Të Dymbëdhjetëve kërkojnë frymëzim dhe udhërrëfim për kryerjen e të gjitha ricaktimeve të tilla.

Kohët e fundit fola me një burrë besnik, i cili ndau me mua ndjenjat më të thella të zemrës së tij. Në një mbledhje, unë sapo kisha shpjeguar ndryshimin ndërmjet të qenit i thirrur për veprën dhe të qenit i caktuar për të punuar. Ky vëlla i mirë ma shtrengoi dorën dhe me lot në sy më tha: “Gjërat që më ndihmove të mësoja sot kanë

hequr një barrë nga shpatullat e mia që e kam mbajtur për më shumë se 30 vjet. Kur isha misionar i ri, u caktova fillimisht për të punuar në një zonë në Amerikën e Jugut. Por nuk munda ta merri vizën, kështu që caktimi im u ndryshua për në Shtetet e Bashkuara. Gjithë këto vite kam pyetur veten se përse nuk munda të shërbeja në vendin në të cilin isha thirrur. Tani e di se isha thirrur për veprën dhe jo për një vend. Unë nuk mund të ta tregoj se sa shumë më ka ndihmuar kjo kuptueshmëri.”

M'u dhimbs ky burrë i mirë. Kur i kam dhënë mësim këto parime bazë kudo nëpër botë, individë të shumtë më kanë shprehur privatisht të njëjtën ndjesi si burri që sapo përshkrova. Po e trajtoj këtë temë sot sepse as edhe një anëtar i vetëm i kësaj Kishë nuk duhet të mbajë një barrë të panevojshme keq-kuptimi, pasigurie, ankthi apo faji rreth një caktimi për të punuar.

“Prandaj shkoni dhe predikoni ungjillin tim, qoftë në veri apo në jug, në lindje apo në perëndim, nuk ka

rëndësi, sepse ju nuk mund të shkoni në udhë të gabuar.”⁹ Kur t'i përsiatni fjalët e këtij shkrimi të shenjtë dhe ta hapni zemrën, unë shpresoj dhe lutem që do ta ftoni Frymën e Shenjtë për ta përçuar thellë në shpirtin tuaj kuptueshmërinë, shërimin dhe ripërtëritjen për të cilën keni nevojë.

Një arsye tjetër për të cilën kam ndër nxitjen që të diskutoj për këtë temë, është përvoja ime vetjake në caktimin e misionarëve përgjatë shumë viteve. Për Të Dymbëdhjetët, asgjë nuk e pohon realitetin e zbulesës së vazhdueshme të ditëve të mëvonshme më fuqishëm sesa kërkimi për ta dalluar vullnetin e Zotit teksa përmbushim përgjegjësinë tonë për të caktuar misionarë që të punojnë në zonat e tyre përkatëse. Unë dëshmoj se Shpëtimtari na njeh dhe kujtohet për secilin prej nesh një nga një dhe emër për emër.

Përgatitja ndaj Thirrjes për Veprën

Tani dua të diskutoj shkurtimisht për një aspekt bazë, por që

anashkalohet shpesh rreth përgatitjes për një thirrje për veprën.

Tri fjalë të ndërlidhura përcaktojnë një model përgatitjeje dhe përparimi për bijtë e Perëndisë: *priftëria, tempulli, misioni*. Nganjëherë në rolin tonë si prindër, miq dhe anëtarë të Kishës, ne përqendrohemi kaq gjerësisht mbi përgatitjen misionare për të rinjtë sa që mund t'i shpërfillim në një farë mase hapat e tjerë jetësorë përgjatë shtegut të besëlidhjeve që duhet të përmbushen përpara se të fillojë shërbimi misionar kohëplotë. Të punosh si një misionar me siguri është një nga elementet kyçe, por jo i vetmi, në procesin e krijimit të një themeli të fortë për rritje shpirtërore dhe shërbim gjatë gjithë jetës. Bekimet e priftërisë dhe të tempullit, të cilat të dyja i paraprijnë mundësisë për të punuar në një zonë të caktuar, janë gjithashtu të nevojshme për të na fuqizuar dhe forcuar shpirtërisht gjatë gjithë jetës sonë.

Të rinj, teksa i përmbushni detyrat tuaja në Priftërinë Aarone ose priftërinë

më të ulët dhe e nderoni atë, ju po përgatiteni që ta merrni e ta lartësoni betimin dhe besëlidhjen e Priftërisë Melkizedeke ose priftërisë më të lartë.¹⁰ Denjësia vetjake është kërkesa e vetme më e rëndësishme për ta marrë priftërinë më të lartë. Një shërbim priftërie vetëmohues për gjithë jetën shtrihet përpara jush. Përgatituni tani duke dhënë vazhdimisht shërbim kuptimplotë. Ju lutem, mësoni që të dëshironi të jeni të denjë dhe të qëndroni të tillë. Jini të denjë. Qëndroni të denjë.

Pas marrjes së Priftërisë Melkizedeke dhe thirrjes për të shërbyer, një i ri mund të armatohet me fuqi¹¹ nëpërmjet besëlidhjeve dhe ordinancave të tempullit të shenjtë. Vajtja në tempull dhe rrënjosja e shpirtit të tempullit brenda jush i paraprin shërbimit të efektshëm si një misionar kohëplotë. Denjësia vetjake është kërkesa e vetme më e rëndësishme për t'i marrë bekimet e tempullit për ju të rinj dhe për të gjithë anëtarët e Kishës. Teksa jetoni në përputhje me standardet e ungjillit, ju mund të hyni në shtëpinë e Zotit dhe të merrni pjesë në ordinancat e shenjtë përgjatë viteve tuaja të adoleshencës. Dashuria dhe kuptueshmëria juaj për ordinancat e tempullit do t'ju forcojnë e bekojnë gjatë gjithë jetës suaj. Ju lutem, mësoni që të dëshironi të jeni të denjë dhe të qëndroni të tillë. Jini të denjë. Qëndroni të denjë.

Shumë të rinj dhe të reja e mbajnë tashmë një rekomandim aktiv tempulli me përdorim të kufizuar. Si mbajtës të Priftërisë Aarone, ju po gjeni vetë emrat e familjes suaj dhe po kryeni pagëzime e konfirmime për pjesëtarët e familjes suaj në tempull. Mbajtja siç duhet e rekomandimit tuaj të tempullit tregon denjësinë tuaj dhe shërbimi ndaj të tjerëve në tempull është një pjesë e rëndësishme e përgatitjes për [marrjen] e Priftërisë Melkizedeke.

Të rinj, secili nga ju tani është një misionar. Të gjithë rreth jush, çdo ditë, janë miq dhe fqinj "të cilët mbahen larg nga e vërteta vetëm ngaqë nuk dinë se ku ta gjejnë atë"¹². Siç drejtoheni nga Shpirti, ju mund të jepni një mendim, një ftesë, një mesazh me celular ose Twitter që do t'ua paraqitë miqve tuaj të vërtetat e ungjillit të rivendosur. Ju nuk keni nevojë dhe nuk duhet të prisni thirrjen tuaj zyrtare për t'u përfshirë me zell në punën misionare.

Teksa bekimet e priftërisë, të tempullit dhe misionit sillen "në një krye të vetëm, në Krishtin"¹³ dhe ndërveprojnë fuqimisht në zemrën, mendjen dhe shpirtin e një misionari të ri, ai mund të kualifikohet për veprën.¹⁴ Aftësia e tij rritet për ta përmbushur përgjegjësinë që të përfaqësojë me autoritet Zotin Jezu Krisht. Kombini mi i fuqishëm shpirtëror i nderimit të priftërisë dhe i besëlidhjeve të tempullit, i marrjes së "fuq[is]ë së] perëndishmërisë"¹⁵ nëpërmjet ordinancave të priftërisë¹⁶, i shërbimit vetmohues dhe i predikimit të ungjillit të përjetshëm ndaj fëmijëve të Perëndisë, e aftësojnë një të ri që të bëhet i "vendosur dhe [i] paepur në besim"¹⁷ e me "rrenjë dhe . . . [i] ndërtuar në [Krishtin]"¹⁸.

Në shtëpitë tona dhe në Kishë, ne duhet t'i vëmë një theks të ekuilibruar të trija elementeve të modelit të Zotit

për përgatitjen dhe përparimin për bijtë besnikë të Perëndisë: *priftëria, tempulli, misioni*. Të trija kërkojnë nga ne që të dëshirojmë të jemi të denjë dhe të qëndrojmë të tillë. Jini të denjë. Qëndroni të denjë.

Premtimi dhe Dëshmia

Vëllezërit e mi të dashur, unë premtoj se dhurata shpirtërore e zbulës do ta shoqërojë thirrjen tuaj për veprën e predikimit të ungjillit dhe caktimin tuaj për të punuar në një zonë ose zonë të posaçme. Teksa përgatiteni tani me zell nëpërmjet shërbimit vetëmohues në priftëri dhe shërbimit në tempull, dëshmia juaj për realitetin e gjallë të Zotit do të forcohet. Dashuria për Të dhe punën e Tij do ta mbushë zemrën tuaj. Teksa mësoni që të dëshironi të jeni të denjë, ju do të bëheni një mjet i fuqishëm në duart e Zotit për të bekuar shumë njerëz dhe për t'iu shërbyer atyre.

Me gëzim, unë dëshmoj se Ati ynë Qiellor dhe Biri i Tij i Dashur, Jezu Krishti, jetojnë. Të qenit i përfshirë në shërbimin e Tyre është një nga bekimet më të mëdha që mund të marrim ndonjëherë. Unë dëshmoj kështu, në emrin e shenjtë të Zotit Jezu Krisht, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Doktrina e Besëlidhje 133:37.
2. Doktrina e Besëlidhje 4:3.
3. Doktrina e Besëlidhje 80:1.
4. Doktrina e Besëlidhje 80:2.
5. Doktrina e Besëlidhje 80:3.
6. Doktrina e Besëlidhje 80:4; theksimi i shtuar.
7. Doktrina e Besëlidhje 80:5.
8. Shih Doktrina e Besëlidhje 124:49.
9. Doktrina e Besëlidhje 80:3.
10. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:33–44.
11. Shih Doktrina e Besëlidhje 109:22.
12. Doktrina e Besëlidhje 123:12.
13. Efesianëve 1:10.
14. Shih Doktrina e Besëlidhje 4:5.
15. Doktrina e Besëlidhje 84:20.
16. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:19–21.
17. Helamani 15:8.
18. Kolosianëve 2:7.

Autoritetet e Përgjithshme dhe Drejtuesit e Përgjithshëm të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

PRESIDENCA E PARË

Henri B. Ajring
Këshilltar i Parë

Tomas S. Monson
President

Diter F. Uhtdorf
Këshilltar i Dytë

KUORUMI I DYMËDHJETË APOSTUJVE

Rasëll M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Rasëll Ballard

Robert D. Hejjs

Xhefri R. Holland

Dejvid A. Bednar

Kuentin L. Kuk

D. Tod Kristoferson

Nil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Geri E. Stivenson

Dejll G. Renland

PRESIDENCA E TË SHTATËDHJETËVE

L. Uthi Klejton

Donald L. Hallstrom

Rigard J. Meinis

Kreg C. Kristensen

Ulfes Soaresh

Lin G. Robins

Gerit W. Gong

AUTORITETET E PËRGJITHSHME TË SHTATËDHJETË

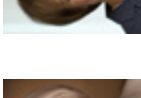
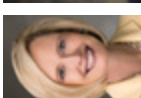
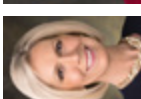
(sipas rendit alfabetik në anglisht)

PESHKOPATA KRYESUESE

		
Keshilltar i Pate	Peshkop i Kryesues	Keshilltar i Dytë

DREJTUESIT E PËRGJITHSHËM

															Keshilltar i Pate	President	Keshilltar i Dytë
SHKOLLA E SË DIELËS			TË REJAT			SHOQATA E NDIHMËS			FILLORIA			TË RINITE					

Nga Peshkopi Zherald Kosé,
Peshkopi Kryesues

Përgatiteni Udhën

Edhe pse vishen me misione dhe autoritete të ndryshme, Priftëria Aarone dhe Priftëria Melkizedeke janë ortakë të pandara në punën e shpëtimit.

Kur isha 30 vjeç, fillova të punoja për një korporatë që shiste me pakicë në Francë. Një ditë presidenti i firmës, një burrë i mirë i një besimi tjetër, më thirri në zyrën e tij. Pyetja e tij më befasoi: “Sapo mësova se je prift në kishën tënde. A është e vërtetë kjo?”

Iu përgjigja: “Po, ashtu është. Unë mbaj priftërinë.”

Ngaqë iu ngjall kureshtja dukshëm nga përgjigja ime, ai pyeti më tej: “A studiove në një seminar teologjik?”

“Natyrisht”, u përgjigja unë, “nga mosha 14 deri në 18 vjeç, dhe i studioja mësimet e seminarit pothuajse çdo ditë!” Ai gati sa nuk ra nga karrigia.

Për habinë time të madhe, disa javë më vonë, ai më thirri sërish në zyrën e tij për të më ofruar pozicionin e një drejtori përgjegjës në një prej firmave të korporatës. U çudita dhe shpreha shqetësimin tim se isha shumë i ri dhe i papërvojë për të mbajtur një përgjegjësi kaq të rëndësishme. Me një buzëqeshje dashamirëse, ai tha: “Kjo mund të jetë e vërtetë, por nuk ka rëndësi. I di parimet e tua dhe e di çfarë ke mësuar në kishën tënde. Kam nevojë për ty.”

Ai kishte të drejtë rreth asaj që kisha mësuar në Kishë. Vitet që pasuan ishin sfiduese, dhe nuk e di nëse do të kisha pasur ndopak sukses pa përvojën që

fitova nga shërbimi në Kishë, që nga koha kur isha një i ri.

Pata bekimin që u rrita në një degë të vogël. Për shkak se numri i anëtarëve të degës sonë ishte i pakët, të rinjve u bëhej thirrje të merrnin pjesë aktivisht në të gjitha aspektet e degës. Isha shumë i zënë dhe më pëlqente shumë ndjenja e të qenit i dobishëm. Të diela-ve, kryesoja në tryezën e sakramentit,

shërbeja në kuorumin tim të priftërisë dhe funksionoja në thirrje të tjera të ndryshme. Gjatë javës, shpesh i shoqëroja babanë tim dhe mbajtës të tjerë të priftërisë në moshë madhore ndërsa bënim mësimet e shtëpisë tek anëtarët, i ngushëllonim të sëmurët e të vuajturit dhe i ndihmonim njerëzit në nevojë. Askush nuk dukej se mendonte që isha shumë i ri për të shërbyer apo madje për të udhëhequr. Për mua, gjithçka dukej normale dhe e natyrshme.

Shërbimi që dhashë gjatë atyre viteve të adoleshencës më ndihmoi që të ndërtoja dëshminë time dhe ta hidhja spirancën e jetës sime në ungjill. Isha i rrethuar nga burra të mirë e të dhembshur, të cilët qenë zotuar ta përdornin priftërinë e tyre për të bekuar jetën e të tjerëve. Dëshiroja të isha si ata. Duke shërbyer me ta, shumë më tepër nga sa e kuptoja në atë kohë, mësova të jem një udhëheqës në Kishë dhe gjithashtu në botë.

Kemi shumë të rinj që po marrin pjesë ose po e dëgjojnë këtë mbledhje sonte, të cilët mbajnë Priftërinë Aarone. Teksa hedh vështrimin te ky publik, shoh shumë prej jush të ulur pranë burrave të pjekur, ndoshta etërit tuaj, gjyshërit tuaj, vëllezërit tuaj më të mëdhenj apo udhëheqësit tuaj të priftërisë – të gjithë mbajtës të Priftërisë Melkizedeke. Ata ju duan, dhe erdhën këtu sonte më së shumti, për të qenë me ju.

Kjo mbledhje brezash ofron një pamje të mrekullueshme të unitetit dhe vëllazërisë që ekziston midis dy priftërive të Perëndisë. Edhe pse vishen me misione dhe autoritete të ndryshme, Priftëria Aarone dhe Priftëria Melkizedeke janë ortakë të pandara në punën e shpëtimit. Ato shkojnë krah për krah dhe kanë nevojë të madhe për njëra-tjetrën.

Shembulli i përkryer i marrëdhënies së ngushtë që ekziston midis dy priftërive gjendet në bashkëveprimin midis Jezusit dhe Gjon Pagëzorit. A mund ta përfytyrojë një njeri Gjon Pagëzorin pa Jezusin? Si do të kishte qenë misioni i Shpëtimtarit pa punën përgatitore të kryer nga Gjoni?

Gjon Pagëzorit iu dha një nga misionet më hyjnore që ka ekzistuar ndonjëherë: “të përgatit[ste] udhën e Zotit”¹, ta pagëzonte Atë me ujë dhe të bënte gati një popull që ta pranonte Atë. Ky “njeri [i] drejtë dhe [i] shenjtë”², që ishte shuguruar në priftërinë më të ulët, ishte përsosur në vetëdijshëm, si për rëndësinë dhe kufijtë e misionit të tij, ashtu edhe për autoritetin e tij.

Njerëzit grumbulloheshin te Gjoni për ta dëgjuar atë dhe për t’u pagëzuar prej tij. Ai respektohej dhe nderohej

në të drejtën e vet si një njeri i Perëndisë. Por kur u shfaq Jezusi, Gjoni iu nënshtrua përlësisht Atij që ishte më i madh se ai vetë dhe shpalli: “Unë pagëzoj me ujë: por midis jush është një . . . që vjen pas meje e më paraprin, të cilit unë nuk jam i denjë t’ia zgjidh lidhësen e sandaleve”³.

Nga ana e Tij, Jezu Krishti, i Vetëmlinduri i Atit, i cili mbante priftërinë më të lartë, e pranoi përlësisht autoritetin e Gjoni. Për të, Shpëtimtari tha: “Ndër ata që janë lindur prej gruas, nuk ka dalë kurrë ndonjë më i madh se Gjon Pagëzori”⁴.

Thjesht mendoni se çfarë do të ndodhte në kuorimet tona të priftërisë nëse marrëdhëniet midis mbajtësve të dy priftërive do të frymëzoheshin sipas modelit të vendosur nga Jezusi dhe Gjon Pagëzori. Vëllezër të mi të rinj të Priftërisë Aarone, ashtu si Gjoni, roli juaj është “të përgatit[ni] udhën”⁵ për punën madhështore të Priftërisë Melkizedeke. Ju po e bëni këtë në shumë mënyra të ndryshme. Ju administroni ordinancat e pagëzimit dhe të sakramentit. Ju ndihmoni për ta përgatitur një popull për Zotin duke predikuar ungjillin, duke “vizit[uar] shtëpinë e çdo anëtar”⁶ dhe duke “vëzhg[uar] mbi kishën”⁷. Ju u jepni ndihmë të varfërve e nevojtarëve duke mbledhur ofertat e agjërimit, dhe merrni pjesë duke u përkujdesur për shtëpitë e mbledhjeve të Kishës dhe burime të tjera materiale. Roli juaj është i rëndësishëm, i nevojshëm dhe i shenjtë.

Vëllezërit e mi në moshë madhore, nëse jeni etër, peshkopë, këshilltarë të Të Rinjve apo thjesht mbajtës të Priftërisë Melkizedeke, ju mund ta ndiqni shembullin e Shpëtimtarit duke iu drejtuar vëllezërve tuaj që mbajnë priftërinë më të ulët dhe duke i ftuar ata që të punojnë me ju. Në të vërtetë, kjo ftesë vjen nga Vetë Zoti. Ai tha: “Si rrjedhim,

merrni me vete ata që shugurohen në priftërinë më të ulët dhe i dërgoni përpara jush, që të caktojnë takime e të përgatisin udhën dhe të bëjnë takimet që ju vetë nuk jeni në gjendje t'i bëni.”⁸

Teksa i ftoni vëllezërit tuaj më të vegjël që të “përgatisin udhën”, ju i ndihmoni ata që ta njohin dhe nderojnë autoritetin e shenjtë që mbajnë. Duke e bërë këtë, ju i ndihmoni ata që ta përgatitin vetë udhën e tyre ndërsa përgatiten për ditën kur do ta marrin dhe ushtrojnë priftërinë më të lartë.

Më lejoni të tregoj historinë e vërtetë të Aleksit, një prift i ri, i heshtur, i matur dhe i zgjuar. Një të diel, peshkopi i Aleksit e gjeti atë vetëm në një klasë, në një gjendje ankthi të madh. I riu i shpjegoi se sa e dhembshme dhe e vështirë ishte për të që ta frekuentonte kishën pa të atin, i cili nuk ishte anëtar. Pastaj, me lot në sy ai tha se ndoshta do të ishte më mirë që të largohej nga Kisha.

Me një shqetësim të vërtetë për këtë të ri, peshkopi vuri menjëherë në lëvizje këshillin e lagjes për ta ndihmuar Aleksin. Plani i tij qe i thjeshtë: me qëllim që ta mbanin Aleksin aktiv dhe ta ndihmonin atë të zhvillonte një dëshmi të thellë për ungjillin, ata duhej ta “rrethonin atë me njerëz të mirë dhe

t'i jepnin atij gjëra të rëndësishme për të bërë”.

Shpejt vëllezërit e priftërisë dhe të gjithë anëtarët e lagjes u mbledhën rreth Aleksit dhe i shprehën dashurinë e mbështetjen e tyre. Udhëheqësi i grupit të priftërinjve të lartë, një njeri i një besimi dhe dashurie të madhe, u zgjodh për të qenë shoku i tij i mësimëve të shtëpisë. Anëtarët e peshkopatës e morën atë nën krahët e tyre dhe e bënë ortakun e tyre më të ngushtë.

Peshkopi tha: “Ne e mbajtëm Aleksin të zënë me punë. Ai ishte ndihmës në martesë, ndihmës në varrime, më ndihmoi në përkushtimet e varreve, pagëzoi disa anëtarë të rinj, shuguroi të rinj në detyrat e Priftërisë Aarone, u jepte mësim të rinjve, jepte mësim me misionarët, hapte ndërtesën për konferenca dhe e mbyllte ndërtesën natën vonë pas konferencave. Ai bënte projekte shërbimi, më shoqëronte në vizita tek anëtarët e moshuar nëpër azile, jepte biseda në mbledhjen e sakramentit, ua administronte sakramentin të sëmurëve në spitale apo në shtëpitë e tyre dhe u bë një prej njerëzve të një grupi shumë të vogël, mbi të cilët unë mund të mbështetesha tërësisht si peshkop”.

Pak nga pak, Aleks i ndryshoi.

Besimi i tij në Zot u shtua. Ai fitoi siguri në vetvete dhe në fuqinë e priftërisë që mbante. Peshkopi e përmbylli:

“Aleksi ka qenë dhe gjithmonë do të jetë një nga bekimet e mia më të mëdha në kohën time si peshkop. Çfarë privilegji ka qenë të shoqërohesha me të. Unë vërtet besoj se asnjë i ri nuk ka shkuar ndonjëherë në fushën e misionit më i përgatitur se ai nga shërbimi i tij në priftëri”⁹.

Peshkopë të mi të dashur, ju keni, të përfshirë në shugurimin dhe veçimin tuaj si peshkop i lagjes suaj, thirrjen e shenjtë për të shërbyer si president i Priftërisë Aarone dhe i kuorumit të priftërinjve. Jam i vetëdijshëm për barrët e rënda që mbani, por ju duhet ta bëni detyrën tuaj kundrejt këtyre të rinjve një prej përparësive tuaja më të larta. Ju nuk mund ta shpërfillni atë ose t'ia delegoni të tjerëve rolin tuaj në këtë përgjegjësi.

Ju ftoj të mendoni për secilin prej mbajtësve të Priftërisë Aarone në lagjen tuaj. Askush prej tyre, kurrë nuk duhet të ndihet i lënë jashtë apo i pado-bishëm. A ka ndonjë të ri që ju dhe vëllezërit e tjerë të priftërisë mund ta ndihmoni? Ftojini atë të shërbejë pranë jush. Shumë shpesh ne përpiqemi t'i argëtojmë të rinjtë tanë dhe u japim atyre

rolin e spektatorit, kur besimi dhe dashuria e tyre për ungjillin mund të zhvillohen më mirë duke e lartësuar priftërinë e tyre. Duke marrë pjesë aktivisht në punën e shpëtimit, ata do të lidhen me qiellin dhe do të fitojnë vetëdije për potencialin e tyre hyjnor.

Priftëria Aarone është më shumë se sa thjesht një grupmoshë, një program mësimdhënieje ose vepërimitarish, apo madje një term për t'i kategorizuar të rinjtë e Kishës. Ajo është fuqia dhe autoriteti për të marrë pjesë në punën madhështore të shpëtimit të shpirtave – si shpirtrat e atyre të rinjve që e mbajnë atë, ashtu edhe shpirtrat e atyre të cilëve ata u shërbejnë. Le ta vendosim Priftërinë Aarone në vendin që i takon me të drejtë, një vend i zgjedhur – një vend shërbimi, përgatitjeje dhe arritjeje për të gjithë të rinjtë e Kishës.

Vëllezërit e mi të dashur të Priftërisë Melkizedeke, ju ftoj ta forconi hallkën thelbësore që i bashkon të dyja priftëritë e Perëndisë. Fuqizojeni rininë tuaj të Priftërisë Aarone që ta përgatitin udhën përpara jush. Thujuni atyre me mirëbesim: “Kam nevojë për ty”. Për ju mbajtës të rinj të Priftërisë Aarone, lutem që, ndërsa shërbeni me vëllezërit tuaj më të moshuar, ju do ta dëgjoni zërin e Zotit t’ju thotë: “Ti je i bekuar, sepse do të bësh gjëra të mëdha. Vër re, ti je dërguar, ashtu si Gjoni, të përgatitësh udhën përpara meje”¹⁰. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 1 Nefi 10:7.
2. Marku 6:20.
3. Gjoni 1:26–27.
4. Mateu 11:11.
5. Doktrina e Besëlidhje 35:4.
6. Doktrina e Besëlidhje 20:51.
7. Doktrina e Besëlidhje 20:53.
8. Doktrina e Besëlidhje 84:107.
9. Letërkëmbim vetjak.
10. Doktrina e Besëlidhje 35:4.

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,

Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Më i Madhi prej Jush

Shpërblimi më i madh prej Perëndisë u shkon atyre që shërbejnë pa pritur shpërblim.

Vëllezërit e mi të dashur, miq të dashur, sa mirënjohës jam që jam me ju në këtë mbledhje frymëzuese mbarëbotërore të priftërisë. Presidenti Monson, të falenderojmë për mesazhin dhe bekimin tënd. Ne do t'i marrim gjithnjë seriozisht fjalët e tua drejtuese, këshilluese e të urta. Ne të duam e të mbështetim dhe lutemi gjithnjë për ty. Ti je me të vërtetë profeti i Zotit. Ti je Presidenti ynë. Ne të mbështetim, ne të duam.

Pothuajse dy dekada më parë, Tempulli i Madridit në Spanjë u përkushtua dhe e filloi shërbimin e tij si një shtëpi e shenjtë e Zotit. Unë dhe Herieta e mbajmë mend mirë, sepse po shërbeja në Presidencën e Zonës së Europës në

atë kohë. Së bashku me shumë të tjerë, kaluam orë të tëra duke u kujdesur për hollësitë e planifikimit dhe organizimit të ngjarjeve që do të ndodhnin deri në përkushtim.

Teksa afrohej data e përkushtimit, vura re se nuk kisha marrë ende një ftesë për të marrë pjesë. Kjo ishte paksa e papritur. Në fund të fundit, në përgjegjësinë time si President i Zonës, isha përfshirë tej mase në këtë projekt për tempullin dhe ndieja një lloj zotërimi të vogël ndaj tij.

E pyeta Herietën a kishte parë ndonjë ftesë. S'kishte parë gjë.

Ditët kalonin dhe ankthi im shtoej. Vrisja mendjen se mos kishte humbur ftesa jonë – ndoshta që futur mes

jastëkëve të divanit tonë. Ndoshta që përzier me postën ku vijnë reklamat dhe e kishim hedhur tutje. Fqinjët kishin një maçok gërmues dhe fillova ta shihja edhe atë me dyshim.

Më së fundi u detyrova ta pranoja faktin: Nuk më kishin ftuar.

Por si ishte e mundur kjo? Kisha bërë ndonjë gjë fyese? A hamendësoi dikush thjesht që ishte shumë larg për ne si udhëtim? Më kishin harruar?

Përfundimisht, e kuptova se ky lloj të menduari të çonte diku ku nuk dëshiroja të zija vend.

Herieta dhe unë i kujtuam vetes se përkushtimi i tempullit nuk kishte të bënte me *ne*. Nuk kishte të bënte me faktin se kush meritonte të ftohej ose jo. Dhe nuk kishte të bënte me ndjenjat tona apo ndjesinë tonë se na takonte të ishim.

Kishte të bënte me përkushtimin e një ndërtese të shenjtë, një tempulli për Më të Lartin Perëndi. Ishte një ditë ngazëllimi për anëtarët e Kishës në Spanjë.

Po të më kishin ftuar të merrja pjesë, do ta kisha bërë me kënaqësi. Por, nëse nuk do të na ftonin, gëzimi im nuk do të ishte më pak i thellë. Herieta dhe unë do të gëzoheshim me miqtë tanë, vëllezërit dhe motrat tona të dashura, për së largu. Ne do ta përlevdonim Perëndinë për këtë bekim të mrekullueshëm me po aq entuziazëm nga shtëpia jonë në Frankfurt, sa do ta bënim nga Madridi.

Bij të Bubullimës

Midis Të Dymbëdhjetëve që Jezusi thirri dhe shuguroi, ishin dy vëllezër, Jakobi dhe Gjoni. A ua mbani mend nofkat që Ai u vuri atyre?

Bij të Bubullimës (Boanerges).¹

Nuk të vihet një nofkë e tillë pa një sfond intrigues. Për fat të keq, shkrimet e shenjta nuk japin shumë

shpjegime rreth origjinës së nofkës. Megjithatë, ne krijojmë njëfarë ideje rreth karakterit të Jakobit dhe Gjonit. Këta qenë po ata dy vëllezër që sugjeruan zbritjen e zjarrit nga qielli mbi një fshat në Samari ngaqë nuk u pranuan në qytezë.²

Jakobi dhe Gjoni ishin peshkatarë – ndoshta pak të ashpër në dukje – por ma merr mendja se dinin shumë rreth elementeve të natyrës. Sigurisht, ata ishin burra të veprave.

Në një rast, teksa Shpëtimtari përgatitej për të bërë udhëtimin e Tij të fundit drejt Jerusalemit, Jakobi dhe Gjoni iu afruan Atij me një kërkesë të veçantë – një kërkesë të denjë ndoshta për nofkën e tyre.

“Ne dëshirojmë që ti të bësh për ne atë që do të të kërkojmë”, thanë ata.

Mund ta përfytyroj Jezusin duke u buzëqeshur atyre teksa u përgjigj: “Çfarë doni të bëj për ju?”

“Na lejo që të ulemi njëri në të djathtën tënde dhe tjetri në të majtën tënde në lavdinë tënde.”

Shpëtimtari tani i sfidoi ata të mendonin pak më thellë rreth asaj që po kërkonin, dhe tha: “Nuk më takon mua të vë dikë të ulet në të djathtën time ose në të majtën time, por është për ata për të cilët është përgatitur”³.

Me fjalë të tjera, nuk mund të marrësh nder në mbretërinë e qiellit duke bërë fushatë për këtë. As nuk mund të

të hapet me “miq të fuqishëm” udha drejt lavdisë së përjetshme.

Kur dhjetë Apostujt e tjerë dëgjuan për këtë kërkesë nga Bijtë e Bubullimës, nuk qenë fare të lumtur. Jezusi e dinte se kohës së Tij në vdekshmëri po i vinte fundi dhe, të shihte grindje mes atyre që do ta vazhdonin punën e Tij, duhet ta ketë shqetësuar.

Ai u foli Të Dymbëdhjetëve rreth natyrës së pushtetit dhe rreth mënyrës se si i prek ai ata që e kërkojnë dhe e mbajnë atë. “Njerëzit me ndikim në botë”, tha Ai, “e përdorin pozitën e tyre të autoritetit për të ushtruar pushtet mbi të tjerët.”

Mundem thuajse ta shikoj Shpëtimtarin, duke i parë me dashuri të pafundme fytyrat e atyre dishepuje besnikë e besues. Mundem thuajse ta dëgjoj zërin e Tij lutës: “Kjo s’duhet të ndodhë midis jush; madje ai nga ju që do të dojë të bëhet i madh, do të jetë shërbëtori juaj; dhe kushdo nga ju që do të dojë të jetë i pari, do të jetë skllavi i të gjithëve”⁴.

Në mbretërinë e Perëndisë, madhështi dhe udhëheqje do të thotë t’i shohim të tjerët siç janë në të vërtetë – siç i sheh Perëndia – dhe më pas t’iu afrohemi e t’u japim shërbesë atyre. Do të thotë të gëzohemi me ata që janë të lumtur, të vajtojmë me ata që hidhërohen, të ngremë moralisht ata që vuajnë dhe ta duam të afërmin tonë

sikurse na do Krishti. Shpëtimtari i do të gjithë fëmijët e Perëndisë pavarësisht nga rrethana e tyre shoqëro-ekonomike, raca, gjuha, orientimi politik apo kombësia. Dhe kështu duhet të bëjmë ne!

Shpërblimi më i madh prej Perëndisë u shkon atyre që shërbejnë pa pritur shpërblim. U shkon atyre që shërbejnë pa bujë; atyre që ecin pa zhurmë duke kërkuar mënyra për t'i ndihmuar të tjerët; atyre që u japin shërbesë të tjerëve thjesht ngaqë e duan Perëndinë dhe fëmijët e Perëndisë.⁵

Mos t'Ju Rritet Mendja

Pak pas thirrjes sime si një Autoritet i Përgjithshëm i ri, pata privilegjin ta shoqëroja Presidentin Xhejms E. Faust për riorganizimin e një kunji. Teksa i jepja makinës drejt detyrës sonë në Jutën e bukur Jugore, Presidenti Faust ishte aq dashamirës sa e përdori kohën për të më udhëzuar e mësuar. Një mësim që nuk do ta harroj kurrë. Ai tha: "Anëtarët e Kishës janë të dashur me Autoritetet e Përgjithshme. Ata do të të trajtojnë me dashamirësi dhe do të thonë gjëra të këndshme për ty." Pastaj ndaloi për pak dhe tha: "Diter, ji

gjithnjë falënderues për këtë, por mos të të rritet mendja".

Ky mësim i rëndësishëm rreth shërbimit në Kishë gjen zbatim për çdo mbajtës të priftërisë në çdo kuorum të Kishës. Gjen zbatim për ne të gjithë në këtë Kishë.

Kur Presidenti J. Ruben Klark i këshillonte ata që thirreshin në pozicione autoriteti në Kishë, ai u thoshte të mos e harronin rregullën numër gjashtë.

Në mënyrë të pashmangshme, personi pyeste: "Cila është rregulla numër gjashtë?"

"Mos e merr veten kaq seriozisht", thoshte ai.

Patjetër, kjo çonte në një pyetje vijuese: "Cilat janë pesë rregullat e tjera?"

Me sytë që i shkëlqenin, Presidenti Klark thoshte: "Nuk ka të tjera"⁶.

Për të qenë udhëheqës të efektshëm të Kishës, ne duhet të nxjerrim këtë mësim vendimtar: udhëheqja në Kishë nuk ka të bëjë dhe aq me drejtimin e të tjerëve, sesa ka të bëjë me gatishmërinë tonë për t'u drejtuar nga Perëndia.

Thirrjet si Mundësi për Shërbim

Si Shenjtorë të Më të Lartit Perëndi, ne duhet t'i "kujtojmë" në gjithçka të varfërit dhe nevojtarët, të sëmurët dhe të brengosurit, sepse ai që nuk i bën këto gjëra, po ai nuk është dishepulli im"⁷. Mundësitë për të ecur duke bërë mirë dhe për t'u shërbyer të tjerëve, janë të pakufizuara. Ne mund t'i gjejmë ato në komunitetet tona, në lagjet dhe degët tona dhe sigurisht në shtëpitë tona.

Përveç këtyre, çdo anëtar i Kishës i jepen mundësi të posaçme zyrtare për të shërbyer. Ne iu drejtohemi këtyre mundësive si "thirrje" – një term që duhet të na kujtojë se kush na thërret për të shërbyer. Nëse i marrim thirrjet tona si mundësi për t'i shërbyer Perëndisë dhe për t'u dhënë shërbesë të

tjerëve me besim e përlësi, çdo vepër shërbimi do të jetë një hap në shtegun e dishepullimit. Në këtë mënyrë, Perëndia jo vetëm e ngre Kishën e Tij, por i ngre edhe shërbëtorët e Tij. Kisha është projektuar për të na ndihmuar të bëhemi dishepuj të vërtetë e besnikë të Krishtit, bij e bija të mira dhe fisnike të Perëndisë. Kjo nuk ndodh vetëm kur shkojmë nëpër mbledhje dhe dëgjojmë biseda, por edhe kur dalim jashtë vetvetes sonë dhe shërbejmë. Kjo është mënyra se si bëhemi "të mëdhenj" në mbretërinë e Perëndisë.

Ne i pranojmë thirrjet me hir, përlësi dhe mirënjohje. Kur lirohemi nga këto thirrje, ne e pranojmë ndryshimin me po atë hir, përlësi dhe mirënjohje.

Në sytë e Perëndisë, nuk ka asnjë thirrje në mbretëri që të jetë më e rëndësishme se një tjetër. Shërbimi ynë – qoftë i madh apo i vogël – i pasuron shpirtat tanë, i hap pragjet e qiellit dhe i derdh bekimet e Perëndisë jo vetëm mbi ata të cilëve u shërbejmë, por edhe mbi ne. Kur iu afrohem të tjerëve, ne mund ta dimë me vetëbesim të përlurur që Perëndia e pranon shërbimin tonë me miratim e pëlqim. Ai na buzëqesh nga lart teksa i ofrojmë këto vepra të përzemërta dhembshurie, veçanërisht veprat që nuk shihen dhe nuk vihen re nga të tjerët.⁸

Sa herë që u japim nga vetja të tjerëve, ne hedhim një hap më pranë drejt bërjes dishepuj të mirë e të vërtetë të Atij që dha gjithçka të Tijën për ne: Shpëtimtarit tonë.

Nga Kryesimi në Paradë

Gjatë përvjetorit të 150-të të mbërritjes së pionierëve në Luginën e Solt-Lejkut, vëllai Majron Riçins po shërbente si president kunji në Henefër të Jutës. Kremtimi përfshinte një rivënie në skenë të kalimit të pionierëve nëpër qytezën e tij.

Presidenti Riçins u përfshi ndjeshëm në planet për kremtimin dhe mori pjesë në shumë mbledhje me Autoritetet e Përgjithshme dhe të tjerë për të diskutuar veprimtaritë. Ai ishte tërësisht i angazhuar në këtë veprimtari.

Pikërisht përpara vetë kremtimit, kunji i Presidentit Riçins u riorganizua dhe ai u lirua nga detyra si president. Një të diel pasuese, ai po ndiqte mbledhjen e priftërisë në lagjen e tij kur udhëheqësit kërkuan vullnetarë për të ndihmuar për kremtimin. Presidenti Riçins, së bashku me të tjerë, ngriti dorën dhe iu dhanë udhëzime që të vishte rroba pune dhe të sillte kamionin e tij dhe një lopatë.

Më në fund, mëngjesi i ngjarjes së madhe erdhi dhe Presidenti Riçins u paraqit në detyrën e vullnetarit.

Vetëm pak javë më parë, ai kish-te qenë një ndihmës me ndikim për planifikimin dhe mbikëqyrjen e kësaj ngjarjeje me rëndësi. Megjithatë, atë ditë, puna e tij ishte të ndiqte kuajt në paradë dhe të pastronte papastërtitë e lëna pas.

Presidenti Riçins e bëri këtë me kënaqësi dhe gëzim.

Ai e kuptonte se një lloj shërbimi nuk është mbi një lloj tjetër.

Ai i dinte dhe i vuri në jetë fjalët e Shpëtimtarit: “Më i madhi prej jush le të jetë shërbëtori juaj”⁹.

Kryerja e Dishepullimit siç Duhet

Nganjëherë, si Bijtë e Bubullimës, ne dëshirojmë pozita të spikatura. Përpique-mi fort që të na vlerësojnë. Kërkojmë të udhëheqim e të japim një ndihmesë të paharrueshme.

Nuk ka asgjë të gabuar te dëshira për t'i shërbyer Zotit por, kur kërkojmë të fitojmë ndikim në Kishë për interesin tonë – me qëllim që të marrim lavdërimin dhe admirimin e njerëzve – ne e kemi shpërblimin

tonë. Kur “na rritet mendja” nga lavdërimi i të tjerëve, ai lavdërim do të jetë shpërblimi ynë.

Cila është thirrja më e rëndësishme në Kishë? Është ajo që keni aktualisht. Nuk ka rëndësi sa e përlur apo e spikatur mund të duket se është, thirrja që keni pikërisht tani, është ajo që do t'ju lejojë, jo vetëm që t'i ngrini të tjerët shpirtërisht, por edhe të bëheni njeriu i Perëndisë që u krijuat të ishit.

Miq të e mi të dashur dhe vëllezër në priftëri, ngrini moralisht atje ku ndodheni!

Pali u mësoi filipianëve: “Mos bëni asgjë për rivalitet as për mendjemadhësi, por me përlësi, secili ta çmojë tjetrin më shumë se vetveten”¹⁰.

Shërbimi me Nder

Kërkimi i nderit dhe i famës në Kishë në kurriz të shërbimit të vërtetë e të përlur kundrejt të tjerëve, është si shkëmbimi që bëri Esau.¹¹ Ne mund të marrim një shpërblim tokësor, por ai vjen me një shpenzim të madh – humbjen e miratimit qiellor.

Le ta ndjekim shembullin e Shpëtimtarit tonë, që ishte zemërbutë dhe i përlur, që nuk kërkoi lavdërimin nga njerëzit, por kërkoi të bënte vullnetin e Atit të Tij.¹²

U shërbefshim të tjerëve përlësisht – me energji, mirënjohje dhe nder! Ndonëse veprat tona të shërbimit mund të duken të vogla, të thjeshta ose me pak vlerë, ata që u afrohen të tjerëve me mirësi e dhembshuri, një ditë do ta dinë vlerën e shërbimit të tyre me anë të hirit të përjetshëm e të bekuar të Perëndisë së Plotfuqishëm.¹³

Vëllezërit e mi të dashur, miq të dashur, e meditoqshim, e kuptoqshim dhe e jetofshim këtë mësim madhor të udhëheqjes në Kishë e qeverisjes së priftërisë: “Më i madhi prej jush le të jetë shërbëtori juaj”. Kjo është lutja dhe bekimi im, në emrin e shenjtë të Mësuesit, Shëlbuesit tonë, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Marku 3:17.
2. Shih Lluka 9:54.
3. Shih Marku 10:35–40, Varianti i Ri Ndërkombëtar (2011) dhe Varianti i Mbretit Xhejms.
4. Shih Marku 10:42–44.
5. Shih Mateu 6:4.
6. Shih John E. Lewis, “The Gospel and a Sense of Humor, Too”, *Ensign*, qershor 1974, f. 24.
7. Doktrina e Besëlidhje 52:40.
8. Shih Mateu 6:1–2.
9. Mateu 23:11.
10. Filipianëve 2:3, Përkthimi i Ri në Anglisht (2005).
11. Shih Zanafilla 25:33.
12. Shih Gjoni 5:41; 6:38.
13. Shih Mateu 25:31–46.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

“Ec me Mua”

Shugurimi ynë në priftëri është një ftesë nga Zoti për të ecur me Të, për të bërë atë çka Ai bën, për të shërbyer në mënyrën siç Ai shërben.

Vëllezërit e mi të dashur të priftërisë, qëllimi im sot është si për t’ju siguruar përsëri edhe për t’ju fuqizuar në shërbimin tuaj të priftërisë. Në disa mënyra, është i ngjashëm me qëllimin që unë përfytyroj se Shpëtimtari pati kur takoi një të ri të pasur, i cili e pyeti: “Çfarë të mire duhet të bëj që të kem jetë të përjetshme?” (Mateu 19:16.) Ndoshta ju keni ardhur në këtë konferencë sikurse shkoi ky i ri te Shpëtimtari, duke pyetur veten nëse shërbimi juaj ishte i pranueshëm. Dhe njëkohësisht, ju mund ta ndieni se ka më shumë për të bërë – ndoshta shumë më tepër! Lutem që të mund të jem në gjendje ta përcjell miratimin e dashur të Zotit për atë që tashmë keni bërë, duke ju ofruar gjithashtu një vështrim nxitës për atë që, me ndihmën e Tij, ende mundeni ta arrini si mbajtës të priftërisë së Tij të shenjtë.

Të riut pasanik iu kërkua të shiste gjithçka që kishte për ta ndjekur Shpëtimtarin; përparimi juaj i ardhshëm mund të mos ta kërkojë këtë, por me gjasa do të kërkojë një masë sakrifice. Sido që të jetë, unë shpresoj që mesazhi im të mos ju bëjë të “ik[ni të] trishtuar” sikurse bëri i riu. (Shih Mateu 19:20–22.) Përkundrazi, unë besoj se ju do ta “vazhdoni udhën tuaj të gëzuar” (DeB 84:105) sepse

ju doni të përmirësoheni dhe ju mendoni se mundeni.

Megjithatë, është e natyrshme të ndiesh pak pamjaftueshmëri kur merr parasysh atë që Zoti na ka thirrur të bëjmë. Në fakt, po të më thoshit se ndiheni përsosurisht të aftë për t’i plotësuar detyrat tuaja të priftërisë, unë mund të shqetësohesha se mos ju nuk i kuptoni. Nga ana tjetër, nëse do të më thoshit se ndiheni se po dorëzoheni ngaqë detyra është shumë larg aftësive tuaja, atëherë do të doja t’ju ndihmoj ta kuptoni se si Zoti i rrit dhe i forcon mbajtësit e priftërisë së Tij për të bërë gjëra që ata kurrë nuk do të mund t’i bënin vetëm.

Kjo është po aq e vërtetë për mua në thirrjen time sikurse është për ju në thirrjet tuaja. Asnjë nga ne nuk mund ta bëjë punën e priftërisë dhe ta bëjë mirë, duke u mbështetur vetëm në urtësinë dhe talentet vetjake. Është kështu sepse kjo nuk është puna jonë – është puna e Zotit. Prandaj, e vetmja mënyrë për të pasur sukses është mbështetja tek Ai, qoftë nëse jeni dhjak i sapothirrur që ju është besuar detyra të sillni paksa fuqi shpirtërore në ordinancën e sakramentit, apo mësues shtëpie i caktuar nga Zoti për t’i dhënë dashuri dhe shërbyer një familjeje që nuk e njihni dhe që duket të mos e dojë dashurinë

apo shërbesën tuaj, ose baba që e di se duhet të kryesoni në shtëpinë tuaj me drejtësi, por ndoshta jeni i pasigurt se si ta bëni këtë dhe duket se koha po mbaron, pasi ata fëmijë po rriten me shpejtësi dhe bota duket kaq e ashpër dhe armiqësore.

Kështu që, nëse ndiheni paksa i tronditur, merreni atë si shenjë të mirë. Ajo tregon se mund ta ndieni rëndësinë e mirëbesimit që Perëndia ka vendosur te ju. Ajo do të thotë se ju e keni njëfarë kuptueshmërie se çfarë është priftëria në të vërtetë.

Ka shumë pak njerëz në botë që e kanë atë kuptueshmëri. Edhe ata që mund të thonë një përkufizim të pranueshëm, mund të mos ta kuptojnë vërtet. Ka disa shkrime të shenja që, nëpërmjet fuqisë së Shpirtit që mbartin, mund ta thellojnë ndjesinë tonë të vlerësimit nderues lidhur me priftërinë e shenjtë. Këtu janë disa nga ato shkrime të shenja:

“Fuqia dhe autoriteti i priftërisë . . . Melkizedeke është të mbajë çelësat e të gjitha bekimeve shpirtërore të kishës—

Të ketë privilegjin e marrjes së mistereve të mbretërisë së qiellit, t’i bëjë qiejt të hapen për ta, të komunikojë me kuvendin e përgjithshëm dhe kishën e

të Parëlindurit dhe të gëzojë shoqërimin dhe praninë e Perëndisë, Atit, dhe Jezusit, ndërmjetësit të besëlidhjes së re.

Fuqia dhe autoriteti i priftërisë . . . Aarone është të mbajë çelësat e shërbesës së engjëjve” (DeB 107:18–20).

“Në ordinancat e [priftërisë], fuqia e perëndishmërisë manifestohet. . .

Sepse pa këtë, askush nuk mund të shohë fytyrën e Perëndisë, madje Atit, dhe të jetojë” (DeB 84:20, 22).

“Kjo priftëri e lartë [është] sipas urdhrit të Birit të [Perëndisë], urdhër i cili ishte që prej krijimit të botës; ose me fjalë të tjera, duke qenë pa fillim ditësh ose mbarim vitesh, duke qenë e përgatitur nga përjetësia në gjithë përjetësinë, sipas paraditurisë së tij të të gjitha gjërave” (Alma 13:7).

“Secili që shugurohet sipas këtij urdhëri dhe thirrjeje do të ketë pushtet, me anë të besimit, të çajë male, të ndajë dete, të thajë ujëra, t’u ndryshojë atyre rrjedhën;

Të sfidojë ushtritë e kombeve, të ndajë tokën, të prishë çdo lidhje, të qëndrojnë në praninë e Perëndisë; t’i bëjë të gjitha gjërat sipas vullnetit të tij, sipas urdhërit të tij, të nënshtrojnë principata dhe pushtete; dhe këtë me anë të vullnetit të Birit të Perëndisë, i cili ishte që përpara themelimit të botës” (Përkthimi prej Joseph Smith-it, Zanafilla 14:30–31 [tek Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta]).

Një mënyrë për t’u përgjigjur përshkrimeve të tilla madhështore të fuqisë së priftërisë, është të hamendësojmë sikur ato nuk zbatohen për ne. Një tjetër mënyrë për t’u përgjigjur është me pyetje që e përshkojnë shpirtin, të bëra nga zemra jonë, të tilla si këto: A e kam ndier ndonjëherë se qiejt ishin hapur për mua? A do ta përdorte ndokush frazën “shërbim [i] engjëjve” për të përshkruar shërbimin tim në priftëri? A e sjell unë “fuqi[në] e perëndishmërisë” në jetën e atyre që u

shërbej? A ka ndodhur ndonjëherë që të shemb një mal, të mund një ushtri, të thyej prangat e dikujt apo të mposht fuqitë e botës – qoftë edhe në mënyrë figurative – për të përmbushur vullnetin e Perëndisë?

Një vetëshqyrtim i tillë sjell gjithmonë mendimin se ne mund të bëjmë më shumë në shërbim të Zotit. Unë shpresoj se ai ju sjell gjithashtu mendimin se *doni* të bëni më shumë – një dëshirë të zjarrtë për të marrë pjesë më plotësisht në punën e mrekullueshme të Zotit. Mendime të tilla janë hapi i parë për t’u bërë si ata lloj burrash që pritet të krijojnë shërbimi i priftërisë.

Hapi tjetër është përshkruar në një ndërveprim midis Jehovahës dhe Enokut. Ne e njohim Enokun si një profet të fuqishëm që krijoi Sionin në mes të një ligësie të madhe. Por, para se të ishte një profet i fuqishëm, Enoku e shihte veten “veçse [si] një djalosh . . . [të] ngaldaltë në të folur”, të urreyer nga të gjithë

njerëzit (Moisiu 6:31). Dëgjojini fjalët që përdori Zoti për ta nxitur Enokun. Ato janë gjithashtu fjalët e Tij për ju që jeni thirrur t’u shërbeni të tjerëve si mbajtës të priftërisë:

“Dhe Zoti i tha Enokut: Shko e bëj siç të kam urdhëruar dhe askush nuk do të të ngacmojë. Hape gojën tënde dhe ajo do të mbushet e unë do të t’i jap fjalët, sepse tërë mishi është në dorën time dhe unë do të bëj si të më duket mirë. . .

Vër re, Shpirti im është mbi ty, si rrjedhim të gjitha fjalët e tua do t’i justifikoj; dhe malet do të marrin arratinë përpara teje dhe lumenjtë do ta ndryshojnë rrjedhën e tyre; dhe ti do të banosh në mua dhe unë në ty; prandaj ec me mua” (Moisiu 6:32, 34).

Vëllezër, shugurimi ynë në priftëri është një ftesë nga Zoti për të ecur me Të. Dhe çfarë do të thotë të ecësh me Zotin? Ajo do të thotë të bësh atë çka Ai bën, të shërbesh në mënyrën siç Ai

shërben. Ai e sakrifkoi rehatinë e Vet për të bekuar nevojtarët, ndaj kjo është çka ne përpiqemi të bëjmë. Ai dukej se u kushtonte vëmendje të veçantë njerëzve që i shpërfillën dhe madje i shmangën nga shoqëria, ndaj ne duhet të përpiqemi ta bëjmë këtë gjithashtu. Ai dëshmoi me guxim e megjithatë me dashuri për doktrinën e vërtetë që mori nga Ati i Tij, edhe nëse ishte e panjohur dhe kështu duhet të bëjmë edhe ne. Ai u tha të gjithëve: “Ejani tek unë” (Mateu 11:28) dhe ne u themi të gjithëve: “Ejani tek Ai”. Si mbajtës të priftërisë, ne jemi përfaqësues të Tij. Ne nuk veprojmë për veten, por për Atë. Ne nuk themi fjalët tona, por të Tijat. Njerëzit të cilëve u shërbejmë, arrijnë ta njohin Atë më mirë për shkak të shërbimit tonë.

Sapo e pranojmë ftesën e Zotit “Ejani tek unë”, natyra e shërbimit tonë të priftërisë ndryshon. Ajo bëhet njëkohësisht më e lartë dhe më fisnike, por gjithashtu më e arritshme, sepse ne e dimë që nuk jemi vetëm. Unë e ndjeva në mënyrën më të fuqishme këtë kur Presidenti Tomas S. Monson vendosi duart e tij mbi kokën time nëntë vjet më parë dhe më bekoj kur fillova shërbimin në thirrjen time të tanishme. Në atë bekim, ai tha këto fjalë të Shpëtimtarit: “Dhe kushdo që ju pranon ju, atje do të jem unë gjithashtu, sepse unë do të shkoj përpara fytyrës suaj. Unë do të jem në të djathtën e në të majtën tuaj dhe Shpirti im do të jetë në zemrat tuaja e engjëjt e mi përreth jush, për t’ju ngritur lart” (DeB 84:88).

Unë jam mbështetur tek ai prem-tim shumë herë dhe e kam parë të përmbushet në shumë mënyra gjatë gjithë 72 viteve të mia të shërbimit në priftëri. Ndodhi kur isha një mbajtës i ri i Priftërisë Aarone me detyrë për të shpërndarë sakramentin. I tmerruar se mos bëja ndonjë gabim, dola jashtë godinës së kishës përpara se të fillonte mbledhja dhe u luta në dëshpërim që Perëndia të më ndihmonte. Një përgjigje erdhi. Ndjeva që Zoti ishte me mua. Unë ndjeva mirëbesimin e Tij tek unë dhe kështu ndjeva mirëbesimin te pjesa ime e punës së Tij.

Ndodhi përsëri kur po shërbeja si peshkop. Mora një telefonatë nga një grua që pati bërë një gabim të rëndë dhe tani duhej të merrte një vendim të vështirë, që i ndryshonte jetën. Kur e vizitova, ndjeva se e dija përgjigjen për problemin e saj, por gjithashtu ndjeva fuqishëm se *unë* nuk duhej t’ia jepja atë përgjigje – ajo duhej ta merrte vetë. Fjalët e mia për të ishin: “Unë besoj se Perëndia do të të tregojë se çfarë të bësh nëse do ta pyetësh Atë”. Ajo më vonë tregoi se vërtet e pyeti Atë dhe Ai i tregoi asaj.

Në një rast tjetër erdhi një telefonatë kur isha peshkop – këtë herë nga policia. Më treguan se një shofer i dehur e kishte përplasur makinën e vet përmes xhamit në hyrjen kryesore të një banke. Kur shoferi i shushatur pa rojën e sigurisë me armën drejtuar atij, ai klithi: “Mos qëlllo! Unë jam mormon!”

U mësua se shoferi i dehur ishte një anëtar i lagjes sime, i pagëzuar vetëm së fundi. Ndërkohë që prisja të flisja me të në zyrën time të peshkopit, planifikova se çfarë do t’i thosha që ta bëja të ndihej i penduar për mënyrën se si i pati thyer besëlidhjet e tij dhe e pati vënë Kishën në siklet. Por, ndërsa isha ulur duke e vështuar, dëgjova një zë në mendje të thoshte aq qartë sikur

dikush po më fliste: “Do të të lejoj ta shohësh atë ashtu sikurse Unë e shoh”. Dhe mandej, për një çast të shkurtër, e gjithë pamja e tij m’u ndryshua. Unë nuk pashë një të ri të shushatur, por një bir të zgjuar, fisnik të Perëndisë. Unë befaz e ndjeva dashurinë e Zotit për të. Ai përfytyrim e ndryshoi bashkëbisedimin tonë. Ai më ndryshoi edhe mua.

Unë mora mësimë të rëndësishme nga këto përvoja duke ecur me Zotin për të bërë punën e Tij. Unë do të doja t’ju tregoj tri prej tyre. E para është që Perëndia vëren dhe do ta mbështetë edhe dhjakun më të ri në shërbim e moshë. Ju nuk duhet kurrë të ndiheni sikur jeni tepër i vogël apo tepër i parëndësishëm për Atë sa t’ju vërejë ju dhe shërbimin që po jepni në emrin e Tij.

Mësimi i dytë është se puna e Zotit nuk është thjesht të zgjidhë probleme; ajo është që të formojë njerëz. Kështu që, ndërsa ecni me Të në shërbimin e priftërisë, ju mund të zbuloni se ndonjëherë ajo që duket si zgjidhja më e efektshme, nuk është zgjidhja e parapëlqyer e Zotit sepse nuk i lejon njerëzit të rriten. Nëse mbani vesh, Ai do t’ju mësojë mënyrat e Tij. Kujtoni se vepra dhe lavdia e Perëndisë nuk është thjesht të drejtë një organizatë të efektshme; ajo është “të bëj[ë] të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut” (Moisiu 1:39). Kjo është, fundja, arsyeja përse Ai ua jep autoritetin e Tij të priftërisë të vdekshmëve të papërkryer si ju dhe unë, dhe na fton të marrim pjesë në punën e Tij. Përparimi ynë është puna e Tij!

Tani mësimi i tretë: Ecja me Shpëtimtarin në shërbimin e priftërisë do ta ndryshojë mënyrën se si i shihni të tjerët. Ai do t’ju mësojë t’i shihni ata nëpërmjet syve të Tij, që do të thotë të shohësh përtej pamjes së jashtme dhe brenda zemrës (shih 1 Samuelit 16:7).

Kjo ishte mënyra se si Shpëtimtari që në gjendje ta shihte Simonin, jo si një peshkatar të rrëmbyer por si Pjetër, udhëheqësin e ardhshëm e të patundur të Kishës së Tij (shih Lluca 5:1-11). Kjo ishte mënyra se si Ai që në gjendje ta shihte Zakeun, jo si tagrambledhësin e korruptuar, siç e shihnin të tjerët, por si birin e ndershëm dhe të drejtë të Abrahamit (shih Lluca 19:1-9). Nëse ecni me Shpëtimtarin mjaft gjatë, ju do të mësoni ta shihni cilindo si fëmijë të Perëndisë me potenciale të pafundme, pavarësisht se si mund ta ketë pasur të kaluarën. Dhe nëse vazhdoni të ecni me Shpëtimtarin, ju do të zhvilloni një dhuratë tjetër që Ai ka – aftësinë për t'i ndihmuar njerëzit ta shohin atë potencial te vetja dhe kështu të pendohen.

Vëllezërit e mi të dashur të priftërisë, në shumë mënyra, ne jemi si dy dishepujt që ecën udhës për në Emaus në atë të Diel të parë Pashke. Ishte mëngjesi i Ringjalljes, por ata nuk qenë ende të sigurt se kishte ringjallje ose madje as çfarë do të thoshte ringjallje. Ata “kishin” shpresë se [Jezusi i Nazaretit] . . . do ta çlironte Izraelin”, por ata qenë “zemërngathët për të besuar” gjithçka që shkrimet e shenjta jepnin mësim rreth ringjalljes. Ndërsa ecnin rrugës dhe përpiqeshin të arsyetonin së bashku, “vetë Jezusi u afrua dhe nisi të ecë me ta. Por sytë e tyre ishin të penguar kështu që të mos e njihnin”. (Shih Lluca 24:13-32).

Unë dëshmoj se, kur ne ecim në shtegun e shërbimit të priftërisë, Shpëtimtari Jezu Krisht ecën me ne, sepse ai është shtegu i Tij, udha e Tij. Drita e Tij shkon përpara nesh dhe engjëjt e Tij janë përreth nesh. Ne mund të mos kemi një kuptueshmëri të plotë për atë se çfarë është priftëria ose si ta ushtrojmë atë si Ai. Por, nëse u kushtojmë vëmendje të madhe atyre çasteve kur “na digjet zemra përbrenda” (Lluca 24:32),

sytë tanë mund të hapen dhe ne do ta shohim dorën e Tij në jetën tonë dhe në shërbimin tonë. Unë dëshmoj se ne arrijmë ta njohim Atë më mirë duke ecur me Të dhe duke i shërbyer Atij në punën e madhe të sjelljes së shpëtimit të fëmijët e Perëndisë. “Pasi, si do ta njohë një njeri zotëruesin, të cilit nuk i ka shërbyer dhe që është i huaj për të, dhe është larg nga mendimet dhe qëllimet e zemrës së tij?” (Mosia 5:13.) Jezu Krishti është Mësuesi ynë. Kjo është Kisha e Tij. Është priftëria e Tij ajo që ne mbajmë. Zgjedhtë secili prej nesh të ecë me Të dhe ta dallojë se si Ai ecën me ne!

Unë ju jap dëshminë time solemne se Jezusi është Krishti, Zoti ynë i ringjallur. Jap dëshminë time se priftëria me të cilën Ai na ka mirëbesuar, është fuqia për të folur dhe për të vepruar në emrin e Tij. Ne jemi fëmijë të një Ati të dashur Qiellor, që u përgjigjet lutjeve tona dhe dërgon Frymën e Shenjtë për të na forcuar në çdo përgjegjësi të priftërisë që jemi bekuar të marrim. Jozef Smithi e pa Atin dhe Birin. Ai mori çelësat e priftërisë që kanë kaluar deri te Presidenti Tomas S. Monson, i cili i ushtron ato sot. Unë dëshmoj kështu, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Fuqia e Librit të Mormonit

I përgjerohem secilit prej nesh që me lutje ta studiojë dhe ta përsiatë Librin e Mormonit çdo ditë.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, ju përshëndes me shumë ngrohtësi ndërsa takohemi sërish në një konferencë të madhe të përgjithshme të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Përpara se të filloj mesazhin tim formal sot, do të doja të njoftoja pesë tem-puj të rinj, të cilët do të ndërtohen

në vendndodhjet në vijim: Brazilia, Brazil; në zonën e Manilës me rrethina Filipine; Nairobi, Kenia; Pokatelo, Ajdaho dhe Saratoga-Springs, Juta.

Këtë mëngjes do të flas rreth fuqisë së Librit të Mormonit dhe nevojës vendimtare që kemi ne si anëtarë të kësaj Kise për t'i studiuar, përsiatur dhe zbatuar mësimet e tij në jetën tonë.

Rëndësia e pasjes së një dëshmie të palëkundur dhe të sigurt për Librin e Mormonit nuk mund të theksohet më shumë se ç'duhet.

Ne jetojmë në një kohë me vështirësi dhe ligësi të mëdha. Çfarë do të na mbrojë nga mëkati dhe e keqja kaq mbizotëruese në botë sot? Unë shpall se një dëshmi e fortë rreth Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit, dhe ungjillit të Tij, do të na ndihmojë që të udhëhiqemi drejt sigurisë. Nëse nuk po e lexoni Librin e Mormonit çdo ditë, ju lutem lexojeni atë. Nëse do e lexoni me lutje dhe me një dëshirë të sinqertë për të ditur të vërtetën, Fryma e Shenjtë do t'ju tregojë atë. Nëse është i vërtetë – dhe solemnisht dëshmoj se është i tillë – atëherë Jozef Smithi ishte një profet i cili pa Perëndinë, Atin dhe Birin e Tij, Jezu Krishtin.

Për shkak se Libri i Mormonit është i vërtetë, Kisha e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është Kisha e Zotit këtu në tokë, dhe priftëria e shenjtë e Perëndisë është

rivendosur për të mirën dhe bekimin e fëmijëve të Tij.

Nëse nuk keni një dëshmi të qendrueshme për këto gjëra, bëni atë çka është e nevojshme për të marrë një të tillë. Është thelbësore që ju të keni dëshminë tuaj vetjake në këto kohë të vështira, pasi dëshmitë e të tjerëve nuk do t'ju çojnë shumë larg. Sidoqoftë, sapo ta merrni dëshminë, ajo duhet të mbahet energjike dhe e gjallë përmes bindjes së vazhdueshme ndaj urdhërimeve të Perëndisë dhe përmes lutjes dhe studimit të përditshëm të shkrimeve të shenjta.

Shokët e mi të dashur në punën e Zotit, i përgjerohem secilit prej nesh që me lutje ta studiojë dhe ta përsiatë Librin e Mormonit çdo ditë. Teksa e bëjmë këtë, ne do të jemi në gjendje ta dëgjojmë zërin e Shpirtit, t'i bëjmë ballë tundimit, ta mposhtim dyshimin e frikën dhe të marrim ndihmën e qiellit në jetën tonë. Kështu unë dëshmoj me gjithë zemrën time, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Xhoi D. Xhons,
Presidente e Përgjithshme e Fillores

Një Brez që i Bën Ballë Mëkatit

Teksa u jepni mësim, i udhëhiqni dhe i doni fëmijët, ju mund të merrni zbulesë vetjake që do t'ju ndihmojë në krijimin dhe armatosjen e fëmijëve të guximshëm që i bëjnë ballë mëkatit.

Një vit e gjysmë më parë, Presidenti Rasëll M. Nelson foli rreth nevojës “për të dhënë mësim dhe për të ndihmuar në rritjen e një brezi që i bën ballë mëkatit”¹. Ajo frazë – “një brez që i bën ballë mëkatit” – më preku thellë shpirtërisht.

Ne i nderojmë fëmijët që përpiqen fort për të jetuar një jetë të pastër dhe të bindur. E kam dëshmuar forcën e shumë fëmijëve anembanë botës. Ata qëndrojnë të papërkulur, “të qëndrueshëm dhe të palëvizur”² në një mori rrethanash dhe mjedisesh sfiduese. Këta fëmijë e kuptojnë identitetin e tyre hyjnor, e ndiejnë dashurinë e Atit Qiellor për ta dhe kërkojnë t'i binden vullnetit të Tij.

Megjithatë, ka fëmijë të cilët hasin vështirësi për të qenë “të qëndrueshëm dhe të palëvizur” dhe mendjet e brishta të të cilëve po plagosen.³ Ata po sulmohen nga çdo anë prej “shigjeta[ve të] flakta të kundërshtarit”⁴ dhe kanë nevojë për përforsim e përkrahje. Ata janë një nxitje mbi-sunduese për ne që të ngrihemi e të zhvillojmë një luftë kundër mëkatit në përpjekjen tonë për t'i sjellë fëmijët tanë te Krishti.

Dëgjojini fjalët e Plakut Brus R. Mek-Konki gati 43 vjet më parë:

“Si anëtarë të Kishës, ne përfshihemi në një konflikt të fuqishëm. Jemi në luftë. Jemi rekrutuar në kauzën e Krishtit për të luftuar kundër Luciferit. . . .

Lufta e madhe që zien në çdo anë dhe e cila, për fat të keq, po sjell si rrjedhojë shumë viktime, disa deri në vdekje, nuk është diçka e re. . . .

. . . Tani as nuk ka, as nuk mund të ketë ndonjë njeri të paanshëm në këtë luftë.”⁵

Sot lufta vazhdon me fuqi gjithnjë e në rritje. Beteja na prek të gjithëve dhe fëmijët tanë janë në rreshtat e parë duke u përballur me forcat kundërshtare. Prandaj, shtohet nevoja që ne t'i forcojmë strategjitë tona shpirtërore.

Forcimi i fëmijëve që t'i bëjnë ballë mëkatit, është një detyrë dhe një bekim për prindërit, gjyshërit e gjyshet, pjesëtarët e familjes, mësuesit dhe udhëheqësit. Secili prej nesh mban përgjegjësinë për të ndihmuar. Sidoqoftë, Zoti i ka udhëzuar veçanërisht *prindërit* që t'u mësojnë fëmijëve të tyre “të kuptojnë doktrinën e pendimit, të besimit në Krishtin, Birin e Perëndisë së gjallë, dhe të pagëzimit e të dhuratës së Frymës së Shenjtë” dhe “të luten dhe të ecin drejt përpara Zotit”⁶.

Mënyra se si t'i “rris[im] fëmijët [tanë] në dritë e të vërtetë”⁷ mund të jetë një çështje sfiduese, pasi është e individualizuar për secilën familje dhe secilin fëmijë, por Ati Qiellor na ka dhënë udhëzime të gjithësishme që do të na ndihmojnë. Shpirti do të na frymëzojë për mënyrat më të efektshme se si mund t'i vaksinojmë shpirtërisht fëmijët tanë.

Si fillim, është thelbësore të kemi një largpamësi të rëndësishme të kësaj përgjegjësie. Duhet të kuptojmë identitetin dhe qëllimin tonë hyjnor – dhe të tyret – përpara se të mund t'i ndihmojmë fëmijët tanë që të shohin se *kush* janë dhe *përse* janë këtu. Duhet t'i ndihmojmë ata të dinë pa asnjë dyshim se janë bij e bija të një Ati të dashur Qiellor dhe se Ai pret gjëra hyjnore prej tyre.

Së dyti, të kuptuarit e doktrinës së pendimit është thelbësor që t'i bëjmë ballë mëkatit. T'i bësh ballë mëkatit nuk do të thotë të jesh pa mëkat, por nënkupton që të jesh vazhdimisht i penduar, vigjilent dhe i guximshëm. Ndoshta bërja ballë mëkatit merret si bekim kur i bëjmë ballë mëkatit në mënyrë të përsëritur. Sikurse tha Jakobi: “Kundërshtoni djallin dhe ai do të largohet nga ju”⁸.

Luftëtarët djalosharë “ishin jashtë-zakonisht trima, për sa i përket guximit . . . ; por vini re, kjo nuk ishte e gjitha – ata qenë . . . të besuar në çdo kohë, në çdo gjë që u besohej. Po, ata ishin . . . mësuar t'u bindeshin urdhërimeve të Perëndisë dhe të ecnin drejtësisht para tij.”⁹ Këta të rinj shkuan në luftë duke mbartur si armë ndaj kundërshtarëve të tyre virtyte si ato të Krishtit. Presidenti Tomas S. Monson na kujtoi se “thirrja për guxim i vjen vazhdimisht secilit prej nesh. Në çdo ditë të jetës sonë nevojitet guxim – jo vetëm për ngjarjet madhështore, por shumë më shpesh kur ne marrim vendime ose reagojmë ndaj rrethanave përreth nesh.”¹⁰

Fëmijët tanë e veshin armaturën shpirtërore teksa formojnë modele

të dishepullimit të përditshëm vetjak. Ndoshta ne i nënvlerësojmë aftësitë e fëmijëve për ta kuptuar konceptin e dishepullimit të përditshëm. Presidenti Henri B. Ajring na këshilloi që ta “fillojmë herët dhe të jemi të qëndrueshëm”¹¹. Kështu, një zgjidhje e tretë për t'i ndihmuar fëmijët që t'i bëjnë ballë mëkatit, është ta fillojmë me dashuri, që në moshat më të vogla, për t'iu mësuar doktrinat dhe parimet bazë të ungjillit – nga shkrimet e shenja, Nenet e Besimit, broshura *Për Forcën e Rinisë*, këngët e Fillores, himnet dhe vetë dëshmitë tona vetjake – që do t'i udhëheqin fëmijët drejt Shpëtimitarit.

Krijimi i zakoneve të vazhdueshme të lutjes, studimit të shkrimeve të shenja, mbrëmjes familjare të shtëpisë dhe adhurimit në Shabat çojnë drejt të qenit të shëndetshëm shpirtërisht, palëkundshmërisë brenda vetes dhe vlerave të forta morale – me fjalë të tjera, drejt integritetit shpirtëror. Në botën e sotme ku integriteti moral pothuajse është zhdukur, fëmijët tanë e meritojnë të kuptojnë se çfarë është integriteti i vërtetë moral dhe përse është kaq i rëndësishëm – veçanërisht ndërkohë që i përgatitim të bëjnë e të mbajnë

besëlidhje të shenjta në pagëzim dhe në tempull. Sikurse na mëson udhëzuesi *Predikoni Ungjillin Tim*: “Mbajtja e zotimeve i përgatit njerëzit [përfshirë fëmijët shumë të vegjël] të bëjnë dhe të mbajnë besëlidhjet e shenjta”¹².

Plaku Xhefri R. Holland na mësoi: “Kur flasim rreth mbajtjes së besëlidhjeve, ne flasim rreth thelbit të qëllimit tonë jetik në vdekshmëri”¹³. Ka fuqi të pazakontë të bërja dhe mbajtja e besëlidhjeve me Atin tonë Qiellor.

Kundërshtari e di këtë gjë, prandaj ai e ka errësuar konceptin e bërjes së besëlidhjeve.¹⁴ Ndihami ndaj fëmijëve që të kuptojnë, bëjnë e mbajnë besëlidhje të shenjta është një tjetër zgjidhje në krimin e një brezi që i bën ballë mëkatit.

Si i përgatitim fëmijët tanë që të bëjnë e mbajnë besëlidhje të shenjta, kur hyjnë dhe përparojnë përgjatë shtegut të besëlidhjeve? Të mësuarit e fëmijëve se si t'i mbajnë premtimet e thjeshta kur janë të vegjël, do t'i fuqizojë ata që të mbajnë besëlidhje të shenjta më vonë në jetë.

Më lejoni të tregoj një shembull të thjeshtë: Në një mbrëmje familjare, një baba pyeti: “Si po ia kalojmë së bashku si familje?” Lizi pesëvjeçare u ankua se vëllai i saj i madh, Kevini, po e përqeshte shumë dhe po ia lëndonte ndjenjat. Me ngurrim Kevini pranoi se Lizi kishte të drejtë. Nëna e Kevinit e pyeti atë se çfarë mund të bënte ai që të shkonte më mirë me motrën e tij. Kevini mendoi dhe vendosi se do t'i premntonte Lizit që do të kalonte një ditë të tërë pa e përqesur.

Në fund të ditës së nesërme, teksa të gjithë u mblodhën për lutjen familjare, babai e pyeti Kevinin se si ia kishte dalë mbanë. Përgjigjja e Kevinit ishte: “Babi, e mbajta premtimin!” Lizi pohoi me gëzim dhe familja e përgëzoi Kevinin.

Më pas nëna e Kevinit sugjeroi që, në qoftë se ai mund ta mbante

premtimin e tij për një ditë, përse nuk mund ta mbante për dy ditë? Kevinin ra dakord ta provonte sërisht. Dy ditë kaluan, Kevini pati sukses në mbajtjen e premtimit të tij dhe Lizi ishte edhe më mirënjohëse! Kur babai i tij e pyeti se përse po i mbante kaq mirë premtimet e tij, Kevini tha: “E mbajta premtimin se thashë që do ta mbaja”.

Një vazhdueshmëri e premtimeve të vogla, të mbajtura me sukses, çon drejt integritetit moral. Ushtrimi i vazhdueshëm i mbajtjes së premtimit është një përgatitje shpirtërore për fëmijët që të marrin besëlidhjen e tyre të parë të pagëzimit dhe të dhuratës së Frymës së Shenjtë, në të cilën ata lidhin besë për t'i shërbyer Perëndisë dhe për t'i zbatuar urdhërimet e Tij.¹⁵ Premtimet dhe besëlidhjet janë të pandashme.

Në librin e Danielit ne mësojmë për Shadrakun, Meshakun dhe Abed-negon që nuk pranuan ta adhuronin idhullin e mbretit Nebukadnetsar.¹⁶ Mbreti i paralajmëroi se do të hidheshin në furrën me zjarr përvëlues nëse nuk i bindehin. Ata nuk pranuan dhe thanë:

“Ja, Perëndia ynë, të cilit i shërbejmë, është në gjendje të na çlirojë nga furra e ndezur. . . .

Por edhe sikur të mos e bënte, dije, o mbret, që ne nuk do t'u shërbejmë perëndive të tua.”¹⁷

“Por edhe sikur të mos e bënte.” Merreni parasysh kuptimin e këtyre

fjalëve dhe mënyrën se si lidhen ato me mbajtjen e besëlidhjeve. Këta tre të rinj nuk po e bazonin bindjen e tyre te shpëtimi. Edhe sikur të mos shpëtoheshin, ata do ta mbanin premtimin e tyre ndaj Zotit ngaqë thanë se do ta mbanin. Mbajtja e besëlidhjeve tona është gjithmonë e pavarur nga gjendja jonë. Këta tre të rinj, sikurse luftëtarët djalosharë, janë për fëmijët tanë shembuj të mrekullueshëm se si t'i bëjnë ballë mëkatit.

Si gjejmë zbatim këta shembuj në shtëpitë tona dhe në familjet tona? “Rresht pas rreshti, parim pas parimi”¹⁸, ne i ndihmojmë fëmijët ta shijojnë suksesin në kafshata të vogla. Kur i mbajnë premtimet, ata e ndiejnë Shpirtin në jetën e tyre. Plaku Jozef B. Uirthlin na mësoi se “shpërblimi më i lartë i integritetit moral është shoqërimi i vazhdueshëm i Frymës së Shenjtë”¹⁹. Atëherë do të forcohet “vetëbesimi [i fëmijëve tanë] në prani të Perëndisë”²⁰. Nga pusi i integritetit moral buron një brez i fuqizuar që i bën ballë mëkatit.

Vëllezër e motra, mbajini të vegjlit tuaj pranë – kaq pranë sa ta shohin sjelljen tuaj të përditshme fetare dhe t'ju vëzhgojnë duke i mbajtur premtimet dhe besëlidhjet tuaja. “Fëmijët janë imitues të mëdhenj, prandaj jepuni diçka të shkëlqyer për ta imituar.”²¹ Vërtet ne po ndihmojmë për të mësuar e rritur për Zotin një brez që i bën ballë

mëkatit, premtim pas premtimi dhe besëlidhje pas besëlidhjeje.

Dëshmoj se Jezu Krishti e udhëheq këtë Kishë. Teksa i mësoni, udhëhiqni dhe i doni fëmijët sipas mënyrës së Shpëtimtarit, mund të merrni zbulesë vetjake që do t'ju ndihmojë për të krijuar dhe armatosur fëmijë të guximshëm që i bëjnë ballë mëkatit. Lutja ime është që fëmijët tanë do t'i përsëritin fjalët e Nefit: "A do të më bësh që unë të dridhem që në shfaqjen e mëkatit?"²² Ju dëshmoj që Shpëtimtari ynë shleu për mëkatet e botës²³ – pasi tha se Ai do të shlyente – dhe që Ai na do më shumë sesa ne njerëzit e vdekshëm madje mund ta kuptojmë²⁴ – pasi tha se Ai do të na donte. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Rasëll M. Nelson, "Një Lutje drejtuar Motrave të Mia", *Liahona*, nëntor 2015, f. 97.
2. Mosia 5:15.
3. Shih Jakobi [LiM] 2:9.
4. 1 Nefi 15:24; shih edhe Helamani 5:12.
5. Bruce R. McConkie, "Be Valiant in the Fight of Faith", *Ensign*, nëntor 1974, f. 33, 34.
6. Doktrina e Besëlidhje 68:25, 28.
7. Doktrina e Besëlidhje 93:40.
8. Jakobi [Bibël] 4:7; shih edhe Alma 19:33.
9. Alma 53:20–21.
10. Tomas S. Monson, "Ji i Fortë dhe Guximtar", *Liahona*, maj 2014, f. 67.
11. Henri B. Ajring, "Përgatitja Shpirtërore: Fillo Herët dhe Ji i Qëndrueshëm", *Liahona*, nëntor 2005, f. 37; Konferenca e Përgjithshme, nëntor 2005, f. 54.
12. *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2005), f. 204.
13. Jeffrey R. Holland, "Keeping Covenants: A Message for Those Who Will Serve a Mission", *New Era*, janar 2012, f. 2.
14. Shih 1 Nefi 13:26–28.
15. Shih Mosia 18:10.
16. Shih Daniel 3.
17. Daniel 3:17–18.
18. 2 Nefi 28:30.
19. Joseph B. Wirthlin, "Personal Integrity", *Ensign*, maj 1990, f. 33.
20. Doktrina e Besëlidhje 121:45.
21. Anonim.
22. 2 Nefi 4:31.
23. Shih 3 Nefi 27:14–15.
24. Shih Gjoni 15:13.

Nga Plaku Jun Huan Çoi,
i Të Shtatëdhjetëve

Mos Shiko Përreth, Shiko Lart!

Ftesa ndaj të tjerëve për të ardhur te Krishti është qëllimi ynë dhe ne mund ta përmbushim këtë qëllim duke parë lart në drejtim të Jezu Krishtit.

Qëllimi im është t'i "ftoj" të tjerët të vijnë te Krishti¹. Ky është gjithashtu qëllimi juaj. Ne mund ta përmbushim këtë qëllim duke parë lart në drejtim të Jezu Krishtit.

U pagëzoza bashkë me prindërit e mi kur isha 16 vjeç. Vëllai im më i vogël, Kijung Huani, i cili ishte 14 vjeç, u bashkua me Kishën nëpërmjet dajës tim, Joung Jik Li, dhe na ftoi në kishën e tij. Secili nga 10 pjesëtarët në familjen tonë i përkiste një kishe tjetër, ndaj ishim të lumtur që gjetëm të vërtetën dhe pasi u pagëzuam, donim ta shpërndanim atë lumturi që gjetëm tek ungjilli i Jezu Krishtit.

Babai im ishte më entuziasti ndër ne për ta mësuar dhe shpërndarë të vërtetën. Ai zgjohej herët në mëngjes për t'i studiuar shkrimet e shenjta për më shumë se dy orë çdo ditë. Pas pune shkonte me misionarët për të vizituar familjen, miqtë dhe fqinjët tanë gati çdo ditë. Shtatë muaj pasi u pagëzuam, 23 prej pjesëtarëve të familjes sime dhe të afërm u bënë anëtarë të Kishës. Kjo gjë vijoi me dëshminë e mrekullisë së pagëzimit të 130 njerëzve vitin pasues nëpërmjet punës misionare të babait tim si anëtar.

Historia familjare ishte gjithashtu e rëndësishme për të, dhe ai plotësoi tetë breza të paraardhësve tanë. Nga ajo kohë e tutje, frytet e kthimit në besim të familjes sonë, që filluan nga vëllai im 14-vjeçar, janë rritur në mënyra të panumërta, jo vetëm midis të gjallëve, por edhe midis të vdekurve. Duke e vazhduar punën e babait tim dhe të të tjerëve, pema jonë familjare tani përfshin 32 breza dhe tani po përfundojmë punën në tempull për shumë linja paraardhësish. Sot jam i mahnitur dhe ndiej gëzim të madh që po i bashkojmë paraardhësit tanë dhe pasardhësit tanë.

Presidenti Gordon B. Hinkli shënoi një përvojë të ngjashme në Tempullin e Kolombusit në Ohajo:

"Duke reflektuar mbi jetën e [stërgjyshit, gjyshit dhe babait tim], ndërsa isha ulur në tempull, unë ktheva shikimin nga vajza ime, vajza e saj . . . dhe fëmijët e saj, stërnipërit e stërmbesat e mia. Unë papritmas kuptova se qëndroja pikërisht në mes të këtyre shtatë brezave – tre para meje dhe tre pas meje.

Në atë shtëpi të shenjtë dhe të shenjtëruar më kaloi nëpër mendje

një ndjenjë e detyrimit të pamasë që më takonte mua t'ua kaloja të gjitha ato që kisha marrë si trashëgimi nga paraardhësit e mi, brezave që tani kanë ardhur pas meje.”²

Të gjithë ne jemi në mes të një familjeje të përjetshme. Roli ynë mund të jetë një çast vendimtar në të cilin mund të ndodhin ndryshime domethënëse në mënyra pozitive ose negative. Presidenti Hinkli vazhdoi: “Asnjëherë *mos e lejon veten* që të bëheni një hallkë e dobët në zinxhirin e brezave tuaj”³. Besnikëria juaj në ungjill do ta forcojë familjen tuaj. Si mund të sigurohemi që do të jemi një hallkë e fortë në familjen tonë të përjetshme?

Një ditë, pak muaj pas pagëzimit tim, dëgjova disa njerëz duke kritikuar

njeri-tjetrin në Kishë. U zhgënjeva shumë. Shkova në shtëpi dhe i thashë babait tim se ndoshta nuk duhet të shkoja më në Kishë. Ishte e vështirë të shihje anëtarë që i kritikonin të tjerët në atë mënyrë. Pasi më dëgjoi, babai im më mësoi se ungjilli ishte rivendosur dhe se është i përsosur, por anëtarët nuk janë ende të tillë, as ai vetë dhe as unë. Ai me vendosmëri tha: “Mos e humb besimit tënd për shkak të njerëzve rreth teje, por ndërto një marrëdhënie të fortë me Jezu Krishtin. Mos shiko përreth, shiko lart!”

Shiko lart në drejtim të Jezu Krishtit – këshilla e urtë e babait tim – e forcon besimin tim kurdoherë që përballem me sfida në jetë. Ai më mësoi se si t'i zbatoj mësimet e Krishtit, si te këto

fjalë: “Shihni tek unë në çdo mendim; mos dyshoni, mos kini frikë”⁴.

Kur kryesova në Misionin e Siatëllit në Uashington, binte shi në shumë ditë të vitit. Prapëseprapë, misionarët tanë u udhëzuan që të dilnin dhe të predikonin në shi. E kisha zakon t'u thoja: “Dilni në shi, shihni drejt qiellit, hapeni gojën dhe pijeni atë! Kur të shikoni lart, do të forcoheni për ta hapur gojën përpara kujt do pa pasur frikë.” Ishte një mësim simbolik për ta që të shihnin lart kur përballeshin me sfida madje edhe pas misionit të tyre. Ju lutem, mos e provoni këtë në zona të ndotura.

Ndërsa po shërbeja ende në misionin e Siatëllit, mora një telefonatë nga djali im më i madh, Sanbimi, i cili është pianist. Ai tha se do të kishte privilegjin të interpretonte në Sallën Karnëgi në Nju-Jork sepse fitoi një konkurs ndërkombëtar. Ne ishim shumë të lumtur dhe shumë të emocionuar për të. Megjithatë, atë mbrëmje, ndërsa po luteshim me mirënjohje, bashkëshortja ime e kuptoi se nuk mund të shkonim në interpretimin e tij dhe i tha Atit Qiellor diçka të tillë: “Atë Qiellor, jam mirënjohëse për bekimin që Ti i ke dhënë Sanbimit. Meqë ra fjala, më vjen keq që nuk mund të shkoj atje. Mund të kisha shkuar nëse Ti do të na e kishe dhënë këtë bekim para ose pas këtij misioni. Nuk po ankojem, por kam njëfarë keqardhjeje.”

Sapo e përfundoi këtë lutje, ajo dëgjoi një zë të qartë: “Djalit tuaj i është dhënë ky privilegj, ngaqë ju nuk mund të shkonit. A do të doje të ishte e kundërta?”

Bashkëshortja ime u befasua. Ajo e dinte se fëmijët do të bekoreshin nëpërmjet punës besnike të prindërve të tyre në mbretërinë e Zotit, por ishte hera e parë që ajo e kuptonte me saq qartësi rolin e saj. Ajo iu përgjigj Atij menjëherë: “Jo, jo, nuk ka problem që nuk do të shkoj. Lëre atë ta ketë atë nder.”

Vëllezër dhe motra të dashura, nuk është e lehtë për ne që ta dallojmë dashurinë e Atit Qiellor kur shohim përreth me sytë tanë tokësorë, ngaqë së pari shohim shqetësimin, humbjen, barrët ose vetminë. Nga ana tjetër, kur shohim lart, ne jemi në gjendje të kuptojmë se si jemi bekuar. Zoti ka zbuluar: “Kur ne fitojmë ndonjë bekim nga Perëndia, është me anë të bindjes ndaj atij ligji mbi të cilin ai bazohet”⁵. Për të gjithë ata që hyjnë në *çfarëdo* shërbimi të Perëndisë, dijeni se ju jeni një lidhje e fortë për bekime të fuqishme për njerëzit para jush dhe për brezat pas jush.

Sot, jam mirënjohës që shoh se shumë nga pjesëtarët e familjes sonë janë besnikë në shtegun e besëlidhjes, por trishtohem kur përfytyroj ndonjë vend bosh krah nesh. Plaku M. Rasëll Ballard tha: “Nëse zgjidhni të bëheni jo-aktiv ose ta lini Kishën e rivendosur të Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, ku do të shkoni? Çfarë do të bëni? Vendimi për të [mos] shkua[r] më’ me anëtarët e Kishës dhe udhëheqësit e zgjedhur të Zotit do të ketë një ndikim afatgjatë që jo gjithnjë mund të

kuptohet tani për tani.”⁶ Presidenti Tomas S. Monson na nxiti: “E zgjedhshim përherë të drejtën më të vështirë në vend të së gabuarës më të lehtë!”⁷

Nuk është asnjëherë tepër vonë për të parë lart në drejtim të Jezu Krishtit. Krahët e Tij janë gjithmonë të hapura për ju. Ka breza përpara nesh dhe pas nesh që varen nga ne për ta ndjekur Krishtin në mënyrë që të mund të jemi një familje e përjetshme e Perëndisë.

Kur u lirova nga thirrja ime si president kunji, djemtë e mi ishin të ngazëllyer që do të kalonin më shumë kohë me mua. Tri javë më vonë u thirra si I Shtatëdhjetë. Fillimisht mendova se ata mund të zhgënjeheshin, por përgjigja e përlur e djalit tim më të vogël ishte: “Baba, mos u shqetëso. Ne jemi një familje e përjetshme.” Çfarë e vërtete e thjeshtë dhe e qartë ishte ajo! U shqetësova pak pasi në fillim pashë përreth kësaj jete në vdekshmëri, por djali im ishte i lumtur pasi nuk pa përreth por pa lart me sytë drejt përjetësisë dhe qëllimeve të Zotit.

Nuk është përherë e lehtë të shohësh lart kur prindërit tuaj janë kundër ungjillit, kur jeni anëtar i një njësie të

vogël të Kishës, kur bashkëshorti/ja juaj nuk është anëtar/e, kur jeni ende beqar edhe pse keni bërë më të mirën tuaj për t’u martuar, kur njëri prej fëmijëve ka dalë nga udha, kur e gjeni veten si prind i vetëm, kur sfidoheni fizikisht ose emocionalisht, kur jeni viktimë e një fatkeqësie natyrore dhe kështu me radhë. Mbahuni te besimi juaj në ato kohë të vështira. Shihni lart në drejtim të Krishtit për forcë, drejtpeshim dhe shërim. Nëpërmjet fuqisë së Shlyerjes së Jezu Krishtit “githë gjërat do të vep-rojnë së bashku për të mirën [tuaj]”⁸.

Jap dëshmi për Jezu Krishtin, se Ai është Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë. Kur ne e ndjekim profetin tonë të gjallë, Presidentin Tomas S. Monson, ne shohim lart në drejtim të Jezu Krishtit. Kur lutemi dhe i studiojmë shkrimet e shenjta çdo ditë dhe e marrim me sinqeritet sakramentin çdo javë, ne marrim forcën që *gjithmonë* të shohim lart në drejtim të Tij. Jam i lumtur që jam anëtar i kësaj Kise dhe që jam pjesë e një familjeje të përjetshme. Më pëlqen shumë ta shpërndaj këtë ungjill të mrekullueshëm me të tjerët. Ftesa ndaj të tjerëve për të ardhur te Krishti është qëllimi ynë dhe ne mund ta përmbushim këtë qëllim duke parë lart në drejtim të Jezu Krishtit. Me përlulësi dëshmoj për këto gjëra, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2005), f. 1.
2. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Gordon B. Hinkli* (2016), f. 85.
3. Gordon B. Hinckley, “Keep the Chain Unbroken” (Takim shpirtëror në Universitetin “Brigam Jang”, 30 nëntor 1999), f. 3, speeches.byu.edu; theksimi i shtuar.
4. Doktrina e Besëlidhje 6:36.
5. Doktrina e Besëlidhje 130:21.
6. M. Rasëll Ballard, “Te Kush të Shkojmë?” *Liahona*, nëntor 2016, f. 91.
7. Tomas S. Monson, “Zgjedhjet”, *Liahona*, maj 2016, f. 86.
8. Doktrina e Besëlidhje 100:15.

Nga Plaku Ronald A. Rasband,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Shpirti i Shenjtë na Udhëzoftë

Detyra hyjnore e Frymës së Shenjtë, është të na frymëzojë, të na dëshmojë, të na mësojë dhe të na nxitë që të ecim në dritën e Zotit.

Vëllezër e motra, unë, sikurse të gjithë ju, e kuptojmë se po e shohim përshpejtimin e punës së Zotit nëpërmjet Presidentit Tomas S. Monson nga mesazhi i tij këtë mëngjes. Presidenti Monson, ne ju duam, ju mbështetim dhe lutemi përherë për ju “profeti ynë i dashur”¹.

Ne kemi ndier një mbushullim të Shpirtit këtë fundjavë. Qoftë nëse ndodheni këtu në këtë sallë të madhe ose nëse po e shihni nga shtëpitë, apo jeni mbledhur në shtëpitë e mbledhjeve në pjesë të largëta të botës, ju keni pasur mundësinë ta ndieni Shpirtin e Zotit. Ai Shpirt i pohon zemrës dhe mendjes suaj të vërtetat e dhëna mësim në këtë konferencë.

Merrni parasysh fjalët e këtij himni të njohur:

*Shpirt’ i Shenjt’ na udhëzoft’;
Të vërtetën na mësoft’.
Për Krishtin do të dëshmoj’,
Mendjet tona do ndriçoj’.*²

Nga zbulesa e ditëve të mëvonshme, ne e dimë se Kreu-Perëndi përbëhet nga tri qenie të ndryshme dhe të veçuara: Ati ynë në Qiell; Biri

i Tij i Vetëmlindur, Jezu Krishti dhe Fryma e Shenjtë. Ne e dimë se “Ati ka një trup prej mishi e kockash, po aq të prekshëm sa edhe të një njeriu; Biri gjithashtu; por Fryma e Shenjtë nuk ka një trup prej mishi e kockash, por është një personazh i Shpirtit. Po të mos ishte kështu, Fryma e Shenjtë nuk mund të banonte në ne.”³

Mesazhi im sot përqendrohet te rëndësia e Frymës së Shenjtë në jetën tonë. Ati ynë në Qiell e dinte se në vdekshmëri ne do të hasnim sfida,

mundime dhe shqetësime; Ai e dinte se do të na mundonin pyetjet, zhgënjimet, tundimet dhe dobësitë.

Për të na dhënë forcë fizike dhe udhërrëfim hyjnor, Ai siguroi Shpirtin e Shenjtë, një emër tjetër i Frymës së Shenjtë.

Fryma e Shenjtë na lidh me Zotin. Detyra e Tij hyjnore, është të na frymëzojë, të na dëshmojë, të na mësojë dhe të na nxitë që të ecim në dritën e Zotit. Ne kemi përgjegjësinë e shenjtë që të mësojmë ta dallojmë ndikimin e Tij në jetën tonë dhe të reagojmë.

Mbajeni mend premtimin e Zotit: “Unë do të të jap nga Shpirti im, që do të ndriçojë mendjen tënde, që do ta mbushë shpirtin tënd me gëzim.”⁴ Unë e dua shumë atë sigurim. Gëzimi që e mbush shpirtin tonë, sjell me vete një këndvështrim të përjetshëm në dallim me të jetuarin ditë pas dite. Ai gëzim vjen si paqe mes vështirësive ose pikëllimit. Ai na jep ngushëllim dhe kurajë, i shpalos të vërtetat e ungjillit dhe e rrit dashurinë tonë për Zotin dhe të gjithë fëmijët e Perëndisë. Edhe pse nevoja për të tilla bekime është kaq e madhe, në shumë mënyra bota i ka harruar dhe i ka braktisur ato.

Çdo javë, teksa e marrim sakramentin e shenjtë, ne bëjmë një besëlidhje që “gjithmonë ta kujtoj[m]ë atë”, Zotin Jezu Krisht dhe sakrificën e Tij shlyese. Kur e mbajmë këtë besëlidhje të shenjtë, premtimi është dhënë që ne “të mund të ke[mi] gjithmonë Shpirtin e tij me [ne]”⁵.

Si ta bëjmë ne këtë?

Së pari, ne përpiqemi fort të jetojmë të denjë për Shpirtin.

Fryma e Shenjtë i shoqëron ata që janë “të zellshëm që të kujtojnë Zotin, Perëndinë e tyre, nga dita në ditë”⁶. Siç këshilloi Zoti, ne duhet “t’i [lëmë] mënjane gjërat e kësaj bote dhe të kërkojmë gjërat e një më të mire”⁷, pasi “Shpirti i Zotit nuk banon në tempuj jo të shenjtë”⁸. Ne duhet të përpiqemi gjithnjë t’u bindemi ligjeve të Perëndisë, t’i studiojmë shkrimet e shenjta, të lutemi, të marrim pjesë në tempull dhe të jetojmë të vërtetë ndaj nenit të trembëdhjetë të besimit, duke qenë “të ndershëm, të vërtetë, të dëlirë, mirëdashës, të vërtetshëm dhe [duke u] bër[ë] mirë të gjithë njerëzve”.

Së dyti, ne duhet të jemi të gatshëm për ta marrë Shpirtin.

Zoti ka premtuar: “Unë do të të them në mendjen tënde dhe në zemrën tënde, me anë të Frymës së Shenjtë, që do të vijë mbi ty dhe që do të banojë në zemrën tënde”⁹. Unë fillova ta kuptoja këtë kur isha misionar i ri në moshë, në Skoç-Pleins, Nju-Xhërsi. Një mëngjes të nxehtë korriku unë dhe shoku im i misionit ndiem nxitjen për të kërkuar [dikë], sipas një referimi, te Sheshi i Tempullit. Ne trokitëm në derën e banesës së Elud Shaferit. Zonja Shafer me mirësjellje nuk na pranoi.

Ndërkohë që po e mbyllte derën, unë ndjeva se duhej të bëja diçka që nuk e kisha bërë kurrë më parë dhe që nuk e kam bërë kurrë më që atëherë! E vendosa këmbën te dera dhe e pyeta: “A ka ndonjë tjetër që mund të jetë i interesuar për mesazhin tonë?” Vajza e saj 16-vjeçare, Marti, ishte vërtet e interesuar dhe ajo që lutur me zjarr për udhërrëfim pikërisht një ditë më parë. Marti u takua me ne dhe, me kalimin e kohës, nëna e saj mori pjesë në diskutime. Të dyja u bashkuan me Kishën.

Si rrjedhojë e pagëzimit të Martit, 136 veta, përfshirë shumë prej familjarëve të saj, janë pagëzuar dhe kanë

bërë besëlidhje të ungjillit. Sa mirënjohës jam që dëgjova Shpirtin dhe e vendosa këmbën te dera atë ditë të nxehtë korriku. Marti dhe disa pjesëtarë të dashur të familjes së saj janë këtu sot.

Së treti, ne duhet ta dallojmë Shpirtin kur vjen.

Përvoja ime ka qenë se Shpirti më së shumti komunikon si një ndjenjë. Ju e ndieni atë në fjalë që janë të njohura për ju, që kanë kuptim për ju, që ju nxitin. Merreni parasysh reagimin e neftëve kur e dëgjuan Zotin të lutej për ta: “Dhe turma e dëgjoi dhe dëshmon; dhe zemrat e tyre qenë hapur dhe ata kuptuan në zemrat e tyre fjalët me të cilat ai u lut”¹⁰. Ata ndien në zemrën e tyre fjalët e lutjes së Tij. Zëri i Shpirtit të Shenjtë është i qetë dhe i ulët.

Në Dhiatën e Vjetër, Elia debaton me priftërinjtë e Baalit. Priftërinjtë prisnin që “zëri” i Baalit të vinte në formën e një shkrepthe dhe të ndizte flajmët e tyre me zjarr. Por nuk erdhi asnjë zë, dhe nuk pati asnjë zjarr.¹¹

Në një rast më vonë, Elia u lut. “Dhe ja, po kalonte Zoti. Një erë e fortë dhe e furishme çante malet dhe thyente shkëmbinjtë përpara Zotit, por Zoti nuk ishte në erë. Mbas erës ra një tërmet, por Zoti nuk ishte në tërmet.

Mbas tërmetit ra një zjarr, por Zoti nuk ishte në zjarr. Mbas zjarrit u dëgjua një zë, si një shushuritje e ëmbël.”¹²

A e njihni atë zë?

Presidenti Monson ka dhënë mësim: “Teksa vazhdojmë në rrugëtimin e jetës, le ta mësojmë gjuhën e Shpirtit”¹³. Shpirti flet fjalë që ne i ndiejmë. Këto ndjenja janë të buta, një shtytje e lehtë për të vepruar, për të bërë diçka, për të thënë diçka, për të reaguar në njëfarë mënyre. Nëse jemi rastësorë ose të vetëkënaqur në adhurimin tonë, të largët dhe moskokëçarës si pasojë e veprimtarive në botë, ne do ta gjejmë veten të mpakur në aftësinë

tonë për të ndier. Nefi i tha Lamanit dhe Lemuelit: “Ju keni dëgjuar zërin e tij herë pas here; dhe ai ju ka folur me një zë të qetë, të ulët, por ju kishit humbur ndjesinë, që ju nuk mund të ndjenit fjalët”¹⁴.

Qershorin e kaluar m'u ngarkua një detyrë në Amerikën e Jugut. Patëm një program shumë të ngjeshur 10-ditor, për të vizituar Kolumbinë, Perunë dhe Ekuadorin. Një tërmet tejet i fortë kish-te vrarë qindra njerëz, kishte plagosur dhjetëra mijëra, kishte dëmtuar dhe shkatërruar shtëpi dhe komunitete në qytetet Portovieho dhe Manta të Ekuadorit. Ndjeva nxitje që t'i shtoja programit tonë edhe një vizitë tek anëtarët që jetonin në ato qytete. Për shkak të dëmtimeve në infrastrukturë, nuk ishim të sigurt nëse mund të shkonim deri atje. Në fakt, na ishte thënë se nuk mund të shkonim deri atje, por nxitja nuk më largohej. Si pasojë, ne

u bekuam dhe mundëm t'i vizitonim të dyja qytetet.

Për shkak të njoftimit brenda një kohe kaq të shkurtër, unë prisja që vetëm disa udhëheqës priftërie vendorë të merrnin pjesë në mbledhjet e organizuara me ngut. Sidoqoftë, ne mbërritëm në secilën qendër të kunjit dhe i gjetëm godinat kishtarë të mbushura deri në fund të sallës. Disa anëtarë që merrnin pjesë ishin të dalluarit e zonës, pionierët që ishin kapur fort pas Kishës, duke i nxitur të tjerët të bashkoheshin me ta në adhurim dhe të ndienin Shpirtin në jetën e tyre. Në rreshtat e parë ishin ulur anëtarët që kishin humbur të dashurit dhe fqinjët e tyre nga tërmeti. Unë ndjeva nxitje t'u jepja një bekim apostullor të gjithëve atyre që merrnin pjesë, një bekim që e jepja për herë të parë. Ndonëse po qëndroja në krye të sallës, ishte sikur duart e mia qenë mbi kokën e

secilit prej tyre dhe unë ndjeva fjalët e Zotit të më buronin.

Nuk përfundoi me kaq. Unë u ndjeva i nxitur t'u flisja atyre ashtu si kishte bërë Jezu Krishti kur vizitoi njerëzit në kontinentin amerikan. “Ai i mori fëmijët e tyre të vegjël . . . dhe i bekoi dhe iu lut Atit për ta.”¹⁵ Ne ishim në Ekuador, shkuam për të bërë punët e Atit dhe këta ishin fëmijët e Tij.

Së katërti, ne duhet të veprojmë që me nxitjen *e parë*.

Kujtojeni fjalët e Nefit. “Unë isha i udhëhequr nga Shpirti, duke mos ditur më parë gjërat që unë duhet të bëja. Megjithatë,” tha ai “vazhdova të ecja”¹⁶.

Dhe kështu duhet të bëjmë edhe ne. Ne duhet të kemi besim në nxitjet tona të para. Nganjëherë ne arsyetojmë, ne e pyetim veten a jemi duke ndier një mbresë shpirtërore apo janë thjesht mendimet tona. Kur fillojmë të hamendësojmë për herë të dytë, madje për

herë të tretë për ndjenjat tona – diçka që të gjithë e kemi bërë – ne po e largojmë Shpirtin; ne po e vëmë në pikëpyetje këshillën hyjnore. Profeti Jozef Smith dha mësim se nëse do t’ua vini veshin nxitjeve të para, [do të ndodhë] që nga dhjetë herë, nëntë herë do t’i dalloni saktë [nxitjet]¹⁷.

Po ju jap një paralajmërim: Mos prisni fishekjarrë për arsye se reaguat ndaj Frymës së Shenjtë. Mbani mend se jeni duke ndjekur zërin e qetë e të ulët.

Ndërsa po shërbeja si president misioni në Nju-Jork-Siti, isha ulur me disa nga misionarët tanë në një restorant në Bronks. Një familje e re hyri brenda dhe u ul pranë nesh. Ata dukeshin gati për ungjillin. I vëzhgova misionarët teksa vazhdonin takimin me mua, më pas vëreja familjen që e mbaroi vaktin dhe u largua pa rënë në sy. Më pas u thashë: “Pleq [Misionarë], sot do të marrim një mësim. Ju patë një familje të këndshme që hyri në këtë restorant. Çfarë duhet të kishim bërë?”

Një nga pleqtë [misionarët] me të shpejtë u përgjigj: “E mendova se duhej të ngrihesha dhe të shkoja t’u flisja. E ndjeva shtysën, por nuk reagoja.”

“Pleq [Misionarë], thashë unë, “ne duhet të reagojmë gjithmonë ndaj nxitjes sonë të parë. Shtysa që ndjeve ishte Fryma e Shenjtë!”

Nxitjet e para janë frymëzim i kulluar nga qielli. Kur nxitjet na pohojnë dhe na dëshmojnë, ne duhet t’i dallojmë ato për atë që janë, dhe të mos i lëmë të na kalojnë. Shumë shpesh, është Shpirti që na frymëzon t’i drejtohem dikujt në nevojë, familjes e miqve në veçanti. “Kështu . . . zëri i vogël, i qetë, që pëshpërit përmes gjithë gjërave”¹⁸, na drejton drejt mundësive për ta dhënë mësim ungjillin, për të dhënë dëshmi për Rivendosjen dhe Jezu Krishtin, për të ofruar përkrahje dhe interesim dhe për të shpëtuar një nga fëmijët e çmuar të Perëndisë.

Mendojeni këtë si të jetë diçka që quhet ndihma e shpejtë. Në shumicën e komuniteteve, ndihma e shpejtë në tragjedi, katastrofa ose fatkeqësi janë zjarrfikësit, policët, personeli i urgjencës. Ata vijnë me sirena dritash dhe më lejonin të shtoj se jemi thellësisht mirënjohës për ta. Mënyra e Zotit është më pak e dukshme por kërkon një reagim po aq të menjëhershëm. Zoti i di nevojat e të gjithë fëmijëve të Tij – dhe Ai e di se kush është i përgatitur për të ndihmuar.

Nëse ia themi Zotit në lutjet tona të mëngjesit se jemi gati, Ai do të na thërrasë që të reagojmë. Nëse reagojmë, Ai do të na thërrasë herë pas here dhe ne do ta gjejmë veten në atë që Presidenti Monson e quan “punën e Zotit”¹⁹. Ne do të jemi ndihma e parë shpirtërore që e sjellim ndihmën nga lart.

Nëse tregojmë vëmendje ndaj nxitjeve që na vijnë, ne do të rritemi në shpirtin e zbulesës dhe do të marrim gjithnjë e më shumë këndvështrim dhe drejtim prej Shpirtit. Zoti ka thënë: “Vëre besimin tënd në atë Shpirt që drejton për të bërë mirë”²⁰.

E marrshim me seriozitet thirrjen e Zotit: “Merrni zemër, sepse unë do t’ju udhëheq përgjatë udhës”²¹. Ai na udhëheq nëpërmjet Frymës së Shenjtë. Jetoftshim pranë Shpirtit, duke vepruar me të shpejtë ndaj nxitjeve tona të para, duke e ditur se ato vijnë prej Perëndisë. Unë jap dëshmi që Fryma e Shenjtë ka fuqinë të na udhëheqë, të na mbrojë dhe të jetë gjithmonë me ne, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. “God Bless Our Prophet Dear”, *Hymns*, nr. 24.
2. “Shpirt’ i Shenjt’ na Udhëzoft”, *Himne*, nr. 81.
3. Doktrina e Besëlidhje 130:22.
4. Doktrina e Besëlidhje 11:13.
5. Doktrina e Besëlidhje 20:77.
6. Alma 58:40.
7. Doktrina e Besëlidhje 25:10.
8. Helamani 4:24.
9. Doktrina e Besëlidhje 8:2.
10. 3 Nefi 19:33.
11. Shih 1 Mbretërve 18:17–29.
12. 1 Mbretërve 19:11–12.
13. Thomas S. Monson, “The Spirit Giveth Life”, *Ensign*, maj 1985, f. 70.
14. 1 Nefi 17:45.
15. 3 Nefi 17:21.
16. 1 Nefi 4:6–7.
17. Shih Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet* (1989), f. 103.
18. Doktrina e Besëlidhje 85:6.
19. Tomas S. Monson, “Të Mësojmë, të Bëjmë, të Jemi”, *Liahona*, nëntor 2008, f. 62.
20. Doktrina e Besëlidhje 11:12.
21. Doktrina e Besëlidhje 78:18.

Nga Plaku L. Uitni Klejton,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Bëni Gjithçka që Ai t'ju Thotë

Kur vendosim t'i bëjmë "të gjitha ato që Perëndia [na] ka thënë", nezotohemi me zell që ta përputhim sjelljen tonë të përditshme me vullnetin e Perëndisë.

Shpëtimtari e kreu mrekullinë e Tij të parë të shënuar në një festë martese në Kanë të Galileës. Maria, nëna e Tij dhe dishepujt e Tij ishin atje po ashtu. Maria me sa duket ndiente njëfarë përgjegjësie për suksesin e festës. Gjatë kremtimit, doli një problem – të ftuarve në dasmë u mbaroi vera. Maria u shqetësua dhe shkoi te Jezusi. Ata folën shkurtimisht; pastaj Maria iu kthye shërbëtorëve dhe u tha:

"Bëni gjithçka që ai t'ju thotë!"

Aty ishin gjashtë enë prej guri. . . . [Këto enë prej guri nuk përdoreshin për të ruajtur ujë të pishëm, por përdoreshin për larje ceremoniale sipas ligjit të Moisiut.]

Jezusi u tha [shërbëtorëve]: 'Mbushni enët me ujë!' Dhe ata i mbushën deri në grykë.

Pastaj u tha: 'Nxirreni tani dhe çojani të parit të festës'. Dhe ata ia çuan.

[Më pas] i pari i festës e provoi ujin e shndërruar në verë" dhe u shpreh i habitur që vera më e mirë u shërbye kaq vonë në festë.¹

Ne zakonisht e kujtojmë këtë ngjarje ngaqë shndërrimi i ujit në verë ishte një shfaqje e fuqisë së Perëndisë – ishte

një mrekulli. Ky është një mesazh i rëndësishëm, por ka një tjetër mesazh të rëndësishëm në rrëfimin e Gjonit. Maria ishte "një enë e çmueshme dhe e zgjedhur"², e thirrur nga Perëndia për t'i dhënë jetë, për ta edukuar dhe rritur pikërisht Birin e Perëndisë. Ajo dinte për Të më shumë se çdokush tjetër në tokë. Ajo e dinte të vërtetën e lindjes së Tij të mbinatyrshme. Ajo e dinte se Ai ishte pa mëkat dhe se Ai "nuk fliste si njerëzit e tjerë, as nuk mund të mësohej; pasi s'kishte nevojë që dikush

ta mësonte"³. Maria e dinte zotësinë e Tij të jashtëzakonshme për t'i zgjidhur problemet, përfshirë një problem aq personal sa dhe sigurimi i verës për një festë martese. Ajo kishte siguri të palëkundur në Të dhe në fuqinë e Tij hyjnore. Udhëzimi i saj i thjeshtë dhe i drejtpërdrejtë ndaj shërbëtorëve nuk kishte as paralajmërime, as kushte, as kufizime: "Bëni gjithçka që ai t'ju thotë".

Maria ishte e re kur engjëlli Gabriel iu shfaq asaj. Në fillim ajo u "shqetësua" ngaqë u thirr "hirplote" dhe "e bekuar ndër gratë . . . dhe pyeste vetveten çfarë kuptimi mund të kishte një përshëndetje e tillë". Gabrieli e siguroi atë se nuk kishte pse të frikësohej – lajmi që ai sillte, ishte i mirë. Ajo do të "mbetel[j] shtatzënë . . . [me] Biri[n e] Shumë të Lartit" dhe do të "lind[te] një djalë . . . [i cili] do të mbretëro[nte] mbi shtëpinë e Jakobit përjetë".

Maria mendoi me zë të lartë: "Si do të ndodhë kjo, përderisa unë nuk njoh burrë?"

Engjëlli ia shpjegoi, por vetëm shkurtimisht, duke i pohuar asaj se "me Perëndinë asgjë s'është e pamundshme".

Maria iu përgjigj me përlulësi se ajo do të bënte atë që Perëndia do t'i kërkonte, pa kërkuar t'i dinte hollësitë dhe pa dyshuar, pavarësisht se kishte pyetje të panumërta rreth pasojave në jetën e saj. Ajo u zotua pa e kuptuar saktësisht arsyen përse Ai po ia kërkonte këtë asaj apo mënyrën se si do të funksiononin gjërat. Ajo e pranoi fjalën e Perëndisë pa kushte dhe përpara kohe,⁴ duke pasur pak njohuri të asaj që e priste në të ardhmen. Me mirëbesim të thjeshtë te Perëndia, Maria tha: "Ja shërbëtorja e Zotit; le të më ndodhë sipas fjalës sate"⁵.

Kur vendosim t'i bëjmë "të gjitha ato që Perëndia [na] ka thënë", ne nezotohemi me zell që ta përputhim sjelljen tonë të përditshme me vullnetin e

Perëndisë. Veprime të tilla të thjeshta të besimit si studimi i shkrimeve të shenjta çdo ditë, agjërimi rregullisht dhe lutja me qëllim të vërtetë, e thellojnë kapacitetin tonë shpirtëror për t'i përmbushur kërkesat e vdekshmërisë. Me kalimin e kohës, zakone të thjeshta besimi çojnë në rrjedhoja të mrekullueshme. Ato e shndërrojnë besimin tonë nga një filiz, në një fuqi dinamike për mirë në jetën tonë. Më pas, kur sfidat dalin përpara në udhën tonë, rrënjësia jonë në Krisht, siguron vendosmëri për shpirtin tonë. Perëndia i forcon dobësitë tona, e shton gëzimin tonë dhe bën që “të gjitha gjëra[t t]ë bashkëveprojnë për të mirë[n tonë]”⁶.

Disa vite më parë, fola me një peshkop të ri, i cili po kalonte orë të tëra çdo javë duke u këshilluar me anëtarët e lagjes së tij. Ai bëri një koment mbresëlënës. Problemet me të cilat përballeshin anëtarët e lagjes së tij, tha ai, ishin ato me të cilat përballeshin anëtarët e Kishës kudo – çështje të tilla si: si të krijonin një martesë të lumtur; probleme me drejtpeshimin e punës, familjes dhe detyrave në Kishë; sfida me Fjalën e Urtësisë, punësimin ose pornografinë; apo vështirësi për të gjetur paqe rreth një rregulloreje të Kishës ose pyetjeje historike që ata nuk e kuptonin.

Këshilla e tij për anëtarët e lagjes shumë shpesh përfshinte kthimin te praktikat e thjeshta të besimit të tilla si: studimi i Librit të Mormonit – siç u këshilluam të bënim nga Presidenti Tomas S. Monson – pagimi i së dhjetës dhe shërbimi me përkushtim në Kishë. Gjithsesi, shpesh, reagimi i tyre ndaj tij ishte mosbesues: “Nuk jam dakord me ju, Peshkop. Të gjithë e dimë se ato janë gjëra të mira për t'u bërë. Ne bisedojmë për ato gjëra *gjatë gjithë kohës* në Kishë. Por nuk jam i sigurt se po më kuptoni. Ç'lidhje ka bërja e

ndonjëres prej *atyre* gjërave me problemet me të cilat *po* përballem?”

Kjo është një pyetje e drejtë. Me kalimin e kohës, unë dhe ai peshkop i ri kemi vërejtur se ata që janë të kujdesshëm për t'i bërë “gjëra[t e] vogla dhe të thjeshta”⁷ – duke u bindur në mënyra në dukje të vogla – bekohen me besim dhe forcë që shkojnë përtej veprimeve ekzistuese të bindjes dhe, në fakt, mund të duken sikur nuk kanë fare lidhje me to. Mund të duket e vështirë të bësh lidhjen midis veprimeve bazë të përditshme të bindjes dhe zgjidhjeve ndaj problemeve të mëdha e të koklavitura me të cilat përballemi. Por ato *kanë* lidhje. Nga përvoja ime, kryerja e zakonave të besimit siç duhet, është mënyra e vetme më e mirë për ta forcuar veten tonë kundrejt telasheve të jetës, cilatdo qofshin ato. Veprime të vogla të besimit, madje edhe kur duken të parëndësishme apo tërësisht të shkëputura nga problemet e veçanta që na mendojnë, na bekojnë në *gjithçka* që bëjmë.

Kijeni parasysh Naamanin, një “komandant i ushtrisë së . . . Sirisë . . . njeri i madh dhe trim”, dhe një lebro. Një shërbëtorë tregoi për një profet në Izrael, i cili mund ta shëronte Naamanin, dhe prandaj ai udhëtoi me një

shpurë shërbëtorësh, ushtarësh dhe dhurata për Izraelin, duke mbërritur përfundimisht në shtëpinë e Eliseut. Shërbëtori i Eliseut, jo vetë Eliseu, e njoftoi Naamanin se urdhri i Zotit ishte që të “shkon[te] të lahelj] shtatë herë në [lumin] Jordan”. Një gjë e thjeshtë. Ndoshta kjo porosi e qartë iu duk luftëtarit të fuqishëm kaq e palogjikshme, e thjeshtëzuar apo madje nën nivelin e tij, sa që ai e pa si fyes sugjerimin e thjeshtë. Në fund të fundit, udhëzimi i Eliseut nuk kishte kuptim për Naamanin, “kështu u kthye dhe iku tërë inat”.

Por shërbëtorët e Naamanit iu afruan me butësi dhe i thanë se ai do të kishte bërë “një gjë të madhe” nëse Eliseu do t’ia kishte kërkuar. Ata vunë në dukje se meqenëse atij iu kërkuar të bënte vetëm një detyrë të vogël, a nuk duhej ta bënte atë, edhe pse nuk e kuptonte arsyen? Naamani e shqyrtoi sërish reagimin e tij, ndoshta dhe me mosbesim, por me bindje “zbriti dhe u zhyt shtatë herë në Jordan” dhe u shërua në mënyrë çudibërëse.⁸

Disa shpërblime të bindjes vijnë vërtet shpejt; të tjerat vijnë vetëm pasi vihemi në provë. Te Perla me Vlerë të Madhe, ne lexojmë rreth zellit të palodhur të Adamit për zbatimin e urdhërimit që të ofronte flijime. Kur engjëlli e pyeti Adamin përse po ofronte flijime, ai u përgjigj: “Nuk e di, përveçse që Zoti më urdhëroi”. Engjëlli shpjegoi se flijimet e tij ishin “në ngjashmëri me flijimin e të Vetëmlindurit të Atit”. Por ai shpjegim me sa duket erdhi vetëm pasi Adami e kishte treguar zotimin e tij për t’iu bindur Zotit për “shumë ditë”, pa e ditur arsyen *përse* ai duhej t’i ofronte ato flijime.⁹

Perëndia gjithmonë do të na bekojë për bindjen tonë të patundur ndaj ungjillit të Tij dhe për besnikërinë ndaj Kishës së Tij, por rrallëherë na e tregon që më përpara kohën e Tij se kur do ta

bëjë këtë. Ai nuk na e tregon tablonë e plotë që në pikënisje. Ky është çasti kur lind nevoja për besim, shpresë dhe mirëbesim në Zot.

Perëndia na kërkon të tregojmë durim me Të – t'i mirëbesojmë Atij dhe ta ndjekim Atë. Ai na lutet që të mos “dyshojmë”, sepse nuk sh[ohim]. Ai na paralajmëron se nuk duhet të presim përgjigje të thjeshta apo zgjidhje të shpejta nga qielli. Gjërat rregullohen kur ne qëndrojmë të vendosur gjatë “provës së besimit [tonë]”, sado e

vështirë që mund të jetë ajo provë për t'u duruar apo sado e ngadaltë mund të jetë ardhja e përgjigjes.¹⁰ Nuk po flas për “bindje të verbër”¹¹, por për një siguri të matur te dashuria dhe koha e përsosur të Zotit.

Prova e besimit tonë do të përfshijë *gjithmonë* që të qëndrojmë të vërtetë ndaj praktikave të thjeshta e të përditshme të besimit. Atëherë, dhe vetëm atëherë, premton Ai, do ta marrim përgjigjen hyjnore të cilën e duam kaq shumë. Vetëm një herë e kemi

vërtetuar gatishmërinë tonë për të bërë atë që Ai na kërkon, pa kërkuar të dimë kohën, arsyet dhe mënyrat se si i “korrlim” shpërblimet e besimit [tonë] dhe të zellit [tonë] dhe të durimit, dhe të durueshmërisë”¹². Bindja e vërtetë i pranon urdhërimet e Perëndisë pa kushte dhe përpara kohe.¹³

Në mënyrë të ndërgjegjshme apo jo, çdo ditë, të gjithë ne zgjedhim “kujt d[ua]m t'i shërbeljmë”¹⁴. Ne e dëftojmë vendosmërinë tonë për t'i shërbyer Zotit duke u përfshirë besnikërisht në veprime të përditshme të përkushtimit. Zoti premton t'i drejtojë shtigjet tona¹⁵, por që Ai ta bëjë këtë, ne duhet të ecim, duke mirëbesuar se Ai e di udhën për shkak se Ai është “udha”¹⁶. Ne duhet t'i mbushim enët e ujit deri në grykë. Kur ne i mirëbesojmë dhe e ndjekim Atë, jeta jonë shndërrohet, ashtu siç u shndërrua uji në verë. Ne bëhemi diçka më shumë dhe më të mirë sesa do të mund të bëheshim ndonjëherë. Mirëbesojni Zotit dhe “bëni gjithçka që ai t'ju thotë”. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Gjoni 2:5–9; shih edhe Gjoni 2:10.
2. Alma 7:10.
3. Përkthimi prej Joseph Smith-it, Mateu 3:25 (tek Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta).
4. Shih Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), f. 18.
5. Shih Lluka 1:26–38.
6. Romakëve 8:28; Doktrina e Besëlidhje 90:24.
7. Alma 37:6.
8. Shih 2 Mbretërve 5:1–14.
9. Shih Moisiu 5:5–11.
10. Shih Ethëri 12:6.
11. Shih Boyd K. Packer, “Agency and Control”, *Ensign*, maj 1983, f. 66–68; Robert C. Oaks, “Believe All Things”, *Ensign*, korrik 2005, f. 30–33.
12. Alma 32:43.
13. Shih Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, f. 18.
14. Jozueut 24:15.
15. Shih Fjalët e Urta 3:6.
16. Gjoni 14:6.

Nga Plaku Dallin H. Oaks,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Kreu-Perëndi dhe Plani i Shpëtimit

Për shkak se e kemi të vërtetën rreth Kreut-Perëndi dhe marrëdhënies sonë me Ta, ne kemi hartën më të mirë rrugore për rrugëtimin tonë nëpër vdekshmëri.

I.

Neni ynë i parë i besimit shpall: “Ne besojmë në Perëndinë, Atin e Përjetshëm, dhe në Birin e Tij, Jezu Krishtin, dhe në Frymën e Shenjtë”.

Ne u bashkohemi të krishterëve të tjerë në këtë bindje në një Atë dhe një Bir, dhe te një Frymë e Shenjtë, por ajo që ne besojmë rreth Tyre, është e ndryshme nga bindjet e të tjerëve. Ne nuk

besojmë në atë që bota e krishterë e quan “doktrina e Trinitetit të Shenjtë”. Në Vegimin e tij të Parë, Jozef Smithi pa dy persona të ndryshëm, dy qenie, duke e qartësuar kështu që bindjet mbizotëruese të asaj kohe lidhur me Perëndinë dhe Kreun-Perëndi, nuk ishin të vërteta.

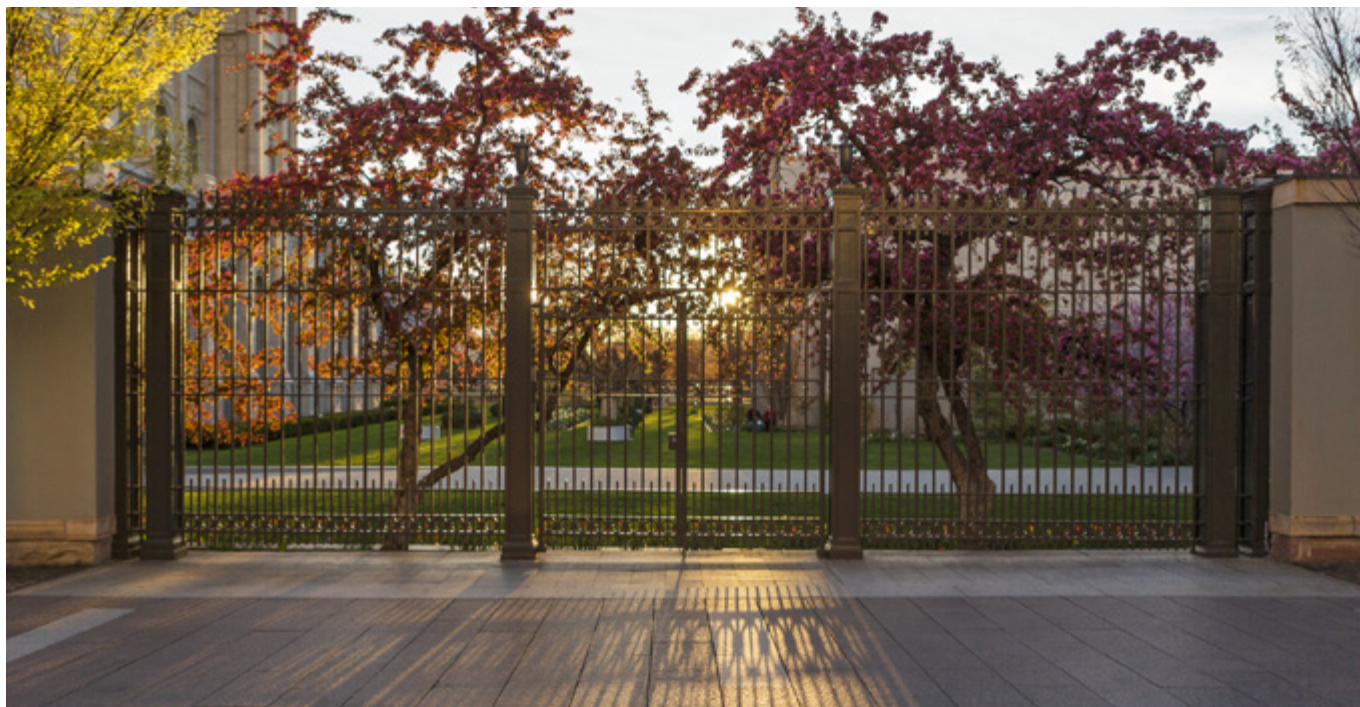
Në kundërshtim me bindjen se Perëndia është një mister i pakuptueshëm dhe i panjohshëm, është e vërteta se natyra e Perëndisë dhe marrëdhënia jonë me Të është e njohshme dhe është çelësi i gjithçkaje tjetër në doktrinën tonë. Bibla shënon Lutjen madhështore Ndërmjetësuese të Jezusit, ku ai shpalli se “kjo është jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke dërguar” (Gjoni 17:3).

Përpjekja për ta njohur Perëndinë dhe veprën e Tij filloi përpara vdekshmërisë dhe nuk do të mbarojë këtui. Profeti Jozef Smith dha mësim: “Do të kalojë shumë kohë pasi të keni kaluar përtej velit [të keni vdekur] para se t’i mësoni [të gjitha parimet e ekzaltimit]”¹. Ne ndërtojmë mbi njohurinë që fituam në botën e shpirtrave para lindjes. Kështu, duke u përpjekur që t’u mësonite izraelitëve natyrën e Perëndisë dhe marrëdhënien e Tij me fëmijët e Tij, profeti Isaia shpalli, siç shënohet në Bibël:

“Kujt dëshironi t’i përngjajë Perëndia dhe çfarë figure do t’i vinit përballë? . . .

Por nuk e dini, nuk e keni dëgjuar? A nuk ju është njoftuar që në fillim? Nuk e keni kuptuar nga themelet e tokës?” (Isaia 40:18, 21.)

Ne e dimë se të tre anëtarët e Kreut-Perëndi janë qenie të ndara e të ndryshme. Ne e dimë këtë nga udhëzimi që u dha përmes Profetit Jozef Smith: “Ati ka një trup prej mishi e kockash, po aq të prekshëm sa edhe të një njeriu; Biri gjithashtu; por Fryma e Shenjtë nuk ka një trup prej mishi

e kockash, por është një personazh i Shpirtit. Po të mos ishte kështu, Fryma e Shenjtë nuk mund të banonte në ne” (DeB 130:22).

Për sa i përket pozitës supreme të Perëndisë, Atit, brenda Kreut-Perëndi, si dhe roleve përkatëse që kryen secili, Profeti Jozef shpjegoi:

“Cilido person që ka parë qiejt të hapen e di se ka tre personazhe në qiej që mbajnë çelësat e fuqisë dhe një kryeson mbi të gjithë. . . .

. . . Këta personazhe . . . quhen Perëndia i pari, Krijuesi; Perëndia i dytë, Shëlbuesi; dhe Perëndia i tretë, Dëshmitari ose Dëshmuesi.

[Është] kompetenca e Atit të kryesojë si Kryetari ose Presidenti, Jezusi si Ndërmjetësuesi, dhe Fryma e Shenjtë si Dëshmuesi ose Dëshmitari.”²

II. Plani

Ne e kuptojmë marrëdhënien tonë me anëtarët e Kreut-Perëndi nga ajo që është zbuluar rreth planit të shpëtimit.

Pyetjet si: “Nga erdhëm?” “Pse jemi këtu?” dhe “Ku po shkojmë?” marrin përgjigje në atë që shkrimet e shenjtë a quajnë “plani . . . i shpëtimit”, “plani [i] madh [i] lumturisë” ose “plani [i] shëlbimit” (Alma 42:5, 8, 11). Ungjilli i Jezu Krishtit është në qendër të planit.

Si fëmijë shpirtërorë të Perëndisë, në një ekzistencë përpara vdekshmërisë, ne e dëshirojmë fatin tonë të jetës së përjetshme, por kishim përparuar aq sa mundeshim pa një përvojë në vdekshmëri me një trup fizik. Për ta siguruar atë mundësi, Ati ynë Qiellor kryesoi mbi Krijimin e kësaj bote, ku, me kujtesë të fshirë për ato që i paraprinë lindjes sonë në vdekshmëri, ne mund ta vërtetonim gatishmërinë tonë për t’i zbatuar urdhërimet e Tij dhe të përjetonim e të rriteshin nëpërmjet sfidave të tjera të jetës në vdekshmëri. Por në rrjedhën e asaj përvojë në vdekshmëri dhe si pasojë e Rënies së prindërve tanë të parë, ne do të vuanim vdekje shpirtërore duke u shpëputur nga prania e Perëndisë, duke u ndotur nga mëkati dhe duke iu nënshtruar vdekjes fizike. Plani i Atit parashikoi dhe siguroi mënyra për t’i kapërcyer të gjitha ato pengesa.

III. Kreu-Perëndi

Duke e ditur qëllimin e planit madhështor të Perëndisë, ne tani i marrim në shqyrtim rolet përkatëse të të tre anëtarëve të Kreut-Perëndi në atë plan.

E fillojmë me një mësim nga Bibla. Në mbyllje të letres së tij të dytë drejtuar korintasve, Apostulli Pal bën këtë përmendje thujse rastësore të

Kreut-Perëndi për Atin, Birin dhe Frymën e Shenjtë: “Hiri i Zotit Jezu Krisht, dashuria e Perëndisë dhe bashkësia [ose “shoqërimi”³] e Frymës së Shenjtë qofshin me ju të gjithë” (2 Korintasve 13:13).

Ky shkrim i shenjtë biblik përfaqëson Kreut-Perëndi dhe përmend dashurinë gjithëpërfshkuese dhe shtyesdhënëse të Perëndisë, Atit, misionin mëshirëplotë dhe shpëtues të Jezu Krishtit dhe shoqërimin e Frymës së Shenjtë.

Perëndia, Ati

Gjithçka fillon me Perëndinë, Atin. Ndërkohë që dimë relativisht pak për Të, ajo që dimë, është vendimtare për ta kuptuar pozitën e Tij supreme, marrëdhënien tonë me Të dhe rolin e Tij mbikëqyrës në planin e shpëtimit, Krijimin dhe gjithçka tjetër që pasoi.

Sikurse shkroi Plaku Brus R. Mek-Konki pikërisht përpara vdekjes së tij: “Në kuptim më themelor dhe përfundimtar të fjalës, ka vetëm një Perëndi të vërtetë e të gjallë. Ai është Ati, Elohim i Plotfuqishëm, Qenia Supreme, Krijuesi dhe Sunduesi i Universit.”⁴ Ai është Perëndia dhe Ati i Jezu Krishtit, si edhe i të gjithëve ne. Presidenti Dejvid O. Mek-Kei dha mësim se “e

vërteta e parë themelore e mbrojtur nga Jezu Krishti ishte kjo: që prapa, përtej dhe mbi gjithçka është Perëndia, Ati, Zot i qiellit dhe i tokës”⁵.

Ajo që dimë për natyrën e Perëndisë, Atit, është më së shumti ajo që mund të mësojmë nga shërbesa dhe mësimet e Birit të Tij të Vetëmlindur, Jezu Krishtit. Siç ka dhënë mësim Plaku Xhefri R. Holland, një nga qëllimet madhore të shërbesës së Jezusit ishte që t’u zbulonte të vdekshmëve “si është Perëndia, Ati ynë i Amshuar . . . të na zbulonte dhe të na e bënte personale natyrën e vërtetë të Atit të Tij, të Atit tonë në Qiell”⁶. Bibla përmban një dëshmi apostullore që Jezusi ishte “vula e qenies” së vetë Atit të Tij (Hebrenjve 1:3), që shtjellon thjesht mësimin e vetë Jezusit se “kush më ka parë mua, ka parë Atin” (Gjoni 14:9).

Perëndia, Ati, është Ati i shpirtave tanë. Ne jemi fëmijët e Tij. Ai na do dhe gjithçka që bën, është për dobinë tonë të përjetshme. Ai është autori i planit të shpëtimit dhe është me anë të fuqisë së Tij që plani i arrin qëllimet e veta për lavdinë përfundimtare të fëmijëve të Tij.

Biri

Për të vdekshmit, anëtari më i dukshëm i Kreut-Perëndi është Jezu Krishti. Një pohim madhështor doktrinor nga Presidenca e Parë në vitin 1909 shpall se Ai është “i parëmlindur mes të gjithë bijve të Perëndisë – i parëmlinduri në shpirt dhe i vetëmlinduri në mish”⁷. Biri, më i madhi i të gjithëve, u zgjodh nga Ati që të përmbushte planin e Atit – të ushtronte fuqinë e Atit për të krijuar botë pa numër (shih Moisiu 1:33) dhe për t’i shpëtuar fëmijët e

Perëndisë nga vdekja me anë të Ringjalljes së Tij dhe nga mëkati me anë të Shlyerjes së Tij. Kjo sakrificë hyjnore quhet me të vërtetë “vepra qendrore e gjithë historisë njerëzore”⁸.

Në ato raste të pashembullta e të shenjta kur Perëndia, Ati, e paraqiti vetë Birin, Ai ka thënë: “Ky është Biri im i dashur, dëgjojeni” (Marku 9:7; Lluka 9:35; shih edhe 3 Nefi 11:7; Joseph Smith—Historia 1:17). Pra, është Jezu Krishti, Jehova, Zoti, Perëndi i Izraelit, që u flet profetëve dhe flet nëpërmjet tyre.⁹ Ja pse kur Jezusi iu shfaq neftëve pas Ringjalljes së Tij, e paraqiti Vetën si “Perëndia i tërë tokës” (3 Nefi 11:14). Ja pse Jezusi u flet shpesh profetëve të Librit të Mormonit dhe shenjtorëve të ditëve të mëvonshme si “Ati dhe Biri”, një titull i shpjeguar në shtjellimin e frymëzuar doktrinor nga Presidenca e Parë vetëm 100 vjet më parë.¹⁰

Fryma e Shenjtë

Anëtari i tretë i Kreut-Perëndi është Fryma e Shenjtë, të cilin e përmendim edhe si Shpirti i Shenjtë, Shpirti i Zotit dhe Ngushëlluesi. Ai është anëtari i Kreut-Perëndi, i cili është mjeti i zbulësës vetjake. Si personazh i shpirtit (shih DeB 130:22), Ai mund të banojë në ne dhe të kryejë rolin thelbësor të komunikuesit midis Atit e Birit dhe fëmijëve të Perëndisë në tokë. Shumë shkrime të shenjta na mësojnë se misioni i Tij është të dëshmojë për Atin dhe Birin (shih Gjoni 15:26; 3 Nefi 28:11; DeB 42:17). Shpëtimtari premtoi se Ngushëlluesi do të na mësonte çdo gjë, do të na i kujtonte të gjitha gjërat dhe do të na printe në çdo të vërtetë (shih Gjoni 14:26; 16:13). Pra, Fryma e Shenjtë na ndihmon të bëjmë dallimin midis së vërtetës dhe së tremes, na udhërrëfen në vendimet tona madhore dhe na ndihmon gjatë sfidave të

vdekshmërisë.¹¹ Ai është edhe mjeti me anë të të cilit ne shenjtërohemi, që do të thotë, pastrohemi dhe bëhemi të panjollë nga mëkati (shih 2 Nefi 31:17; 3 Nefi 27:20; Moroni 6:4).

IV.

Pra, si na ndihmon të kuptuarit e kësaj doktrine të zbuluar hyjnisht rreth Kreut-Perëndi dhe planit të shpëtimit për sfidat tona sot?

Për shkak se e kemi të vërtetën rreth Kreut-Perëndi dhe marrëdhënies sonë me Ta, qëllimit të jetës dhe natyrës së fatit tonë të përjetshëm, ne kemi hartën më të mirë rrugore dhe siguri për rrugëtimin tonë nëpër vdekshmëri. Ne e dimë kë adhurojmë dhe pse e adhurojmë. E dimë cilët jemi dhe cilët mund të bëhemi (shih DeB 93:19). E dimë se kush e bën të mundur gjithçka dhe e dimë se çfarë duhet të bëjmë për t'i gëzuar bekimet më të mëdha që vijnë nëpërmjet planit të Perëndisë për shpëtimin. Nga i dimë të gjitha këto? Ne i dimë nga zbuluesat e Perëndisë dhënë profetëve të Tij dhe secilit prej nesh më vete.

Marrja e asaj që Apostulli Pal e përshkroi si “masën e shtatit të plotësisë së Krishtit” (Efesianëve 4:13) kërkon shumë më tepër se marrje të njohurisë. Madje nuk mjafton që të jemi të *bindur* për ungjillin; ne duhet të veprojmë e të mendojmë në mënyrë që të *kthehemi në besim* me anë të tij. Në kundërshtim me institucionet e botës, të cilat na mësojnë të *dimë* diçka, plani i shpëtimit dhe ungjilli i Jezu Krishtit na sfidojnë që të *bëhemi* diçka.

Ashtu sikurse na mësoi Presidenti Tomas S. Monson në konferencën tonë të përgjithshme të fundit:

“Thelbësor për planin [e shpëtimit] është Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti. Pa flijimin e Tij shlyes, të gjithë do të humbnin. Sidoqoftë, nuk është e

mjaftueshme që thjesht të besojmë në Të dhe në misionin e Tij. Duhet të punojmë e të mësojmë, të kërkojmë e të lutemi, të pendojemi e të përmirësohemi. Kemi nevojë që t'i njohim ligjet e Perëndisë dhe të jetojmë sipas tyre. Kemi nevojë që t'i marrim ordinancat e Tij shpëtuese. Vetëm duke e bërë këtë, ne do të marrim lumturinë e vërtetë, të përjetshme. . . .

Nga thellësia e shpirtit tim dhe me gjithë përlulësi, shpalli Presidenti Monson, “unë dëshmoj për dhuratën e madhërishtme që është plani i Atit tonë për ne. Është i vetmi shteg i përsosur drejt paqes dhe lumturisë, si këtu dhe në botën që do të vijë.”¹²

Ia bashkëngjit dëshminë time asaj të Profetit e Presidentit tonë të dashur. Dëshmoj se kemi një Atë Qiellor që na do. Dëshmoj se kemi një Frymë të Shenjtë që na udhërrëfen. Dhe dëshmoj për Jezu Krishtin, Shpëtimtarin tonë, që i bën të gjitha të mundura, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 284.
2. *Mësimet: Jozef Smith*, f. 44.
3. Ky ishte një kuptim i zakonshëm i fjalës *bashkësi* kur ajo fjalë u zgjodh nga përkthyesit e Mbretit Xhejms (shih *The Oxford Universal Dictionary*, bot. i 3-të, redaktuar 1955, f. 352).
4. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), f. 51.
5. David O. McKay, në Conference Report, tetor 1935, f. 100.
6. Jeffrey R. Holland, “The Grandeur of God”, *Liahona*, nëntor 2003, f. 70.
7. First Presidency, “The Origin of Man”, *Ensign*, shkurt 2002, f. 26, 29.
8. Shih, për shembull Russell M. Nelson, “Marrja e Fuqisë së Jezu Krishtit në Jetën Tonë”, *Liahona*, maj 2017, f. 40; “Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve”, *Liahona*, prill 2000, f. 2.
9. Shih Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, përmb. Bruce R. McConkie (1954), 1:27.
10. Shih First Presidency and Quorum of the Twelve Apostles, “The Father and the Son”, *Ensign*, prill 2002, f. 13–18.
11. Shih Robert D. Hejls, “Fryma e Shenjtë”, *Liahona*, maj 2016, f. 105–107.
12. Tomas S. Monson, “Shtegu i Përsosur drejt Lumturisë”, *Liahona*, nëntor 2016, f. 80–81.

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Dashuria e Përsosur e Nxjerr Jashtë Frikën

Le ta lëmë mënjatë frikën tonë dhe në vend të kësaj të jetojmë me gëzim, përlulësi, shpresë dhe një mirëbesim të patundur që Zoti është me ne.

Vëllezërit dhe motra e mia të dashura, të dashur miq, ç'privilegj dhe ç'gëzim është që të mbledhemi si një Kishë mbarëbotërore, të bashkuar në besimin dhe dashurinë tonë për Perëndinë dhe fëmijët e Tij.

Unë jam veçanërisht mirënjohës për praninë e profetit tonë të dashur, Tomas S. Monson. President, ne do t'i rrënojmë përherë në zemër fjalët e tua të drejtimit, këshillës dhe urtësisë. Presidenti Monson, ne të duam dhe lutemi gjithnjë për ty.

Vite më parë, kur po shërbeja si president kunji në Frankfurt të Gjermanisë,

një motër e dashur, por e pakënaqur, m'u afrua në fund të një prej mbledhjeve tona të kunjit.

"A nuk është e tmerrshme?" tha ajo. "Duhet të ketë pasur [nja] katër a pesë veta në gjumë të rëndë gjatë bisedës suaj!"

U mendova për një çast dhe u përgjigja: "Jam mjaft i sigurt se gjumi në kishë është ndër më të shëndetshmit nga të gjitha [llojet] e gjumit".

Bashkëshortes sime të mrekullueshme, Herietës, ia kapi veshi këtë shkëmbim të rastësishëm fjalësh dhe më vonë e përmendi se që një nga

përgjigjet më të bukura që kisha dhënë ndonjëherë.

Zgjimi i Madh

Disa qindra vite më parë, në Amerikën e Veriut, një lëvizje e quajtur "Zgjimi i Madh" u përhap nëpër fshatra. Një nga objektivat e saj kryesore ishte që t'i zgjonte njerëzit të cilët dukeshin se ishin në gjumë për sa u përket çështjeve shpirtërore.

I riu Jozef Smith u ndikua nga gjërat që dëgjoji prej predikuesve të cilët ishin pjesë e këtij zgjimi fetar. Ajo është një nga arsyet që ai vendosi ta kërkonte me zell vullnetin e Zotit në lutje vetjake.

Këta predikues kishin një stil predikimi dramatik, emocional, me predikime që ishin të njohura për theksin e tyre të fortë mbi tmerret përvëluese të ferrit që e presin mëkatarin.¹ Fjalimet e tyre nuk i vinin njerëzit në gjumë – por mund të kenë shkaktuar disa makthe natën. Qëllimi dhe modeli i tyre duket se ishte t'i frikësonin njerëzit që të shkonin në kishë.

Frika si Manipulum

Historikisht, frika është përdorur shpesh si mjet për t'i bërë njerëzit të ndërmarrin një veprim. Prindërit e kanë përdorur atë me fëmijët e tyre, punëdhënësit me të punësuarit dhe politikanët me votuesit.

Ekspertët në fushën e marketingut e kuptojnë fuqinë e frikës dhe shpesh e shfrytëzojnë atë. Kjo është arsyeja përse disa reklama duket se përçojnë mesazhin e tërthortë që nëse nuk arrijmë të blejmë drithërat e tyre për vaktin e mëngjesit apo të provojmë videolojën ose celularin më të ri, ne rrezikojmë që të kemi një jetë të mjerueshme, të vdesim të vetëm dhe të brengosur.

Ne buzëqeshim me këtë dhe mendojmë se kurrë nuk do të binim pre e një manipulimi të tillë, por ja që biem

ndonjëherë. Më keq akoma, ne nganjëherë përdorim metoda të ngjashme për t'i bërë të tjerët që të bëjnë atë çfarë duam ne.

Mesazhi im ka dy qëllime sot: I pari është që të na nxitë të përsiatim dhe ta marrim parasysh masën në të cilën *ne* e përdorim frikën për t'u dhënë shtysë të tjerëve – përfshirë dhe veten. I dyti është që të sugjerojë një mënyrë më të mirë.

Problemi me Frikën

Së pari, le ta trajtojmë problemin e frikës. Në fund të fundit, cili nga ne nuk ka qenë ndonjëherë i detyruar nga frika që të ushqehet më mirë, të vërë rripin e sigurimit, të stërvitet më shumë, të kursejë para ose madje të pendohet për mëkatin?

Është e vërtetë se frika mund të ketë një ndikim të fuqishëm në veprimet dhe sjelljen tonë. Por ai ndikim ka prirje të jetë i përkohshëm dhe i cekët. Frika rrallëherë e ka fuqinë ta ndryshojë zemrën tonë, dhe ajo kurrë nuk do të na shndërrojë në njerëz të cilët e duan atë që është e drejtë dhe të cilët duan t'i binden Atit Qiellor.

Njerëzit të cilët janë të frikësuar mund t'i *thonë* dhe t'i bëjnë gjërat e duhura, por ata nuk i *ndiejnë* gjërat e duhura. Ata shpesh ndihen të pafuqishëm dhe të mërzhitur, madje të zemëruar. Me kalimin e kohës këto ndjenja çojnë në mosbesim, mosbindje, madje rebelim.

Fatkeqësisht, kjo qasje e gabuar ndaj jetës dhe udhëheqjes nuk kufizohet vetëm në botën laike. Më hidhëron kur dëgjoj rreth anëtarëve të Kishës që ushtrojnë sundim të padrejtë – qoftë në shtëpitë e tyre, në thirrjet e tyre në Kishë, në punë apo në bashkëveprimet e tyre të përditshme me të tjerët.

Shpesh, njerëzit mund ta dënojnë kërcënimin tek të tjerët, prapë ata nuk arrijnë ta shohin atë te vetja. Ata kërkojnë pajtueshmëri me rregullat e

tyre arbitrare, por kur të tjerët nuk i zbatojnë këto rregulla të diktuar, ata i ndëshkojnë ata gojarisht, emocionalisht dhe ndonjëherë edhe fizikisht.

Zoti ka thënë se “kur . . . ushtrojmë kontroll apo sundim, apo detyrim mbi shpirtrat e fëmijëve të njerëzve, në çfarëdo shkallë padrejtësie, . . . qiejt tërhiqen [dhe] Shpirti i Zotit hidhërohet”².

Mund të ketë çaste kur ne tundohe mi t'i përligjim veprimet tona duke besuar se qëllimi e justifikon mjetin. Ne madje mund të mendojmë se të qenit kontrollues, manipulues dhe të ashpër do të jetë për të mirën e të tjerëve. Aspak e saktë kjo, pasi Zoti e ka bërë të qartë se “fryti i Frymës është: dashuria, gëzimi, paqja, durimi, mirëdashja, mirësia, besimi, zemërbutësia [dhe] vetëkontrolli”³.

Një Mënyrë më e Mirë

Sa më shumë arrij ta njoh Atin tim Qiellor, aq më shumë shoh mënyrën se si Ai i frymëzon dhe i udhëheq fëmijët e Tij. Ai nuk është idhnak, hakmarrës ose shpagues.⁴ Vetë qëllimi i Tij – vepra e Tij dhe lavdia e Tij – është që të na këshillojë, të na lartësojë dhe të na udhëheqë drejt plotësisë së Tij.⁵

Perëndia ia përshkroi Vetën Moisiut si “i mëshirshëm dhe i dhembshur, i ngadalshëm në zemërim, i pasur në mirësi dhe në besnikëri”⁶.

Dashuria e Atit tonë në Qiell për ne, fëmijët e Tij, e tejkalon së tepërmi aftësinë tonë për të kuptuar.⁷

A do të thotë kjo se Perëndia i toleron apo nuk i vë re sjelljet që bien në kundërshtim me urdhrat e Tij? Jo, pa dyshim që jo!

Por Ai dëshiron të ndryshojë më tepër sesa vetëm sjelljet tona. Ai dëshiron të ndryshojë vetë natyrën tonë. Ai dëshiron të ndryshojë zemrat tona.

Ai dëshiron që ne të zgjatemi e të kapemi sa më fort pas shufrës së hekurit, të përballemi me frikërat tona

dhe me guxim të bëjmë hapa përpara dhe lart përgjatë shtegut të ngushtë dhe të ngushtuar. Ai e dëshiron këtë për ne pasi na do dhe për shkak se kjo është rruga drejt lumturisë.

Kështu që, si u jep shtysë Perëndia fëmijëve të Tij që ta ndjekin Atë në kohën tonë?

Ai dërgoi Birin e Tij!

Perëndia dërgoi Birin e Tij të Vetëmlindur, Jezu Krishtin, që të na tregonte udhën e drejtë.

Perëndia na jep shtysa nëpërmjet bindjes, durimit, mirësjelljes, zemërbutësisë dhe dashurisë së pashtirur.⁸ Perëndia është në anën tonë. Ai na do dhe, kur pengohemi, Ai dëshiron që ne të ngrihemi, të përpiqemi sërish dhe të bëhemi më të fortë.

Ai është këshilluesi ynë.

Ai është shpresa jonë e madhe dhe fort e dashur.

Ai dëshiron të na stimulojë me besim.

Ai ka mirëbesim se ne do të mësojmë nga hapat tona të gabuara dhe do të bëjmë zgjedhje të sakta.

Kjo është mënyra më e mirë!⁹

Po për sa u përket Ligësive të Botës?

Një nga mënyrat se si Satani dëshiron nga ne që t'i manipulojmë të tjerët

është duke u përqendruar te ligësia në botë dhe madje duke e zmadhuar atë.

Sigurisht, bota jonë gjithmonë ka qenë dhe do të vazhdojë të jetë e papërsosur. Shumë e shumë njerëz të pafajshëm vuajnë për shkak të rrethanave të natyrës, si edhe nga mizoria e njeriut. Korrupsioni dhe ligësia në ditët tona janë të pashoqe dhe alarmuese.

Por pavarësisht nga e gjitha kjo, unë nuk do ta këmbëja të jetuarin në këtë kohë më asnjë kohë tjetër në historinë e botës. Ne jemi të bekuar jashtë mase që jetojmë në një kohë begatie, iluminizmi dhe epërsie të pashoqe. Mbi të gjitha, ne jemi të bekuar që kemi plotësinë e ungjillit të Jezu Krishtit, i cili na jep një këndvështrim të pashoq mbi rreziqet e botës dhe na e tregon mënyrën se si ose t'i shmangim këto rreziqe, ose si t'i bëjmë ballë atyre.

Kur mendoj për këto bekime, unë dëshiroj të bie në gjunjë dhe t'i thur lavde Atit tonë Qiellor për

dashurinë e Tij të pafundme për të gjithë fëmijët e Tij.

Unë nuk besoj se Perëndia dëshiron që fëmijët e Tij të jenë të frikësuar apo të rrinë e vrasin mendjen për ligësitë e botës. "Sepse Perëndia nuk na ka dhënë frymë frike, por force, dashurie dhe urtësie."¹⁰

Ai na ka dhënë një bollëk arsyesh për t'u gëzuar. Ne vetëm duhet t'i gjejmë dhe t'i dallojmë ato. Zoti shpesh na kujton që të "mos k[em]li frikë," të "m[ar]rim zemër"¹¹ dhe të "mos k[em]li frikë, o tufë e vogël"¹².

Zoti Do Të Luftojë në Betejat Tona

Vëllezër dhe motra, ne jemi "tuffa] e vogël" e Zotit. Ne jemi Shenjtorët e ditëve të mëvonshme. Pjesë e pandarë e emrit tonë është zotimi që ta presim me padurim kthimin e Shpëtimtarit dhe ta përgatitim veten dhe botën për ta pranuar Atë. Prandaj, le t'i shërbejmë Perëndisë dhe t'i duam bashkënjerezit tanë. Le ta bëjmë këtë me mirëbesim të natyrshëm, me përlësi, duke mos e parë kurrë me përçmim ndonjë fe apo grup tjetër njerëzish. Vëllezër dhe motra, na është ngarkuar detyra që ta studiojmë fjalën e Perëndisë dhe t'i vëmë veshin zërit të Shpirtit, që të mund të "di[m]ë" shenjat e kohërave dhe shenjat e ardhjes së Birit të Njeriut"¹³.

Për rrjedhojë, ne nuk jemi në padijeni të sfidave të botës, as nuk jemi të pavetëdijshëm për vështirësitë e kohëve tona. Por kjo nuk do të thotë se ne duhet ta ngarkojmë veten apo të tjerët me frikë të vazhdueshme. Në vend që të rrimë e vrasim mendjen për pafundësinë e sfidave tona, a nuk do të ishte më mirë që të përqendrohemi te madhështia e pafund, mirësia dhe pushteti i pakufizuar i Perëndisë tonë, duke i mirëbesuar Atij dhe duke u përgatitur me një zemër të gëzuar për kthimin e Jezusit, Krishtit?

Duke qenë populli i Tij i besëlidhjes, ne nuk duhet të paralizohemi prej frikës ngaqë gjëra të këqija mund të ndodhin. Përkundrazi, ne mund të bëjmë përpara me besim, guxim, vendosmëri dhe mirëbesim te Perëndia ndërsa u qasemi sfidave dhe mundësive përpara nesh.¹⁴

Ne nuk ecim të vetëm në rrugën e dishepullimit. "Zoti, Perëndia yt . . . ecën me ty; ai nuk do të të lërë dhe nuk ka për të të braktisur."¹⁵

"Zoti do të luftojë për ju, dhe ju do të rrii të qetë."¹⁶

Në përballjen me frikën, le të marrim guxim, të mbushemi me besim dhe të kemi mirëbesim te premtimi se "asnjë armë e sajuar kundër teje nuk do të ketë sukses"¹⁷.

A jetojmë në një kohë rreziku dhe trazirash? Natyrisht që po.

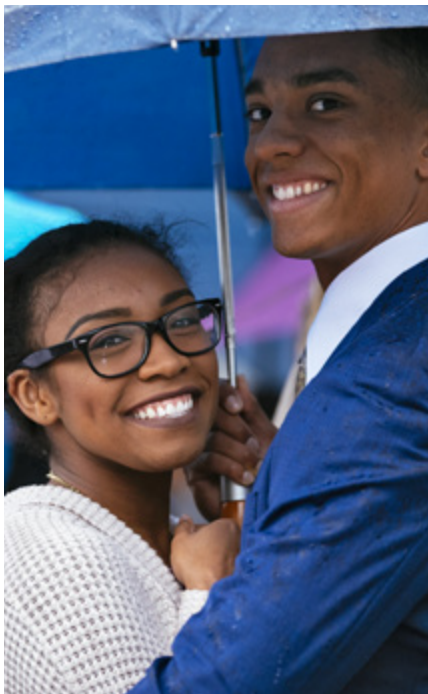
Perëndia Vetë tha: "Në botë do të keni mundime, por merrni zemër, unë e munda botën"¹⁸.

A mund ta ushtrojmë ne besimin për të mirëbesuar dhe për të vepruar në përputhje me të? A mund të jetojmë ne në lartësinë e zotimeve dhe besëlidhjeve tona të shenjtë? A mund t'i mbajmë ne urdhërimet e Perëndisë edhe në rrethanat të vështira? Sigurisht që mundemi!

Ne mundemi pasi Perëndia ka premtuar: "Gjithë gjërat do të punojnë së bashku për të mirën tuaj, në qoftë se ecni drejt"¹⁹. Prandaj, le ta lëmë mënjatë frikën tonë dhe në vend të kësaj të jetojmë me gëzim, përlësi, shpresë dhe një mirëbesim të patundur që Zoti është me ne.

Dashuria e Përsosur e Nxjerr Jashtë Frikën

Miqte e mi të dashur, vëllezërit dhe motrat e mia të dashura në Krisht, në qoftë se ndonjëherë e shohim veten që po jetojmë në frikë apo ankth ose në qoftë se ndonjëherë shohim se vetë fjalët, qëndrimet apo veprimet tona po

shkaktojnë frikë tek të tjerët, unë lutem me tërë forcën e shpirtit tim që ne të mund të çlirohemi nga kjo frikë me anë të kundërhelmit ndaj saj të caktuar në mënyrë hyjnore: dashurisë së pastër të Krishtit, pasi “dashuria e përsosur e nxjerr jashtë frikën”²⁰.

Dashuria e përsosur e Krishtit i mposht tundimet për të dëmtuar, detyruar, kërcënuar apo shtypur.

Dashuria e përsosur e Krishtit na lejon të ecim me përlësi, dinjitet dhe një mirëbesim të patundur si pasues të Shpëtimtarit tonë të dashur. Dashuria e përsosur e Krishtit na jep vetëbesimin që të bëjmë përpara pavarësisht nga frikërat tona dhe që ta vëmë besimin tonë të plotë të fuqia dhe mirësia e Atit tonë Qiellor dhe Birit të Tij, Jezu Krishtit.

Në shtëpitë tona, në vendet tona të punës, në thirrjet tona në Kishë, në zemrat tona, le ta zëvendësojmë frikën me dashurinë e përsosur të Krishtit. Dashuria e Krishtit do ta zëvendësojë frikën me besimin!

Dashuria e Tij do të na bëjë të aftë që ta dallojmë dhe të kemi mirëbesim e besim te mirësia e Atit tonë Qiellor, te plani i Tij hyjnor, ungjilli i Tij dhe urdhërimet e Tij.²¹ Dashuria për Perëndinë dhe bashkëqeniet tona do ta kthejë bindjen tonë ndaj urdhërimeve të Perëndisë në një bekim, dhe jo në një barrë. Dashuria e Krishtit do të na ndihmojë të bëhemi pak më të mirë, më falës, më të dashur dhe më të përkushtuar ndaj punës së Tij.

Ndërsa i mbushim zemrat tona me dashurinë e Krishtit, ne do të zgjohemi

me një freski të ripërtërirë shpirtërore dhe do të ecim me gëzim, me vetëbesim, të zgjuar [nga gjumi] dhe të gjallë në dritën dhe lavdinë e Shpëtimtarit tonë të dashur, Jezu Krishtit.

Unë dëshmoj bashkë me Apostullin Gjon: “Në dashuri[në e Krishtit] nuk ka frikë”²². Vëllezër dhe motra, të dashur miq, Perëndia ju njeh në mënyrë të përsosur. Ai ju do në mënyrë të përsosur. Ai e di se çfarë rezervon e ardhmja juaj. Ai dëshiron që ju të “mos ki[ni] frikë, vetëm ki[ni] besim”²³ dhe të “qëndroni në dashurinë”²⁴ e Tij të përsosur. Kjo është lutja dhe bekimi im në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Xhorxh Uajtfildi dhe Xhonatan Eduardsi janë dy shembuj të spikatur të këtyre lloj predikuesish.
2. Doktrina e Besëlidhje 121:37.
3. Galatasve 5:22.
4. Në një rast, Shpëtimtari dëshironte të hyn-te në një fshat të samaritanëve, por njerëzit nuk e pranuan Jezusin dhe nuk deshën ta prisnin Atë në fshatin e tyre. Dy prej dishepujve të Tij u lënduan fort nga kjo gjë dhe pyetën: “Zot, a do Ti që të themi të zbresësh zjarr nga qielli dhe t’i përvëlojë?” Jezusi u përgjigj me këtë paralajmërim: “Ju nuk e dini nga cili frymë jeni; sepse Biri i njeriut nuk erdhi për të shkatërruar shpirtërat e njerëzve, po për t’i shpëtuar” (shih Lluca 9:51–56, Varianti i Ri i Mbretit Xhejms [1982]).
5. Shih Moisiu 1:39; shih edhe Efesianëve 3:19.
6. Eksodi 34:6.
7. Shih Efesianëve 3:19.
8. Shih Doktrina e Besëlidhje 121:41. Sigurisht në qoftë se Perëndia pret nga ne, fëmijët e Tij të vdekshëm, të sillemi në këtë mënyrë kundrejt njëri-tjetrit, Ai – një qenie e përsosur, i zotëruar nga çdo virtyt – do të ishte modeli për një sjellje të tillë.

9. Këshilli para lindjes në Qiell është një rast i shkëlqyer studimor që e dëfton karakterin e Perëndisë. Atje, Ati ynë Qiellor paraqiti planin e Tij për përparimin tonë të përvetshëm. Elementet kyç të atij plani përfshijnë lirinë e zgjedhjes, bindjen dhe shpëtimin nëpërmjet Shlyerjes së Krishtit. Luciferi, megjithatë, parashtroi një qasje të ndryshme. Ai doli dorëzanë se të gjithë do të bindeshin – asnjë nuk do të humbte. E vetmja mënyrë për ta arritur këtë do të ishte përmes tiranisë dhe forcës. Por, Ati ynë i dashur Qiellor nuk do ta lejonte një plan të tillë. Ai e çmonte lirinë e zgjedhjes së fëmijëve të Tij. Ai e dinte se ne duhet të bëjmë gabime gjatë udhës, nëse duam të mësojmë me të vërtetë. Dhe ajo është arsyeja përse Ai siguroi një Shpëtimtar, sakrifica e përvetshme e të cilit mund të na pastroonte nga mëkati dhe të lejonte hyrjen tonë përsëri në mbretërinë e Perëndisë.

Kur Ati ynë në Qiell pa se shumë prej fëmijëve të Tij të dashur u joshën nga Luciferi, a i detyroi Ai ata që ta ndiqnin planin e Tij? A i frikësoi apo i kërcënoi Ai ata të cilët po bënin një zgjedhje kaq të tmerrshme? Jo. Perëndia ynë i gjithëfuqishëm me siguri mund ta kishte ndaluar këtë rebelim. Ai mund t’ua kishte imponuar vullnetin e Tij kundërshtarëve dhe t’i bënte ata që t’i bindeshin. Por përkundrazi, Ai i lejoi fëmijët e Tij të zgjidhnin vetë.

10. 2 Timoteut 1:7.
11. Shih, për shembull, Jozueu 1:9; Isaia 41:13; Lluca 12:32; Gjoni 16:33; 1 Pjetër 3:14; Doktrina e Besëlidhje 6:36; 50:41; 61:36; 78:18.
12. Lluca 12:32.
13. Doktrina e Besëlidhje 68:11.
14. Këshilla e Moisiut për njerëzit e kohës së tij gjen ende zbatim: “Mos kini frikë, . . . çlirimi do të vijë nga Zoti, i cili do ta bëjë sot për ju” (Eksodi 14:13, Varianti i Ri i Mbretit Xhejms).
15. Ligji i Përtërirë 31:6.
16. Eksodi 14:14, Varianti i Ri i Mbretit Xhejms.
17. Isaia 54:17.
18. Gjoni 16:33.
19. Doktrina e Besëlidhje 90:24; shih edhe 2 Korintasve 2:14; Doktrina e Besëlidhje 105:14.
20. 1 Gjoni 4:18.
21. Le të kujtojmë që Shpëtimtari nuk erdhi “në botë që ta dënojë botën, por që bota të shpëtohet prej tij” (Gjoni 3:17). Në fakt, “Ai nuk bën asgjë që nuk është për të mirën e botës; pasi ai e do botën, deri në pikën sa të japë jetën e tij, që ai të mund të tërheqë të gjithë njerëzit te vetja” (2 Nefi 26:24).
22. 1 Gjoni 4:18; shih edhe 1 Gjoni 4:16.
23. Marku 5:36.
24. Gjoni 15:10.

Nga Plaku D. Tod Kristoferson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Zëri i Paralajmërimit

Ndërkohë që detyra për të paralajmëruar ndihet veçanërisht fort nga profetët, ajo është një detyrë që e kanë edhe të tjerët.

Profeti Ezekiel u lind rreth dy dekada përpara se Lehi dhe familja e tij të largoheshin nga Jerusalemi. Në vitin 597 pr. K., në moshën 25-vjeçare, Ezekieli ishte njëri prej njerëzve të shumtë që u çuan robër në Babiloni nga Nebukadnetsari dhe, për aq sa dimë, e kaloi pjesën tjetër të jetës së tij atje.¹ Ai ishte i linjës priftërore të Aaronit dhe kur qe 30 vjeç u bë profet.²

Kur e thirrri në detyrë Ezekielin, Jehova përdori metaforën e një roje.

“Në rast se [roja ose sogjetari] e sheshpatën që vjen kundër vendit, dhe i bie borisë dhe lajmëron popullin,

[atëherë] kushdo që dëgjon borinë, por nuk i vë veshin paralajmërimit, në rast se shpata vjen dhe e merr me vete, gjaku i tij do të bjerë mbi kokën e vet.”³

Nga ana tjetër, “në rast se sogjetari sheshpatën që po vjen dhe nuk i bie borisë për të paralajmëruar popullin, dhe shpata vjen dhe merr me vete ndonjë prej tyre, . . . për gjakun e tij do t’i kërkoj llogari sogjetarit”⁴.

Më pas, duke i folur drejtpërdrejt Ezekielit, Jehova shpalli: “Kështu, o bir njeriu, të kam vendosur si roje për shtëpinë e Izraelit; prandaj dëgjo fjalën e gojës sime dhe i lajmëro [për mua]”⁵. Paralajmërimi ishte që të largoheshin prej mëkatit.

“Kur i them të pabesit: ‘I pabesë, ti do të vdesësh me siguri’, dhe ti nuk flet për të paralajmëruar të pabesin që të largohet nga rruga e tij, ai i pabesë do të vdesë për shkak të paudhësisë së tij, por për gjakun e tij do t’i kërkojë llogari dorës sate.

Por në rast se ti e paralajmëron të pabesin që të largohet nga rruga e tij dhe ai nuk largohet prej saj, ai do të vdesë për shkak të paudhësisë së tij, por ti do ta shpëtosh shpirtin tënd. . . .

Përkundrazi, kur i them të pabesit: ‘Ti me siguri do të vdesësh’, në rast se ai largohet nga mëkati i tij dhe kryen atë që është e ndershme dhe e drejtë, . . .

[a]snjë nga mëkatet e kryera prej tij nuk do të kujtohet kundër tij; ai ka bërë atë që është e ndershme dhe e drejtë dhe me siguri ka për të jetuar.”⁶

Në mënyrë interesante, ky paralajmërim gjen zbatim edhe për të drejtët. “Kur i them të drejtë që ke për të jetuar me siguri, në rast se ka besim në drejtësinë e vet dhe kryen paudhësinë, tërë veprimet e tij të drejta nuk do të kujtohen më, por ai do të vdesë për shkak të paudhësisë që ka kryer.”⁷

Duke iu përgjyruar fëmijëve të Tij, Perëndia i thotë Ezekielit: “U thuaj atyre: ‘Ashtu siç është e vërtetë që unë rroj’, thotë [Perëndia], Zoti, ‘unë nuk

kënaqem me vdekjen e të pabesit, por që i pabesi të ndryshojë rrugën e tij dhe të jetojë; konvertohuni, konvertohuni nga rrugët tuaja të këqija. Pse vullë duhet të vdisni, o shtëpi e Izraelit?’”⁸

Pa qenë aspak të gatshëm për të ndëshkuar, Ati ynë Qiellor dhe Shpëtimtari ynë kërkojnë lumturinë tonë dhe na përgjyerojnë që të pendohemi, duke e ditur fare mirë se “ligësia kurrë nuk ka qenë [dhe kurrë nuk do të jetë] lumturi”⁹. Kështu Ezekieli dhe çdo profet përpara tij dhe që nga ai deri më sot, duke folur fjalën e Perëndisë drejtpërdrejt nga zemra, i kanë paralajmëruar të gjithë ata që dëshirojnë, që të largohen prej Satanit, armikut të shpirtave të tyre, dhe “të zgjedhin lirinë dhe jetën e përjetshme, nëpërmjet Ndërmjetësit të madh të të gjithë njerëzve”¹⁰.

Ndërkohë që detyra për të paralajmëruar ndihet veçanërisht fort nga profetët, ajo është një detyrë që e kanë edhe të tjerët. Në fakt, “bëhet që, kushdo që është paralajmëruar, të

paralajmërojnë të afërmin e tij”¹¹. Ne që kemi marrë njohuri për planin e madh të lumturisë – dhe urdhërimet për vënieën e tij në zbatim – duhet të ndiejmë dëshirë për ta ndarë atë njohuri pasi ajo e sjell të gjithë ndryshimin këtu dhe në përjetësi. Dhe nëse pyetim: “Kush është i afërmi im që duhet ta paralajmëroj?” sigurisht përgjigjja do të gjendet në një shëmbëlltysë që fillon: “Një burr[ë] zbriste nga Jeruzalemi për në Jeriko dhe ra në duart e kusarëve [e kështu me radhë]”¹².

Marrja parasysh e shëmbëlltyrës së Samaritanit të mirë në këtë kontekst na kujton se pyetja “Kush është i afërmi im?” ishte e lidhur me dy urdhërimet e mëdha: “Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë forcën tënde dhe me gjithë mendjen tënde, edhe të afërmin tënd porsì vetveten”¹³. Shtytja për ta ngritur zërin e paralajmërimit është dashuria – dashuria për Perëndinë dhe dashuria për bashkëqeniet. Të paralajmërosh është të tregosh kujdes. Zoti udhëzon se duhet të bëhet “me qetësi dhe butësi”¹⁴ dhe “nëpërmjet bindjes, nëpërmjet durimit, nëpërmjet mirësjelljes . . . dhe nëpërmjet dashurisë së pashtirur”¹⁵. Mund të jetë urgjente, si në rastin kur paralajmërojmë një fëmijë që të mos e futë dorën në zjarr. Duhet të jetë e qartë dhe nganjëherë e palëkundur. Me raste, paralajmërimi mund të marrë formën e qortimit “kur u nxit nga Fryma e Shenjtë”¹⁶, por gjithmonë është i rrënjësor në dashuri. Vini re, për shembull, dashurinë që u jep shtysë për shërbimin dhe sakrificë misionarëve tanë.

Sigurisht, dashuria do t’i detyronte prindërit t’i paralajmëronin “të afërmit” e tyre më të afërt – vetë fëmijët e tyre. Kjo nënkupton që të jepen mësim të vërtetat e ungjillit dhe të jepet dëshmi për to. Nënkupton që fëmijëve t’u

mësohet doktrina e Krishtit: besimi, pendimi, pagëzimi dhe dhurata e Frymës së Shenjtë.¹⁷ Zoti i kujton prindërit: “Por unë ju kam urdhëruar t’i rrisni fëmijët tuaj në dritë e të vërtetë”¹⁸.

Një element jetik i detyrës prindërore për të paralajmëruar është të paraqitin jo vetëm pasojat moralprishëse të mëkatit, por edhe gëzimin e ecjes duke iu bindur urdhërimeve. Sillni ndërmend fjalët e Enosit rreth asaj që e bëri të kërkonte Perëndinë, të merrte heqje të mëkateve dhe të bëhej i kthyer në besim:

“Vini re, unë shkova për të gjuajtur kafshë në pyje; dhe fjalët që kisha dëgjuar shpesh atin tim të fliste në lidhje me jetën e përjetshme dhe me gëzimin e shenjtoreve, më hynë thellë në zemrën time.

Dhe shpirti im ishte i uritur; dhe unë u gjuhëzova para Krijuesit tim dhe iu përgjérova atij në lutje të fuqishme dhe kërkesë të sinqertë.”¹⁹

Për shkak të dashurisë dhe shqetësimit të Tij të pakrahasueshëm për të tjerët dhe lumturinë e tyre, Jezusi nuk ngurroi të paralajmëronte. Që në fillim të shërbesës së Tij, “Jezusi filloi të predikojë dhe të thotë: ‘Pendohuni, sepse mbretëria e qiejve është afër!’”²⁰ Ngaqë e di se jo çdo shteg të çon drejt qiellit, Ai urdhëroi:

“Hyni nga dera e ngushtë, sepse e gjërë është dera dhe e hapur është udha që të çon në shkatërrim, dhe shumë janë ata që hyjnë nëpër të.

Sepse e ngushtë është porta dhe e ngushtë është udha që të shpie në jetë dhe të paktë janë ata që e gjejnë.”²¹

Ai u kushtoi kohë mëkatarëve, duke thënë: “Unë nuk erdha t’i thërres të pendohen të drejtit, por mëkatarët”²².

Sa për skribët, farisenjtë dhe saducenjtë, Jezusi nuk bëri asnjë lëshim lidhur me dënimin e hipokrizisë së tyre. Paralajmërimet dhe urdhërimet e tij ishin të drejtpërdrejta: “Mjerë ju, skribë dhe farisenj hipokritë! Sepse ju llogaritni të dhjetën e mëndrës, të koprës dhe të barit të gjumit, dhe lini pas dore gjërat më të rëndësishme të ligjit: gjyqin, mëshirën dhe besimin; këto gjëra duhet t’i praktikoni pa i lënë pas dore të tjerat”²³. Sigurisht askush nuk do ta akuzonte Shpëtimtarin se nuk i deshte këta skribë e farisenj – në fund të fundit, Ai vuajti dhe vdiq për t’i shpëtuar edhe ata. Por ngaqë i donte, Ai nuk mund t’i linte të binin në mëkat pa i korrigjuar me qartësi. Një vëzhgues shkroi: “Jezusi u dha mësim pasuesve të tij që të bënin siç bëri ai: ta mirëprisnin çdo njeri, por edhe të jepnin mësim rreth mëkatit, ngaqë dashuria kërkon

që të paralajmërohen njerëzit për atë që mund t'i lëndoje ata”²⁴.

Nganjëherë, ata që ngrenë një zë paralajmërimi, shpërfillen si paragjykses. Në mënyrë paradoksale, sidoqoftë, ata që shpallin se e vërteta është relative dhe standardet morale janë një çështje e parapëlqimit vetjak, shpesh janë po ata që i kritikojnë më ashpër njerëzit të cilët nuk e pranojnë normën e tanishme të “të menduarit të saktë”. Një shkrimtar iu drejtua kësaj si “kultura e turpit”:

“Në një kulturë faji, ju e dini se jeni i mirë apo i keq me anë të asaj që ndien ndërgjegjja juaj. Në një kulturë turpi, ju e dini se jeni i mirë apo i keq me anë të asaj që thotë komuniteti juaj për ju, qoftë nëse ju nderon apo ju përjashton. . . . [Në kulturën e turpit,] jeta morale nuk ndërtohet mbi vjiueshmërinë e pandërprerë të së drejtës dhe së gabuarës; ajo ndërtohet mbi vjiueshmërinë e pandërprerë të përfshirjes dhe të përjashtimit. . . .

. . . Çdo njeri është vazhdimisht i pasigurt në një sistem moral të bazuar te përfshirja dhe përjashtimi. Nuk ka standarde të përhershme, vetëm gjykim të ndryshueshëm të turmës. Është një kulturë e ndjeshmërisë së tepruar, reagimit të tepruar dhe panikut të shpeshtë moral, gjatë të cilave çdo njeri ndihet i detyruar të përputhet [me moralin e turmës]. . . .

Kultura e fajit mund të jetë e ashpër, por të paktën ju mund ta urreni mëkatën dhe prapëseprapë ta doni mëkatërin. Kultura bashkëkohore e turpit gjoja e vlerëson përfshirjen dhe tolerancën, por mund të jetë çuditërisht e pamëshirshme ndaj atyre që nuk janë dakord dhe atyre që nuk përshtaten.”²⁵

I ndryshëm nga kjo kulturë është “shkëmbi [i] Shëlbuesit tonë”²⁶, një themel i qëndrueshëm dhe i përhershëm i drejtësisë dhe virtytit. Sa më mirë është

që të kemi ligjin e pandryshueshëm nga Perëndia, me anë të të cilit ne mund të veprojmë për ta zgjedhur vendmbërritjen tonë, sesa të jemi pengje të rregullave të paparashikueshme dhe të zemërimit të turmës së mjeteve shoqërore të informimit. Sa më mirë është që ta dimë të vërtetën sesa të jemi “të lëkundur dhe të transportuar nga çdo erë doktrineje”²⁷. Sa më mirë është që të pendohemi dhe të ngrihemi në lartësinë e standardit të ungjillit sesa të shtiremi se nuk ka të drejtë apo të gabuar dhe të ligështohemi në mëkat e keqardhje.

Zoti ka shpallur: “Zëri i paralajmërimit do të shkojë te gjithë njerëzit prej gojës së dishepujve të mi, të cilët i kam zgjedhur në këto ditë të fundit”²⁸. Si roja dhe dishepuj, ne nuk mund të jemi të paanshëm për këtë “udhë shumë më të lartë”²⁹. Si Ezekieli, ne nuk mund ta shohim shpatën që po vjen mbi tokë dhe të mos “i bie[m] borisë”³⁰. Kjo nuk do të thotë që duhet të trokasim me forcë në derën e të afërmit tonë apo të qëndrojmë në një shesh publik duke thirrur: “Pendohuni!” Vërtet, po ta mendojmë, ne kemi në ungjillin e rivendosur atë që njerëzit e dëshirojnë me të vërtetë thellë

brenda tyre. Prandaj zëri paralajmërues në përgjithësi nuk është vetëm i njerëzishëm, por sipas frazës së psalmistit, ai është një “klithm[ë] gëzimi”³¹.

Analisti redaksional i opinionëve për gazetën *Deseret News*, Hal Boidi, citoi një shembull se si qëndrimi në heshtje nuk është shërbim për të tjerët. Ai shkroi se, ndërkohë që ideja e martesës është ende një çështje “debati intelektual” mes elitave në shoqërinë amerikane, martesë në vetvete nuk është një çështje debati për ta në praktikë. “‘Elitat martohen, qëndrojnë të martuar dhe sigurohen që fëmijët e tyre t’i gëzojnë përfitimet e një martese të qëndrueshme.’ . . . Problemi, megjithatë, është se [ata] kanë prirjen të mos predikojnë për atë që bëjnë.” Ata nuk dëshirojnë t’i “detyrojnë” ata të cilëve me të vërtetë mund t’u sillte dobi udhëheqja e tyre morale, por “ndoshta është koha për njerëzit me arsimim dhe familje të forta që ta ndalin paanshmërinë e shtirur dhe të fillojnë të predikojnë për atë që bëjnë për sa i përket martesës dhe të qenit prindër . . . [dhe] t’i ndihmojnë bashkëqytetarët e tyre amerikanë që ta pranojnë e ndjekin atë”³².

Ne kemi mirëbesim se veçanërisht ju të brezit të ri, rinia dhe të rinjtë në moshë madhore, mbi të cilët Zoti duhet të mbështetet për suksesin e veprës së Tij në vitet e ardhshme, do t'i përkrahni mësimet e dhëna nga ungjilli dhe standardet e Kishës në mjedise publike si edhe private. Mos i braktisni ata, të cilët do ta mirëpritnin të vërtetën, që të rropaten e dështojnë në padituri. Mos iu nënshtrohi ideve të rreme të tolerancës apo frikës – frikës nga bezdia, mosmiratimi apo madje nga vuajtja. Mbajeni mend premtimin e Shpëtimtarit:

“Lum ju kur do t’ju shajnë dhe do t’ju përndjekin dhe, duke gënjyer, do të thonë të gjitha të zezat kundër jush, për shkakun tim.

Gëzohuni dhe ngazëllohuni, sepse shpërblymi juaj është i madh në qiej, sepse kështu i kanë përndjekur profetët që qenë para jush.”³³

Më së fundi, ne jemi të gjithë të përgjegjshëm ndaj Perëndisë për zgjedhjet tona dhe për jetën që jetojmë. Shpëtimtari shpalli: “Dhe, Ati im më dërgoi që të mund të ngrihesha në kryq; dhe pasi u ngrita në kryq, që t’i tërheq të gjithë njerëzit tek unë, që ashtu si unë u ngrita nga njerëzit, ashtu dhe njerëzit të ngrihen nga Ati, që të qëndrojnë para meje për t’u gjykuar për veprat e tyre, qofshin ato të mira ose qofshin ato të liga”³⁴.

Duke e pranuar këtë, epërsinë e Zotit, unë ju përgjerohem me fjalët e Almës:

“Dhe tani, vëllezërit [dhe motrat] e mi[a], unë dëshiroj nga pjesa më e thellë e zemrës sime, po, me padurim të madh madje deri në dhembje, që ju t’i . . . dëboni mëkatet tuaja dhe të mos e shtyni ditën e pendimit tuaj;

Por që ju të përuleni para Zotit dhe të thërrisni në emrin e tij të shenjtë dhe të jeni vigjilentë, dhe të luteni

vazhdimisht, që ju të mos tundoheni mbi atë që mund të duroni dhe kështu të udhëhiqeni nga Shpirti i Shenjtë . . . ;

Të keni besim në Zotin, duke patur shpresë se do të fitoni jetë të përjetshme; duke patur gjithnjë në zemrat tuaja dashurinë e Perëndisë, që të ngriheni në ditën e fundit dhe të hyni në prehjen e tij.”³⁵

Qofshim secili prej nesh në gjendje t’i themi Zotit bashkë me Davidin: “Nuk e kam fshehur drejtësinë tënde në zemrën time; kam shpallur besnikërinë tënde dhe shpëtimin tënd; nuk e kam fshehur mirësinë tënde as të vërtetën tënde para kuvendit të madh. Mos më mohoj, o Zot, mëshirën zemërbutë.”³⁶ Në emrin e Jezus Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Richard Neitzel Holzapfel, Dana M. Pike, and David Rolph Seely, *Jehovah and the World of the Old Testament* (2009), f. 344.
2. Shih Ezekiel 1–3; Holzapfel, *Jehovah and the World of the Old Testament*, f. 344.
3. Ezekieli 33:3–4.
4. Ezekieli 33:6.
5. Ezekieli 33:7.
6. Ezekieli 33:8–9, 14, 16.
7. Ezekieli 33:13.
8. Ezekieli 33:11.
9. Alma 41:10.
10. 2 Nefi 2:27.
11. Doktrina e Besëlidhje 88:81.
12. Lluqa 10:30.
13. Lluqa 10:27.
14. Doktrina e Besëlidhje 38:41.
15. Doktrina e Besëlidhje 121:41.
16. Doktrina e Besëlidhje 121:43.
17. Shih Doktrina e Besëlidhje 68:25.
18. Doktrina e Besëlidhje 93:40.
19. Enosi 1:3–4; theksimi i shtuar. Ashtu siç

e shprehu Presidenti Rasëll M. Nelson në konferencën e përgjithshme gjashtë muaj më parë: “Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, gëzimi që ndiejmë, ka të bëjë pak me rrethanat e jetës sonë dhe ka të bëjë plotësisht me përqendrimin e jetës sonë. . . . Gëzimi vjen prej [Jezu Krishtit] dhe për shkak të Tij. Ai është burimi i të gjithë gëzimit” (“Gëzimi dhe Mbijetesa Shpirtërore”, *Liahona*, nëntor 2016, f. 82).

20. Mateu 4:17.

21. Mateu 7:13–14.

22. Lluqa 5:32.

23. Mateu 11:23.

24. Chris Stefanick, *Absolute Relativism: The New Dictatorship and What to Do about It* (2011), f. 33.

25. David Brooks, “The Shame Culture”, *New York Times*, 15 mars 2016, A29.

26. Helamani 5:12.

27. Efesianëve 4:14. Duhet të mbajmë në mendje se disa njerëz që përpiqemi t’i paralajmërojmë, mund të mos e kuptojnë gjendjen e tyre fatkeqe. Zoti u flet shumë njerëzve në kohën tonë kur Ai thotë:

“Sepse ti thua: ‘Unë jam i pasur, u pasurova dhe s’kam nevojë për asgjë’; edhe nuk e di se ti je qyqar e mjeran, i varfër, i verbër dhe i zhveshur.

Të këshilloj të blesh nga unë ar të kulluar në zjarr që të bëhesh i pasur; edhe petka të bardhë që të vishesh dhe të mos duket turpi i lakuriqësisë sate; edhe vajos sytë e tu me kolir, që të shohësh [me të vërtetë]” (Zbulesa 3:17–18).

28. Doktrina e Besëlidhje 1:4; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 1:5.

29. 1 Korintasve 12:31.

30. Ezekieli 33:6.

31. Psalmeve 66:1; 98:4.

32. Hal Boyd, “Hey Progressive Elites! It’s Time to Preach What You Practice”, *Deseret News*, 20 tetor 2016, deseretnews.com. Ai gjithashtu po citon sociologun e Universitetit të Virxhinias W. Bradford Wilcox-in.

33. Mateu 5:11–12.

34. 3 Nefi 27:14.

35. Alma 1:27–29.

36. Psalmeve 40:10–11.

Nga Plaku Hoakin E. Kosta,
i Të Shtatëdhjetëve

Drejtuar Miqve dhe Kërkuesve të Kishës

Nëse e paguani çmimin për zbulesë, e përulni veten, lexoni, luteni dhe pendoheni, qiejt do të hapen dhe ju do ta dini se Jezusi është Krishti.

Një të premte pasdite, më 16 shtator 1988, në shtëpinë e mbledhjeve të lagjes Vinsente Lopez në Buenos-Ajres të Argjentinës, unë u pagëzova si anëtar i Kishës së Jezui Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Një mik shumë i mirë, Alin Spanausi, më pagëzoi atë ditë, dhe unë u ndjeva i lumtur, më i lehtë dhe i etur për të mësuar më shumë.

Sot do të doja të jepja disa mësimë që i mësova gjatë udhës time drejt pagëzimit – mësimë që shpresoj se mund t'i ndihmojnë ata prej jush që po dëgjojnë, të cilët nuk janë ende anëtarë të Kishës. Unë lutem që zemrat tuaja të mund të preken nga Shpirti ashtu siç u prek e imja.

E Para, Takimi me Misionarët

Përse do të ishte i interesuar një njeri pa sfida, nevoja apo pyetje shtrënguese që të takohet me misionarët dhe t'i dëgjonte mësimet e tyre? Epo, në rastin tim ishte dashuria – dashuria për një vajzë, një vajzë që quhet Rene. Unë rashë në dashuri dhe desha të martoheja me të. Ajo ishte ndryshe dhe kishte standarde të ndryshme nga shumica e të rejave që unë njihja. Por rashë në

dashuri me të dhe i kërkova që të martohej me mua – dhe ajo tha “jo”!

Isha i hutuar. Mendoja se isha goxha djalë! Isha i pashëm, 24 vjeç dhe i diplomuar nga kolegji me një punë shumë të mirë. Ajo foli për synimet e saj – për t'u martuar vetëm me dikë që mund ta çonte në tempull, për të pasur një familje të përhjetshme – dhe ajo nuk e pranoi ofertën time. Unë doja ta vazhdoja marrëdhënien,

kështu që rashë dakord t'i dëgjoja misionarët. A është kjo një arsye e mirë për t'u takuar me misionarët? Epo, ishte për mua.

Kur u takova për herë të parë me misionarët, nuk kuptova shumë nga ajo që ata thanë, dhe t'ju them të drejtën, mund të mos u kem kushtuar shumë vëmendje. Zemra ime ishte e mbyllur ndaj një feje të re. Unë doja vetëm të provoja që ata e kishin gabim dhe të fitoja kohë për ta bindur Renenë të martohej me mua gjithsesi.

Sot fëmijët e mi kanë shërbyer dhe po shërbejnë në misione, dhe unë i kuptoj sakrificat që këta të rinj dhe këto të reja bëjnë për ta dhënë mësim ungjillin e Jezui Krishtit. Tani do të doja t'i kisha kushtuar më shumë vëmendje Plakut Riçardson, Plakut Farëll dhe Plakut Hajlland, misionarëve të mrekullueshëm të cilët më dhanë mësim.

Pra, nga mësimi im i parë, unë ju them juve miqve dhe kërkuesve të Kishës: *pasi të takoheni me misionarët, ju lutem merrini seriozisht; ata po heqin dorë nga vite të rëndësishme të jetës së tyre enkas për ju.*

E Dyta, Shkuarja në Kishë

Herën e parë që mora pjesë në një mbledhje të Kishës, unë dëgjova shumë fjalë që nuk kishin kuptim për mua. Kush ishin Kosheret? Çfarë ishte Priftëria Aarone? Shoqata e Ndihmës?

Nëse kjo është hera e parë që keni marrë pjesë në një mbledhje të Kishës dhe ndiheni të hutuar nga diçka që nuk e kuptoni, mos u shqetësoni! Edhe unë nuk ia kisha idenë. Por akoma i mbaj mend mbresat, ndjenjat e reja të paqes dhe gëzimit që përjetova. Nuk e dija në atë kohë, por Fryma e Shenjtë po pëshpëriste në veshët e mi dhe në zemrën time: “Kjo është e drejtë”.

Pra, më lejoni ta përmbledh këtë mësim në një fjalë: *Nëse jeni të hutuar, mos u shqetësoni; kujtojin ndjenjat që keni përjetuar; ato vijnë nga Perëndia.*

E Treta, Leximi i Librit të Mormonit

Pas disa takimesh me misionarët, unë nuk po përparaja shumë. Ndieja se nuk kisha marrë një konfirmim për vërtetësinë e ungjillit.

Një ditë Reneja më pyeti: “A po e lexon Librin e Mormonit?”

Unë iu përgjigja: “Jo”. Unë po i dëgjoja misionarët; a nuk mjaftonte kjo?

Me lot në sy, Reneja më siguroi se ajo e dinte që Libri i Mormonit është i vërtetë dhe më shpjegoi që, nëse doja ta dija nëse ai ishte i vërtetë, e vetmja mënyrë është – e gjeni dot – ta lexoja atë! Dhe pastaj të pyetja!

Lexoni, përsiatni në zemrat tuaja dhe “pyesni Perëndinë, Atin e Amshuar, në emrin e Krishtit, . . . me një zemër të sinqertë, me qëllim të vërtetë duke pasur besim në Krisht” (Moroni 10:4) nëse Libri i Mormonit është i vërtetë, nëse kjo është Kisha e vërtetë.

Pra, mësimi i tretë, në një fjalë: *Kur ju t’i merrni këto gjëra – Librin e Mormonit – dhe keshilloheni të lexoni*

dhe të pyesni Perëndinë nëse ato janë të vërteta, ju lutem thjesht bëjeni atë!

E Fundit, Të Pendohemi

Përvoja e fundit që do të doja të ndaja ka të bëjë me pendimin. Pasi kisha mbaruar së marri të gjitha mësimet nga misionarët, nuk isha ende i bindur se duhej të ndryshoja ndonjë gjë në jetën time. Ishte plaku Katllër, një misionar i ri e i sigurt në vetvete me një spanjishte të kufizuar, i cili një ditë tha: “Hoakin, le të lexojmë së bashku tek Alma 42 dhe do të përfshijmë emrin tënd teksa e lexojmë atë”.

Mendova se ishte marrëzi por bëra siç kërkoi plaku Katllër dhe lexova vargun 1: “Dhe tani, biri im [Hoakin], shikoj se ke diçka tjetër që ta trazon mendjen, që ti nuk e kupton dot”. O! Libri po fliste për mua.

Dhe ne lexuam vargun 2: “Tani vër re, biri im [Hoakin], do ta shpjegoj këtë gjë” dhe më pas u përshkrua Rënia e Adamit.

Dhe më pas te vargu 4: “Dhe kështu shohim se kishte një kohë të dhënë ndaj [Hoakinit] për t’u penduar”.

Ne vazhduan të lexonim me ngadalë, varg pas vargu, derisa arritëm te tre vargjet e fundit. Më pas u godita nga një forcë e fuqishme. Libri më foli mua *drejtpërsëdrejti*, dhe unë fillova të qaja teksa lexoja: “Dhe tani, [Hoakin] biri im, dëshiroj që këto gjëra të mos të të shqetësojnë ty më dhe vetëm mëkatet e tua të të shqetësojnë me atë shqetësim që do të të sjellë në pendim” (vargu 29).

Tani e kujtoj se kisha pritur të merrja zbulësë pa e paguar çmimin. Deri në atë kohë nuk kisha folur kurrë me të vërtetë me Perëndinë dhe ideja që të flisja me dikë që nuk ishte i pranishëm më dukej marrëzi. M’u desh ta përulja veten dhe të bëja atë që po më kërkohet të bëja edhe pse, në mendjen time njerëzore, tingëllonte si budallallëk.

Atë ditë unë ia hapa zemrën Shpirtit, dëshirova të pendohem dhe desha të pagëzohesha. Para atij çasti, e kisha menduar pendimin si diçka negative, që shoqërohej vetëm me mëkatet dhe keqbërjen, por papritur e pashë atë nga një tjetër këndvështrim – si diçka pozitive që hap rrugën drejt rritjes dhe lumturisë.

Plaku Katllër ndodhet këtu sot dhe dua ta falënderoj që m'i hapi sytë. Çdo zgjedhje që kam bërë në jetën time që nga ajo kohë, ka qenë ndikuar nga ai çast kur unë e përula veten dhe u luta për falje dhe Shlyerja e Jezu Krishtit në emrin tim u bë pjesë e jetës sime.

Pra mësimi i fundit, në një shprehje: *përfetoheni pendimin; asgjë nuk ju afron më shumë me Zotin Jezu Krisht sesa dëshira për të ndryshuar.*

Kërkuesi im i dashur, mik i Kishës, nëse po dëgjoni sot, ti je shumë afër arritjes së gëzimit më të madh. Je afër!

Më lejo të të ftoj, me gjithë fuqinë e zemrës sime, dhe nga thellësia e shpirtit tim: shko dhe pagëzohu! Është gjëja më e mirë që do të bësh ndonjëherë. Do të ndryshojë jo vetëm jetën tënde por gjithashtu jetën e fëmijëve dhe nipërve e mbesave të tu.

Zoti më ka bekuar me një familje. U martova me Renenë dhe ne kemi katër fëmijë të bukur. Dhe për shkak të pagëzimit tim, unë mundem, ashtu si profeti Lehi i lashtësisë, t'i ftoj ata të hanë nga fruta e pemës së jetës, që është dashuria e Perëndisë (shih 1 Nefi 8:15; 11:25). Unë mund t'i ndihmoj ata të vijnë te Krishti.

Pra ju lutem, merrni parasysh përvojat e mia dhe 1) merrni misionarët shumë seriozisht, 2) shkoni në Kishë dhe kujtojeni ndjenjat shpirtërore, 3) lexojeni Librin e Mormonit dhe pyeteni Zotin nëse është i vërtetë dhe 4) përfetoheni pendimin dhe pagëzohuni.

Unë ju dëshmoj se nëse e paguani çmimin për zbulesë, e përulni veten, lexoni, luteni dhe pendoheni, qiejt do të hapen dhe ju do ta dini, siç unë e di, se Jezusi është Krishti, Ai është Shpëtimtari im dhe i juaji. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku S. Mark Palmer,
i Të Shtatëdhjetëve

Atëherë Jezusi e Vështroi në Fytyrë, Ndjeu Dashuri për Të

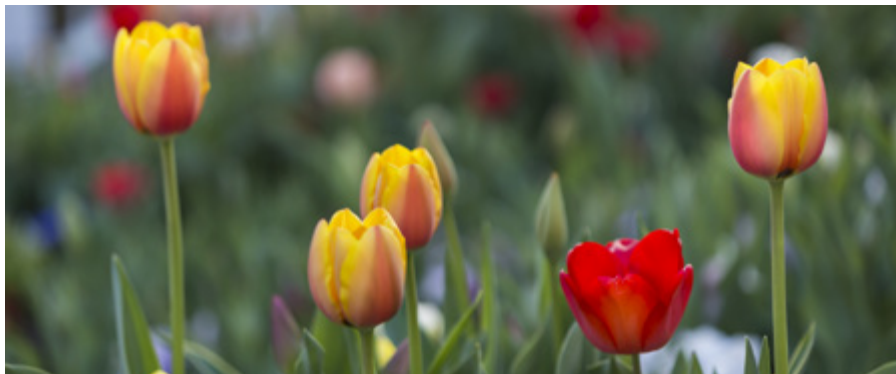
Sa herë të ndieni se po ju kërkohet të bëni diçka të vështirë, mendoni se Zoti po ju vështron, ndien dashuri për ju dhe po ju fton ta ndiqni Atë.

Disa vite më parë u thirra, bashkë me gruan time, Xhakui, për të kryesuar mbi Misionin e Spokejnit në Uashington. Ne arritëm në terrenin e misionit me një ndërthurje të frikës dhe entuziazmit ndaj përgjegjësisë të të punuarit me kaq shumë misionarë të rinj dhe të jashtëzakonshëm. Ata vinin nga prejardhje të ndryshme dhe shumë shpejt u bënë si vetë bijtë dhe bijat tona.

Edhe pse shumica po ia dilnin mrekullisht mirë, pak prej tyre po mundoheshin me pritshmëritë e larta të thirrjes

së tyre. Mbaj mend një misionar që më tha: "President, unë thjesht nuk i kam qejf njerëzit". Disa më thanë që u mungonte dëshira për të ndjekur rregullat disi të rrepta të misionarëve. Unë shqetësohesha dhe vrisja mendjen se çfarë mund të bënim për t'i ndryshuar zemrat e atyre pak misionarëve të cilët nuk e kishin mësuar ende gëzimin e të qenit të bindur.

Një ditë ndërsa ngijsja makinën nëpër fushat e bukura me grurë që shtrihen në kufirin midis Uashingtonit dhe Ajdahos, po dëgjoja një regjistrim

të Dhiatës së Re. Teksa po dëgjoja tregimin e njohur të të riut pasanik që shkoi te Shpëtimtari për të pyetur se çfarë mund të bënte për të pasur jetë të përfjetshme, mora një zbuluesë vetjake të papritur, por të thellë që është tashmë një kujtim i shenjtë.

Pasi dëgjoja Jezusin të citonte urdhërimet dhe të riun që u përgjigj se i kishte respektuar të gjitha këto urdhërime që nga fëmijëria e tij, mbajta vesh për korrigjimin e butë të Shpëtimtarit: “Një gjë të mungon: shit të gjitha ato që ke, dhe . . . eja më ndiq”.¹ Por për habinë time, në vend të kësaj dëgjoja gjashtë fjalë para asaj pjese të vargut të cilat m’u duk sikur nuk i kisha lexuar ose dëgjuar më parë. Ishte sikur ato të ishin shtuar në shkrimet e shenjtë. U mahnita nga kuptimi i frymëzuar që u shpalos më pas.

Cilat ishin ato gjashtë fjalë që patën një efekt aq të thellë? Mbani vesh për të parë nëse i dalloni këto fjalë në dukje të zakonshme, që nuk gjenden në rrëfimet e tjera të ungjillit, por gjenden vetëm në ungjillin e Markut:

“I doli përpara dikush me vrap . . . dhe e pyeti, Mësues i mirë, çfarë

duhet të bëj që të trashëgoj jetën e përfjetshme?

Dhe Jezusi i tha, . . .

“Ti i njeh urdhërimet: “Mos shkel kurorën. Mos vrit. Mos vidh. Mos bëj dëshmi të rreme. Mos mashtro. Ndero atin tënd dhe nënën tënde.”

Dhe ai duke iu përgjigjur, i tha: ‘Mësues, të gjitha këto i kam zbatuar që në fëmijërinë time’.

*Atëherë Jezusi e vështroi në fytyrë, ndjeu dashuri për të dhe i tha: ‘Një gjë të mungon: shko, shit të gjitha ato që ke dhe jepua të varfërve dhe do të kesh një thesar në qiell; pastaj eja, merre kryqin tënd dhe më ndiq’.*²

“Atëherë Jezusi e vështroi në fytyrë, ndjeu dashuri për të.”

Teksa i dëgjoja ato fjalë, mendja m’u kaplue nga një imazh i gjallë i Zotit tonë tek ndalonte dhe *e vështroi në fytyrë* këtë të ri. *E vështroi në fytyrë* – si të ishte duke parë thellësisht dhe duke depërtuar brenda shpirtit të tij, duke e dalluar mirësinë dhe potencialin e tij, si dhe duke e shquar nevojën e tij më të madhe.

Pastaj fjalët e thjeshta – Jezusi *ndjeu dashuri për të*. Ai ndjeu një

dhembshuri dhe dashuri të skajshme për këtë të ri të mirë, dhe *për shkak* të kësaj dashurie, dhe *me* këtë dashuri, Jezusi kërkoi edhe më shumë prej tij. E përfytyrova se si mund të jetë ndier ky i ri i rrethuar nga një dashuri e tillë, madje edhe gjatë kohës që po i kërkohet të bënte diçka kaq tejet të vështirë si shitja e gjithçkaje që zotëronte dhe dhurimi i saj tek të varfërit.

Në atë çast, unë e dija se nuk ishin vetëm zemrat e disa prej misionarëve tanë që kishin nevojë të ndryshonin. Ishte edhe zemra ime. Pyetja nuk ishte më “Si ia arrin një president i lodhur misioni që ta bëjë një misionar të sillet më mirë?” Në vend të kësaj pyetja ishte “Si mund të mbushem me dashuri si të Krishtit, në mënyrë që një misionar të mund ta ndiejë dashurinë e Perëndisë nëpërmjet meje dhe të dëshirojë të ndryshojë?” Si mundem unë *t’i vështroj në fytyrë* ata në të njëjtën mënyrë që Zoti e vështroi të riun pasanik, duke i parë ata siç janë në të vërtetë dhe se si ata mund të bëhen, në vend që t’i shoh vetëm për atë që po bëjnë apo nuk po bëjnë? Si mund të jem më shumë si Shpëtimtari?

“Atëherë Jezusi e vështroi në fytyrë, ndjeu dashuri për të.”

Që nga ajo kohë dhe në vazhdim, teksa ulesha gju më gju me një misionar të ri që po mendohej me ndonjë aspekt të bindjes, brenda zemrës sime unë tashmë shihja një të ri apo të re besnik/e që kishte ndjekur një dëshirë për të ardhur në një mision. Më pas unë isha në gjendje të thoja me gjithë ndjeshmërinë e ngjashme me atë të një prindi të dashur:³ “Plaku ose Motra, nëse unë nuk do të të doja, nuk do të më interesonte se çfarë të ndodh në misionin tënd. Por unë të dua ty, dhe për shkak se të dua, më intereson se kush do të bëhesh. Kështu që të ftoj t’i ndryshosh ato gjëra që janë të vështira për ty dhe të bëhesh ai që Zoti do që ti të bëhesh.”

Çdo herë që shkoja për t'i intervistuar misionarët, së pari lutesha për dhuratën e dashurisë hyjnore dhe që të mund ta shihja çdo djalë apo vajzë misionare ashtu siç e shikon Zoti.

Përpara konferencës së zonës, teksa motra Palmer dhe unë takonim çdo misionar një e nga një, unë e kisha zakon të ndaloja dhe të shihja thellësisht në sytë e tyre, *duke i vështruar në fytyrë* ata – një intervistë pa fjalë – dhe gjithmonë mbushesha me *dashuri* të madhe për këta bij e bija të çmuar të Perëndisë.

Kam marrë shumë mësimë që më kanë ndryshuar jetën nga kjo përvojë thellësisht vetjake me kapitullin 10 të Markut. Ja tek janë katër nga këto mësimë që besoj se do ta ndihmojnë secilin prej nesh:

1. Teksa mësojmë t'i shohim të tjerët siç i sheh Zoti në vend që t'i shohim me sytë tanë, dashuria jonë për ta do të rritet dhe kështu do të rritet edhe dëshira jonë për t'i ndihmuar ata. Ne do të shohim potencial brenda të tjerëve që ata me shumë gjasë nuk e shohin

te vetja. Me dashuri si të Krishtit ne nuk do të kemi frikë të flasim me guxim, sepse “dashuria e përsosur e nxjerr jashtë frikën”⁴. Dhe ne nuk do të dorëzohemi kurrë, duke e mbajtur mend se ata të cilët janë më të vështirët për t'u dashur kanë nevojën më të madhe për dashuri.

2. Asnjë mësimdhënie apo nxënie e vërtetë nuk ka për të ndodhur ndonjëherë kur bëhet me acarim apo zemërim dhe zemrat nuk do të ndryshojnë atje ku dashuria nuk është e pranishme. Edhe kur veprojmë në rolet tona si prindër, mësues apo udhëheqës, mësimdhënia e vërtetë do të ndodhë vetëm në një atmosferë mirëbesimi dhe jo ndëshkimi. Shtëpitë tona duhet të jenë përherë një vend i sigurt për fëmijët tanë – dhe jo një mjedis armiqësor.

3. Dashuria kurrë nuk duhet t'i hiqet një fëmije, miku ose pjesëtari të familjes kur ai nuk i arrin pritshmëritë tona. Ne nuk e dimë çfarë i ndodhi të riut pasanik pasi u largua i hidhëruar, por kam besim se Jezusi prapëseprapë e donte atë

përsosurisht edhe pse ai zgjodhi rrugën më të lehtë. Ndoshta më vonë në jetë, kur ai i pa pasuritë e veta të mëdha që ishin zbrazëti, ai e kujtoi dhe veproi sipas asaj përvoje të pashoqe kur Zoti i Tij e vështroi në fytyrë, ndjeu dashuri për të dhe e ftoi ta ndiqte Atë.

4. Për shkak se Ai na do, Zoti pret shumë prej nesh. Nëse jemi të përlulur, ne do ta mirëpresim ftesën e Zotit për t'u penduar, sakrifikuar dhe shërbyer si provë e dashurisë së Tij të përsosur për ne. Në fund të fundit, një ftesë për t'u penduar është gjithashtu një ftesë për të marrë dhuratën e mrekullueshme të faljes dhe paqes. Prandaj, “mos e përçmo . . . qortimin e Perëndisë dhe mos e humb zemrën kur ai të qorton: sepse Perëndia ndreq atë që do.”⁵

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, sa herë të ndieni se po ju kërkohet të bëni diçka të vështirë – të hiqni dorë nga një zakon i keq ose varësi, t'i lini mënjatë qëllimet tokësore, të sakrifikoni një veprimtari të parapëlqyer sepse është ditë Shabati, të falni dikë që ju ka bërë keq – mendoni se Zoti po *ju vështron*, *ndien dashuri* për ju dhe po ju fton ta lini pas atë gjë dhe ta *ndiqni Atë*. Dhe unë e falënderoj Atë që ju do aq sa t'ju kërkojë të bëni më shumë.

Unë dëshmoj për Shpëtimtarin tonë, Jezu Krishtin, dhe e pres me padurim ditën kur Ai do të hedhë krahët e Tij rreth secilit prej nesh, do të na *vështrojë në fytyrë* dhe do të na rrethojë me *dashurinë* e Tij të përsosur. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Marku 10:21.
2. Marku 10:17–21; theksimi i shtuar.
3. Shih 1 Nefi 8:37.
4. 1 Gjon 4:18.
5. Hebrejve 12:5–6.

Nga Plaku Geri E. Stivenson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Si Ju Ndihmon Fryma e Shenjtë?

Fryma e Shenjtë paralajmëron, Fryma e Shenjtë ngushëllon dhe Fryma e Shenjtë dëshmon.

Një të hënë në mbrëmje, jo shumë kohë më parë, unë dhe gruaja ime, Lisa, vizituam shtëpinë e një familjeje të re në fqinjësinë tonë. Ndërsa ishim atje, familja na ftoi që të qëndronim për mbrëmje familjare, duke na treguar se mësimin e kishte përgatitur djali i tyre nëntëvjeçar. Sigurisht që qëndruam!

Pas këngës së hapjes, lutjes dhe punëve familjare, nëntëvjeçari filloi të lexojë një pyetje të mprehtë të përfshirë në mësimin e tij të shkruar me shkrim dore: “Si ju ndihmon Fryma e Shenjtë?” Kjo pyetje zgjoi një diskutim kuptimplotë familjar ku gjithkush shprehu ide dhe pikëpamje. Mua më la mbresa përgatitja e mësimin nga mësuesi ynë dhe pyetja e tij shumë e mirë, e cila më ngjalli vazhdimisht mendime.

Që nga ajo kohë, unë kam vazhduar ta pyes veten: “Si [të] ndihmon Fryma e Shenjtë?” – një pyetje veçanërisht domethënëse për fëmijët e Fillores që mbushin tetë vjeç e po përgatiten për pagëzimin dhe për ata fëmijë që janë pagëzuar kohët e fundit dhe e kanë marrë dhuratën e Frymës së Shenjtë. Ajo është gjithashtu domethënëse për mijërat e të kthyerve në besim.

E ftoj secilin prej nesh, veçanërisht fëmijët e Fillores, të marrin parasysht [pyetjen]: “Si ju ndihmon Fryma e Shenjtë?” Ndërsa përsiatja për këtë pyetje, mendova menjëherë rreth një përvoje nga rinia ime. Kjo është një histori që ia kam treguar Plakut Robert D. Hejls, pak pas thirrjes sime në Kuorumin e Dymbëdhjetë Apostujve dhe të cilën ai e përfshiu në një artikull të një reviste të Kishës që ai shkroi për jetën time.¹ Disa nga ju mund ta kenë dëgjuar këtë histori, por shumë njerëz mund të mos e kenë dëgjuar.

Kur isha rreth 11 vjeç, unë dhe im atë shkuam për alpinizëm në një ditë të nxehtë vere në malet pranë shtëpisë sonë. Ndërsa babai ngjiste shtegun e pjerrët, unë kërceja nga një shkëmb i madh në tjetrin përgjatë anëve të shtegut. Me qëllimin për të hipur në një nga shkëmbinjtë e mëdhenj, fillova të ngjitesha drejt majës së tij. Ndërsa e bëra këtë, u habita kur im atë më kapi nga rripi dhe me shpejtësi më tërhoqi poshtë, duke thënë: “Mos u ngjit në atë shkëmb. Le të qëndrojmë në shteg.”

Minuta më vonë, ndërsa po shikonim teposhtë nga një pikë më e lartë e shtegut, ne u shastisëm kur pamë një gjarpër të madh me zile që po ngrohej në diell pikërisht në majën e shkëmbit tek i cili pata ndërmend të ngjitesha.

Më vonë, ndërsa po ngitnim makinën për në shtëpi, e dija se im atë po priste që unë ta pyesja: “Si e dije që gjarpri ishte atje?” Kështu që e pyeta, dhe pyetja ime çoi në një diskutim rreth Frymës së Shenjtë dhe mënyrës se si Fryma e Shenjtë mund të na ndihmojë. Unë kurrë nuk e kam harruar atë çfarë mësova atë ditë.

A mund ta shikoni se si më ndihmoi Fryma e Shenjtë? Unë jam përgjithmonë mirënjohës që im atë e dëgjoi zërin e

qetë, të ulët të Frymës së Shenjtë, pasi mund të më ketë shpëtuar jetën.

Ajo Çfarë Dimë rreth Frymës së Shenjtë

Para se ta shqyrtojmë më tej pyetjen “Si ju ndihmon Fryma e Shenjtë?”, le të rishikojmë disa nga gjërat që Zoti ka zbuluar rreth Frymës së Shenjtë. Ka shumë të vërteta të përvetshme që mund të këqyrim, por sot unë do të theksoj vetëm tre.

Së pari, Fryma e Shenjtë është anëtar i tretë i Kreut-Perëndi. Ne e mësojmë këtë të vërtetë në nenin e parë të besimit: “Ne besojmë në Perëndinë, Atin e Përvetshëm, dhe në Birin e Tij, Jezu Krishtin dhe në Frymën e Shenjtë”².

Së dyti, Fryma e Shenjtë është një personazh i shpirtit, siç përshkruhet në shkrimin e shenjtë bashkëkohor: “Ati ka një trup prej mishi e kockash, po aq të prekshëm sa edhe të një njeriu; Biri gjithashtu; por Fryma e Shenjtë nuk ka një trup prej mishi e kockash, por është një personazh i Shpirtit. Po të mos ishte kështu, Fryma e Shenjtë nuk mund të banonte në ne.”³ Kjo do të thotë se Fryma e Shenjtë ka një trup shpirtëror, ndryshe nga Perëndia, Ati, dhe Jezu Krishti, që kanë trupa fizikë. Kjo e vërtetë i shpjegon emrat e tjerë që i janë vënë Frymës së Shenjtë dhe që janë të njohur për ne, përfshirë Shpirti i Shenjtë, Shpirti i Perëndisë, Shpirti i Zotit, Shpirti i Shenjtë i Premtimit dhe Ngushëlluesi.⁴

Së treti, dhurata e Frymës së Shenjtë vjen me anë të vënies së duarve. Kjo ordinancë, pas pagëzimit, na kualifikon për shoqërimin e vazhdueshëm të Frymës së Shenjtë.⁵ Për ta kryer këtë ordinancë, mbajtës të denjë të Priftërisë Melkizedeke i vendosin duart e tyre mbi kokën e individit,⁶ e thërrasin atë në emër, shpallin autoritetin e tyre të priftërisë dhe në emër të Jezu Krishtit e konfirmojnë atë një anëtar ose anëtare

të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme dhe shqiptojnë frazën e rëndësishme: “Merre Frymën e Shenjtë”.

Si Ju Ndhmon Fryma e Shenjtë?

Me atë rishikim të thjeshtë të tri të vërtetave kyçe rreth Frymës së Shenjtë, i kthehemi pyetjes sonë të parë: “Si ju ndihmon Fryma e Shenjtë?”

Fryma e Shenjtë Paralajmëron

Siç e përshkrova në përvojën time të fëmijërisë, Fryma e Shenjtë mund t’ju ndihmojë duke ju paralajmëruar qysh më përpara për rreziqet fizike dhe shpirtërore. Unë mësova përsëri rreth rolit të rëndësishëm paralajmëruar të Frymës së Shenjtë ndërkohë që po shërbeja në Presidencën e Zonës në Japoni.

Gjatë kësaj kohe, unë punova nga afër me Presidentin Rid Tateoka të Misionit të Japonisë – Sendai. Si pjesë e rutinës së tij të zakonshme të misionit, Presidenti Tateoka planifikoi një

mbledhje për udhëheqësit misionarë në pjesën jugore të misionit të tij. Pak ditë përpara mbledhjes, Presidenti Tateoka mori një mbresë, një ndjenjë në zemrën e tij, që t’i ftonte të gjithë misionarët e asaj zone në mbledhjen e udhëheqësve, në vend të numrit të vogël të përcaktuar të pleqve [elldrave] dhe motrave udhëheqëse.

Kur e bëri të ditur synimin e tij, atij iu vu në dukje se kjo mbledhje nuk ishte planifikuar për të gjithë misionarët, por vetëm për udhëheqësit e misionit. Megjithatë, duke e lënë mënjane planin tradicional në mënyrë që të ndiqte nxitjen që kishte marrë, ai i ftoi në mbledhje të gjithë misionarët që shërbenin në disa qytete bregdetare, përfshirë qytetin e Fukushima. Në ditën e caktuar, më 11 mars 2011, misionarët u bashkuan për mbledhjen e zgjeruar të misionit në qytetin e Korijamës që shtrihet më në brendësi [të Japonisë].

Gjatë kësaj mbledhjeje, një tërmet prej 9,0-ballësh dhe një cunam goditën zonën e Japonisë ku ndodhet Misioni

i Japonisë, Sendai. Tragjikisht, shumë qytete bregdetare – përfshirë ato prej të cilave qenë mbledhur misionarët – u rrënuan dhe pësuan humbje të mëdha në njerëz. Dhe qyteti i Fukushima pësoi për pasojë një incident bërthamor.

Ndonëse shtëpia e mbledhjeve ku misionarët u mblodhën atë ditë u dëmtua nga tërmeti, nëpërmjet ndjekjes së nxitjeve të Frymës së Shenjtë, Presidenti dhe Motra Tateoka dhe të gjithë misionarët u grumbulluan të sigurt. Ata qenë jashtë rrezikut dhe kilometra larg rrënimit të shkaktuar nga cunami dhe ndotja bërthamore.

Teksa ua vini veshin nxitjeve nga Fryma e Shenjtë – mbresave më së shpeshti të buta e të qeta – ju mund të largoheni, pa e marrë vesh ndonjëherë, nga rreziku shpirtëror dhe fizik.

Vëllezër dhe motra, Fryma e Shenjtë do t'ju ndihmojë duke ju paralajmëruar, ashtu siç e ndihmoi babanë tim dhe Presidentin Tateoka.

Fryma e Shenjtë Ngushëllon

Që të vazhdojmë t'i përgjigjemi pyetjes “Si ju ndihmon Fryma e Shenjtë?”, le të shqyrtojmë tani rolin e Tij si Ngushëllues. Ngjarje të papritura në jetën e të gjithëve ne shkaktojnë trishtim, dhembje dhe zhgënjim. Megjithatë, në mes të këtyre sprovave, Fryma e Shenjtë na shërben në një nga rolet e Tij të rëndësishme, – si Ngushëllues, i cili është në fakt një nga emrat e Tij. Këto fjalë paqësore, shpresëdhënëse nga Jezu Krishti e përshkruajnë këtë rol të shenjtë: “Unë do t'i lutem Atit dhe ai do t'ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju”⁷.

Për ta ilustruar më tej këtë, po tregoj rrëfimin e vërtetë të një familjeje me pesë djem që disa vite më parë, u shpërngulën nga Los Anxhelosi i Kalifornisë në SHBA, për në një komunitet të vogël. Dy djemtë më të mëdhenj

filluan të luanin në sporte për shkollën e tyre të mesme dhe të shoqëroheshin me shokë, udhëheqës e trajnerë – shumë prej të cilëve ishin anëtarë besnikë të Kishës. Këto marrëdhënie ndihmuan [e] çuan në pagëzimin e Fernandos, djalit më të madh, dhe të vëllait pas tij në moshë.

Fernando më vonë u shpërngul larg nga shtëpia, ku ai vijoi me shkollimin e tij dhe luajti futboll amerikan në kolegji. Ai u martua në tempull me të dashurën e tij të shkollës së mesme, Beillin. Kur Fernando dhe Beilli e përfunduan shkollimin e tyre, ata po prisnin me padurim lindjen e fëmijës së tyre të parë – një foshnjë vajzë. Por ndërkohë që Fernando dhe Beilli po ndihmoreshin nga familjet e tyre për t'u kthyer sërish në shtëpi, Beilli dhe motra e saj po udhëtonin me makinë në autostradë dhe pësuan një aksident tragjik që përfshiu shumë automjete. Beilli dhe e bija e saj e palindur humbën jetën.

Sidoqoftë, aq e thellë sa ishte dhembja e Fernandos, si edhe ajo e prindërve dhe vëllezërve e motrave të Beillit, po ashtu ishte edhe thellësia e paqes dhe e ngushëllimit që u derdh mbi ta thuajse menjëherë, në dallim nga dhembja. Fryma e Shenjtë në rolin e Tij si Ngushëllues e mbështeti vërtet Fernandon përmes kësaj vuajtjeje të papërfytyrueshme. Shpirti komunikoi një paqe të qëndrueshme që e bëri Fernandon të kishte një qëndrim faljeje dhe dashurie ndaj kujt do që ishte përfshirë në përplasjen tragjike.

Prindërit e Beillit i telefonuan vëllait të saj, i cili po shërbente si misionar në kohën e aksidentit. Ai i përshkroi në një letër ndjenjat e tij, me të marrë vesh lajmin e rëndë për motrën e tij të dashur: “Ishte e mahnitshme të dëgjoje zërat tuaj kaq të qetë në mes të një stuhie. Nuk dija se çfarë të thosha. . . . Gjithçka që munda të mendoj është që

motra ime mund të mos jetë aty kur unë të vij në shtëpi. . . . Unë u ngushëllova nga dëshmitë tuaja të qëndrueshme për Shpëtimtarin dhe planin e Tij. Po i njëjti shpirt i ëmbël që më sjell në prag të lotëve kur studioj dhe jap mësim, e mbushi zemrën time. Atëherë unë u ngushëllova dhe m'u kujtuan gjërat që unë i di.”⁸

Fryma e Shenjtë do t'ju ndihmojë duke ju ngushëlluar, ashtu siç veproi me Fernandon dhe familjen e Beillit.

Fryma e Shenjtë Dëshmon

Fryma e Shenjtë gjithashtu dëshmon dhe jep dëshmi për Atin dhe Birin dhe për gjithë të vërtetën.⁹ Zoti duke i folur dishepujve të Tij, tha: “Por kur të vijë Ngushëlluesi, që do t'ju dërgoj prej Atit, . . . ai do të dëshmojë për mua”¹⁰.

Në mënyrë që të përshkruaj rolin e çmuar të Frymës së Shenjtë si dëshmitar, unë do të vazhdoj historinë e Fernandos dhe të Beillit. Nëse ju kujtohet, unë tregova se Fernando dhe vëllai i tij ishin pagëzuar, por prindërit e tij dhe tre vëllezërit më të vegjël jo. Dhe, pavarësisht se morën ftesa të shumta për t'u takuar me misionarët për gjatë viteve, çdo herë familja refuzoi.

Pas vdekjes së dhembshme të Beillit dhe foshnjës së saj vajzë, familja e Fernandos ishte e pangushëlluar. Ndryshe nga Fernando dhe ndryshe nga familja e Beillit, ata nuk gjenin aspak qetësi apo paqe. Ata nuk mund ta kuptonin

se si vetë djali i tyre, së bashku me familjen e Beillit, mund ta mbanin barrën e tyre të rëndë.

Përfundimisht, ata arritën në përfundimin se ajo çka zotëronte i biri dhe që ata nuk e kishin, ishte ungjilli i rivendosi i Jezu Krishtit dhe ky duhet të ishte burimi i tij i paqes dhe ngushëllimit. Pasi e kuptuan këtë, ata i ftuan misionarët që t'ia mësonin ungjillin familjes së tyre. Për pasojë, ata morën dëshminë dhe dëshminë e tyre vetjake për planin e madh të lumturisë, i cili u solli atyre paqen e ëmbël dhe ngushëllimin qetësues që po e kërkonin dëshpërimisht.

Dy muaj pas humbjes së Beillit dhe mbësës së tyre të palindur, prindërit e Fernandos si edhe dy nga vëllezërit e tij më të vegjël u pagëzuan dhe u konfirmuan dhe morën dhuratën e Frymës së Shenjtë. Vëllai më i vogël i Fernandos mezi po pret për pagëzimin e tij kur të mbushë tetë vjeç. Secili prej tyre dëshmon se Shpirti, Fryma e Shenjtë, u dha dëshmi për vërtetësinë e ungjillit, duke i bërë ata të dëshironin të pagëzohehin dhe të merrnin dhuratën e Frymës së Shenjtë.

Vëllezër dhe motra, Fryma e Shenjtë do t'ju ndihmojë duke ju dëshmuar ashtu siç i dëshmoi familjes së Fernandos.

Përmbledhja

Le ta përmbledhim tani. Ne kemi përcaktuar tri të vërteta të zbuluara që na sjellin në një njohuri të Frymës së Shenjtë. Ato janë se Fryma e Shenjtë është anëtar i tretë i Kreut-Perëndi, Fryma e Shenjtë është një personazh i shpirtit dhe dhurata e Frymës së Shenjtë vjen me anë të vënies së duarve. Ne gjithashtu përcaktuam tri përgjigje për pyetjen "Si ju ndihmon Fryma e Shenjtë?" Fryma e Shenjtë paralajmëron, Fryma e Shenjtë ngushëllon dhe Fryma e Shenjtë dëshmon.

Denjësia për ta Mbajtur Dhuratën

Për ata prej jush të cilët po përgatiten për t'u pagëzuar e konfirmuar, për ata të cilët janë pagëzuar e konfirmuar kohët e fundit apo edhe para shumë kohësh, është jetike për sigurinë tonë fizike dhe shpirtërore që ne ta mbajmë dhuratën e Frymës së Shenjtë. Ne fillojmë ta bëjmë këtë duke u përpjekur që t'i zbatojmë urdhërimet, duke bërë lutje vetjake dhe familjare, duke i lexuar shkrimet e shenjta dhe duke u përpjekur për marrëdhënie të përzemërta e falëse me familjen dhe njerëzit e dashur. Ne duhet t'i mbajmë mendimet, veprimet dhe fjalët tona të vërtetshme. Ne

duhet ta adhurojmë Atin tonë Qiellor në shtëpitë tona, në kishë dhe, sa herë që është e mundur, në tempullin e shenjtë. Qëndrojmë pranë Shpirtit dhe Shpirti do t'ju qëndrojë pranë.

Dëshmia

Unë tani e mbyll me një ftesë dhe dëshminë time të sigurt. Unë ju ftoj që t'i jetoni më plotësisht fjalët e kënduara aty shpesh nga fëmijët tanë të Fillores, fjalë që jam i sigurt se ata i njohin: "Dëgjo, dëgjo. Fryma e Shenjtë do të t'pëshpërit'. Dëgjo, dëgjo zërin e qetë dhe të ulët!"¹¹

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, të mëdhenj e të vegjël, unë jap dëshminë time për ekzistencën e lavdishme të qenieve hyjnore që përbëjnë Kreut-Perëndi: Perëndinë, Atin, Jezu Krishtin dhe Frymën e Shenjtë. Unë jap dëshmi se një nga privilegjet që ne e gëzojmë si shenjtorë të ditëve të mëvonshme që jetojmë në plotësinë e kohëve, është dhurata e Frymës së Shenjtë. Unë e di se Fryma e Shenjtë ju ndihmon me të vërtetë dhe do t'ju ndihmojë ju. Unë gjithashtu shtoj dëshminë time të veçantë për Jezu Krishtin dhe rolin e Tij si Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë dhe për Perëndinë si Atin tonë Qiellor. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Robert D. Hales, "Elder Gary E. Stevenson: An Understanding Heart", *Liahona*, qershor 2015, f. 14.
2. Nenet e Besimit 1:1.
3. Doktrina e Besëlidhje 130:22.
4. Shih Mosia 18:13; Alma 5:46; 9:21; Doktrina e Besëlidhje 88:3.
5. Shih 1 Nefi 13:37; 2 Nefi 31:12; Doktrina e Besëlidhje 121:46.
6. Shih Doktrina e Besëlidhje 138:33.
7. Gjoni 14:16.
8. Letërkëmbim vetjak, 18 dhjetor 2016.
9. Shih Hebrejve 10:15; 2 Nefi 31:18; Jakobi [LiM] 4:13.
10. Gjoni 15:26.
11. "The Still Small Voice", *Children's Songbook*, f. 107.

Nga Plaku C. Skot Grou,
i Të Shtatëdhjetëve

Dhe Kjo Është Jeta e Përjetshme

Perëndia ju njeh dhe ju fton ta njihni Atë.

Unë po ju flas juve, brezit të ri – rinisë dhe të rinjve në moshë madhore, beqarë apo të martuar – ju që jeni udhëheqësit e ardhshëm të kësaj, Kishës së Zotit. Me gjithë ligësinë, rrëmujën, frikën dhe ngatërresën në botën e sotme, unë ju flas me qartësi rreth madhështisë dhe bekimit të arritjes së njohjes së Perëndisë.

Jezu Krishti dha mësim shumë të vërteta që shpjegojnë planin e Atit Qiellor të lumturisë dhe vendin tuaj në të. Unë do të përqendrohem te dy nga

këto që t'ju ndihmoj ta kuptoni *identitetin* tuaj si fëmijë i Perëndisë dhe ta njihni *qëllimin* tuaj në jetë.

Së pari: “Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëm-lindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme”¹.

Së dyti: “Dhe kjo është jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke dërguar”².

Ju lutem, mbajini mend këto të vërteta – ato të mësojnë arsyen *përse* – ndërsa përpiqem të përshkruaj mënyrën se *si* ju dhe të gjithë ne mund të arrijmë ta njohim Perëndinë.

Njiheni Atë nëpërmjet Lutjes

Miq të mi të rinj, ne mund të fillojmë ta njohim Perëndinë nëpërmjet lutjes.

Më 7 prill 1829, Oliver Kaudëri 22-vjeçar filloi punët e tij si shkruar për 23-vjeçarin Jozef Smith. Ata ishin të rinj – thjesht si ju. Oliveri kërkoi një konfirmim nga Perëndia lidhur me Rivendosjen dhe punën tij në të. Në përgjigje, ai mori zbuluesën vijuese:

“Vër re, ti e di se ke kërkuar prej meje dhe unë vërtet e ndriçova mendjen tënde. . . .

Po, unë të them që ti të mund të dish se s'ka asnjë tjetër, përveç Perëndisë, që i di mendimet e tua dhe qëllimet e zemrës tënde. . . .

. . . Në qoftë se ti dëshiron dëshmi të mëtejshme, sill ndër mend natën kur më bërte në zemrën tënde. . . .

A nuk i fola paqe mendjes tënde . . . ? Ç'dëshmi më të madhe mund të kesh sesa nga Perëndia?”³

Kur *ju* luteni me besim, ju do ta ndieni dashurinë e Perëndisë ndërsa Shpirti i Tij i flet shpirtit *tuaj*. Pavarësisht sa të vetmuar apo të pasigurt mund të ndiheni herë pas here, ju nuk jeni vetëm në këtë botë. Perëndia ju njeh *ju* individualisht. Kur luteni, ju do të arrini ta njihni *Atë*.

Njiheni Atë nëpërmjet Studimit të Shkrimeve të Shenjta

Ndërsa i studioni shkrimet e shenjta, ju jo vetëm mësoni *rreth* Shpëtimtarit, por ju mundet vërtet të arrini ta *njihni* Shpëtimtarin.

Në prill 1985, Plaku Brus R. Mek-Konki foli në konferencën e përgjithshme – saktësisht 13 ditë para se të vdiste. Ai e përfundoi me dëshminë e tij:

“Unë jam një nga dëshmitarët e Tij dhe, në një ditë të ardhshme, unë do të ndiej shenjat e gozhdëve në duart e Tij e në këmbët e Tij dhe do t'i lag këmbët e Tij me lotët e mi.

Por nuk do ta *di* më mirë atëherë nga sa e *di* tani, se Ai është Biri i Perëndisë së Plotfuqishëm, se Ai është Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë dhe se shpëtimi vjen në dhe nëpërmjet gjakut të Tij shlyes dhe në asnjë mënyrë tjetër.”⁴

Ata nga ne që e dëgjuan Plakun Mek-Konki të fliste atë ditë, nuk e kanë harruar kurrë se si u ndiem ne. Ndërsa filloi bisedën e tij, ai zbuloi arsyen *përse* dëshmia e tij ishte aq e fuqishme. Ai tha:

“Duke folur për këto gjëra të mahnitshme, unë do të përdor vetë fjalët e

mia, edhe pse ju mund të mendoni se janë fjalë të shkrimit të shenjtë. . . .

E vërtetë është se ato janë shpallur më parë nga të tjerë, por *tani ato janë të miat*, sepse Shpirti i Shenjtë i Perëndisë më ka dhënë dëshmi se ato janë të vërteta dhe tani është sikur Zoti të m'i ketë zbuluar ato mua në fillim. Në këtë mënyrë, unë e kam *dëgjuar* zërin e tij dhe *e di* fjalën e tij.”⁵

Kur studioni dhe përsiatni shkrimet e shenjta, ju gjithashtu do ta dëgjoni zërin e Perëndisë, do të njihni fjalët e Tij dhe do të arrini ta njihni Atë. Perëndia do t'ju zbulojë të vërtetat e Tij të përjetshme, juve personalisht. Këto doktrina e parime do të bëhen pjesë e asaj çka jeni dhe do të burojnë nga vetë shpirti juaj.

Përveç studimit individual, studimi i shkrimeve të shenjta si familje është i rëndësishëm.

Në shtëpinë tonë ne donim që fëmijët tanë të mësonin ta dallonin zërin e Shpirtit. Ne besojmë se ajo ndodhi ndërsa ne e studionim Librin e Mormonit çdo ditë si familje. Dëshmitë tona forcoheshin ndërsa ne bisedonim rreth të vërtetave të shenjta.

Studimi i shkrimeve të shenjta bëhet kanali për Shpirtin për t'i dhënë secilit nga ne një mësim të përshtatur. Ndërsa i studioni shkrimet e shenjta çdo ditë, vetëm dhe me familjen tuaj, *ju* do të mësoni ta dalloni zërin e Shpirtit dhe do të arrini të njihni Perëndinë.

Njiheni Atë duke Bërë Vullnetin e Tij

Përveç lutjes dhe studimit të shkrimeve të shenjta, ne duhet të bëjmë vullnetin e Perëndisë.

Shpëtimtari është shembulli ynë i përkryer. Ai tha: “Unë kam zbritur nga qielli jo për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që më ka dërguar”⁶.

Kur Shpëtimtari i ringjallur iu shfaq nefitëve, Ai tha: “Vini re, unë jam drita dhe jeta e botës; dhe unë kam pirë nga

ajo kupë e hidhur që Ati më dha dhe kam lartësuar Atin, duke marrë përsipër mëkatet e botës, kështu unë kam plotësuar *vullnetin* e Atit *në të gjitha gjërat që nga fillimi*”.⁷

Ju dhe unë e bëjmë vullnetin e Atit duke i nderuar besëlidhjet tona, duke i mbajtur urdhërimet dhe duke i shërbyer Perëndisë dhe bashkëqenieve tona.

Bashkëshortja ime, Ronda, dhe unë kemi prindër që janë thjesht njerëz të zakonshëm – ndoshta shumë të ngjashëm me prindërit tuaj. Por një gjë që më pëlqen shumë lidhur me prindërit tanë, është se ata ia përkushtuan jetën e tyre shërbimit ndaj Perëndisë dhe ata na mësuane ne të bëjmë të njëjtën gjë.

Kur prindërit e Rondas kishin vetëm pak vite martuar, babai i saj 23-vjeçar qe thirrur të shërbente një mision kohëplotë. Ai la pas bashkëshorten e tij të re dhe bijën e tyre 2-vjeçare. Mandej bashkëshortja e tij u thirr të shërbente

me të gjatë shtatë muajve të fundit të misionit të tij – duke e lënë të bijën nën kujdesin e të afërmeve.

Disa vite më vonë, tani me *katër* fëmijë, ata shkuan në Misula të Montanës që babai i saj të mund të shkonte në universitet. Sidoqoftë, ata kishin qenë vetëm disa muaj atje kur Presidenti Spenser W. Kimball dhe Plaku Mark E. Petersen i dhanë një thirrje vjehrrit tim që të ishte presidenti i parë i kunjit të sapokrijuar të Misulës. Ai ishte vetëm 34 vjeç. Mendimet për universitetin u lanë pas teksa ai u përpoq të bënte vullnetin e *Zotit* – jo të vetin.

Prindërit *e mi* kanë shërbyer në tempull për më shumë se 30 vite – Babai si vulosës, Nëna si punonjëse ordinancash. Ata shërbyen gjithashtu pesë misione kohëplota – në Riversajd të Kalifornisë, Ulanbator të Mongolisë, Nairobi të Kenias, në Tempullin e Navusë në Illinois dhe në Tempullin e

Montereit në Meksikë. Në Meksikë, ata punuan fort për të mësuar një gjuhë të re, gjë që nuk ishte e lehtë në moshën 80-vjeçare. Por ata u përpoqën të bënë vullnetin e Zotit në vend që të ndiqnin dëshirat e veta në jetë.

Për ta, dhe për gjithë shenjtorët e tillë të përkushtuar të ditëve të mëvonshme kudo në botë, unë u bëj jehonë fjalëve që Zoti i tha profetit Nefi: “I bekuar je ti, . . . për ato gjëra që ke bërë . . . pa u lodhur . . . [sepse ti] nuk ke kërkuar të shpëtosh jetën tënde, por ke kërkuar vullnetin tim dhe të zbatosh urdhërimet e mia”⁸.

Kur *ne* përpiqemi të bëjmë vullnetin e Perëndisë duke i shërbyer besnikërisht Atij dhe bashkëqenieve tona ne e ndiejmë miratimin e Tij dhe arrijmë vërtet ta njohim Atë.

Njihe Atë duke u Bërë si Ai

Shpëtimtari na thotë se mënyra më e mirë e mundshme për ta njohur Perëndinë është të bëhemi *si* Ai. Ai na dha mësim: “Prandaj, çfarë lloj njerëzish duhet të jeni? Në të vërtetë, unë ju them juve, madje siç jam unë.”⁹

Denjësia është thelbësore për t’u bërë si Ai. Ai urdhëroi: “Shenjtëroh[uni]; po, pastroni zemrat tuaja dhe pastroni duart . . . që unë të mund t’ju bëj të pastër”.¹⁰ Duke filluar procesin e të bërit si Ai, ne pendohe mi, marrim faljen e Tij dhe Ai i pastron shpirtat tanë.

Për të na ndihmuar ndërsa përparojmë drejt Atit, Zoti na dha këtë premtim: “Çdo shpirt, i cili i braktis mëkatet e tij dhe vjen tek unë, dhe lutet në emrin tim, dhe i bindet zërit tim, dhe i mban urdhërimet e mia, do ta shohë fytyrën time dhe *do të dijë* se unë jam”¹¹.

Nëpërmjet besimit tonë te sakrifica e Tij shlyese, Shpëtimtari na pastron, na shëron dhe na aftëson ta njohim Atë duke u bërë *si* Ai. Moroni dha mësim: “Lutiuni Atit me gjithë fuqinë

e zemrës suaj, . . . që ju të mund të bëheni bijtë [dhe bijat] e Perëndisë; që kur ai të shfaqet, ne të jemi *si* ai”.¹² Ndërsa përpiqemi të bëhemi si Perëndia, Ai mund të na bëjë ne shumë më tepër nga sa ne do të mund të arrinim ndonjëherë vetë.

Njihe Atë duke Ndjekur Këshilltarët

Për të na ndihmuar në përpjekjen tonë, Perëndia na ka dhënë modele shembullore dhe këshilltarë. Unë dua të shpreh ndjenjat e mia rreth njërit prej të mive, Plakut Nill A. Maksuell. Ai vazhdimisht përpiquej t’ia nënshtronte vullnetin e vet vullnetit të Zotit në përpjekjen e tij për t’u bërë si Perëndia.

Më shumë se 20 vite më parë, ai ndau ndjenjat me mua pasi sapa ishte diagnostikuar me kancer. Ai më tha: “Dua të jem pjesë e skuadrës, në këtë anë [të velit] ose anën tjetër. Nuk dua të qëndroj ulur në stol. Unë dua të marr pjesë në lojë.”¹³

Gjatë pak javëve më pas, ai ngurronte t’i kërkonte Perëndisë që ta shëronte; ai thjesht donte të bënte vullnetin e Perëndisë. Bashkëshortja

e tij, Kollina, theksoi se thirrja e parë e Jezusit në Gjetseman qe: “Në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë”. Vetëm atëherë Shpëtimtari tha: “Megjithatë, jo si dua unë, por si *do ti*”.¹⁴ Ajo e nxiti Plakun Maksuell që të ndiqte shembullin e Shpëtimtarit, të kërkonte për lehtësim dhe *atëherë* t’ia nënshtronte vullnetin e tij vullnetit të Perëndisë, gjë që ai e bëri¹⁵.

Pasi vuajti përmes kurash të shumta, ligështuese, për thauja një vit, ai u kthye tërësisht dhe plotësisht “në lojë”. Ai shërbeu edhe për shtatë vite.

Gjatë atyre viteve pasuese, unë pata disa detyra me të. Unë e ndjeva mirësinë, dhembshurinë dhe dashurinë e tij. Unë dëshmoja përsosjen e tij të rritur shpirtërore nëpërmjet vuajtjes së tij të vazhdueshme dhe shërbimit të tij të pareshtur, ndërsa përpiquej të bëhej si Shpëtimtari.

Modeli shembullor e këshilltari *më i lartë*, në dispozicion për të gjithë ne, është Zoti dhe Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti, që tha: “Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje.”¹⁶ “Eja dhe më ndiq mua.”¹⁷

Vëllezër dhe motra të mia të reja, njohja e Perëndisë është kërkimi që kryhet tërë jetën. “Dhe kjo është jeta e përjetshme, . . . të njohi[m] . . . të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që [Ati ka] dërguar.”¹⁸

“Vëllezër, a nuk do të vazhdojmë në një kauzë kaq të madhe? . . . Kurajo, [miq të mi të rinj]; dhe përpara, përpara drejt fitores!”¹⁹

Perëndia *ju* njeh dhe *ju* fton ta njihni Atë. Lutiuni Atit, studioni shkrimet e shenjta, kërkoni të bëni vullnetin e Perëndisë, përpquni të bëheni si Shpëtimtari dhe ndiqni këshilltarët e drejtë. Teksa e bëni këtë, *ju* do të arrini ta *njihni* Perëndinë dhe Jezu Krishtin dhe *ju* do të trashëgoni jetë të përjetshme. Kjo është ftesa ime për *ju* si një dëshmitar i shuguruar, i veçantë i Tyre. Ata jetojnë. Ata *ju* duan *ju*. Unë dëshmoj kështu në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Gjoni 3:16.
2. Gjoni 17:3.
3. Doktrina e Besëlidhje 6:15–16, 22–23.
4. Bruce R. McConkie, “The Purifying Power of Gethsemane”, *Ensign*, maj 1985, f. 11; theksimi i shtuar; [Brus R. Mek-Konki, “Klasikët e Ungjillit: Fuqia Pastruese e Gjetsemanit”, *Liahona*, prill 2011, f. 19].
5. Bruce R. McConkie, “The Purifying Power of Gethsemane”, f. 9; theksimi i shtuar; [Brus R. Mek-Konki, “Klasikët e Ungjillit: Fuqia Pastruese e Gjetsemanit”, *Liahona*, prill 2011, f. 16].
6. Gjoni 6:38.
7. 3 Nefi 11:11; theksimi i shtuar.
8. Helamani 10:4.
9. 3 Nefi 27:27.
10. Doktrina e Besëlidhje 88:74.
11. Doktrina e Besëlidhje 93:1; theksimi i shtuar.
12. Moroni 7:48; theksimi i shtuar.
13. Shih thënie të ngjashme të Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life: The Biography of Neal A. Maxwell* (2002), f. 19.
14. Mateu 26:39; theksimi i shtuar.
15. Shih Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life*, f. 15.
16. Gjoni 14:6.
17. Mateu 19:21.
18. Gjoni 17:3; theksimi i shtuar.
19. Doktrina e Besëlidhje 128:22.

Nga Plaku Benjamin De Hojos,
i Të Shtatëdhjetëve

Që Drita Jonë të Mund të Jetë një Flamur për Kombet

Ungjilli i Shpëtimtarit dhe Kisha e Tij e rivendosur na japin shumë mundësi që drita jonë të jetë pjesë e flamurit të mrekullueshëm për kombet.

Vite më parë, ndërsa po shërbeja si mësues seminari, dëgjova një nga bashkëpunëtorët e mi t'u kërkonte studentëve të vet të reflektonin mbi pyetjen në vijim: “Nëse do të kishit jetuar në kohën e Shpëtimtarit, përse mendoni se do ta kishit ndjekur Atë si një nga dishepujt e Tij?” Ata arritën në konkluzionin se ata që e ndjekin Shpëtimtarin në kohën e sotme dhe përpiqen të jenë dishepuj të Tij me gjasa do të bënin po kështu në atë kohë.

Qysh atëherë, kam reflektuar mbi atë pyetje dhe konkluzionin

e tyre. Shpesh e pyes veten se si do të isha ndier po ta dëgjoja Vetë Shpëtimtarin kur Ai tha sa vijon në Predikimin në Mal:

“Ju jeni drita e botës; një qytet i ngritur në majë të malit nuk mund të fshihet.

Po ashtu nuk ndizet një qiri për ta vënë nën babunë, por për ta vënë mbi shandan, dhe t'u bëjë dritë të gjithë atyre që janë në shtëpi.

Ashtu le të shndritë drita juaj para njerëzve, që të shohin veprat tuaja të mira dhe ta lëvdojnë Atin tuaj që është në qiej” (Mateu 5:14–16).

A mund ta përfytyroni se si do të ishit ndier po të dëgjonit zërin e Shpëtimtarit? Në fakt, ne nuk na duhet ta përfytyrojmë. Është bërë një përvojë e vazhdueshme që ne ta dëgjojmë zërin e Zotit sepse kur e dëgjojmë zërin e shërbëtorëve të Tij, është e njëjta gjë.

Në vitin 1838, në një mesazh të ngjashëm me atë që u dha te Predikimi në Mal, Zoti deklaroi sa vijon nëpërmjet Profetit Jozef Smith:

“Sepse kështu do të quhet kisha ime në ditët e fundit, madje Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme.

Në të vërtetë unë ju them ju të gjithëve: Ngrihuni e shkëlqeni, që drita juaj të mund të jetë një flamur për kombet” (DeB 115:4–5).

Ditët tona janë aq të jashtëzakonshme saqë ato iu shfaqën madje në një vegim profetit Isaia; ai gjithashtu e pa dhe profetizoi për këtë ditë të Rivendosjes së Kishës së Jezu Krishtit dhe për qëllimin e saj, duke thënë: “Ai do të ngrerë flamurin për kombet, do të mbledhë të dëbuarit e Izraelit dhe do të grumbullojë ata që u shpërndanë nga Juda në të katër anët e dheut” (Isaia 11:12).

Në një kontekst shkrimi të shenjtë,

shenja, apo standardi, është një flamur rreth të cilit njerëzit do të mbledheshin në unitet qëllimi. Në kohët e lashta një flamur shërbente si pikë bashkimi për ushtarët në betejë. Duke folur simbolikisht, Libri i Mormonit dhe Kisha e rivendosur e Jezu Krishtit janë flamuj për të gjitha kombet. (Shih Udhëzuesin për Shkrimet e Shenjta, “Ensign”, scriptures.lds.org.)

Nuk ka dyshim se një nga flamujt e mëdhenj të këtyre ditëve të mëvonshme është kjo konferencë e përgjithshme e mrekullueshme, ku puna dhe plani madhështor i Atit tonë Qiellor për “të bërë” të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme (Moisiu 1:39) shpallet vazhdimisht.

Mbajtja e vazhdueshme e konferencës së përgjithshme është një nga dëshmitë më madhështore të faktit që ne si shenjtore të ditëve të mëvonshme “besojmë gjithçka që Perëndia ka zbuluar, gjithçka që Ai zbulon tani dhe ne besojmë se Ai përsëri do të zbulojë shumë gjëra të mëdha dhe të rëndësishme lidhur me Mbretërinë e Perëndisë” (Nenet e Besimit 1:9).

Çfarë ka zbuluar mandej Zoti nëpërmjet Presidentit Tomas S. Monson

që ne duhet të vazhdojmë ta bëjmë, që drita jonë të mund të jetë një flamur për kombet? Cilat janë disa nga gjërat e rëndësishme që duhen bërë në këtë çast të ndritur të ndërtimit të Sionit dhe mbledhjes së Izraelit?

Zoti gjithmonë na i ka zbuluar vullnetin e Tij “rresht pas rreshti, parim pas parimi, pak këtu dhe pak atje” (2 Nefi 28:30). Prandaj, ne duhet të mos befasohe mi nga ato që mund të duken gjëra të vogla për shkak të natyrës së tyre të thjeshtë dhe përsëritëse, sepse Zoti tashmë na ka këshilluar, duke na treguar se “të bekuar janë ata që dëgjojnë parimet e mia dhe që i vënë veshin këshillës sime, pasi ata do të mësojnë urtësi; pasi atij që merr, unë do t’i jap më shumë” (2 Nefi 28:30).

Unë dëshmoj se duke mësuar “rresht pas rreshti, parim pas parimi, pak këtu dhe pak atje” dhe duke ua vënë veshin këshillave të udhëheqësve tanë, ne do të kemi vaj për llambat tona që do të na aftësojnë t’u japim dritë të tjerëve sikurse Zoti na urdhëroi.

Ndërsa ka shumë gjëra që mund të bëjmë për të qenë një dritë dhe një flamur për të tjerët, unë do të doja të përqendrohemi në tri prej tyre:

respektimi i ditës së Shabatit, përshpejtimi i punës për shpëtim në të dy anët e velit dhe dhënia mësim sipas mënyrës së Shpëtimtarit.

Drita për të cilën po flasim vjen nga përkushtimi që ne i japim respektimit të ditës së Shabatit, në Kishë si dhe në shtëpi; ajo është drita që rritet ndërsa ne e mbajmë veten të panjollë nga bota; është drita që vjen nga ofrimi i sakramenteve tona në ditën e Tij të shenjtë dhe nga drejtimi i lutjeve tona. Më të Lartit – ku secila prej tyre na aftëson që ta kemi gjithmonë Shpirtin e Tij me vete. Ajo është drita që rritet dhe bëhet e dukshme kur ne kthehemi në shtëpi me ndjenjën e faljes për të cilën Presidenti Henri B. Ajring foli në konferencën e përgjithshme të tetorit të kaluar kur ai tha: “Nga të gjitha bekimet që mund të numërojmë, bekimi më i madh deri tani është ndjenja e faljes që vjen kur ne marrim sakramentin. Ne do të ndiejmë dashuri dhe vlerësim më të madh për Shpëtimtarin, flijimi i pafundmë i të cilit bëri të mundur që ne të pastrohemi nga mëkati” (“Mirënjohje në Ditën e Shabatit” *Liahona*, nëntor 2016, f. 100).

Kur ne e mbajmë ditën e Shabatit të shenjtë dhe e marrim sakramentin, ne jo vetëm që pastrohemi, por gjithashtu drita jonë bëhet më e shkëlqyer.

Drita jonë shtohet edhe kur ne i kushtojmë kohë gjetjes së emrave të paraardhësve tanë, duke i çuar emrat e tyre në tempull dhe duke e mësuar familjen tonë dhe të tjerët të bëjnë të njëjtën gjë.

Kjo punë e shenjtë në tempull dhe për historinë familjare që ne ndajmë me shenjtoret në të dy anët e velit po shkon përpara më shumë se kurrë ndërsa tempujt e Zotit po ndërtohen. Tani që tempujt kanë orare të veçanta për grupe familjare që vijnë me kartat e tyre të emrave të familjes, unë dhe bashkëshortja ime kemi pasur përvoja të këndshme ndërsa kemi shërbyer në tempull së bashku me fëmijët dhe nipërit e mbesat tona.

Kur i gjejmë dhe i çojmë emrat në tempull dhe i mësojmë edhe të tjerët se si ta bëjnë këtë, së bashku ne shkëlqejmë si një flamur apo standard.

Të mësojmë të japim mësim sikurse dha Shpëtimtari është një mënyrë tjetër si ne mund të ngrihemi dhe të

shkëlqejmë. Unë gëzohem bashkë me cilindo që po mëson se si të japë mësim sipas mënyrës së Shpëtimtarit. Më lejoni të lexoj nga kopertina e manualit të ri të mësimdhënies: “Synimi i çdo mësuesi të ungjillit – çdo prindi, çdo mësuesi të thirrur formalisht, çdo mësuesi të shtëpisë, çdo mësueseje vizitore dhe çdo pasuesi të Krishtit – është që të japë mësim doktrinën e pastër të ungjillit, me anë të Shpirtit, me qëllim që t’i ndihmojë fëmijët e Perëndisë për ta ndërtuar besimin e tyre te Shpëtimtari dhe për t’u bërë më shumë si Ai” (*Mësimdhënia sipas Mënyrës së Shpëtimtarit* [2016]).

Pikërisht tani, mijëra nga mësuesit tanë besnikë mbajnë lart një dritë ndër-sa mësojnë si të japin mësim sipas mënyrës së Shpëtimtarit. Në këtë kontekst mbledhja e këshillit të mësuesve të rinj është një mënyrë për t’u ngritur dhe shkëlqyer ndërsa studentët takohen rreth flamurit të doktrinës së Krishtit, sepse “çelësi për të dhënë mësim sikurse Shpëtimtari dha është të jetosh sikurse Shpëtimtar jetoj” (*Mësimdhënia sipas Mënyrës së Shpëtimtarit*, f. 4).

Ndërsa ne të gjithë japim mësim dhe mësojmë sipas mënyrës së Tij dhe bëhemi më shumë si Ai, drita jonë shkëlqen më shumë dhe nuk mund të fshihet, dhe bëhet një flamur për ata që po e kërkojnë dritën e Shpëtimtarit.

Vëllezër dhe motra të mia të dashura, ne nuk duhet ta fshehim dritën tonë. Shpëtimtari ynë na urdhëroi që ta lëmë dritën tonë të shkëlqejë si një qytet mbi kodër apo si dritë qiriri në një shandan. Ndërsa e bëjmë këtë, ne do ta përlëvdojmë Atin tonë në Qiell. Ungjilli i Shpëtimtarit dhe Kisha e Tij e rivendosur na japin shumë mundësi që drita jonë të jetë pjesë e flamurit të mrekullueshëm për kombet.

Unë dëshmoj se Jezu Krishti është drita që ne duhet të pasqyrojmë, në emër të Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Kuentin L. Kuk,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Themelet e Besimit

Përgjërimi im është që ne do t'i bëjmë sakrificat dhe do ta kemi përlësinë e nevojshme për t'i forcuar themelet e besimit tonë te Zoti Jezu Krisht.

Kjo ka qenë një konferencë e përgjithshme e mrekullueshme. Ne vërtet jemi ngritur shpirtërisht. Nëse konferenca e përgjithshme ka një synim parësor, ai synim është që të ngrejë besimin te Perëndia, Ati, dhe te Shpëtimtari ynë, Zoti Jezu Krisht.

Fjalën time ua drejtoj themeleve të atij besimi.

Themelet vetjake, ashtu si shumë përpjekje me vlerë, zakonisht ngrihen dalëngadalë – shtresë pas shtrese, përvojë pas përvoje, sfidë pas sfide, pengesë pas pengese dhe sukses pas suksesi. Një nga përvojat fizike më të dashura është kur një vogëlush hedh hapat e parë. Është një mrekulli ta shikosh. Pamja e çmuar në fytyrën e fëmijës – një gërshetim i vendosmërisë, gëzimit, habisë dhe arritjes – është me të vërtetë një ngjarje me shumë rëndësi.

Në familjen tonë, ka një ngjarje të një natyre të ngjashme që spikat. Kur djali ynë më i vogël ishte rreth katër vjeç, hyri në shtëpi dhe tërë hare i bëri të ditur familjes me krenari të madhe: “Unë mund të bëj gjithçka tani. Unë mund të lidh, unë mund të ngas dhe unë mund të hap e mbyll.” Ne e kuptuam që ai po na thoshte se mund t'i lidhte këpucët e veta, mund ta ngiste triçiklin e tij “Rrota e Madhe” dhe mund ta mbyllte zinxhirin e palltos së

tij. Ne të gjithë qeshëm, por kuptuam se për të ato ishin arritje madhështore. Ai mendonte se ishte zhvilluar me të vërtetë dhe qe rritur.

Zhvillimi fizik, mendor dhe shpirtëror kanë shumë të përbashkëta. Zhvillimi fizik është njëfarësoj i thjeshtë për t'u vënë re. Ne fillojmë me hapa si të fëmijës dhe përparojmë dita-ditës, nga viti në vit, duke u rritur e zhvilluar për të arritur te shtati ynë përfundimtar

fizik. Zhvillimi është i ndryshëm për çdo person.

Kur shikojmë një arritje të shkëlqyer atletike apo muzikore, ne shpesh themi se personi është shumë i talentuar, gjë që përgjithësisht është e vërtetë. Por arritja është bazuar në vite përgatitjeje dhe ushtrimi. Një shkrimtar i mirënjohur, Malkolm Gledueili, e ka quajtur këtë, rregullin e 10,000 orëve. Studuesit kanë përcaktuar se kjo masë e të ushtruarit është e nevojshme në sportet e atletikës, interpretimet muzikore, zotësinë akademike, në aftësitë e lidhura me zanatet, në përgatitjen mjekësore apo ligjore dhe kështu me radhë. Një prej këtyre specialistëve të studimit pohon “që duhet të ushtrohesh dhjetë mijë orë për të arritur nivelin e mjeshtërisë që lidhet me të qenit një specialist i nivelit botëror – në çdo gjë”¹.

Shumica e njerëzve e pranojnë se për të siguruar majat e arritjes fizike e mendore, një përgatitje dhe një ushtrim i atillë janë të domosdoshme.

Fatkeqësisht, në një botë gjithnjë e më shumë laike, më pak theks i vihet masës së rritjes shpirtërore të nevojshme për t'u bërë më shumë si Krishti dhe për të hedhur themelet që çojnë në besim të qëndrueshëm. Ne priremi që ta vëmë theksin te çastet e kuptueshmërisë së madhërishme shpirtërore. Këto janë ngjarje të çmuara, kur ne e dimë që Fryma e Shenjtë i ka dëshmuar zemrës e mendjes tonë pikëpamje të veçanta shpirtërore. Ne gjejmë gëzim në këto ngjarje; atyre nuk duhet t'u ulet vlera në asnjë mënyrë. Por për besim të qëndrueshëm dhe për të pasur shoqërimin e vazhdueshëm të Shpirtit nuk gjendet asnjë zëvendësues i zbatimit individual të besimit, i cili është i krahasueshëm me zhvillimin fizik

dhe mendor. Ne duhet të ngremë mbi bazën e këtyre përvojave, të cilat nganjëherë u shëmbëllojnë hapave të parë të fëmijës. Ne e bëjmë këtë me anë të zotimit të përkushtuar ndaj mbledhjeve të shenja të sakramentit, studimit të shkrimeve të shenja, lutjes dhe shërbimit siç thirremi. Në një nekrologji të kohëve të fundit për babanë e 13 fëmijëve, u njoftua se “besnikëria [e tij] ndaj lutjes dhe studimit të përditshëm të shkrimeve të shenja pati ndikim të thellë te fëmijët e tij, duke u dhënë atyre një themel të palëkundur besimi te Zoti Jezu Krisht”².

Një përvojë që pata kur isha 15 vjeç që themeltare për mua. Nëna ime besnike ishte përpjekur trimërisht të më ndihmonte të hidhja themelet e

besimit në jetën time. Unë merrja pjesë në mbledhjen e sakramentit, në Fillore, më pas tek Të Rinjtë dhe në seminar. E kisha lexuar Librin e Mormonit dhe përherë isha lutur individualisht. Në atë kohë, një ngjarje e rëndësishme ndodhi në familjen tonë, kur vëllai im i dashur më i madh po merrte parasysh një thirrje të mundshme për mision. Babai im i mrekullueshëm, një anëtar më pak aktiv i Kishës, donte që ai të vijonte me shkollimin e tij dhe të mos shërbente në një mision. Kjo u kthye në një çështje grindjeje.

Në një diskutim mbresëlënës me tim vëlla, i cili ishte pesë vjet më i madh dhe e udhëhoqi diskutimin, ne arritëm në përfundimin se vendimi i tij për të shërbyer ose jo në një mision varej nga tri çështje: 1) A ishte Jezu Krishti hyjnor? 2) A ishte Libri i Mormonit i vërtetë? 3) A ishte Jozef Smithi profeti i Rivendosjes?

Teksa po lutesha çiltërsisht atë natë, Shpirti më pohoi të vërtetën e që të tria pyetjeve. Unë gjithashtu arrita të kuptoj se thuajse çdo vendim që do të merrja për pjesën tjetër të jetës sime do të bazohej në përgjigjet e atyre tri pyetjeve. Unë veçanërisht kuptova se besimi te Zoti Jezu Krisht ishte jetësor. Duke vështruar pas, unë pranoj se, kryesisht për shkak të nënës sime, themelet qenë siç duhej të ishin për mua që ta merrja atë pohim shpirtëror atë mbrëmje. Vëllai im, që e kishte një dëshmi tashmë, mori vendimin që të shërbente në një mision dhe përfundimisht e fitoi mbështetjen e babait tonë.

Udhërrëfimi shpirtëror merret kur nevojitet, në kohën e Zotit dhe sipas vullnetit të Tij.³ Libri i Mormonit: Një Dëshmi Tjetër e Jezu Krishtit është një shembull i shkëlqyer. Kohët e fundit pashë një botim të parë të Librit të Mormonit. Jozef Smithi e përfundoi përkthimin kur ishte 23 vjeç. Ne dimë

diçka rreth procesit dhe mjeteve që përdori në atë përkthim. Në atë botim të parë të 1830-s, Jozefi përfshiu një parathënie të shkurtër dhe në mënyrë të thjeshtë e të qartë shpalli se ishte përkthyer “nëpërmjet dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë”⁴. Po ndihmuesit në përkthim – Urimi dhe Thumimi, gurët e shikuesit? A ishin ata thelbësorë apo mos ishin ata si rrotat anësore ndihmëse në një biçikletë derisa Jozefi të mund të ushtronte besimin e nevojshëm për të marrë zbulesë më të drejtpërdrejtë?⁵

Ashtu siç përsëritja dhe përpjekjet këmbëngulëse nevojiten për të fituar një aftësi fizike apo mendore, po kjo është e vërtetë në çështjet shpirtërore. Kujtoni se Profeti Jozef Smith e priti të njëjtin vizitor, Moronin, me po të njëjtin mesazh katër herë në përgatitje për marrjen e fletëve. Unë besoj se pjesëmarrja e përjavshme në mbledhjet e shenja të sakramentit ka rrjedhoja shpirtërore që ne nuk i kuptojmë plotësisht. Përsiatja e rregullt e shkrimeve të shenja – në vend të leximit të tyre me raste – mund ta zëvendësojë një kuptueshmëri sipërfaqësore me një përforsim madhështor e jetëndryshues të besimit tonë.

Besimi është një parim fuqie. Më lejon ta ilustroj: Kur isha misionar i ri, një president i jashtëzakonshëm misioni⁶ më njohu në një mënyrë depërtuese me rrëfimin e shkrimit të shenjtë që gjendet te Lluka 8, për gruan që kishte një fluks gjaku prej 12 vitesh dhe kishte harxhuar gjithçka zotëronte ndër mjeke që nuk mund ta shëronin atë. Ai ka mbetur sot e kësaj dite një prej shkrimeve të mia të shenja të parapëlqyera.

Ju e mbani mend se ajo kishte besim që nëse vetëm mund ta prekte cepin e rrobës së Shpëtimtarit, ajo mund të shërohej. Kur e bëri atë, ajo u shërua në çast. Shpëtimtari, i cili po ecte përkrah dishepujeve të Tij, tha: “Kush më preku?”

Përgjigjja e Pjetrit që se të gjithë ata, duke ecur së bashku, po e shtynin Atë.

“Por Jezusi tha: ‘Dikush më preku, sepse e ndjeva që një fuqi doli prej meje’.”

Rrënja e fjalës *virtut* [siç gjendet te shkrimi në anglisht] mund të interpretohet lehtësisht “fuqi”. Në spanjisht dhe portugalisht [ashtu si dhe në shqip], është përdorur drejtpërdrejtë fjala “fuqi”. Por pavarësisht [nga kjo], Shpëtimtari nuk e pa atë; Ai nuk që përqendruar te nevoja e saj. Por besimi i saj që i atillë saqë prekja e cepit të rrobës tërhoqi drejt saj fuqinë shëruese të Birit të Perëndisë.

Ashtu siç Shpëtimtari i tha asaj: “Merr zemër, bijë; besimi yt të shëroi; shko në paqe”⁷.

Kam menduar për këtë rrëfim gjatë gjithë jetës sime si i rritur. Unë e kuptoj që lutjet dhe përgjërimet tona vetjake drejtuar një Ati të dashur në Qiell në emrin e Jezu Krishtit mund të sjellin bekime në jetën tonë përtej aftësisë tonë për ta kuptuar. Themelet e besimit, e llojit të besimit që kjo grua dëftoi, duhet të përbëjnë dëshirën e madhe të zemrës sonë.

Sidoqoftë, themelet fillestare të besimit, qoftë dhe me konfirmim shpirtëror, nuk do të thonë se ne nuk do të përballemi me sfida. Kthimi në besim në ungjill nuk do të thotë se të gjitha problemet tona do të zgjidhen.

Historia e hershme e Kishës dhe zbulesat e shënuara në Doktrina e Besëlidhje përmbajnë shembuj të shkëlqyer të hedhjes së themeleve të besimit dhe të përballjes me peripecitë e sfidat që i has kushdo.

Përfundimi i Tempullit të Kirtlandit që themelor për tërë Kishën. Ai u shoqërua me dhurime shpirtërore, zbulesa doktrinale dhe rivendosjen e çelësave të domosdoshëm për vazhdimësinë e themelimit të Kishës. Ashtu si Apostujt e lashtë në ditën e Rrëshajave, shumë anëtarë përjetuan përvoja të mahnitshme shpirtërore në lidhje me përkushtimin e Tempullit të Kirtlandit.⁸ Por, ashtu si në vetë jetën tonë, kjo nuk do të thoshte se ata nuk do të përballeshin me sfida apo vështirësi paskëta. Asfare nuk e dinin këta anëtarë të hershëm se do të përballeshin me krizën financiare të Shteteve të

Bashkuara – paniku i 1837-s – që do t'i sprovonte deri në shpirt.⁹

Një shembull i sfidave të lidhura me këtë krizë financiare u përjetua nga Plaku Parli P. Prat, një nga udhëheqësit e mëdhenj të Rivendosjes. Ai ishte një nga anëtarët e parë të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve. Në pjesën e parë të vitit 1837, bashkëshortja e tij e dashur, Thenkfulli, ndërroi jetë pasi lindi fëmijën e tyre të parë. Parli dhe Thenkfulli kishin qenë të martuar për thujse 10 vjet dhe vdekja e saj e dërrmoi atë.

Pak muaj më vonë, Plaku Prat e gjeti veten në një nga periudhat më të vështira që Kisha ka kaluar. Në mes të krizës kombëtare, probleme ekonomike vendore – përfshirë spekulimin me shitblerjen e tokës dhe vështirësitë e një institucioni financiar të krijuar

nga Jozef Smithi dhe anëtarë të tjerë të Kishës – krijuan mosmarrëveshje dhe grindje në Kirtland. Udhëheqësit e Kishës nuk morën përherë vendime të mençura materiale në jetën e tyre. Parli pësoi humbje të rëndësishme financiare dhe për njëfarë kohe që i pakënaqur me Profetin Jozef.¹⁰ Ai i shkroi një kritikë thumbuese Jozefit dhe foli kundër tij nga foltorja. Në të njëjtën kohë, Parli tha se ai vazhdon të besonte te Libri i Mormonit dhe Doktrina e Besëlidhje.¹¹

Plaku Prat kishte humbur bashkëshorten e tij, tokën e tij dhe shtëpinë e tij. Parli, pa e njoftuar Jozefin, u nis për në Misuri. Rugës për atje, ai papandehur takoi shokët e tij Apostuj, Tomas B. Marshin dhe Dejvid Patenin, që po ktheheshin për në Kirtland. Ata ndienin një nevojë të madhe për të bërë që

harmonia të rikthehej në Kuorum dhe e bindën Parlin të kthehej me ta. Ai e kuptoi se askush nuk kishte pësuar më shumë humbje sesa Jozef Smithi dhe familja e tij.

Parli u përpoq ta takonte Profetin, qau dhe rrëfeu se ajo që kishte bërë ishte e gabuar. Në muajt pas vdekjes së bashkëshortes së tij, Thenkfullit, Parli kishte qenë “nën një re të zezë” dhe ishte mposhtur nga frikërat dhe zhgënjimet.¹² Jozefi, duke e ditur se ç'do të thoshte të luftojë përkundër tundimit dhe kundërshtimit, “e fali çiltërsisht” Parlin duke u lutur për të dhe duke e bekuar atë.¹³ Parli dhe të tjerët që qëndruan besnikë patën dobi nga sfidat e Kirtlandit. Ata u rritën në mençuri dhe u bënë më fisnikë e të virtutshëm. [Ajo] përvojë u bë pjesë e themeleve të tyre të besimit.

Fatkeqësia nuk duhet të shihet as si mospëlqim nga Zoti, as si një tërheqje e bekimeve të Tij. Kundërshtimi në të gjitha gjërat është pjesë e zjarrit të rafinuesit që na përgatit për një fat të përjetshëm çelestial.¹⁴ Kur Profeti Jozef qe në Burgun e Libertisë, fjalët e Zotit drejtuar atij i përshkruan të gjitha llojet e sfidave – përfshirë vuajtje dhe akuza të rreme – dhe përfundojnë:

“Në qoftë se edhe grykat e ferrit do ta shqyejnë gojën për ty, dije, biri im, se gjithë këto gjëra do të të japin përvojë dhe do të jenë për të mirën tënde.

Biri i Njeriut ka zbritur nën këto të gjitha. A je ti më i madh se ai?”¹⁵

Zoti, në këtë udhëzim për Jozef Smithin, e bëri të qartë gjithashtu se ditët e tij njiheshin dhe s'do të numëroheshin më pak. Zoti e mbylli: “Mos ki frikë se ç'mund të bëjë njeriu, sepse Perëndia do të jetë me ty përherë e përgjithmonë”¹⁶.

Cilat, atëherë, janë bekimet e besimit? Çfarë arrin besimi? Lista është thujse e pafundme:

Mëkatet tona mund të na falen për shkak të besimit në Krisht.¹⁷

Të gjithë ata që kanë besim, kanë lidhje të ngushtë me Shpirtin e Shenjtë.¹⁸

Shpëtimi vjen me anë të besimit në emrin e Krishtit.¹⁹

Ne marrim fuqi sipas besimit tonë në Krisht.²⁰

Askush nuk hyn në pushimin e Zotit përveç atyre që i lajnë rrobat e tyre në gjakun e Krishtit për shkak të besimit të tyre.²¹

Lutjet marrin përgjigje sipas besimit.²²

Pa besim mes njerëzve, Perëndia nuk mund të bëjë asnjë mrekulli mes tyre.²³

Së fundmi, besimi ynë te Jezu Krishti është themeli qendror për shpëtimin dhe ekzaltimin tonë të përjetshëm. Ashtu siç Helamani i mësoi bijtë e tij: “Mbani mend se është mbi shkëmbin e Shëlbuesit tonë që është Krishti, biri i Perëndisë, që ju duhet të ndërtoni themelin tuaj . . . , që është një bazë e sigurt, një bazë mbi të cilën në qoftë se njerëzit ndërtojnë, nuk mund të bien”²⁴.

Unë jam mirënjohës për fortifikimin e themeleve të besimit që ka ardhur nga kjo konferencë. Përgjërimi im është që ne do t'i bëjmë sakrificat dhe do ta kemi përlësinë e nevojshme për t'i forcuar themelet e besimit tonë te Zoti Jezu Krisht. Për Të unë jap dëshminë time të sigurt, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Malcolm Gladwell, *Outliers: The Story of Success* (2008), f. 40. Ai citon neurologun Daniel Levitin.
2. Kushtim për Bryant Hinckley Wadsworth, *Deseret News*, 15 janar 2017, legacy.com/obituaries/deseretnews.
3. Shih 2 Nefi 28:30. Ne nuk e marrim gjithë tërësinë e njohurisë rreth një çështjeje apo të gjitha parimet e lidhura me të. Ato vijnë kur nevojiten: rresht pas rreshti dhe parim pas parimi.

4. Në botimin e parë të Librit të Mormonit, të shtypur më 1830-n, Profeti Jozef Smith shkroi: “Unë do të doja t’ju vija në dijeni se unë përktheva nëpërmjet dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë” (shih preface to the Book of Mormon [1830]). Botimet vijuese të Librit të Mormonit përfshijnë një deklaratë të ngjashme: “Fletët iu dorëzuan Jozef Smithit, i cili i përktheu ato nëpërmjet dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë” (shih introduction to the Book of Mormon [2013]).
5. Orson Prati kujtoi se ai kishte qenë i pranishëm shumë herë kur Jozef Smithi po përkthente Dhiatën e Re dhe kishte pyetur veten se përse ai nuk kishte përdorur një mjet gjatë atij procesi. “Jozefi, sikur t’i kishte lexuar mendimet e tij, ngriti sytë dhe shpjegoi se Zoti ia dha Urimin dhe Thumimin kur ishte i papërvogë lidhur me Shpirtin e frymëzimit. Por tani ai kishte përparuar kaq shumë sa i kuptonte vepërimet e atij Shpirti dhe nuk kishte nevojë për ndihmën e atij mjeti” (“Two Days’ Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874”, *Millennial Star*, 11 gusht 1874, f. 499; shih edhe Riçard E. Tërli i Riu, Robin S. Xhensen dhe Mark Ashurst-Mek-Gi, “Jozef Shikuesi”, *Liahona*, tetor 2015, f. 10–17).
6. Presidenti i misionit ishte Plaku Marion D. Henks, i cili qe gjithashtu Autoritet i Përgjithshëm.
7. Shih Lluca 8:43–48.
8. Shih Veprat e Apostujve 2.
9. Shih Mosia 2:36–37; shih edhe Henry B. Ajring, “Spiritual Preparedness: Start Early and Be Steady”, *Liahona*, nëntor 2005, f. 38 [Henri B. Ajring, “Përgatitja Shpirtërore: Fillo Herët dhe Ji i Qëndrueshëm”,

Konferenca e Përgjithshme Tetor 2005 (nr. artikullit 00075 101), f. 53]: “Kështu, prova e madhe e jetës është të shohim nëse ne do t’ia vëmë veshin dhe do t’i bindemi urdhërimeve të Perëndisë në mes të stuhive të jetës. Nuk është që të durojmë stuhitë, por të zgjedhim të drejtën kur ato shtohen. Dhe tragjedia e jetës është të dështosh në atë provë dhe kështu dështon për t’u kualifikuar për t’u kthyer me lavdi në shtëpinë tonë qiellore.”

10. Shih Terryl L. Givens dhe Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), f. 91–98; hyrja e vëllimit dhe hyrja e pjesës 5, *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, red. Brent M. Rogers dhe të tjerë (2017), f. xxviii–xxxii, 285–293.
11. Shih “Letter from Parley P. Pratt, 23 May 1837”, në *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, f. 386–391.
12. Shih “History of John Taylor by Himself”, f. 15, në *Histories of the Twelve, 1856–1858, 1861*, Church History Library; Givens dhe Grow, *Parley P. Pratt*, f. 101–102.
13. Shih *The Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt Jr. (1874), f. 183–184.
14. Shih 2 Nefi 2:11.
15. Doktrina e Besëlidhje 122:7–8.
16. Doktrina e Besëlidhje 122:9.
17. Shih Enosi 1:5–8.
18. Shih Jaromi 1:4.
19. Shih Moroni 7:26, 38.
20. Shih Alma 14:26.
21. Shih 3 Nefi 27:19.
22. Shih Moroni 7:26.
23. Shih Ethëri 12:12.
24. Helamani 5:12.

Ta Bëjmë Konferencën Pjesë të Jetës Sonë

Mbajeni parasysh që t'i përdorni disa nga këto veprimtari dhe pyetje si pikënisje për studim vetjak ose familjar.

Për Fëmijët

- Faqe 86: Presidenti Tomas S. Monson na ftoi që ta lexojmë Librin e Mormonit çdo ditë, duke premtuar se “Fryma e Shenjtë do [të na e] tregojë [të vërtetën]”. Përveç studimit tuaj vetjak, ju mund ta bëni zakon studimit të Librit të Mormonit çdo ditë me familjen tuaj. Ju gjithashtu mund të aktroni ose të luani lojëra që t’ju ndihmojnë t’i mbani mend vargjet dhe historitë e rëndësishme. Shkoni tek adresa friend.lds.org dhe kërkoni në revistat *Liahona* për vitin 2016, histori, tabela për lexim nga Libri i Mormonit dhe më tepër.
- Faqe 117: Plaku Geri E. Stivenson tregoi se si babai i tij e dëgjoi Frymën e Shenjtë dhe e shpëtoi atë nga një gjarpër. Pyetini prindërit tuaj nëse mund të bëni një diskutim si familje mbi pyetjen: Si ju ndihmon

Fryma e Shenjtë? Tregoni raste kur Fryma e Shenjtë ju ka paralajmëruar, ngushëlluar ose dëshmuar. Ju gjithashtu mund t’i hidhni ato në letër dhe të bëni një libër.

- Faqe 87: Motra Xhoi D. Xhons dha mësim se ju mund të përgatiteni për të bërë besëlidhje të shenjta më vonë duke mësuar që t’i mbani premtimet tani. Vendosni një synim dhe premtoni që ta zbatoni atë. Kërkojini një shoku/shoqeje që të shikojë ecurinë tuaj dhe të sigurohet që ju po e mbani premtimin tuaj.
- Faqe 90: Plaku Jun Huan Çoi tregoi disa këshilla nga babai i tij: “Mos shiko përreth, shiko lart!” Ndonjëherë ne shkurajohemi dhe harrojmë të përqendrohemi tek Ati Qiellor dhe Jezu Krishti. Ndaj, kujtohuni që të shihni lart! Ju mund të varni një pikturë të Jezusit në dhomën tuaj. Dilni

jashtë dhe shihni qiellin. Gjeni një çast të qetë çdo ditë për të menduar rreth Atit Qiellor dhe Jezusit dhe ndiejeni Shpirtin.

Për Rininë

- Faqet 93 dhe 117: A e keni pyetur veten: Si mund ta kem gjithnjë me vete Frymën e Shenjtë? Si mund ta dalloj Frymën e Shenjtë? Si më ndihmon Fryma e Shenjtë? Pleqtë Ronald A. Rasband dhe Geri E. Stivenson iu përgjigjën këtyre pyetjeve dhe shumë të tjerave. “Ne kemi përgjegjësinë e shenjtë që të mësojmë ta dallojmë ndikimin e Tij në jetën tonë dhe të reagojmë”, tha Plaku Rasband. Si mund ta përmbushni atë përgjegjësi?
- Faqe 33: Plaku Ulises Soaresh citoi pjesë nga shkrimi i shenjtë për temën e Aktiviteteve të Përbashkëta: “Kërko me besim, pa dyshuar, sepse ai që dyshon i ngjan valës së detit, të cilën e ngre dhe e përplas era” (Jakob [Bibël] 1:6). Si ruheni ju nga të lëkundurit [prej dyshimit]? Fillojeni duke e forcuar besimin tuaj në Jezu Krisht. Mësoni më shumë rreth Tij. Kujtojini rastet kur e keni ndier dashurinë dhe paqen e Tij.
- Faqet 86 dhe 9: Presidenti Tomas S. Monson na ftoi: “Nëse nuk po e lexoni Librin e Mormonit çdo ditë, ju lutem lexojeni atë”. Dhe Motra Karol F. Mek-Konki pyeti: “A e lëmë mënjanë telefonin, listën e pafund

të 'gjërave për t'u bërë' dhe shqetësimet rreth gjërave të botës? Lutja, studimi dhe mbajtja vesh e fjalës së Perëndisë e ftojnë dashurinë e Tij pastruese dhe shëruese në shpirtat tanë." Planifikoni çdo ditë një kohë për ta lexuar Librin e Mormonit dhe vini një shënim në bllokun e orarit tuaj ditor ose një alarm kujtues në telefonin tuaj.

Për Të Rinjtë në Moshë Madhore

- Faqe 62: Çfarë synimesh keni për jetën tuaj? Synime për karrierën, familjen tuaj dhe madje sportet dhe veprimtaritë e parapëlqyera janë të mira, por "synimet tona më të mëdha dhe me më shumë përparësi duhet të përshtaten me planin e përjetshëm të Atit Qiellor", dha mësim Plaku M. Rasëll Ballard. Si përputhen planet tuaja me planin e Atit Qiellor për ju? Si mund të bëheni më të përqendruar te synimi i të jetuarit përjetësisht me Atin Qiellor dhe Jezu Krishtin?
- Faqe 39: Në fillim të këtij viti, Presidenti Rasëll M. Nelson i ftoi të rinjtë në moshë madhore që ta "shenjtëronin[n] një pjesë të kohës [së tyre] çdo javë për të studiuar *gjithçka* që tha dhe bëri Jezusi siç u mbajt shënim në [veprat standarde]" ("Profetët, Udhëheqja dhe Ligji Hyjnor" [takim shpirtëror mbarëbotëror për të rinjtë në moshë madhore, 8 janar 2017], broadcasts.lds.org). Ai e përsëriti këtë ftesë në konferencën e përgjithshme si një nga katër elementet kyç për ta marrë fuqinë e Shpëtimtarit në jetën tonë. Studiojeni bisedën e Presidentit Nelson për të mësuar se si mund të keni të drejtën e përdorimit të "fuqi[së së] mjaftueshme për të përballuar barrët, pengesat dhe tundimet e kohës sonë".
- Faqet 100 dhe 26: A do të donit një hartë rrugore për jetën tuaj? Plaku Dallin H. Oaks dha mësim: "Për shkak se e kemi të vërtetën rreth Kreut-Perëndi dhe marrëdhënies sonë me Ta, qëllimit të jetës dhe natyrës së fatit tonë të përjetshëm, ne kemi hartën më të mirë rrugore

dhe siguri për rrugëtimin tonë nëpër vdekshmëri". Edhe ai edhe Plaku Uidhërford T. Klejton na mësuan se njohuria për planin e shpëtimit mund të na ndihmojë për sfidat tona sot. Studiojini mesazhet e tyre dhe pyeteni Atin Qiellor se si të vërtetat e përjetshme mund të sigurojnë një hartë rrugore në jetën tuaj.

- Faqe 104: Frika mund të të shtyjë, por Presidenti Dieter F. Uhtdorf na mësoi se frika "kurrë nuk do të na shndërrojë në njerëz të cilët e duan atë që është e drejtë, dhe të cilët duan t'i binden Atit Qiellor". Si mund të jetë dashuria e pastër e Krishtit "kundërhelmi . . . [i] caktuar në mënyrë hyjnore" për frikën tuaj?

Për të Rriturit

- Faqe 86: Presidenti Tomas S. Monson tha se, ndërsa e studiojmë dhe e përsiatim me lutje Librin e Mormonit çdo ditë, "ne do të jemi në gjendje ta dëgjojmë zërin e Shpirtit, t'i bëjmë ballë tundimit, t'i mposhtim dyshimin e frikën dhe të marrim ndihmën e qiellit në jetën tonë". Më vete dhe si familje, vendosni një synim për ta lexuar Librin e Mormonit çdo ditë.
- Faqe 39: Merrni pjesë në sfidën që Presidenti Rasëll M. Nelson ua dha të rinjve në moshë madhore (shih më sipër "Për Të Rinjtë në Moshë Madhore"). Si mund ta përshtatni këtë sfidë për veten tuaj dhe për

familjen tuaj? Diskutoni për bekimet që vijnë nga të mësuarit më tepër rreth Shpëtimtarit.

- Faqet 93 dhe 117: Ndërsa i lexoni bisedat nga Plaku Ronald A. Rasband dhe Plaku Geri E. Stivenson, kërkoni mënyra që gjithmonë ta keni me vete Shpirtin dhe se si ju ndihmon Shpirti. Përcaktoni mënyra për ta rritur ndikimin e Tij në jetën tuaj.
- Faqet 39 dhe 62: Presidenti Rasëll M. Nelson dhe Plaku M. Rasëll Ballard i nxitën anëtarët ta studionin dokumentin "Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve" (shih brenda kapakut të përparmë). Plaku Ballard tha: "Vëreni një kopje atje ku mund ta shihni dhe gjeni kohë ta rishikoni secilën prej thënieve që gjenden në këtë dëshmi të frymëzuar për Krishtin". Si familje, lexojeni dokumentin "Krishti i Gjallë" dhe diskutoni mbi atë që mësoni.
- Faqet 127 dhe 97: Plaku Kuentin L. Kuk dha mësim se themeli ynë i besimit ngrihet "dalëngadalë – shtresë pas shtrese, përvojë pas përvoje, sfidë pas sfide, pengesë pas pengese dhe sukses pas suksesi". Plaku L. Uitin Klejton tha: "T'fë krijojmë] zakone [të mira e të përditshme të] besimit, është mënyra e vetme më e mirë për ta forcuar veten tonë ndaj telasheve të jetës, cilado qofshin ato". Çfarë mund të bëni ju çdo ditë për ta forcuar themelin tuaj të besimit? ■

Këto përvoja të përzgjedhura të treguara gjatë konferencës së përgjithshme, mund të përdoren për studim vetjak, mbrëmje familjare dhe mësimdhënie tjetër. Numri i referohet faqes së parë të bisedës.

Folësi	Ngjarja
Nil L. Andersen	(58) Presidenti Dejvid O. Mek-Kei sheh në vegim Shpëtimtarin dhe ata "që e kanë mundur botën". Plaku Brus D. Porter vuan nga problemet me veshkat por e mund botën nëpërmjet dashurisë së tij për Shpëtimtarin.
Dejvid A. Bednar	(67) Dejvid A. Bednari ndihmon një misionar të kthyer e të zhgënjyer.
Mark A. Breg	(36) Zjarrfikësit shpëtojnë piktura të Jezu Krishtit nga një qendër kunji që po digjej.
M. Xhozef Brof	(23) Babai i M. Xhozef Brofit e dëgjon udhërrëfimin e mençur nga nëna e tij. Kur ishte i ri, M. Xhozef Brofi kërkon vullnetin e Atit Qiellor ndërsa përgatitet ta dhurojë qenin e tij. Në tempull, M. Xhozef Brofi mëson se Ati Qiellor do t'ia dijë për të.
Linda K. Barton	(12) Pasi i paralizohet i shoqi, Druzila Hendriksi siguron plotësimin e nevojave të familjes së vet. Një presidente e Shoqatës së Ndihmës u shërben të tjerëve ndërsa ndeshet me kancerin.
Zherald Kosé	(75) Për shkak të seminarit, Zherald Kosé në moshën 30-vjeçare ngrihet në detyrë. Anëtarët e lagjes gjejnë mënyra se si të shërbejnë një i ri.
Jun Huan Çoi	(90) Babai i Jun Huan Çoit i mëson atij: "Mos shiko përreth, shiko lart". Sanbim Çoi u bekuar ndërsa prindërit e tij po shërbenin në një mision. Thirrja e Jun Huan Çoit si i Shtatëdhjet do të thotë më pak kohë për familjen e tij, por djali i tij është i lumtur pasi ata "[janë] një familje e përgjithshme".
L. Uitni Klejton	(97) Një peshkop i ri i këshillon anëtarët e shqetësuar të lagjes që të përfshihen në praktikat bazë të besimit.
Uedhërford T. Klejton	(26) Uedhërford T. Klejtoni sheh gëzimin që i sjell nënës një i porsalindur. Pasi u vdes ëma, dy vajzat gjejnë ngushëllim nëpërmjet besimit të tyre te Shpëtimtari.
Kuentin L. Kuk	(127) Djali katërvjeçar i Kuentin L. Kukut "mund të bëjë" gjithçka tani". Kur ishte i ri, Kuentin L. Kuku merr pohim shpirtëror për ungjillin e rivendosur. Duke qëndruar besnik pavarësisht fatkeqësisë, Parli P. Prati rritet në mençuri dhe virtut.
Boni H. Kordën	(6) Nipi i vogël i Boni H. Kordënit kërkon të lexojë më shumë shkrime të shenjta. Paqja që Boni H. Kordëni ndien nga lutja e mamasë, i jep asaj guximin për të pasur besim te Zoti. Duke u shërbyer të tjerëve, një paciente me kancer merr forcë dhe guxim për t'i bërë ballë sëmundjes së vet.
Valeri V. Kordon	(55) Kur ishte i ri, Valeri V. Kordoni e sheh familjen e tij të bekohet ngaqë e paguajnë të dhjetën.
Hoakin E. Kosta	(112) Ndërkohë që merr mësimet me misionarët, Hoakin E. Kosta e përul veten dhe e sheh pendimin si shtegun drejt rritjes dhe lumturisë.
Henri B. Ajring	(15) Anëtarët e përulur në Austri e lejojnë Frymën e Shenjtë që ta ndriçojë strehën ku zhvilluan mbledhjen e sakramentit. Fryma e Shenjtë e lejon Henri B. Ajringun ta shohë djalën e tij të vogël që bën rrëmujë siç e sheh Perëndia. (19) Edhe teknologjia më e mirë nuk është zëvendësuesi i zbulësës vetjake. (82) Henri B. Ajringu mbështetet te premtimi se Shpirti do të jetë në zemrën e tij dhe engjëjt do ta ngrenë atë lart ndërsa ai kryen shërbimin e përfundimtar.
C. Skot Grou	(121) Prindërit e C. Skot Grouit dhe të bashkëshortes së tij shërbejnë në misione. C. Skot Grou dëshmon për përsosjen shpirtërore të Plakut Nil A. Maksuell.
Xhoi D. Xhons	(87) Vëllai i madh e mban premtimin e tij ndaj prindërve të vet që të mos e përqeshë motrën e tij pesëvjeçare.
Karol F. Mek-Konki	(9) Presidentja 13-vjeçare e klasës së Kosheres në Ganë i ndihmon mikeshat e saj të bëjnë punët e tyre të shtëpisë në mënyrë që ato të mund të marrin pjesë në Kishë.
Rasëll M. Nelson	(39) Një Dafinë e mban zotimin e saj për të marrë pjesë në një mbledhje të Shoqatës së Ndihmës në kunj pavarësisht se u shkualifikua nga një konkurs në rang vendi.
S. Mark Palmer	(114) Si president misioni, S. Mark Palmeri mëson t'i "vështroj[ë] në fytyrë" misionarët dhe t'i dojë ata ashtu siç i duan Ati dhe Biri.
Ronald A. Rasband	(93) Si misionar kohëplotë, Ronald A. Rasbandi përdor këmbën e tij për ta ndaluar një derë që të mbyllet. Plaku Ronald A. Rasband ndien mbresën për t'i vizituar dhe bekuar anëtarët e Kishës në Ekuator pas një tërmeti në atë vend. Si president misioni, Ronald A. Rasbandi u jep zemër misionarëve që të veprojnë sipas nxitjeve të para.
Dejll G. Renland	(29) Te romani "Të Mjerët", dhembshuria e një ipeshkvi e nxit Zhan Valzhanin ta ndryshojë jetën e tij. Si një adoleshent në Europë, Dejll G. Renlandi keqtrajtohet dhe persekutohet.
Geri B. Sebin	(52) Një djalë skautist e kalon natën në të ftohtë. Një thes plastik boksi për goditje, i fryrë me ajër, ngrihet sërish pasi "ai po qëndron drejt brenda vetvetes". Babai i Geri B. Sebinut u jep mësim dy prej shokëve të anijes, të cilëve u la mbresë shembulli i tij i drejtë.
Ulises Soares	(33) Një misionar kohëplotë e ripërtërin zotimin e tij për t'i shërbyer Perëndisë me zell pasi mëson se motra e tij kishte vdekur.
Geri E. Stivenson	(117) Geri E. Stivensonit i lë mbresa një mësim në mbrëmjen familjare nga një nëntëvjeçar. Një nxitje e shpëton Geri E. Stivensonin e ri nga një gjarpër me zile. Nxitja e presidentit të misionit i mbron misionarët gjatë një tërmeti në Japoni. Pjesëtarët e familjes marrin ngushëllim nga Fryma e Shenjtë pas një aksidenti tragjik me makinë.
Diter F. Uhtdorf	(104) Diter F. Uhtdorfi ngazëllehë për përfundimin e Tempullit të Madridit në Spanjë pavarësisht se nuk u ftua në përkushtim. Presidenti Xhejms E. Faust i thotë Diter F. Uhtdorfit që të mos i "rritet mendja" nga lavdërimi i anëtarëve të Kishës. Presidenti J. Ruben Klark i Riu i këshillon udhëheqësit e rinj të ndjekin rregullën numër gjashtë. Një president i mëparshëm kunji del vullnetar për të hequr papastërtitë e lëna pas nga kuajt në paradën e qytetit.

Plaku Tejlör G. Godoi

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Pas disa vitesh në profesionin e tij, Plaku Tejlör G. Godoi e pa veten në një udhëkryq.

Ai po punonte si dentist, duke ngritur një ndërmarrje dhe ishte në pritje të një të ardhmeje në mësimdhënien akademike për kirurgjinë dentare. Por një udhëheqës i dashur dhe i mirëbesuar priftërie, e ftoi atë që të punonte për Seminarët dhe Institutet.

Lënia pas e një karriere në lulëzim ishte një zgjedhje interesante për një dentist të ri, i cili u mbështet më 1 prill 1917, si një Autoritet i Përgjithshëm i Shtatëdhjetë. Shumë prej bashkëpunëtorëve të tij u çuditën se si ai mundi të largohej nga profesioni.

“Por unë e dija se ishte zgjedhja e duhur”, tha ai. Një siguri e tillë plot besim e karakterizon një të kthyer në besim në Kishë. Ndhimesa [e dhënë] që të tjerët ta zbulojnë ungjillin dhe të arrijnë ta duan atë, është vërtetuar se është një mundësi dhe bekim që e karakterizon jetën [e tyre].

Gjatë karrierës së tij në arsim në Kishë, Plaku Godoi punoi si mësues instituti, bashkërendues, drejtor dhe drejtor në rang vendi. Më së fundi, ai ishte drejtori zonal për Seminarët dhe Institutet në Zonën Veriperëndimore të Amerikës Jugore.

Tejlör Gjijermo Godoi Atanasio lindi në Lima të Perusë, në vitin 1968, nga Tejlör Godoi dhe Adalzahinda Atanasio. Babai i tij vdiq kur ai ishte një djalë i vogël dhe atë e rriti njerku i tij i dashur, Elias Rebaza. Plaku Godoi iu bashkua Kishës kur ishte 17 vjeç.

Pasi shërbeu në Misionin e Limës Veriore në Peru, ai u kthye në qytetin e tij të lindjes, Arekipa. Atje ai krijoi miqësi me një të re që quhej Karol Paheko. Të dy të kthyerit në besim u martuan më 31 maj 1994, në Tempullin e Limës në Peru. Ata janë prindër të dy fëmijëve.

Plaku Godoi mori një diplomë universitare për stomatologji në Universitetin Kalotik të Santa Maries në vitin 1993 dhe një diplomë pasuniversitare për administrim në Universitetin Teknik të Madridit në vitin 2006.

Ai ka shërbyer si peshkop, këshilltar i lartë, president kunji, drejtor zonal për çështjet publike dhe I Shtatëdhjetë Zonal. ■

Plaku Soni L. Koh

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Plaku Soni Luiz Koh është anëtar i brezit të dytë në Kishë nga Brazili. Prindërit e tij, Luiz dhe Etelka Gasko Koh, vizituan një larmi kishash vendore në vitet e para të martesës së tyre për të gjetur të vërtetën shpirtërore.

Disa orë pasi e ëma kishte bërë një lutje që i buroi nga zemra, dhe premtoi ta ndiqte Perëndinë, misionarët mbërritën në derën e prindërve të tij. Në më pak se gjashtë muaj, ata u pagëzuan.

I lindur në vitin 1962, Plaku Koh u rrit në Soinvill të Santa-Katerinës në Brazil. Ndikimi i udhëheqësve të Kishës, të tillë si një mësues e përkushtuar e Fillores, një peshkop që ishte si baba, dhe një president kunji i guximshëm, e ndihmuan atë që të zotohej për ta jetuar ungjillin.

Pasi kreu një mision kohëplotë në Misionin e San-Paolos Veriore në Brazil, Plaku Koh studioi për statistikë në Universitetin “Brigam Jang” në Provo të Jutës në SHBA. “Kur u ktheva në Brazil, vizitova lagjen e një mikut tim, ku takova gruan time të ardhshme”, tha Plaku Koh. “Ajo erdhi drejt meje dhe më pyeti a isha i martuar.” Pas një shoqërimi tetëmuor në largësi – dhe vetëm 15 ditë vërtet së bashku – ai u martua me Liliana Mishel Ludvigën më 26 prill 1988, në Tempullin e San-Paolos në Brazil. Ata kanë dy fëmijë.

Pasi u diplomua nga UBJ dhe mori një diplomë pasuniversitare ekzekutive për administrim biznesi, Plaku Koh punoi në logjistikën ndërkombëtare. Gjatë hapësirës së 25 viteve, ai punoi për një mori shoqërish derisa u thirr për të shërbyer me kohë të plotë në Kishë.

Plaku Koh ka shërbyer si peshkop, president kunji dhe I Shtatëdhjetë Zonal. Ai po shërbente si president i Misionit të Maputos në Mozambik, në kohën kur u thirr si Autoritet i Përgjithshëm i Shtatëdhjetë.

“Dëshmia ime u ndërtua gradualisht, me kalimin e kohës, përmes përvojave shpirtërore të marra nëpërmjet të jetuarit të ungjillit”, tha Plaku Koh. “Libri i Mormonit është një nga elementet kryesore në forcën e dëshmisë sime për Zotin Jezu Krisht, Kishën e Tij dhe Profetin Jozef Smith.” ■

Plaku Adilson de Paula Parreja

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Kur Plaku Adilson de Paula Parreja ishte tetë vjeç, misionarët filluan t'i mësonin familjes së tij rreth Profetit Jozef Smith dhe Rivendosjes së ungjillit.

"Edhe kur isha fëmijë, nuk kisha dyshim se Jozef Smithi e kishte parë në fakt Perëndinë dhe Jezu Krishtin", tha Plaku Parreja, i cili më 1 prill 2017, u mbështet si Autoritet i Përgjithshëm I Shtatëdhjetë. "Kurrë nuk e vura në dyshim që nga ajo kohë e tutje."

Plaku Parreja lindi në vitin 1962 në Guarujá të Brazilit, në bregun atlantik pranë San-Paulos, nga Fioravante dhe Vanu de Paula Parreja.

Secili prej dy vëllezërve të tij më të mëdhenj shërbeu në mision. Shembulli i tyre dhe ai i një peshkopi të dashur, Anxhelino Borges de Freitas, i cili e këshillonte për mënyrën se si të ishte mbajtës i Priftërisë Aarone, ngjallën tek ai dëshirën për të shërbyer në një mision kohëplotë. Shërbimi misionar e përforcoi tek ai "realitetin e Perëndisë dhe të Birit të Tij dhe se të gjithë ne jemi fëmijë të Perëndisë".

Pasi shërbeu në Misionin e Porto-Alegres në Brazil, Plaku Parreja ndoqi Universitetin "Brigam Jang" në Provo të Jutës në SHBA, ku ai mori një diplomë universitare për komunikim dhe një diplomë pasuniversitare për administrim biznesi. Ai punoi si drejtori përgjegjës i Kodak Polychrome Graphics dhe si ortak për Korn Ferry International. Më së fundi, ai ishte ortak për Kaldwell Partners.

Ai u martua me Illejn Finholdtin në dhjetor 1988, në Tempullin e San-Paulos në Brazil. Ata janë prindër të pesë djemve.

Plaku Parreja ka shërbyer si president dege, peshkop, këshilltar i lartë, këshilltar në një presidencë kunji, I Shtatëdhjetë Zonal dhe si president i Misionit të Belo-Horizontes në Brazil, nga viti 2009 deri në vitin 2012.

Qëkurse i takoi misionarët, jeta e tij ka qenë një udhëtim për të kuptuar ndjenjën që përjetoi kur ishte tetë vjeç. Pjesë-marrja në Kishë, vazhdimësia e të mësuarit nga fjala e Perëndisë dhe përpjekja për t'i jetuar urdhërimet, kanë ndihmuar në zgjerimin e largpamësisë së tij që nga [ajo] shkëndijë e së vërtetës që iu dha kur ishte fëmijë. "Kjo është me të vërtetë mbretëria e Perëndisë mbi tokë", tha ai. ■

Plaku Xhon C. Pingri i Riu

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

"Dëshmia ime është ndërtuar me kalimin e kohës, pak nga pak, nëpërmjet marrjes së përgjigjeve për lutjet, të ndjerit të Shpirtit ndërkohë që lexoja shkrimet e shenjta, nëpërmjet pendimit dhe shërbimit ndaj Zotit", tha Plaku Xhon C. Pingri i Riu, i cili u mbështet më 1 prill 2017, si Autoritet i Përgjithshëm I Shtatëdhjetë.

I lindur në vitin 1966 në Solt-Lejk-Siti të Jutës në SHBA, nga Karmen dhe Xhon C. Pingri i Vjetri, ai ia jep meritën për kushtimit të prindërve të tij, që ndihmoi për t'i dhënë formë jetës së tij.

"Ditën pasi u linda, babai më shkroi një letër", tha Plaku Pingri. "Ai e ruajti atë letër dhe, më vonë, kur u largova për të shërbyer në një mision kohëplotë, ai ma postoi. Letra përmbante disa faqe të dëshmisë së tij dhe mësimi që ai donte që unë t'i mësoja gjatë jetës. Teksa e lexoja, Shpirti më dëshmoi se ajo që më ishte mësuar rreth ungjillit të rivendosur të Jezu Krishtit nga prindërit e mi, ishte e vërtetë."

Plaku Pingri shërbeu në Misionin e Bostonit në Masaçusets, në pjesën spanjishtfolëse.

Ai mori diploma për anglisht dhe shkenca politike në Universitetin e Jutës dhe një diplomë pasuniversitare për administrim biznesi në Shkollën e Biznesit në Harvard. U martua me Ani Pagslin në mars të vitit 1990 dhe ata janë prindër të pesë fëmijëve.

Shumica e karrierës së tij u përqendrua te ndihma ndaj të tjerëve. Ai ishte president i një organizate për ndihma humanitare mjekësore dhe zëvendëspresident i dy shoqërive të kujdesit shëndetësor.

Ai ishte president i Misionit të Hjustonit në Teksas nga viti 2011 deri në vitin 2014 dhe ka shërbyer si I Shtatëdhjetë Zonal, president kunji, peshkop, president i kuorumit të pleqve dhe mësues instituti e seminari.

"Zoti thotë: 'Nëse dëshiron, ti do të jesh mjeti për të bërë shumë mirësi në këtë brez' (DeB 11:8)", tha Plaku Pingri. "Mua, Zoti po më thotë: 'Unë mund të të përdor ty që të bësh sadopak mirë në jetën e njerëzve të tjerë, nëse ti do të më lejosh'. Nëse kërkojmë mundësi, Ati Qiellor do të na përdorë për të bekuar dikë tjetër." ■

Plaku Brajën K. Tejlör

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Brajën King Tejlör u mbështet si një Autoritet i Përgjithshëm I Shtatëdhjetë më 1 prill 1917.

Plaku Tejlör lindi në vitin 1964 në Ogden të Jutës në SHBA, nga Louell Muni dhe Maria King Tajlör. Ai u rrit në Kejsvillin fqinjë, i katërti në një familje me pesë fëmijë që i donin peshkimin dhe sportet.

Vëllai i tij më i madh, Krejgu, kishte një bursë basketbolli nga Universiteti Shtetëror i Jutës në Logan të Jutës, dhe po përpiquej të vendoste nëse duhej të shërbente në një mision apo të vazhdonte karrierën e tij në kolegji.

“Një natë, kur po hanim darkë i thashë [atij]: ‘Ej, nëse ti shkon në mision, unë do të shkoj në mision’”, kujtoi Plaku Tejlör. Të dy vëllezërit përfunduan duke shërbyer [në mision] dhe Plaku Tejlör shkoi në Misionin e Seviljes në Spanjë.

Para misionit të tij, Plaku Tejlör luajti në ekipin e basketbollit të Universitetit “Brigam Jang” nga viti 1982 deri në vitin 1984, me Devin G. Durrantin, i cili aktualisht po shërben si anëtar i Presidencës së Përgjithshme të Shkollës të së Dieles.

Në UBJ ai takoi edhe bashkëshorten e tij të ardhshme, Xhill Fethërstonin. Ajo jepte mësim në orën e Doktrinës së Ungjillit në lagjen e saj studentore. I ftuar nga i vëllai, Plaku Tejlör e vizitoi klasën e saj dhe u takua me të. Një histori dashurie lulëzoi dhe ata u martuan më 30 prill 1987, në Tempullin e Solt-Lejkut. Ata janë prindër të shtatë fëmijëve.

Motra Tejlör është e vetmja bijë nga shtatë fëmijë të Plakut Von J. Fethërston, Autoritet i Përgjithshëm nderi, dhe Motra Merlin Fethërston. “Ata ishin thjesht shumë pranues dhe të dashur”, tha Plaku Tejlör për vjehrrin dhe vjehrrën e tij. “E ndjeva menjëherë se më donin.”

Me një diplomë universitare nga UBJ, Plaku Tejlör ka ngritur një numër firmash, përfshirë një shoqëri që hartoi programe kompjuterike për të bashkërenduar thirrjet urgjente midis agjencive publike të sigurisë.

Ai ka shërbyer si mësues seminari, këshilltar i lartë, president i Të Rinjve të lagjes, president kunji, dhe, në kohën kur mori këtë thirrje tek Të Shtatëdhjetët, si president i Misionit të Dallasit në Teksas. ■

Plaku Taniela B. Uakolo

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Plaku Taniela Biu Uakolo ia ka përkushtuar çdo ditë të jetës së tij, që prej pagëzimit të tij në mars 1994, shërbimit ndaj Zotit.

Lindur në vitin 1967 në ishullin e vogël të Lomalomas në Lau të Fixhit, nga Taniela Vosa dhe Temalesi Buadromo Uakolo, Plaku Uakolo ishte fëmija më i vogël nga gjashtë fëmijë. “U rrita në një shtëpi shumë të varfër, por ishim të pasur për sa i përket dashurisë që kishim për njëri-tjetrin”, tha ai.

Në moshën 12-vjeçare, Plaku Uakolo u largua nga shtëpia e prindërve të tij për të filluar një shkollë me konvikt, që kishte më shumë se 500 të rinj të moshave 12 deri në 19 vjeç. “Ai ishte një terren i mirë formimi për mua”, tha ai. “Është vendi ku mësova vetëdisiplinën.”

Ai doli në takime me Anita Herberta Moimoin, një e sapokthyer në besim, për më shumë se një vit. Ata u martuan më 22 gusht 1987, në Suva të Fixhit.

Kthimi në besim nuk ndodhi brenda natës për Plakun Uakolo dhe përgjatë tetë viteve të para të martesës së çiftit, ai u takua me shumë misionarë. “I kreqa diskutimet [me misionarët] katër herë në tetë vjet”, tha ai. “Kam 24 misionarë.”

Ishte një pyetje e thjeshtë nga njëri prej atyre misionarëve rreth emrit të Kishës që e ndryshoi mendimin e tij rreth pagëzimit. “Kisha ka nevojë të quhet sipas pronarit të saj”, tha ai. “Kaq më mjaftonte.”

Plaku Uakolo dhe bashkëshortja e tij u vulosën në Tempullin e Nuku’alofas në Tonga në vitin 1995. Ata janë prindër të dy fëmijëve.

Pas pagëzimit të tij, shpejt pasuan mundësi shërbimi. Dy javë pas pagëzimit të tij, ai u thirr në presidencën e Të Rinjve të lagjes dhe që të jepte mësim së bashku me bashkëshorten e tij në seminar. Për më pak se një vit, ai e pranoi thirrjen për të shërbyer si president dege. Më vonë, shërbeu si këshilltar në një presidencë kunji, si president kunji dhe I Shtatëdhjetë Zonal. Në kohën e thirrjes së tij si Autoritet i Përgjithshëm I Shtatëdhjetë, ai po kryesonte në Misionin e Litëll-Rokut në Arkansas.

Plaku Uakolo studioi për drejtim dhe administrim publik dhe mori një diplomë pasuniversitare për drejtim administrate. Më së fundi, ai ishte përgjegjës në Qendrën e Shërbimeve të Kishës në Fixhi. ■

Xhin B. Bingham

Presidente e Përgjithshme e Shoqatës së Ndihmës

Sheron Iubank

Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës

Ngaqë ka jetuar në vendndodhje të ndryshme në Shtetet e Bashkuara, Motra Xhin B. Bingham e vlerëson mënyrën se si ungjilli siguron një ndikim të qëndrueshëm gjatë ndryshimeve të mjedisit.

E lindur në vitin 1952, në Provo të Jutës në SHBA, nga Robert dhe Edith Xhoi Barusi, ajo u rrit me gjashtë motra dhe dy vëllezër. Shkollën fillore ajo e kreu në Teksas dhe Minesota, SHBA, dhe shkollën e mesme e përfundoi në Nju-Xhersi. Ajo dhe motrat e vëllezërit e saj ishin të vetmit nxënës shdm në shkollat e tyre derisa u shpërngulën në Nju-Xhersi, ku ajo u gëzua kur zbuloi se një vajzë nga lagja e saj e re ishte në klasën e saj.

Pasi ajo dhe Brus Binghami u martuan në Tempullin e Provos në Jutë më 22 dhjetor 1972, ata u shpërngulën në Illinois që ai të vazhdonte shkollimin.

Vëllait dhe Motrës Bingham u lindën dy fëmijë dhe ata i quajnë si të tyre fëmijë të tjerë për të cilët janë kujdesur në shtëpinë e tyre. Ajo mori një diplomë dyvjeçare për jetën në familje dhe, kur fëmija i tyre më i vogël ishte në shkollë të mesme, ajo u kthye në shkollë dhe mori një diplomë pasuniversitare për mësuesi.

Thirrja e parë e Motrës Bingham në Shoqatën e Ndihmës erdhi shpejt pas lindjes së fëmijës së saj të parë. “U thirra që të shpjegoja mësimet mbi edukimin e nënës. Ishte një mundësi e mrekullueshme të mësoja nga shembujt e motrave të tjera si edhe nga manuali.”

Motra Bingham udhëtoi gjerësisht gjatë shërbimit të saj si anëtare e kryesisë së përgjithshme të Fillores dhe si këshilltare në Presidencën e Përgjithshme të Fillores. Ajo i ka parë sfidat dhe bekimet e të qenit një anëtar i Kishës në zona anembanë globit.

Ajo shprehet se motrat e Shoqatës së Ndihmës do ta dallojnë mirësinë të njëra-tjetra. “Është tunduese ta krahasojmë veten tonë me të tjerët, gjë e cila është e padobishme dhe në kundërshtim me atë që do Ati Qiellor për ne.” Ajo thotë se Shoqata e Ndihmës e ndihmon çdo motër të zhvillojë një kup-tueshmëri për atë që ajo është në sferën e përjetësisë. “Kur e përqendrojmë jetën tonë te Jezu Krishti, ne e dimë me të vërtetë se cilët jemi”, tha ajo. ■

Si një punonjëse e re në Shërbimet Humanitare SHDM, Sheron Iubanku dëshmoi mjerim, trishtim dhe pikëllim, që e vështirësuan kryerjen e funksionit të saj. Përmes lutjes, ajo arriti të kuptonte që, edhe pse mund ta ndihmonte Zotin të kujdesej për fëmijët e Tij, ajo nuk ishte përgjegjëse për atë dhembje. “Jezu Krishti është në krye. Ai do ta mbajë këtë barrë. Ata janë populli i Tij dhe Ai i dëgjon e u përgjigjet lutjeve të tyre.” Ajo përgjigje e ndryshoi aftësinë e saj për t’ua shtrirë dorën e ndihmës [të tjerëve] dhe për t’u shërbyer atyre.

Vite më vonë, Motra Iubank, si drejtoreshë e LDS Charities [Organizatës Bamirëse SHDM] – organizata humanitare e Kishës – u ka shpërndarë ndihma njerëzve që janë në nevojë anembanë globit, dhe i ka nxitur ata drejt mbështetjes te vetja.

E mbështetur më 1 prill 2017, në Presidencën e Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës, ajo do ta vazhdojë rolin e saj si drejtoreshë e LDS Charities [Organizatës Bamirëse SHDM]. Ka një “lidhje të madhe” midis LDS Charities [Organizatës Bamirëse SHDM] dhe Shoqatës së Ndihmës, ku anëtare të Presidencës së Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës ulen në kryesinë e drejtorëve për LDS Charities [Organizatës Bamirëse SHDM], shpjegoi ajo. Përgjegjësitë e saj në të dyja organizatat do ta forcojnë atë lidhje.

E lindur në vitin 1963, në Reding të Kalifornisë në SHBA, Sheroni është fëmija më e madhe e shtatë fëmijëve të Mark dhe Xhin Iubankut. E rritur në Bauntifull të Jutës në SHBA, Motra Iubank u rrit në 4 ha ngastër tokë, ku fëmijët e familjes Iubank mblidhnin kajs, rregullonin spërkatësit e ujit dhe u qaseshin nga afër maleve të Jutës.

Motra Iubank mori një diplomë universitare për anglisht dhe histori nga Universiteti “Brigham Young” në Provo të Jutës dhe shërbeu në Misionin e Helsinkit në Finlandë.

Përveç punës së saj në Sektorin e Mirëqenies në Kishë, Motra Iubank punoi në Kongresin Amerikan në Uashington D.K. të SHBA-së, ishte bashkëpronare e një firme të vogël dhe jetoi jashtë vendit, në Japoni e Francë.

Çdo mundësi ishte një “hap besimi” që e ndihmoi të mësonte aftësitë të cilat ajo i përdor sot, që i mundësoi asaj të takonte njerëz të mrekullueshëm brenda e jashtë Kishës dhe që i dha dashuri e vlerësim për shumë kultura, gjuhë dhe ushqime të botës. ■

Reina I. Aburto

*Këshilltare e Dytë në Presidencën e
Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës*

Motra Reina I. Aburto lindi në Managua të Nikaraguas, nga Noel Blanco dhe Delbi Kardoza, në vitin 1963. “Prindërit e mi punonin gjithmonë shumë që të siguronin për ne”, tha Motra Aburto. “Pata një fëmijëri shumë të lumtur.”

Pak pas mesnatës së 23 dhjetorit 1972, kur ajo ishte nëntë vjeçe, një tërmet e goditi Managuan. “Shpëtova sepse kish-te një orendi shtëpiake prapa meje, por më kishin ngecur këmbët.” Kur e dëgjuan atë dhe britmat e nënës së saj, fqinjët erdhën për t’i nxjerrë nga shtëpia prej qerpiçi që ishte shkatërruar. Në rrënoja, ata gjetën trupin e vëllait të saj më të madh, në shtratin pranë të saj. “Zotërimet materiale janë kaq të perkohshme, por gjëja e rëndësishme është familja jonë”, tha ajo.

Kur ishte 21 vjeçe, Motra Aburto emigroi për në Shtetet e Bashkuara me familjen e saj. Ndërsa jetonte në San-Francisko të Kalifornisë, ajo u njoh me misionarët dhe vendosi të vinte në kishë. “Sa e futa këmbën në atë ndërtesë, unë mund ta ndieja Shpirtin. Ishte konferenca e kunjit dhe ndjeva se çdo mesazh ishte për mua”, tha ajo. Ajo u pagëzua në vitin 1989.

Gjatë kësaj kohe, ajo u takua me Karlos Aburton dhe ata u bënë miq. Ata vazhduan të këmbenin letra, edhe kur Motra Aburto u shpërngul për në Orem të Jutës. Ata u martuan më 8 maj 1993, në Tempullin e Xhordan Rivër në Jutë. Ata janë prindër të tre fëmijëve.

Motra Aburto, e mbështetur më 1 prill 2017, në Presidencën e Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës, ka punuar në fushën e përkthimit për më shumë se 25 vjet, përfshirë në Novell Inc. dhe Lemoine International. Ajo dhe bashkëshorti i saj tani kanë një zyrë të vogël përkthimi. Ajo studioi për inxhinieri industriale në Universitetin Amerikan Qendror në Managua të Nikaraguas për katër vite dhe mori një diplomë dyvjeçare për shkenca kompjuterike në Kolegjin Shtetëror “Juta Velli” në vitin 1997.

Motra Aburto ka shërbyer në një larmi të gjerë thirrjesh në Kishë, përfshirë si anëtare e kryesisë së përgjithshme të Fillores nga viti 2012 deri në vitin 2016. ■

Kristina B. Franko

*Këshilltare e Dytë në Presidencën e
Përgjithshme të Fillores*

Në moshë të re, Motra Kristina B. Franko mësoi se, nëse kishte pyetje, ajo mund t’i drejtohej Atit Qiellor në lutje për të marrë një përgjigje.

“Mbaj mend që shkova te nëna ime kur isha pak a shumë 11 vjeçe dhe i bëra një pyetje doktrinale”, tha ajo. “Ajo iu përgjigj pyetjes sime, por më tha: ‘Nuk ke pse e merr fjalën time si të mirëqenë’. Kështu që u luta dhe e pyeta Atin tim Qiellor nëse ajo ishte e vërtetë.”

Lutja e saj mori përgjigje dhe që prej asaj kohe ajo e dinte se kishte një Atë Qiellor që e donte atë dhe do t’u përgjigjej lutjeve të saj.

E mbështetur më 1 prill 2017, në Presidencën e Përgjithshme të Fillores, Kristina Beatriz Fraga u lind në vitin 1958 nga Hugo R. dhe Maria A. Godoy Fraga në Buenos-Ajres të Argentinës.

Kur ishte tri vjeçe, misionarët trokitën në derën e prindërve të saj. Pasi e studioi dhe e frekuentoi kishën për rreth tetë muaj, çifti iu bashkua Kishës dhe filluan ta rritnin familjen e tyre në ungjill. Në Fillore, ajo takoi Rodolfo C. Frankon, një fëmijë që më vonë u bë shoku i saj më i mirë.

Kur ishte 18 vjeçe, familja e Motrës Franko u shpërngul në Jutë të SHBA-së. Në atë kohë, ajo dhe Rodolfo e dinin se donin të martoheshin, por Rodolfos iu kërkua të shërbente në ushtrinë argjentinase për njëfarë kohe. Të dy i shkruanin letra [njëri-tjetrit] dhe, kur ai e përfundoi shërbimin e tij ushtarak, ata u martuan më 15 dhjetor 1978, në Tempullin e Solt-Lejkut. Ata janë prindër të tre djemve.

Duke ecur në gjurmët e babait të Motrës Franko, një orëndreqës, çifti punoi në një dyqan orësh dore dhe muri në Solt-Lejk-Siti për pothuaj tri dekada.

Motra Franko ka shërbyer në shumë funksione në Kishë. Ajo shërbeu në kryesinë e përgjithshme të Fillores nga viti 2005 deri në vitin 2010 dhe, në kohën kur u thirr në Presidencën e Përgjithshme të Fillores, ajo po shërbente me bashkëshortin e saj ndërsa ai kryesonte në Misionin e Rezistencias në Argentinë. ■

Qëllimi i Shoqatës së Ndihmës

Shoqata e Ndihmës e ka përditësuar formulimin në deklaratën e saj të qëllimit. Tani ajo thotë: “Shoqata e Ndihmës i ndihmon gratë të përgatiten për bekimet e jetës së përjetshme teksa e rritin besimin tek Ati Qiellor dhe Jezu Krishti e Shlyerja e Tij; i forcon individët, familjet e shtëpitë nëpërmjet ordinancave dhe besëlidhjeve; si dhe punon në unitet për të ndihmuar njerëzit në nevojë”.

Deklarata pasqyron ide shtesë që do t'i ndihmojnë gratë shenjtore të ditëve të mëvonshme ta kuptojnë identitetin hyjnor, veprën e përjetshme dhe qëllimin e secilës motër në Shoqatën e Ndihmës. ■

Njoftohen Thirrje të Reja

Gjatë konferencës së përgjithshme, u njoftua thirrja e gjashtë Autoriteteve të reja të Përgjithshme Të Shtatëdhjetë, e Presidencës së re të Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës dhe riorganizimi i Presidencës së Përgjithshme të Fillores.

U thirrën të shërbejnë si Autoritete të Përgjithshme Të Shtatëdhjetë Plaku Tejlør G. Godoi, Plaku Soni L. Koh, Plaku Adilson de Paula Parreja, Plaku Xhon C. Pingri i Riu, Plaku Brajën K. Tejlør dhe Plaku Taniela B. Uakolo.

Xhin B. Binghami do të shërbejë si Presidente e Përgjithshme e Shoqatës

së Ndihmës, me Sheron Iubankun si Këshilltare të Parë dhe Reina I. Aburton si Këshilltare të Dytë. Përpara thirrjes së saj, Motra Bingham po shërbente si Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores. Boni H. Kordën, që po shërbente si Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores, u njoftua si Këshilltarja e re e Parë, me Kristina B. Frankon si Këshilltare të Dytë.

Biografitë gjenden duke filluar në faqen 135. U njoftuan gjithashtu thirrjet e 36 Të Shtatëdhjetëve Zonalë (shih faqen 44). ■

Pesë Tempuj të Rinj

Presidenti Tomas S. Monson njoftoi planet për të ndërtuar pesë tempuj të tjerë, të vendosur në qytetet e mëposhtme:

Brazilia, Brazil. Tempulli i Brazílias, Brazil, do të jetë tempulli i 10-të në Brazil, përfshirë gjashtë tempuj në funksionim dhe tre të tjerë të njoftuar ose në ndërtim. Pas Shteteve të Bashkuara dhe Meksikës, në Brazil jetojnë më shumë shenjtore të ditëve të mëvonshme (më tepër se 1,3 milionë) sesa në vendet e tjera. Brazili ka një popullsi prej rreth 211 milionë banorësh.

Zona e Manilës me rrethina, Filipine. Ky tempull do të jetë i dyti në Manila dhe i katërti në Filipine. Ka afërsisht 750000 shenjtore të ditëve të mëvonshme në Filipine, e cila ka një popullsi prej 104 milionë banorësh.

Nairobi, Kenia. Tempulli do t'u shërbejë më shumë se 30000 anëtarëve në Afrikën Lindore, përfshirë 13000 anëtarëve në Kenia, e cila ka një popullsi prej 48 milionë banorësh. Ai do ta çojë në tetë numrin e tempujve në funksionim, në ndërtim ose të njoftuar në Afrikë.

Pokatelo, Ajdaho, SHBA. Tempulli i Pokatelos, Ajdaho, do të jetë tempulli i gjashtë në Ajdaho, një shtet me afërsisht 450000 shenjtore të ditëve të mëvonshme dhe një popullsi prej 1,7 milionë banorësh.

Saratoga-Springs, Juta, SHBA. Ky tempull do të jetë në një nga zonat me rritje më të shpejtë në Juta dhe do të bëhet tempulli i 18-të në këtë shtet. Juta, ku ndodhen zyrat qendrore të Kishës, ka 2,1 milionë banorë, me një popullsi të shtetit prej rreth 3,1 milionë banorësh.

Pesë tempujt e njoftuar e çojnë numrin e përgjithshëm të (155) tempujve në funksionim dhe të (27) tempujve të njoftuar ose në ndërtim/restaurim në 182 tempuj në mbarë botën.

Që nga Konferenca e Përgjithshme e Tetorit 2016, janë përkushtuar Tempulli i Fort-Kollinsit, Kolorado; Tempulli i Star-Vallit, Uajoming dhe Tempulli i Hartfordit, Konektikat në SHBA, si dhe është ripërkushtuar Tempulli i Suvas, Fixhi.

Përkushtime të ardhshme janë planifikuar siç tregohet më poshtë:

TEMPULLI	DATA E PËRKUSHTIMIT
Paris, Francë	21 maj 2017
Ajdaho-Folls, Ajdaho (SHBA)	4 qershor 2017 (ripërkushtim)
Tuson, Arizonë (SHBA)	13 gusht 2017
Meridian, Ajdaho (SHBA)	19 nëntor 2017
Sidër-Siti, Jutë (SHBA)	10 dhjetor 2017

Është kryer ceremonia e fillimit të punimeve për Tempullin e Uinipegut, Manitoba (Kanada); Tempullin e Kinshasës, Republika Demokratike e Kongos; Tempullin e Barrankijës, Kolumbi; Tempullin e Arekipas, Peru dhe Tempullin e Rio-de-Zhaneiros, Brazil.

Gjithashtu përmendim se, teksa vijon ndërtimi i Tempullit të Romës në Itali, në qendrën e vizitorëve u vendosën statujat e Jezu Krishtit dhe të Dymbëdhjetë Apostujve të parë si dhe një statujë e engjëllit Moroni u vendos në majë. ■

Gjeni përditësimet dhe informacion në temples.lds.org.

Programi “Pathway” për Arsimim

Presidenca e Parë ka njoftuar krijimin në Kishë të një organizate të re mbarëbotërore për arsimim më të lartë, të quajtur BYU-Pathway Worldwide [UBJ-Pathway Mbarëbotëror]. Organizata e re do ta fillojë funksionimin më 1 maj 2017. Organizata do t'u sigurojë mundësi arsimimi atyre njerëzve që, në rast të kundërt, nuk do t'i kishin ato.

“Programi Pathway është një urë për në botën e arsimit në kolegji nëpërmjet internetit dhe një shteg drejt mundësive për një jetesë të suksesshme”, tha Presidenti Diter F. Uhtdorf, Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë.

Gjeni më shumë informacion në pathway.lds.org.

Vazhdon Shërbesa Mbarëbotërore e Apostujve

Profetët dhe apostujt vazhdojnë të japin shërbesë në të gjithë botën (shih DeB 107:23). Gjatë gjashtë muajve të fundit:

Në një transmetim Ballë për Ballë me fillesë nga **Palmira e Nju-Jorkut në SHBA**, Presidenti Henri B. Ajring dhe Plaku Xhefri R. Holland i nxitën të rinjtë e Kishës të fitonin dëshmi vetjake. “Ejani të mësoni vetë se këto gjëra janë të vërteta”, tha Presidenti Ajring.

Në **Meksikë**, Presidenti Rasëll M. Nelson u paraqit në Dhomën kombëtare të Deputetëve (asambleja e ulët e Kongresit) dhe Kisha u lavdërua për të mirën që ka bërë në mbrojtjen e lirisë fetare dhe në forcimin e familjeve. Presidenti Nelson gjithashtu u takua me anëtarë e misionarë dhe tha se anëtarët “janë një forcë aktive për mirë në komunitetet e tyre”.

Në **Arizona të SHBA-së**, Plaku Dallin H. Ouks i nxiti të gjithë anëtarët e Kishës ta mbronin lirinë fetare. (Gjeni më shumë informacion te **religiousfreedom.lds.org**.)

Presidenti Diter F. Uhtdorf u foli anëtarëve të Degës së Parli-Krikut (suahili) në **Solt-Lejk-Siti të Jutës në SHBA**. Shumë prej anëtarëve të degës janë refugjatë nga kombe afrikane dhe Presidenti Uhtdorf ka qenë vetë refugjat dy herë. “Mbani mend përherë se, kudo ku jemi, ungjilli është shtëpia”, tha ai.

Pleqtë M. Rasëll Ballard dhe D. Tod Kristoferson morën pjesë në ceremoninë e emërimit të peshkopit të ri të Dioqezës Katolike Romake të Solt-Lejk-Sitit

Në drejtim orar, nga lart majtas: Plaku Bednar bisedon me anëtarë të Kishës në Filipine; Presidenti Rasëll M. Nelson takohet me anëtarë të Dhomës së Deputetëve (asamblesë së ulët të Kongresit Meksikan) për të diskutuar mbi lirinë fetare; një grupim i shquar i udhëheqësve mormonë dhe judeas nga SHBA vizitojnë kryeministrin e Izraelit Benjamin Netanjahu; Plaku Stivenson përshëndet një të ri në moshë madhore që po shërben si këshilltar në një konferencë For the Strength of Youth [Për Forcën e Rinisë] në Uruguai; adoleshentë marrin pjesë në një transmetim të drejtpërdrejtë me Plakun Holland dhe Presidentin Ajring në Palmira të Nju-Jorkut në SHBA; Plaku dhe Motra Renland përshëndetin motrat në një mbledhje në Tonga; dhe Plaku Rasband viziton një spital për fëmijët me kancer në Guatemala-Siti të Guatemalës.

dhe e mirëpritën atë në komunitet.

Në **Tokën e Shenjtë**, Plaku Holland dhe Plaku Kuentin L. Kuk iu bashkuan një delegacioni udhëheqësish të shenjtorëve të ditëve të mëvonshme dhe autoritetesh judease nga SHBA, të cilët u mblodhën te një vend me rëndësi historike në **Jerusalem** për të shënuar

përvjetorin e 175-të të përkushtimit të tokës nga Plaku Orson Hajd (1805–1878), i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, si një vend mbledhjeje për popullin judeas.

Plaku Holland gjithashtu vizitoi anëtarë dhe misionarë në **Japoni, Kore** dhe **Guam**, ku “ne qemë në gjendje

t'i siguronim ata për një të ardhme të [ndritur!], tha ai. Ai vuri në dukje se transmetime të drejtpërdrejta mbarëkombëtare të takimeve shpirtërore “na dhanë përhapjen më të madhe të mundshme për mesazhet tona”, duke [na] lidhur me dhjetëra mijëra anëtarë.

Në **Nju-Jork të SHBA-së**, Plaku Dejvid A. Bednar mori pjesë në një forum mbi martesën, duke thënë se një nga detyrat më madhore të kohës sonë – detyrë për të cilën komunitete të ndryshme besimi duhet të bashkohen – është që t'i ndihmojë njerëzit të kuptojnë domethënien dhe qëllimin e vërtetë të martesës.

Ndërsa po vizitonte shenjtore të ditëve të mëvonshme në **Japoni** dhe **Kore**, Plaku Bednar tha se Kisha po përjeton një rritje të ngadaltë, por të qëndrueshme në Azi. “Nuk mund të mos ju lërë mbresë zelli, hijeshia dhe besnikëria e këtyre shenjtorëve të ditëve të mëvonshme”, tha ai. Plaku Bednar gjithashtu u foli mijëra anëtarëve të Kishës dhe iu dha mësim misionarëve në 7 nga 21 misionet e Kishës në **Filipine**.

Në **Meksikë**, Plaku Nil L. Andersen i këshilloi anëtarët e Kishës që t'i kapërcenin vështirësitë të cilat i pengonin ata ta frekuentonin tempullin, ta respektonin ditën e Shabatit dhe t'i forconin marrëdhëniet familjare. Ai i ftoi ata që ta linin Shpëtimtarin të hynte më plotësisht në jetën e tyre.

Plaku Kuentin L. Kuk vizitoi **Filipinet**, 20 vite pasi shërbeu atje si një Autoritet i Përgjithshëm i sapothi-rrur. Ai tha se Kisha në Filipine është dyfishuar në numër që atëherë. “Aty ku kishte degë”, tha ai, “tani ka kumje. Fëmijët që njihnim atëherë, tani janë misionarë të kthyer. Misionarët e kthyer janë tani presidentë kunji. Është e jashtëzakonshme ta shohësh rritjen e Kishës.”

Në **Bolivi** dhe **Peru**, Plaku Kuk i këshilloi anëtarët të përqendrohe- shin te besimi në Zotin Jezu Krisht. Ai tha se rinia dhe të rinjtë në moshë madhore beqarë aty janë të jash- tëzakonshëm dhe tregojnë dashuri për Shpëtimtarin dhe Shlyerjen e Ringjalljen e Tij.

Në **Zonën Perëndimore të Afrikës**, Plaku Geri E. Stivenson tha se vizita e tij ofroi një mundësi për të reflektuar mbi dashurinë dhe gëzimin që shenjtoret e ditëve të mëvonshme gjejnë tek ungjilli, pavarësisht nga “sprovat dhe vështirësitë” që hasin.

Më vonë, në **Uruguai, Kili** dhe **Argentinë**, Plaku Stivenson foli në një konferencë For the Strength of Youth [Për Forcën e Rinisë]. Ai tha se shumë nga të rinjtë “po marrin vendime që të shkojnë në misione dhe që të qëndrojnë të patundur në synimin e tyre për t'u martuar në tempull dhe . . . [për të marrë] arsimim më të lartë”.

Plaku Ronald A. Rasband i këshilloi anëtarët dhe misionarët në **Zonën Qendrore të Amerikës** që të qëndro- nin të vërtetë ndaj besëlidhjeve të tyre dhe t'i drejtoheshin Zotit në kohë të trazuara. Ai vizitoi një spital për fëmijët me kancer në **Guatemalë**, mbajti fjalimin kryesor në një simpozium mbi lirinë fetare të organizuar nga Kisha në **El-Salvador** dhe u takua me presiden- tin e **Nikaraguas**.

Në **Tonga**, Plaku Dejll G. Renland u takua me mbretëreshën dhe anëtarë të tjerë të familjes mbretërore. Ai gjithashtu vizitoi **Australinë** dhe **Zelandën e Re**, ku anëtarët i kërkuan atij që t'ia përcillte dashurinë e tyre Presidentit Tomas S. Monson. ■

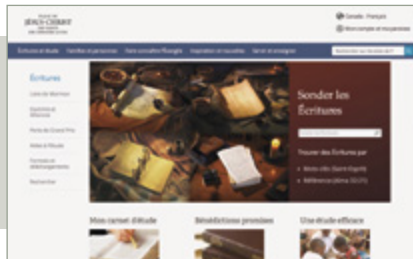
Mbi shërbesën e këtyre udhëheqësve të Kishës mund të gjendet informacion i përditësuar në faqet e tyre përkatëse në Facebook dhe në prophets.lds.org.

Misionarë më të Mirë, Mësues më të Mirë

Në një transmetim mbarëbotëror, afro 71.000 pleq [misionarë] dhe motra në 422 misione morën pjesë në një trajnim për mënyrën se si të jenë misionarë më të mirë dhe mësues më të mirë. Ndryshimet e miratuara nga Presidenca e Parë dhe Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve u lajmëruan si pjesë e trajnimit. Një program i ri ditor do të lejojë një elasticitet më të madh lidhur me mënyrën se si misionarët e përdorin kohën e tyre dhe një përshtatshmëri më të madhe me zonën ku ata po shërbejnë.

Qëllimi i programit më elastik është që t'i ndihmojë misionarët ta rritin produktivitetin ditor, të vendosin synime më të frymëzuara, të planifikojnë në mënyrë më të efektshme, të jenë më të shëndet- shëm dhe ta përdorin lirinë e tyre të zgjedhjes për të marrë vendime të drejta rreth mënyrës se si ta kalojnë më së miri kohën e tyre. Ai gjithashtu do t'i lejojë ata që të punojnë në terren për një kohë më të gjatë.

Ndryshimi tjetër që u lajmë- ruar, ishte një pakësim i numrit të “treguesve kyç”, të cilët misionarët i përdorin për të raportuar rreth përparimit në punën e tyre. Misi- onarëve ua rikujtuan se të gjitha parimet te *Predikoni Ungjillin Tim* janë të rëndësishme dhe duhet të zbatohen. ■

Produkte dhe Burime të Reja

Këtu keni një përmbledhje të produkteve dhe burimeve të reja që Kisha ka vënë në dispozicion kohët e fundit.

Histori nga shkrimet e shenjta dhe libra për ngjyrosje. Për të nxitur studimin individual dhe familjar të shkrimeve të shenjta, Kisha po nxjerr në qarkullim burime të reja për historitë nga shkrimet e shenjta, duke filluar me një seri librash për ngjyrosje të skicuar për fëmijët e moshave 2–8 vjeç. Variantet falas në formatin PDF janë në **scripturestories.lds.org** dhe variantet e shtypura mund të porositen në **store.lds.org** dhe në qendrat e Shërbimeve për Shpërndarjen.

Librat për ngjyrosje do të përkthehen në gjuhët që i kanë botimet SHDM të shkrimeve të shenjta. Variantet e përkthyer do të vihen në dispozicion gjatë gjithë vitit 2017, duke filluar me gjuhët: spanjisht, portugalisht, frëngjisht, japonisht, koreane, kineze (tradicionale), gjermane, ruse dhe italiane.

Shkrime të shenjta. Presidenca e Parë ka njoftuar përkthimin e ri të kombinimit tresh të shkrimeve të shenjta në frëngjisht, që është në dispozicion në **écritures.lds.org** dhe në programin për celular Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit]. Përkthimi përfshin një ndryshim të vogël formulimi në një nga lutjet e sakramentit. Ata gjithashtu njoftuan se përkthimi i kombinimit tresh në gjuhën kroate, është në dispozicion në internet. Botimet e shtypura të kombinimit tresh në gjuhën kroate, ruse dhe islandeze janë vënë në dispozicion gjithashtu së fundmi.

Ndihma për familjet që përballen me tërheqjen ndaj së njëjtës gjini. Për t'i ndihmuar anëtarët të reagojnë me ndjeshmëri dhe me kujdes kur ndeshen papritur me tërheqjen ndaj së njëjtës

gjini në vetë familjet e tyre, midis anëtarëve të tjerë të Kishës ose tjetërkund, burimet përfshijnë faqen e re **mormonandgay.lds.org** dhe një Gospel Topic [Tema e Ungjillit] të përditësuar mbi tërheqjen ndaj së njëjtës gjini (në anglisht), duke përfshirë pyetjet që bëhen rëndom dhe mësimet e Kishës.

Programi i përditësuar Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit]. Programi, që përdoret nga anëtarët në mbarë botën për të studiuar shkrimet e shenjta, bisedat e konferencave dhe materiale të tjera, kohët e fundit nxori në qarkullim një përditësim të madh si për sistemin iOS edhe për atë Android. Në variantin 4, mjetet e studimit janë më të kapshme, veçoritë dhe funksionet janë më të unifikuar dhe janë vënë në dispozicion mësim praktik me materiale filmike. Për shkak se tani mund të vihen shënime në të gjithë përmbajtjen, ju mund të nënvizoni, të shtoni komente, të vendosni hallka lidhëse, të etiketoni dhe ta organizoni të gjithë përmbajtjen në librin e shënimeve. Ju mund të vini shënime te materialet filmike, te kërret e kapitujve të shkrimeve të shenjta dhe ndihmat për studimin, te listat në manualin e ndryshme mësimore, himnet dhe këngët e Filltores dhe më shumë.

Programi i përditësuar LDS Tools [Mjetet SHDM]. Varianti 3.2.0 i programit për celular LDS Tools [Mjetet SHDM], e bën më të lehtë frekuentimin e tempullit. Veçoritë e shtuara u lejojnë anëtarëve të shohin tempullin që u është caktuar, të gjejnë pesë tempujt më të afërt, të vihen në kontakt me një tempull ose të mësojnë se kur planifikohet të mbyllet ai dhe të lajmërohen përpara se t'i mbarojë vlefshmëria e rekomandimit vetjak. ■

Mësimdhënia sipas Mënyrës së Shpëtimtarit

“Në të gjithë duam të japim mësim siç dha Jezusi”, tha Plaku Xhefri R. Holland, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, gjatë një transmetimi mbarëbotëror për mësuesit më 5 nëntor 2016. “Mësimdhënia e Tij ishte e thjeshtë, e drejtpërdrejtë dhe e fuqishme.”

Plaku Holland tha se burimi *Teaching in the Savior's Way* [Mësimdhënia sipas Mënyrës së Shpëtimtarit] ndihmon në përmirësimin e mësimdhënies në Kishë. Po ashtu ndihmojnë edhe mbledhjet e këshillit të mësuesve dhe orientimet për mësuesit e rinj, që u diskutuan gjatë transmetimit. Transmetimi është në dispozicion në 10 gjuhë në adresën **teach.lds.org** bashkë me një mori materialesh filmike dhe materiale të tjera për ta forcuar mësimdhënien. ■

FAMILJA

NJË PROKLAMATË DREJTUAR BOTËS

PRESIDENCIA E PARË DHE KËSHILLI I DYMBËDHJETË APOSTUJVE TË KISHËS SË JEZU KRISHTIT TË SHENJTORËVE TË DITËVE TË MËVONSHME

NE PRESIDENCIA E PARË dhe Këshilli i Dymbëdhjetë Apostujve të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, solemnisht shpallim se martesë midis një burri dhe një gruaje shugurohet nga Perëndia dhe se familja është thelbësore në planin e Krijuesit për destinacionin e përjetshëm të fëmijëve të Tij.

TË GJITHA QENIET NJERËZORE, meshkuj dhe femra, janë krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Secili është një bir ose bijë shpirtërore e dashur e prindërve qiellorë dhe, si i tillë, secili ka një natyrë dhe destinacion hyjnor. Gjinia është një karakteristikë thelbësore e identitetit dhe qëllimit individual të jetës para lindjes, të jetës së vdekshme dhe asaj të përjetshme.

NË MBRETËRINË PARATOKËSORE, bijtë dhe bijat shpirtërore e njihnin dhe e adhuronin Perëndinë si Atin e tyre të Amshuar dhe e pranuan planin e Tij, me anë të të cilit fëmijët e Tij mund të merrnin një trup fizik, mund të fitonin përvojë tokësore për të përparuar drejt përsosjes dhe së fundi, mund të arrinin destinacionin e tyre hyjnor si trashëgimtarë të jetës së përjetshme. Plani hyjnor i lumturisë bën të mundur që marrëdhëniet familjare të vazhdojnë përtej varrit. Ordinancat dhe besëlidhjet e shenjta që janë në dispozicion në tempujt e shenjtë, bëjnë të mundur që individët të kthehen në praninë e Perëndisë dhe që familjet të bashkohen përjetësisht.

URDHËRIMI I PARË që Perëndia i dha Adamit dhe Evës, ishte rreth potencialit të tyre si burrë e grua për të qenë prindër. Ne deklarojmë se urdhërimi i Perëndisë për fëmijët e Tij që të shumohen dhe të mbushin tokën, mbetet i vlefshëm. Ne më tej deklarojmë se Perëndia ka urdhëruar që fuqitë e shenjta të krijimit të jetës duhet të përdoren vetëm midis burrit dhe gruas, ligjërisht të martuar si bashkëshort e bashkëshorte.

NË DEKLAROJMË se mënyra me anë të së cilës krijohet jeta e vdekshme është caktuar dhe drejtuar nga Perëndia. Ne pohojmë shenjtërinë e jetës dhe rëndësinë e saj në planin e përjetshëm të Perëndisë.

BASHKËSHORTI DHE BASHKËSHORTJA kanë një përgjegjësi solemne të duan dhe të kujdesen për njëri-tjetrin dhe për

fëmijët e tyre. "Bijtë janë një trashëgimi që vjen nga Zoti" (Psalmi 127:3). Prindërit kanë një detyrë të shenjtë për të rritur fëmijët e tyre me dashuri dhe drejtësi, për të plotësuar nevojat e tyre fizike dhe shpirtërore dhe për t'i mësuar ata ta duan e t'i shërbejnë njëri-tjetrit, të zbatojnë urdhërimet e Perëndisë dhe të jenë qytetarë që u binden ligjeve kudo që jetojnë. Bashkëshortët dhe bashkëshortet, nënat dhe etërit, do të mbahen përgjegjës përpara Perëndisë për plotësimin e këtyre detyrimeve.

FAMILJA shugurohet nga Perëndia. Martesa midis burrit dhe gruas është thelbësore në planin e Tij të përjetshëm. Fëmijët kanë të drejtën të linden nga prindër brenda lidhjeve të martesës dhe të rriten nga një atë dhe një nënë të cilët i nderojnë me besnikëri të plotë besëlidhjet e martesës. Lumturia në jetën familjare është e mundur të arrihet më mirë kur bazohet në mësimet e Zotit Jezu Krisht. Martesat dhe familjet e suksesshme ngrihen dhe ruhen me parimet e besimit, lutjes, pendimit, faljes, respektit, dashurisë, dhembshurisë, punës dhe aktiviteteve të shëndosha argëtuese. Nëpërmjet planit hyjnor, etërit duhet të kryesojnë familjet e tyre me dashuri e drejtësi dhe janë përgjegjës për të siguruar gjërat e nevojshme për jetën dhe mbrojtjen për familjet e tyre. Nënat janë kryesisht përgjegjëse për edukimin e fëmijëve të tyre. Në këto përgjegjësi të shenjta, etërit dhe nënat kanë detyrim të ndihmojnë njëri-tjetrin si partnerë të barabartë. Paaftësia, vdekja ose rrethana të tjera mund të bëjnë të nevojshme përshtatjen ose ndryshimin e këtyre roleve. Të afërm të tjerë duhet të ndihmojnë kur është e nevojshme.

NË PARALAJMËROJMË se individët që shkelin besëlidhjet e dëlirësisë, që abuzojnë me bashkëshorten ose fëmijët apo që dështojnë në përmbushjen e përgjegjësisë të tyre familjare, do të qëndrojnë një ditë përgjegjës përpara Perëndisë. Për më tepër, ne paralajmërojmë se shpërbërja e familjes do të sjellë mbi individët, komunitetet dhe kombet fatkeqësitë e parashikuara nga profetët e lashtë dhe modernë.

NË U BËJMË THIRRJE qytetarëve dhe zyrtarëve të përgjegjshëm të qeverive kudo që janë të nxisin ato masa të krijuara për të ruajtur dhe forcuar familjen si njësi themelore e shoqërisë.

*Kjo proklamata u lexua nga Presidenti Gordon B. Hinkli si pjesë e mesazhit të tij
në Mbledhjen e Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës të zhvilluar më 23 shtator 1995, në Solt Lejk Siti, Jutë.*

“Ne jetojmë në një kohë me vështirësi dhe ligësi të mëdha. Çfarë do të na mbrojë nga mëkati dhe e keqja kaq mbizotëruese në botë sot?” pyeti Presidenti Tomas S. Monson gjatë Konferencës së Përgjithshme Vjetore të 187-të. “Unë shpall se një dëshmi e fortë rreth Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit, dhe ungjillit të Tij, do të na ndihmojë që të udhëhiqemi drejt sigurisë. . . . I përgjërohem secilit prej nesh që me lutje ta studiojmë dhe ta përsiatim Librin e Mormonit çdo ditë. Teksa e bëjmë këtë, ne do të jemi në gjendje ta dëgjojmë zërin e Shpirtit, t’i bëjmë ballë tundimit, t’i mposhtim dyshimin e frikën dhe të marrim ndihmën e qiellit në jetën tonë.”